CHUCK PALAHNIUK

UYDURMA BİR ŞEYLER

İngilizceden çeviren: damla karadeniz

AYRINTI

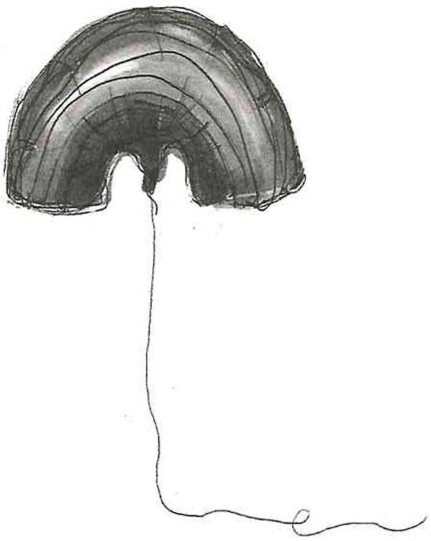
CHUCK PALAHNIUK

Gerçek adı Charles Michael Palahniuk olan yazar 21 Şubat 1962'de Burbank, Washington'da doğmuştur. Annesi ve babası Chuck henüz on dört yaşındayken ayrılır. Chuck ve kardeşleri annelerinin ebeveyninin sığır çiftliğine yerleşir ve burada büyür. 1980'de Columbia High School'u bitirdikten sonra Oregon Üniversitesi'nde gazetecilik öğrenimi görür. Üniversite yılları boyunca yazar olmayı aklından geçirmez. Geçimini Freightliner adlı şirkette otomobil tamirciliği yaparak sağlamaktayken, 1996'da, arkadaşlarıyla birlikte bir edebiyat grubuna katılır ve burada "Project Mayhem" (Kargaşa Projesi) adlı bir kısa hikâye yazar. Söz konusu hikâye üç ay gibi bir zaman zarfında *Fight Club*'a (1996) [*Dövüş Kulübü*, Çev. Elif Özsayar, Ayrıntı Yay., 2001] dönüşür. İlk romanını yayımlatması kolay olmaz. Pek çok kez reddedilir. Chuck Palahniuk her reddedilişinde daha da "karanlık" yazmaya başlar. Nihayet yayımlanan ilk romanı *Dövüş Kulübü*, özellikle de 1999 yılındaki film uyarlamasının ardından büyük bir ses getirir ve kitap Pacific Northwest Booksellers Association Award ve Oregon Book Award ödüllerine değer bulunur. Yazarın kitapları: *Survivor* (1999) [*Gösteri Peygamberi*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2002]; *Invisible Monsters* (1999) [*Görünmez Canavarlar*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2004]; *Choke* (2001) [*Tıkanma*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2003]; *Lullaby* (2002) [*Ninni*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2007]; *Fugitives and Refugees* (2003) [*Kaçaklar ve Mülteciler*, Çev. Esra Arışan, Ayrıntı Yay., 2005]; *Diary* (2003) [*Günce*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2005]; *Haunted* 2005 [*Tekinsiz*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2009]; *Rant* (2007) [*Çarpışma Partisi*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2010]; *Snuff* (2008) [*Ölüm Pornosu*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2011]; *Pygmy* (2009) [*Pigme*, Çev. Gökçe Çiçek Çetin, Ayrıntı Yay., 2013]; *Stranger Than Fiction* (2004) [*Kurgudan da Garip*, Çev. Ahmet Ergenç, Ayrıntı Yay., 2013]; *Tell-All* (2010) [*Anlat Bakalım*, Çev. Şeyda İşler, Ayrıntı Yay., 2014]; *Damned* (2011) [*Lanetli*, Çev. Gökçe Çiçek Çetin, Ayrıntı Yay., 2014]; *Beautiful You* (2014) [*Bir Haz Markası*, Çev. Ahmet Aybars Çağlayan, Ayrıntı Yay., 2015]; *Fight Club 2* (2016) [*Dövüş Kulübü 2*, Çev. Min Soo Kim, Ayrıntı Yay., 2015]; *Burnt Tongues* (2014) [*Yanık Diller*, Çev. Sinem Çetmilioğlu, Ayrıntı Yay., 2016]; *Bait* (2016) [*Zoka*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2018]. Chuck Palahniuk, halen ABD'nin Pasifik Okyanusu kıyısındaki Pacific Northwest bölgesinde yaşamaktadır.

UYDURMA BİR ŞEYLER

Kafanızdan Silip Atamayacağınız Hikâyeler

CHUCK PALAHNIUK

AYRINTI

Ayrıntı: 1239
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 112

Uydurma Bir Şeyler
Kafanızdan Silip Atamayacağınız Hikâyeler
Chuck Palahniuk

Kitabın Özgün Adı
Make Something Up
Stories you can't unread

İngilizceden Çeviren
Damla Karadeniz

Yayına Hazırlayan
Ozan K. Dil

Originally published in the English language under the title Make Something Up
Copyright © 2015, Chuck Palahniuk

No part of this book may be reproduced,
in any form without written permission from the publisher

Published by arrangement with Donadio and Olson, Inc. & AnatoliaLit Agency

Türkçe yayım hakları
AnatoliaLit Agency aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak ve Görsel Tasarımı
Gökçe Alper

Kapak İllüstrasyonu
Gizem Yonca Akgün

Dizgi
Hediye Gümen

Baskı ve Cilt
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Merkez Efendi Mah. Fazılpaşa Cad. No: 8/2
Topkapı/İstanbul
Tel.: (0212) 612 31 85 - 576 00 66
Sertifika No.: 12156

Birinci Basım: *Ekim 2018*
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-605-314-329-1
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi
facebook.com/ayrintiyayinevi
instagram.com/ayrintiyayinlari

CHUCK PALAHNIUK'UN AYRINTI YAYINLARI'NDAKİ
DİĞER KİTAPLARI

DÖVÜŞ KULÜBÜ

GÖSTERİ PEYGAMBERİ

TIKANMA

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR

KAÇAKLAR VE MÜLTECİLER

GÜNCE

TEKİNSİZ

ÇARPIŞMA PARTİSİ

ÖLÜM PORNOSU

PİGME

KURGUDAN DA GARİP

LANETLİ

ANLAT BAKALIM

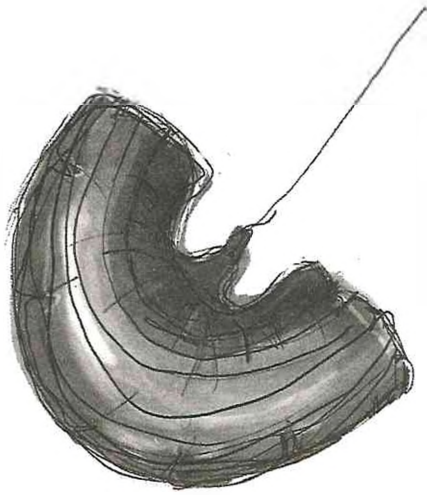
BİR HAZ MARKASI
"Beautiful You"

DÖVÜŞ KULÜBÜ 2

YANIK DİLLER

ZOKA

İÇİNDEKİLER

Tak Tak 9
Eleanor 19
Maymun Nasıl Evlendi, Ev Sahibi Oldu ve
Mutluluğu Orlando'da Yakaladı 27
Zombiler 37
Kaybeden 49
Kızıl Sultan'ın Büyük Oğlu 59
Romans 81
Yamyam 91
Neden Kır Kurdu'nun Hiç Otopark Parası Olmadı 101
Zümrüdüanka 115
Hayatın Gerçekleri 137
Soğuk Çağrı 145
Kurbağa Prens 153
Duman 165
Meşaleci 169
Litürji 197
Neden Karıncayiyen Asla Ay'a Ayak Basmadı 203
Git-Getir 217

Keşif Gezisi 235
Bay Zarif 257
Aşk Tüneli 273
Eğilimler 283
Bir Yahudi, Noel'i Nasıl Kurtardı 341

TAK TAK

Benim ihtiyar her şeyi Koca Bir Şaka'ya dönüştürür. Ne diyebilirim ki? Bizim ihtiyar gülmeyi pek sever. Şakaların yarısının ne hakkında olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı halde yine de onlara gülerek büyüdüm. Sırada önüne kaç kişinin geçtiğine aldırmadan, cumartesi günleri berberde oturup yalnızca insanları gülmekten kırıp geçirmek isterdi. Milleti kahkahalara boğmak. Önceliği kesinlikle saçını kestirmek değildi.

"İkinci baskı oluyorsa söyleyin..." der. Anlattığına göre bizim ihtiyar, onkoloğun ofisine girip, "Kemoterapiden sonra keman çalabilecek miyim?" diye sorar.

Onkolog, buna cevaben, "Metastaz yapmış. Altı ay ömrünüz kalmış..." der.

İhtiyar, kaşlarını Groucho Marx gibi oynatıp, görünmez bir sigaranın külünü dökerek, "Altı ay mı? İkinci bir görüş daha almak istiyorum" der.

Onkolog da, "Pekâlâ, kansersiniz *ve* şakalarınız da çok leş" der.

Sonuç olarak, ona kemoterapi uygularlar ve radyasyon verirler, hem de o meret onu ifrit ettiği halde: öyle ki, dediği-

ne göre işemek, radyasyon yüzünden, onun için işkence gibi bir şey. Artık bir bilardo topu kadar kel olsa da, hâlâ her cumartesi berberde, şakalar yapıp duruyor. Anlayacağınız, kel kafalı bir iskelet kadar sıska halde ve gittiği her yere yanında şu basınçlı oksijen tüplerinden taşıması gerekiyor, sanki ufak çapta bir pranga gibi. Basınçlı oksijen tüpünü ve onun, burnunun ve kulaklarının üzerinden geçip kel başının etrafını dolanan hortumunu sürükleyerek berber dükkânına giriyor ve "Şu üstlere bir el atıversene" diyor. Ve millet gülüyor. Beni anlıyor musunuz: Benim ihtiyar Uncle Milty falan değil. Ya da Edgar Bergen. Adam bir Cadılar Bayramı iskeleti kadar sıska ve kel ve de altı ay içinde ölmüş olacak; bu yüzden ne dediğinin bir önemi yok, millet ona olan gerçek muhabbetinden ötürü her durumda anıra anıra gülecek.

Ama cidden, ona karşı pek de adil değilim. Eğer bu tam anlaşılmıyorsa benim hatam ama aslında benim ihtiyar anlattığımdan daha komiktir. Belki de onun espri anlayışı, benim ondan miras almadığım bir yetenektir. Geçmişte, ben büyürken, benim onun küçük Charlie McCarthy'si olduğum zamanlarda hep "Tak tak?" derdi.

"Kim o?" derdim.

"Kocakarı..." derdi.

"Hangi kocakarı?" derdim.

O da, "Japonca konuşabildiğini bilmiyordum!" derdi.

Ben, anlamazdım. Çok aptaldım; yedi yaşındaydım ve hâlâ birinci sınıfta takılıp kalmıştım. İsviçre'yi Shinola'dan ayıramıyordum ama ihtiyarın beni sevmesini istiyordum, bu yüzden gülmeyi öğrendim. Ne dese gülüyordum. "Kocakarı" ile sanırım kaçıp bizi terk eden annemi kastediyordu. Benim ihtiyarın onun hakkında söyleyeceği tek şey onun nasıl da şakadan anlamayan bir "Piliç" olduğuydu. Hiç de Şaka Kaldırabilen Biri DEĞİLDİ.

Bana sorardı: "Vinnie van Gogh kulağını kesince onu delice sevdiği fahişeye nasıl gönderdi?"

Çarpıcı olan kısmı, "Telekulak ile" olacaktı fakat yedi yaşında olduğumdan, van Gogh'un kim olduğunu ya da fahişenin ne olduğunu bilmeme noktasında takılıp kalırdım, ki hiçbir şey ihtiyara onu açıklamasını söylemek kadar bir şakanın içine etmezdi. Bu yüzden ihtiyar, "Bir domuzla Kont Drakula'yı melezlersen ne elde edersin? diye sorduğunda, "Kont Drakula da ne...?" diye sormamam gerektiğini bilirdim. Yalnızca, "Kont Domuz-ula" dediğinde atmak üzere kocaman bir kahkahayı hazır ederdim.

Ve "Tak tak..." derse...

Ben, "Kim o?" derim. O da, "Ağız" der.

Ben, "Hangi Ağız?" derim. O ise HALİHAZIRDA kahkahayı basmış bir halde, "Hazır olsan da olmasan da içinde geleceğim ağız..." der. Ardından –ne yapalım işte– gülmeye devam ederim. Büyüme sürecim boyunca, iyi bir şakanın kıymetini bilemeyecek kadar cahil olduğumu düşünürdüm. Ben ve öğretmenlerim kalanlı bölme işlemi ve kerrat cetveli konularını henüz tamamlamamışken, "gelmek" ne demek bilmeyişim ihtiyarın suçu değildi.

İhtiyarın dediğine göre bizi terk eden kocakarı bu şakadan nefret ediyormuş. Belki de ben onun mizah yoksunluğunu miras almışımdır. Fakat sevgi... Yani babanızı sevmek zorundasınız. Yani demek istediğim, bir kere dünyaya geldikten sonra başka seçeneğiniz yok. Kimse babasını, bir tüpten soluk alırken, hastanede morfinden kafayı bulmuşken ya da kendisine akşam yemeği olarak verilen kırmızı aromalı jöleden bir lokma bile yemezken görmek istemez.

İkinci baskı oluyorsa söyleyin ama bizim ihtiyar, biz onun bu kadar hasta olduğunu kavrayana dek yirmi otuz sene geçtiğinden kansere bile benzemeyen bir prostat kanseri geçirdi; akabinde, tek bildiğim, bana öğretmiş olduğu her şeyi hatırlamaya çalıştığımdı. Mesela, çukur kazmadan önce küreğin ağız kısmına WD-40 sıkarsan kazı işleminin çok daha kolay olacağı gibi. Ya da tetiği çekip nişanı bozmak yerine tetiği nasıl sıkıştırmak gerektiğini öğretmişti. Bana kan leke-

si çıkarmayı öğretmişti. Ve bana, şakalar öğretmişti: sürüyle şaka.

Elbette kendisi bir Robin Williams değil ama bir defasında, Robin Williams'ın burnuna kırmızı lastikten palyaço burnu takıp başına gökkuşağı renginde bir afro-peruk geçirdiği, ayaklarına büyük palyaço ayakkabıları giyip gömleğinin iliğine su fışkırtan sahte bir karanfil taktığı bir film izlemiştim. Adam orada, çok hünerli bir doktoru oynuyordu; kanserli çocukları öyle bir güldürüyordu ki çocuklar ölmeyi bırakıyordu. Anladınız mı: Şu –benim ihtiyardan da fena durumda görünen– kel kafalı çocuk iskeletler İYİLEŞİYOR ve bu film Gerçek Bir Hikâye'den esinlenme.

Demek istediğim, hepimiz biliyoruz ki Kahkaha En İyi İlaç. Tüm o süreç boyunca hastanenin Bekleme Odası'nda tıkılıp kalınca *Reader's Digest* bile okudum. Ve hepimiz, kafatasının içinde greyfurt büyüklüğünde kanser bulunan ve cavlağı çekmek üzere olan –tüm doktorların, rahiplerin ve uzmanların gidici olduğunu söylediği– fakat kendini aralıksız olarak Three Stooges filmleri izlemeye zorlayan adamın gerçek hikâyesini duyduk. Dördüncü evre kanseri olan bu adam kendini, aralıksız olarak, Abbott ve Costello, Laurel ile Hardy ve Marx Kardeşler'e gülmeye zorlar ve kanındaki oksi-jenerasyon ve endor-film sayesinde iyileşir.

Ben de kaybedecek ne var ki diye düşünüyorum. Yapmam gereken tek şey, ihtiyarın en sevdiği şakalardan birkaçını hatırlamak ve ona, iyileşme sürecine girmesini sağlayacak kahkahaları attırmak. Bunun ne zararı dokunabilir ki diye düşünüyorum.

Böylece, bir yetişkin olan bu oğul, babasının tedavisi bulunmayan hastaların yerleştirildiği bakım ünitesindeki odasına girer, yatağının yanı başına bir sandalye çekip oturur. Oğul, babasının solgun, cansız yüzüne bakar ve şöyle der: "Sarışın hatunun biri, daha önce hiç gitmediği mahalle arası bir bara gider; memeleri MEYDANDADIR ve ufacık sıkı bir mabadı vardır ve barmenden bir Michelob ister ve barmen

de ona bir Michelob verir fakat bardağına çaktırmadan Mickey Finn koyar ve bizim sarışın da kendinden geçiverir ve bardaki adamların her biri onu bilardo masasının kenarına doğru eğer, eteğini kaldırır ve onu siker ve kapanış vakti geldiğinde kadını tokatlayıp uyandırırlar ve gitme vakti geldiğini söylerler. Ve birkaç günde bir bu memeli götlü hatun içeri girer, bir Michelob ister, Mickey Finn alır ve tüm bir ahali tarafından sikilir; ta ki, günün birinde bara girip barmene, kendisine onun yerine Budweiser verebilir mi diye sorana kadar."

Cepte: Bu bayat fıkrayı birinci sınıftan beri hiç ANLATMAMIŞTIM ama benim ihtiyar fıkranın bundan sonraki kısmına bayılır...

Barmen *nazikçe* gülümser ve "Ne o, artık Michelob'dan hoşlanmıyor musun?" diye sorar.

Ve bizim Piliç, tezgâhın üzerinden eğilir, tam bir mahremiyet içinde, "Aramızda kalsın" diye fısıldar, "Michelob kukumu acıtıyor..."

Bu fıkrayı ilk duyduğumda, benim ihtiyar bana bunu öğrettiğinde, "kuku" nedir bilmiyordum. "Mickey Finn"i bilmiyordum. Adamların "sikmek" derken ne kastettiklerini bilmiyordum; ama tüm bu konuşmaların benim ihtiyarı güldürdüğünü biliyordum. Ve bana, berberde ayağa kalkıp bu fıkrayı anlatmamı söylediğinde, berberleri ve dedektif dergisi okuyan tüm o morukları, yarısının tükürükleri ve sümükleri fışkırana ve burunlarından tütün gelene kadar güldürmüştü.

Şimdiyse bir yetişkin olan oğul ölmekte olan yaşlı babasına, ikisinin yalnız olduğu hastane odasında, gecenin kömründe bu fıkrayı anlatıyor ve bilin bakalım ne oluyor: onun ihtiyar gülmüyor. Oğul da favorilerden bir diğerini deneyip, birkaç ay önce yolda tanıştığı Çiftçinin Kızı'ndan bir telefon alan Seyyar Satıcı hakkındaki fıkrayı anlatıyor. Fıkraya göre kadın adama, "Beni hatırladın mı? Beraber takılmıştık, şakacı biri olduğumu söylemiştin" der. Adam, "Nasıl gidiyor?"

der. Kadın, "Hamileyim ve kendimi öldüreceğim" der. Satıcı da, "Yok artık... HAKİKATEN şakacıymışsın!" der.

Yedi yaşındayken bu fıkrayı Gerçekten düzgün bir şekilde anlatabiliyordum – fakat bu akşam ihtiyar hâlâ gülmüyor. "Seni Seviyorum" demeyi öğrenişim, benim ihtiyara gülmemle olmuştu –numara yapmam gerekmiş olsa da– ve karşılığında istediğim tek şey bu. Ondan tek isteğim bir kahkaha, yalnızca tek bir kahkaha; fakat ondan bir kıkırdama bile çıkmıyor. Ya da kıs kıs bir gülüş. Bir inilti bile çıkmıyor. Gülmemesinden de beteri, ihtiyar, gözlerini sımsıkı kapıyor ve açtığında gözleri yaşlarla dolu ve koca yaş damlaları sel olup gözlerinden akıyor, yanaklarını yıkıyor. İhtiyar, yeterli hava alamıyormuş gibi, kocaman dişsiz ağzını açıyor; yanaklarının kırışıklarından koca koca gözyaşları akıp, yastığını sırılsıklam ediyor. Dolayısıyla –artık kimsenin ufacık çocuğu olmayan– ama görünüşe göre bu fıkraları bir türlü unutamayan bu çocuk, pantolonunun cebine uzanıyor ve sulugözlü ihtiyarın suratına su püskürten yalnız-gülme-amaçlı bir yapma karanfil çıkarıyor.

Çocuk, elinde tüfeğiyle ormanda ilerlerken, sırtım yeşil renkte yumuşacık yosunlara yaslamış, bacakları aralık duran çıplak bir hatuna rastlayan bir Polonyalı'yı anlatıyor. Hatun tam bir Piliç'tir ve Polonyalı'ya ve silahına bakıp, "Ne yapıyorsun?" diye sorar. Polonyalı da, "Av arıyorum" der. Ve Piliç ona göz kırpıp, "İşte buldun" der.

Böylelikle –BAM!– Polonyalı onu vurur. Eskiden bu şaka, altın tepside, içten ve garanti bir kahkaha tufanı sağlardı ama ihtiyarın tek yaptığı ölmeye devam etmek. Hâlâ ağlıyor ve gülmek için çaba da sarf etmiyor ve her ne olursa olsun, ihtiyarın benimle bir orta nokta bulması lazım. Yaşamak istemediği sürece onu kurtaramam. Ona soruyorum: "Bir nonoşla bir Yahudi'yi melezlersen ortaya ne çıkar?" Ona soruyorum: "Köpek bokuyla bir zenci arasındaki fark nedir?"

Ve halen durumunun iyiye gittiği yok. Belki de kanser kulaklarına kadar yayılmıştır diye düşünüyorum. Morfinin falan da etkisiyle beni duyamıyor olabilir. Beni duyabiliyor

mu diye test etmek için onun o sulugözlü suratına doğru eğilip soruyorum: "Bir rahibeyi nasıl hamile bırakırsın?" Sonda da daha yüksek sesle, oranın sıkı bir Katolik hastanesi olduğu düşünülürse belki de biraz fazla yüksek sesle, bağırıyorum: "Onu SİKERSİN!"

Ümitsizlik içinde, ibneler, Meksikalı göçmenler, Yahudiler hakkında şakalar deniyorum –cidden, tıp bilimi tarafından bilinen tüm etkili kürleri deniyorum– fakat ihtiyar hâlâ ellerimden kayıp gidiyor. Orada, o yatakta yatan kişi, HER ŞEYİ Koca Bir Şaka'ya dönüştüren biri. Yalnızca bunlara kayıtsız kaldığı gerçeği bile ödümü bokuma karıştırıyor. "Tak tak!" diye bağırıyorum ki buna yanıt alamamam nabzının durmuş olması gibi bir şey. "Tak tak!" diye bağırıyorum.

Bağırıyorum: "Varoluşçu, yolun karşısına neden geçmiş?"

Ve HÂLÂ ölüyor; ihtiyar, hiçbirinin yanıtını öğrenemeden beni bırakıp gidiyor. Ben daha hâlâ su katılmamış salağın biriyken beni terk ediyor. Ümitsizlik içinde, ölmekte olan buz gibi ellerinin pörsük, morarmış parmaklarına uzanıyorum ve o, buz tutmuş avcunun morarmış derisine elektrik şoku veren yüzükle bastırdığımda bile irkilmiyor. Bağırıyorum: "Tak tak!"

Bağırıyorum: "Kocakarı, kocasını ve dört yaşındaki çocuğunu neden terk edip gitmiş?"

Hiçbir şey bir şakayı, ihtiyarın onu açıklamasını istemek kadar katledemez ve ihtiyar, o yatakta yatarken, nefes almayı bırakıyor. Kalp atışı yok. Hayata gözlerini yummuş vaziyette.

Böylece, bu hastane odasında yatağın yanı başında oturan bu çocuk, gecenin bir vakti, doktorların kalp krizini durdurmak için kullandıkları elektrikli cihazların şaka kabilinden muadilini, paramedik Robin Williams'ın bir çeşit Palyaço Acil Servis'inde üzerinizde kullanacağı şeyin kahkahalara boğan muadilini –bir çeşit Three Stooges defibrilatörünü– kullanıyor: Çocuk, tam da Charlie Chaplin'in onunla hayatınızı kurtaracağı cinsten kocaman, kremalı ve üzerinde kalın mı kalın kremşanti tabakası bulunan tepeleme kremalı turtayı alıyor

ve onu başının üzerinde, bir çocuğun uzanabileceği en yüksek noktaya kadar kaldırıyor ve sertçe, şimşek hızıyla, Polonyalı'nın tüfeğinin patlaması –BAM!– kadar sert bir biçimde, smaç basar gibi, ihtiyarın ağzının ortasına indiriyor.

Ve Komedi Sanatları'nın yazılı kanıtlara dayanan mucizevi iyileştirme güçlerine rağmen, benim ihtiyar yatağına kanla karışık sıçarak ölüyor.

Yok, cidden, durum duyulduğundan daha komik aslında. Lütfen benim ihtiyara kabahat bulmayın. Bu noktada gülmüyorsanız bu benim hatamdır. Doğru şekilde anlatamamışımdır; malum, çarpıcı kısmını batırırsanız en iyi şakanın bile tümüyle içine edebilirsiniz. Mesela, berber dükkânına gidip, onlara, ihtiyarın nasıl öldüğünü ve onu nasıl kurtarmaya çalıştığımı anlattım: kremalı turtadan, hastanenin beni yetmiş iki saat gibi kısa bir süre için müşahede altında tutulacağım deliler koğuşuna kadar bana eşlik etmek üzere güvenlik katillerini yollamasına varana dek her şeyi. Ve o kısmı anlatırken bile sıçıp batırdım: Batırmış olmalıyım çünkü berber dükkânındakiler bana öylece bakmakla yetindiler. Onlara, ihtiyarı ölü halde, her yanı kana, boka ve kremşantiye bulanmış halde, berbat kokular ve şeker içinde görmemi –ve koklamamı– anlattım ve onlar uzun uzun bakmakla yetindiler; ne berberler ne de tütün çiğneyen ihtiyarlar, hiç kimse gülmedi. Onca yıl aradan sonra aynı berber dükkânında durmuş, "Tak tak" diyorum.

Berberler saç kesmeyi bırakıyor. Güneyli mankafa ihtiyarlar tütün çiğnemeyi bırakıyor.

"Tak tak?" diyorum. Kimse soluk almıyor; sanki ölü adamlarla dolu bir odada duruyorum. Ve onlara şöyle diyorum: "Ölüm! ÖLÜM kapıda! Siz hiç Emily... Dickerson okumaz mısınız? Hayatınızda hiç Jean-Paul... Stuart'ı duymadınız mı?" Kaşlarımı oynatıyor ve görünmez puromun külünü döküyorum ve "Kim o?" diyorum. "Ne bileyim kim o – Ben daha keman bile çalamıyorum!"

Bildiğim tek şey, beynimin asla unutamayacağım şakalarla dolu olduğu: kafatasımın içindeki greyfurt büyüklüğünde bir tümör gibi. Ve biliyorum ki, köpek boku bile eninde sonunda beyazlaşır ve kokmamaya başlar; fakat benim kafam kalıcı bir biçimde, hayatım boyunca, komik olduğunu düşünmek üzere eğitildiğim saçmalıklarla dolu olacak. Berber dükkânında dikilip, ibne, amcık ve zenci dediğim, Yahudi dediğim Küçük bir Stooge olduğum zamanlardan bu yana ilk defa şaka *yapmıyordum*: bizzat ben *şakaydım*. Sonunda *Meseleyi Çaktım*. Anladınız mı: İçten, altın tepsideki bir şaka, buz gibi servis edilen bir Michelob gibiydi... Mickey Finn eşliğinde... Ne kadar fena sikildiğinizi asla anlayamacağınız kadar *nazikçe* gülümseyen biri tarafından servis edilen. Ve anlatılardaki çarpıcı noktalar SON DERECE iyi bir nedenden ötürü "çarpıcı nokta" olarak adlandırılır; çünkü çarpıcı noktalar, kremşantilerle gizlenmiş muştası olan allanıp pullanmış bir yumruğun, ağzınızın ortasına çarpılıp –BAM!– *"Ben senden daha akıllıyım", "Ben senden daha büyüğüm"* ve *"Burada kararlar benden sorulur UFAKLIK"* demesidir.

Ve yine o cumartesi sabahı berber dükkânında haykırıyorum: "Tak tak!"

Talepkâr bir biçimde bağırıyorum: "TAK TAK!"

Ve nihayet berber dükkânındaki antika moruklardan biri, zar zor işitilen tütünlü fısıltısıyla, güçlükle duyulur bir sesle usulca soruyor: "Kim o?"

Ve ben kısacık bir an bekliyorum, yalnız gerilim yaratmak için –benim ihtiyar bana, zamanlamanın çok kritik olduğunu, zamanlamanın EN MÜHİM ŞEY olduğunu öğretmişti– ta ki, nihayet *nazikçe* gülümseyip cevap verdiğim ana kadar: "Hazır olsan da olmasan da..."

ELEANOR

Randy ağaçlardan nefret eder. Ağaçlardan öyle tutkulu nefret eder ki internetteki, Amazon yağmur ormanlarının ıskartaya çıkarılmasına ilişkin kayıtları iyi ve yerinde bir gidişat olarak değerlendirir.

En çok da çam ağaçlarından. Çam ağaçlarının hareket etme biçimlerinden nefret eder: önce yavaş, sonra hızlı. Önce, öylesine insanın içini kıyacak kadar yavaş hareket ederler ki sürekli hareket halinde olduğunu unutursun. Bu şekilde ağaç, tüm ağırlığıyla yükselir de yükselir, ta ki birinin kafasını gözüne bir hedef diye kestirene dek. Sonrasında da çam ağacı hızlı bir şekilde hareket eder: resmen bir bubi tuzağı hızında. Algılanamayacak kadar hızlı biçimde.

En azından, Randy'nin baba algılamadı. Bobinleri ayarlayıp, zincire asılarak geçen bir hayatın ardından Randy'nin baba zaten tatsız zamanlardan geçiyordu. Tek bir hızlı hareket ve tüm o ham kereste, onun ince kafatasının saçlı tepesini bir milyar kanlı parçaya böldü.

Randy yüz tonluk selüloit lifi kafasına düşsün diye oralarda tıkılı kalmaktan daha iyi şeyler yapabileceğini anlar. Randy Oregon'dan nefret eder.

Randy'nin, ortalıkta hiç ağaç bulunmayan pembe sıvalı bir yerde yaşayası gelir. Randy, hayat sigortasından gelen parayı cebine atıp, pitbull'unu arabasına yerleştirir. Direksiyonu güneye kırar; kıçının dibinde kuduruk bir av köpeği sürüsü varmışçasına yol boyu hızlanır da hızlanır.

Kaliforniya'da evrak komisyoncusu, gözlerini Randy'nin araca diker: Modifiye kromla kaplanarak satış değeri ikiye katlanmış Celica. Ve evrakçı kadının dikkatini Randy'nin pitbull çeker. Standart asilik halleri. Evrakçı, Randy'nin tıraşlı başı ile yüzündeki hâlâ kanları süzülen, mürekkebi kurumamış taze döğmeyi anında kurcalar. Evrakçı dizüstü bilgisayar açar ve korsan indirme için çekilir. Kadın Randy'ye "Kanka" der. "Kanka, sen bu evde bir deri bir kemik kalırsın."

Evrak komisyoncusunun adı Gazelle.

Gazelle'in bilgisayar, Randy'nin yerinden fırlamış gözleri önünde film oynatır. Oynatılan şeyin kopyanın kopyasının kopyasının kopyasının kopyası olduğu meydandadır: sağlam para ödenmiş olanıyla arasında bin kuşak oynar. Evrakçı, "Kanka" der, adı "*Kaçıp Saklan Küçük Beyaz Kız, IV.*"

Söz konusu filmde Jennifer-Jason Morrell oynar. Filmde Jennifer-Jason Morrell, sarışın bir hırsızı, bir düzine biraderin istikamet etmeye çalıştığı bir pislik yuvasına baskın yapmak için yoldan çıkarır. Biraderler gece boyu Rémy Martin'le bir güzel demlendikten sonra yataklarına metastaz yaparlar. Kumpas, Jennifer-Jason'ın o sızmış boyunlardan altın zinciri araklamaya kalkışmasıyla başlar. Ama ancak o iriyarı, asabi biraderlerin uyanmasıyla –anlaşılan o ki içleri dışlarına çıkmış haldedir– film doruğa ulaşır.

Dışardaki ev pembe sıvalı: filmdeki ev. Arka bahçeyi kaplayan yüzme havuzu var; bir yanında sodalar usulca kepazeliğe dökülüyormuş gibi görünür. Tek bir ağaç bulunmayan mahallede, çakıllı ön bahçede Segundo kaktüs var.

Evi gezdirirken, evrak komisyoncusu, Gazelle, evin iki katlı olması ve girişteki beyaz mermer zemindeki bozukluk

gibi özellikleri gösterir. Burası gözü dönmüş biraderler kafilesinin birbiri ardına Jennifer-Jason'ı iğfaal ettikleri yer.

Randy ile evrak komisyoncusu büyülenerek bakakalır. O mermer alanda gerçekleşen sersemletici sinematik histerektomi ikisinin de gözünü korkutur.

Randy içe yanarak, "Kanki, burnuma riyakârlık kokusu geliyor!" der.

Gazelle de, "Kanka evi bir aldın mı biletler satıp gösterişli turlar düzenlersin" der.

Gazelle yol gösterip, hemen oradaki o beyaz zeminin Noel ağacı için ideal bir yer olduğunu söyler. Randy hâlâ ağaçlardan nefret eder: ister ölü olsunlar ister diri.

Randy çoktan satılmışsa da evrak komisyoncusu Randy'yi gezdirmekte ısrar eder: beyhudelik odasından suratsızlık odasına, gömük dolaptan pervasız kuytuya, on numara devofis. Randy bir tek köpeğini koşturacak yer var mı onu öğrenmek ister. Randy köpeğini parmaklarıyla ona nişan alarak gösterir: bir Amerikan Bull teriyeri. Adı Eleanor.

Randy ile Gazelle çakıl bohçayı adımlarlar. Yan komşuları Juan Cordoba'larla aralarında Eleanor'a yetecek kadar yer bulunduğu muhakkaktır. O yüzden Randy, parayı sayıp evi sakın almaya diyetlenir.

Randy pitbull'u takmasız dolaştırabileceği bir parka götürür ve barfiks bir biçimde sahte olan kesif el biçimli bir oyuncakla ona at-getir oynamayı öğretir. İyi gişe yapan bir Cadılar Bayramı filminde kullanılan türden bir el. Bilekten kesilmiş olduğu yerdeki sahte kanlar kuskunç görünür. Parmak uçları kararmış ve düzleşmiş. Gel görelim, Eleanor dişlerinin ayasında o şoke edici şeyle çalıların arasından fırladığında keyif gırla gider.

Randy at-getir oyununu sırf komşularına işkence olsun diye oynar: yani pitbull'ların minik bebeklere kerkinebilmek için gün boyu jilet gibi keskin dişlerini çalıştırmaktan başka şey bilmediği klişesine inanan Juan Cordoba işgüzarlarına.

Sırf bu çarpık komediyi iyice arttırmak adına Randy Eleanor'un yakalaması için bir de pembe bir bebek kullanır. Randy o bebeği etraftaki çalı çırpının ve Segundo kaktüsün oralara sallayıverir ve Eleanor da onun peşi sıra gider. Pitbull'un çılgınca koşup, dışarıdan bakıldığında çaresiz bir bebeği sarsıyormuş gibi görünmesini izlemek Randy'ye çok komik gelir.

Randy evde, Jennifer-Jason'ın duygusal yolculuğa çıktığı bir en-iyi-ihtimal sarayyosu tasarlar. Kadının Porsche'siyle Randy'nin garaj yoluna gelip zilini çalması ve eskileri yar etmek için yalvarması an meselesi. Randy, bu geçekleştiğinde onu sıkıca fakat nazik bir biçimde kavrayıp –tıpkı diğ-er-keklerin yaptığı gibi– onu adamakıllı iğfaal ettiğini hayal eder.

Derken, Randy, yalnızlık hissinden kurtulmak için Gazelle'i şaşkına çevirir. Hayat sigortasından kalan parayı ona gösterir ve "Kanki, para karşılığında benimle yolunu kutsal ekşilikte birleştirmeni teklif ediyorum" der. Randy, ona biftek kızartmak olsun, güzel olan vücudunu fırında Nebraska tatlısıyla bozmak olsun, türlü türlü romantiklikler yapar. Ve sonunda Gazelle onunla evlenmeye razı gelir.

Bunun ötesinde, Randy kendi kendine, Kaliforniya'da yaşamanın hayatında bir iyileşme anlamına geldiğini söyler. Randy, mimari açıdan dikkate-eğer olan bu evde yaşamanın, derin bir kolorektal tiksintiyle dolu sıkıcı hayatından şüphe ettirdiğini bilir. Burada soluk alıp vermek ona kendini gerçek biri gibi hissettirir. Bir müze kürektörü ya da cehennem alevlerinin bekçisi gibi.

Randy önemsiz biri olmaktan nefret eder. Bu onu, kafasına düşen bir ağaç tarafından çoktan parçalara bölünmüş gibi hissettirir.

İşin aslı, Randy'nin babasının ölümü Randy'yi içten içe ve haklı olarak dışkılanmış hissettirir.

Gel görelim, hayat tarzındaki herhangi bir iyileşmenin havagazından başka bir şey olmadığı meydana çıkar. Yeni ruh eşi Gazelle sürekli, Kişisel Gerilim kurslarına ya da afallamış evli

kadınlar barınağına gitmek üzere ortadan kaybolur. Ve Randy onu eve götürmeye yellendiğinde Gazelle, sosyal hezimetler görevlilerine karşı, sanki Randy onun lambada'sına girilmesinden sorumluymuş gibi rol keser; hâlbuki Gazelle'in ona çıtlattığı üzere, asıl travmatik perforaj uzun zaman önce, gecenin bir vakti, autofellatio olayı sırasında vuku bulmuştur.

Gel görelim, Randy korkar. Gazelle'in iddialarını yutturması halinde mahkemece suçlu burulup parmaklıklar ardına yollanmaktan korkar. Jennifer-Jason'ı tuzağına düşürmek yerine, kontrolü dışındaki kastrasyonların tuzağına kendisi düşer. Hapse girerse gözü dönmüş biraderlerden oluşan başıboş çetelerin gece gündüz vahşice iğfaal ettikleri Randy'nin nazik eğilimi olur. Söz konusu biraderler hücre-sel-üler çoğalmanın meyve vermeyen biçimlerini ifa ederler.

Üstüne bir de yangını körükler gibi, internette Jennifer-Jason'ın ileri derecede kendini öldürme rahatsızlığından mustarip olduğu haberi yayılır. Onun yaşam boyu başarılarını selamlamak adına Randy, ön bahçesine fotoğrafını sergileyeceği ufak bir mabet diker. Hacıların o mabedi ziyarete geleceğini umar ama şu yan komşu Juan Cordoba'lar, fotoğrafta Jennifer-Jason üç günlük halvetin keyfini çıkarırken göründüğünden mabedin edepsizce olduğunu söylerler.

Randy'nin mabedine koyduğu tüm bariz ekran görüntüleri firar eder.

Mevsimsel açıdan Kaliforniya'da ilkbahar, yaz ve Noel zamanı aşağı yukarı aynı görünür: yan komşularının bir İsa'nın Doğuşu sahtesi sergilemeleri dışında. Komşular Eleanor'un çok gürültü yaptığından yakınıp da Randy de onlara arka bahçenin çiti üzerinde uzanıp, hiç olmazsa köpeğim İngilizce havlamayı biliyor diye bağırmasının da gidişata olumlu bir katkısı olmaz.

Noel ayrıca her yerde, taze kesilmiş Oregon her dem yeşil ağaçlarının yeni kurbanlar için orada burada pusu kurduğu bir zamandır. O iğne yapraklı suikastçılardan birinde Randy, kendi adının olduğu çıkarımında bulunur.

Yan komşular İsa'nın Doğuşu'nu, Papa-sevici Juan Cordoba'lar olmaları hasebiyle sergilerler. Plastikten bir Yusuf Peygamber ve Meryem Ana ile de onu tamamlarlar. Plastik bebek sarı sarı samanlarla dolu bir portakal kasasına koyulur. O propan bebek İsa fazlaca güneşe maruz kalmaktan çürümüş görünür. Çatlamış plastikten yüzü ve solmuş boyasıyla, Randy'ye sakatattan beter görünür.

Sıkıntı, Eleanor açısından o İsa'nın yakalayıp getirmeye alıştığı bebeğe benzemesidir. Eleanor sürekli gözlerini ona dikip durur. Artık pitbull, ahlakdışı bir Jennifer-Jason Morrell gibi, histeri nöbetinin kıyısında, o kilisemsi kitsch'e doğru yolunu yapıp durur.

Gazelle, belki de Randy'yi buna şevk etmek için, alışverişe gitmelerinde dayak diretir. Gazelle, evin iki katlı giriş kısmını dolduracak büyüklükte bir diyagrama sahip bir ağaç sakın almaya çok kararlı. Randy'nin tüm yakınmalarını kulak arkası edip, kendi babasının o türden bir Oregon canavarı yüzünden erkenden vadesinin geldiği hakkındaki uyarılarını kışkışlar. Yo, Gazelle, "Kanka" der. "Kanka, biz rengârenk camdan Noel küfür-asyonları ile ağacın her yanını kapatacağız ki."

Randy bir hesap yapıp, ağaç almanın nafaka sermekten daha ucuza geleceğine karar verir. Böylelikle ağacı temin eder ve ötesini berisini bin tane üfleme camdan cephanelikle kapatırlar. Bunu yaparken de ön kapıyı açık bırakırlar.

Hiç şaşırtıcı olmayan bir biçimde pitbull Eleanor kendini evden dışarı atar.

Hızını alır da alır, plastik İsa bebeğini aşırır ve kaçmak için *North by Northwest* yönünde bir koşu tutturur.

Arabalarıyla onun yanından geçip giden kimi insanlar, belki de bir Yahudi ya da Yehova şapşalları, ama her durumda İsa'yı Tanrı'nın oğlu olarak görmeyen birileri, Eleanor'un çenesini geçirdiği şeyi sıradan bir bebek sanırlar. Ona bakakalırlar ve üzerine çevrilen bütün işgüzar gözler yerinden fırlar. Ve Eleanor'u dikkatle incelemeye ve telefonlarını çıkarıp videolar çekmeye başlarlar. Derken, ellerinde yasadışı,

kaçık ateşli silahlarla düşük donlu Juan Cordoba küfürbazları onun peşine düşer.

Bu arada arbedeyi örtbas eden Gazelle Randy'ye vaaz çeker. Bir sanat türbesinin duvarındaki bir pisuar hakkında konuşur da konuşur. "Marcel Duchamp, kanka!" diye bağırır.

Daha az önce onun atmıklarını mideye indirirken, bir an sonra tam sindiremediği Kişisel Gerilim vaazlarını geri kusar. Hatun kişi korendondan hallice. "Kanka, hiç Lewis Hyde okumadın mı sen?" diye alay eder.

Ve nihayet, Randy, Gazelle'in bağırtısından bir kelime seçer.

Açık olan ön kapısından fırlayıverip, "Koş saklan Eleanor!" diye bağırır.

Ve arkasında Gazelle'in Rémy Martin'den kafası iyice kıyak sesini duyar. "Kanka, bu, benim lambada'ma girdiğin için!" der. Ve akıl dışı tüm gücünü kullanarak Noel ağacını devşirmeye kalkışır.

Akabinde, talihsizlik o ki, tonlarca kotilyon katil çam iğnesi ile parçalara ayrılmış cam küfür-asyon, Randy'nin omurgaya geçiriverir. Gel görelim, ölmeden önce, yürekler ısıtan bir İsa'nın Doğuşu fiyaskosuna şahit olur.

Pitbull'u Eleanor, Hazreti İsa'nın ölümden dönüşünü yeniden dümenler. Pitbull'un keskin köpek dişlerinin arasındaki ölü, solmuş senbol, gerçek bir Kutsal Çocuk'a dönüşüverir.

Ve Randy, deliklerle kutsanmış bedenini geride bırakırken, hayatın nasıl da bir ağaca benzediğini fark eder.

Başta, hayat yavaşça hareket eder. Öyle içini kıyacak kadar yavaş ki, hayatının hep bir hareket halinde olduğunu unutursun. Hayatın hep hareket halindedir. Hayatın hep hareket halindedir. Sonra hayatın, olabilecek en hızlı şekilde hareket eder. Sona doğru, algılanamayacak kadar hızlı. Gel görelim, süs-cephaneliğinin açtığı yaralardan sıcak sıcak kanlar boşalırken, Randy Noel ilahileri söyler: "Koş saklan Eleanor! Koş saklan!"

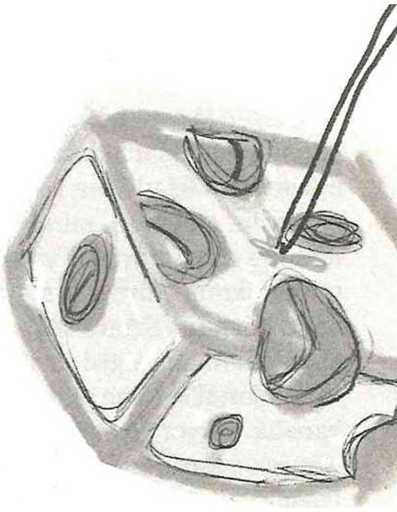
Ve sağ-lıkla ölümü takdis eden eşikte dillenirken –kısmen bir hayalet halini almışken– Randy, ilahiler söyler: "*Rum imbibe, Jell-O mold*!"

Randy, kalan gücünü coplayıp, fısıltıyla söyler: "*Hun abide! Come inside! Sweeten tide! Sugar fried! Kitten spied! Mitten dyed! Signified! Qualified! Genocide! Bonnie and Clyde!*" Randy, sonsuza-dek-mutsuz olacakları, vadesi erken gelen babasının bağrına kıvrılırken, tüm sözleri parçalara ayrılır.

O esnada pitbull'un ne yaptığına gelince...

Kürklü ayaklarının ona izin verdiği ölçüde Eleanor Kuzey'e doğru son sürat gider. Ve her ne kadar şu düşük donlu Juan Cordoba'lar hızlı olsalar da, tam-gaz pitbull Eleanor'un her daim hızlıların en hırsızı olacağına şüphe yoktur.

MAYMUN NASIL EVLENDİ, EV SAHİBİ OLDU VE MUTLULUĞU ORLANDO'DA YAKALADI

Uzun yıllar önce, gözünün açılmasından önceki bir dünyada, Maymun, çalımından geçilmez tavırlarla ormanda ilerliyordu. Fazlaca çaba ve özverinin ardından, uzun yıllar süren öğrenimini tamamlamıştı. Kuzgun'a, "Nasılım ama! İletişim'de lisansımı da tamamladım!" diyerek övündü. Kır Kurdu'na, "Bir sürü önemli staj yaptım" diyerek böbürlendi. Utanç ve yenilgi ziyafeti çekmeye henüz başlamadığı bir dünyada, Maymun, Llewellyn Gıda Malzemeleri Pazarlama Şirketi'nin İnsan Kaynakları departmanında özgeçmişiyle havasını atmıştı.

Maymun, İnsan Kaynakları'ndaki irtibat kişisi olan Hamster ile yüz yüze görüşme talep etti ve özgeçmişini cesaretle ortaya koyarak, "Kendimi kanıtlamama izin verin. Bana o fırsatı tanıyın" diye teklifte bulundu.

Derken Maymun kendini katlanır masanın arkasında dikilirken buldu. Marketlerde ya da süpermarketlerde Maymun, müşterilere üzerlerine kürdan geçirilmiş sosislerden ikram ediyordu. Maymun, minik karton kaplarda küçük parçalar halinde elmalı turtalar ya da kâğıt mendillerde bir ısırıklık tofular ikram ediyordu. Maymun, parfüm püskürtüp, kendi narin boynunu Sığın'a koklatıyordu ve Sığın satın alıyordu da alıyordu. Allah vergisi cazibesiyle Maymun, Geyik'e, Panter'e ya da Kartal'a, kime gülümsese beriki de ona gülümseyerek karşılık veriyor ve Maymun hangi ürünün pazarlanmasıyla uğraşıyorsa, o üründen satın almaya bakıyordu. Sigara içmeyen Porsuk'a sigara sattı. Et yemeyen Koç'a pastırma sattı. Maymun öyle zekiydi ki elleri olmayan Yılan'a el kremi sattı!

Llewellyn Gıda'dan Hamster ona, "Vegas'ta bir açık kadro var" dediğinde Vegas, zaferler zincirinin ilk halkası oldu. Şu an için Maymun, takımın bir parçasıydı ve kendisinin iyi bir takım oyuncusu olduğunu kanıtlamıştı. Ve Hamster kendisine –Philadelphia'ya, İkiz Şehirler'e, San Francisco'ya– taşınmasını teklif ettiğinde, Maymun, yeni sandviç sosunun satışını yapmaya ve yeni sporcu içeceklerini allayıp pullamaya hep çok istekli olmuştu. Ve kendini çok başarılı bulmayan Maymun, yeniden İnsan Kaynakları'ndan Hamster'ın karşısına çıkıp ona öneride bulundu: "Beni hep savundun Hamster ve ben de Llewellyn Gıda'ya hizmet sundum. Beni daha fazlasıyla sına."

Hamster da, "Zorlu bir görev mi istiyorsun?" diye yanıtladı. "İyi iş yapmayan bir peynirimiz var" dedi.

Ve Maymun öyle kendini beğenmişti ki, "Problemli peynirinizi verin bana" diye teklifte bulundu. Söz konusu ürüne bir göz bile atmadan Maymun, had safhada rekabet dolu olan yarı ithal katı süt mamulleri pazarında aylık minimum yüzde 14 satış payı yakalayacağı vaadinde bulundu. Ve bunun da ötesinde Maymun, bu yeni peynirin pazar konumlandırmasını, yaklaşmakta olan tatil sezonunun öncesinde yapacağı, başarının en az yedi hafta boyunca süreceği vaadinde de

bulundu. Karşılığında, Hamster, Llewellyn Gıda'nın Maymun'u Kuzeybatı Bölge Şefliği pozisyonu ile ödüllendireceğini garanti etti; böylece Maymun Seattle'a yerleşip kendine daire alabilir, bir eş bulabilir ve kariyerini dengeleyecek bir aile kurabilirdi. En önemlisi de, bir daha asla aptal Sığın'ın tekine boynunu koklatmak zorunda kalmazdı. Ya da Safeway Marketleri'nde, kurabiyelerini silip süpürmek için daireler çizip duran Çakal'a işveyle gülümsemek zorunda kalmazdı.

O zamanlar, henüz başarısızlığı tatmadığı zamanlarda Maymun, bu defa Orlando'daki bir süpermarkette, bir başka katlanır masanın arkasında dikiliyordu. Maymun, her bir sivri çubuğun ufak küp küp parlak beyaz bir şeylere saplandığı, ahşap çivilerden battal boy bir yatak gibi görünen bir kürdan ormanının tepesinden gülümsedi. Maymun bıkmadan usanmadan gülümsedi ve Bozayı'nın dikkatini çekti. Bununla, Maymun kendi kendine, "Bekle beni Seattle!" demiş oluyordu. Fakat Bozayı, koridoru geçtikten sonra durdu. Havayı koklayıp, önce bir dizini, sonra diğerini havaya kaldırıp, ayak izlerini görmek için tabanlarına baktı. Sonra, çaktırmadan başını eğip koltukaltlarını kokladı. Ancak ondan sonra Bozayı'nın bakışları Maymun'a geri döndü; fakat gülümsemesi silinmişti ve daha fazla yakına gelmeye cesaret edemiyordu. Dudakları tiksintiyle kıvrıldı ve Bozayı hemen olay mahallini terk etti. Maymun, gülümseme kozunu kullanarak bu defa Kurt'u ağına düşürmeye çalıştı fakat Kurt, fazla yaklaşınca burun delikleri alev aldı. Gözleri korkudan kocaman açılmış halde oradan hızla uzaklaştı. Keza Kartal da Maymun'un cazibesine kapılmış görünüyordu; fakat yakına doğru inişe geçtikten sonra, boğuk bir viyaklama eşliğinde altın rengi kanatlarını süpermarketin göğüne doğru hızla çırparak uzaklaştı.

Maymun başta anlamamıştı, belki de burnu parfüm ve sigara satmaktan körelmişti, fakat peynirin iğrenç bir kokusu vardı. Dışkı ve yanık saç gibi kokuyordu ve üzerinde belirgin biçimde pis kokulu ufak yağ damlaları vardı. Peynirin leş gibi kokusuna bakılırsa, kim onun bozuk olmadığını iddia edebilir

diye düşündü Maymun. Buram buram yaydığı bu kokuyla peynir, tifo bakterileriyle dolu olabilirdi. Bu teorisini test etmek adına Maymun, Domuz'u ayartabilmek için gülümsedi; fakat Domuz bile onun kokuşmuş mallarını ağzına sürmedi. Gülümsemesi yüzünde donup kalan Maymun, Goril'in dikkatini çekti. Güvenli bir mesafede duran Goril, süpermarketin müdürü olduğundan, parlak kırmızı renkte bir yelek giyiyordu. Kollarını geniş göğsünde kavuşturup muazzam büyüklükteki başını iki yana sallayarak, "Bu peyniri ağzına sürmek için kafadan kontak olmak gerekir" dedi.

O gece Maymun, Orlando'daki motel odasından Hamster'a telefon etti ve "Benim peynir zehir olsa gerek" dedi.

Hamster telefonda, "Sakin ol, peynirinde bir sorun yok" dedi.

Maymun, "Kokusunda bir sorun var" diye diretti.

Hamster, "Sana güveniyoruz" dedi. "Bu peynire piyasada bir talep oluşturabilecek biri varsa, o da sensin." Hamster, Llewellyn Gıda'nın bu peynirin ülke genelinde tanıtılmasına acayip düşük bir meblağa anlaşma yaptığını, bunun ünite başına 12 sente tekabül ettiğini açıkladı. Hamster, Maymun'un ezeli rakibi Kır Kurdu'nun Raleigh-Durham'da aynı peynirin lansmanını yaptığını ve ürünün satışına ilişkin olumsuz bir bildirimde bulunmadığını ağzından kaçırıverdi. Telefonun diğer ucunda Hamster sinirli bir biçimde soluğunu verdi ve belki de Kır Kurdu'nun daha iyi bir Kuzeybatı Bölge Şefi olabileceğini söyledi. Belki de Kır Kurdu'nun Seattle'ı daha çok istediğini.

Telefonu kapattıktan sonra Maymun kendi kendine, "Bu terfiyi Kır Kurdu'na kaptırmayacağım" dedi. Kendi kendine, "Hamster yalan söylüyor. Kır Kurdu, daha Sincap'a fındık satamaz" dedi. Yine de gece boyu Maymun uyku tutmadan yatağına uzanıp, Tavşan'la Vizon'un düzüşme seslerini dinleyerek, İletişim okumuş olmasına rağmen, cam tavan engeline takılıp kariyerinin kalanını kendini Sığın'a koklatarak geçirmek zorunda kalabileceği düşüncesiyle gerildi. İçini

rahatlatmak için anne babasını arama isteği duydu fakat kendi kendine, "Sen artık bir yetişkinsin Maymun. Sorunların bir tek seni alakadar ediyor" dedi. Telefon etmek yerine, motelin duvarından duyulan böğürme ve kızışma seslerini dinleyerek ve *The Wapshot Chronicle* okur gibi yaparak yatağında oturdu. Orlando'da güneş doğunca Maymun, onu asla kimsenin sevmeyeceği endişesiyle, giyinip makyajını yaptı. Asla gerçek bir yuvası olmayacaktı.

Sonraki gün Maymun, bir kürdan ormanının ardında, gidişatı değiştirecek o hayvanı beklemeye başladı. Maymun, Baykuş'a ışıl ışıl bir gülümsemeyle baktı; süpermarketin diğer ucuna, Keseli Sıçan'a, Mors'a ve Puma'ya seslendi: "Gelin de peynirimden tadın! Sığır büyütme hormonu ya da suni muhteva bulundurmayan serbest gezen hayvanlardan elde edilen organik sütle İsviçre'de üretildi." Yine de, Maymun'un her bir lafı umut içinde söylenmiş bir yalandı. Peynir hakkında bir şey bildiği yoktu. Tadına dair bile bir fikri yoktu. Bu berbat peyniri ağzına yaklaştırmak için bile kaçığın biri olmak gerekirdi.

O gece motel odasındayken Maymun, emir komuta zincirinin dışına çıktı. Ulusal Faaliyetler Yöneticisi olan ve Hamster'ın dört kademe üstünde bulunan Bizon'a telefon etti. Bu da yetmezmiş gibi Maymun, Bizon'u şahsi telefonundan aradı. Kendisini ona tanıttı fakat Bizon, "Normalde bana mı rapor veriyorsun?" demekle yetindi.

Maymun ona, gezici haldeki ürün tanıtım ekibinin bir parçası olduğunu ve görevinin bir deneme peynirini Florida pazarına sokmak olduğunu açıkladı: Orlando bölgesinde satış yapmaktaydı fakat peynirin bozuk olduğunu düşünüyordu. Maymun Bizon'a "efendim" diyordu: Bu, asla kimseye dememeye ant içtiği bir şeydi; hatta kendi babasına bile.

"Bozuk mu?" diye sordu Bizon. Chicago'da öğlenin erken vakitleriydi fakat Bizon'un sesinde kelimeleri geveler bir hava vardı. Maymun, bir sıvının dökülme ve içilme sesini duydu; sanki biri cin şişesini kafaya dikmiş gibi. Takırdayan hapların sesini duyabiliyordu. Bizon'un sesi gümbürdeyip yankılandı;

sanki mağara tarzı bir evi varmış gibi ve Maymun onu, altın, tavanında freskleri ve mermerden bir zemini olan koca bir hole koyulmuş altın kaplı bir telefonda konuşurken hayal etti.

"Efendim" dedi Maymun ve yüzünü buruşturdu: "Fare bile ona elini sürmedi."

Bizon, "Bu durumu Hamster'la görüştün mü?" diye sordu.

Bizim Maymun, "Efendim, birinin çocuğu bu peynirden yiyip zehirlenecek ve hakkımda, taksirle ölüme sebebiyet verme suçlamaları olacak" dedi. "Doğrusunu isterseniz, *Kokarca* bile peynirin berbat koktuğunu söyledi."

Bizon cevaben, hayatın güllük gülistanlık olmadığını söyledi. Telefonun diğer ucundan, *dayanıklılık* hakkında bir şey zırvaladı. Sesi bir kızgın bir ağlamaklı, fakat her daim kafası kıyak geliyordu. Alakasız bir biçimde, "Ne o? Bu işin götüne kaçmasından mı korkuyorsun?" diye sordu.

Haliyle üçüncü günde de Maymun masasına, bir mızrağı ya da sivriltilmiş dikenlerden bir çiti andıran, kürdanlardan oluşan tahta perdesinin arkasına geçti. Bu bariyerin ötesinden diğer hayvanlar, Panter ve Kirpi, küçümseme ya da derin bir acıma dolu yüzlerle ona baktılar. Peynirden yayılan görünmez bir koku bulutu herkesi belli bir mesafede tutuyordu ve hepsinin memnuniyetsiz bakışlarının merkezinde olan Maymun, bu yeni, harikulade ürünü deneyecek cesarette birisinin olması için yalvarmaya ve dil dökmeye başladı. Maymun, onların korkak olduklarını söyleyerek veryansın etti. Onlara meydan okudu. Peyniri deneyip de beğenmezlerse ödediklerinin-iki-katının-geri-ödenme garantisiyle rüşvet vermeyi denedi. Tatlı bir dille ikna etmeyi deneyerek, "Kim uçsuz bucaksız hazları keşfe çıkmak için sıranın başına geçmek ister?" dedi.

Güvenli bir mesafede kalarak Kuzgun, "Ondan bir lokma almak için intihar eğiliminin olması gerek!" dedi. Diğer hayvanlar başlarıyla onaylayıp kıs kıs güldüler. Goril seyrediyordu; sabırsız bir biçimde ayak parmaklarını yere hafifçe vurup, ellerinin parmaklarını büküp devasa eklemlerini çıtlatarak, Maymun'u tutup yol kenarına atma hazırlığına girişmişti.

"Hanımefendi, malın o kadar iyiyse niye *sen* ondan yemiyorsun?" diye meydan okudu Dağ Gelinciği.

Maymun, masayı kaplayan ufak küpler halindeki beyaz zehre baktı. Kendi kendine, "Herkes bu rezil kokunun benden geldiğini düşünüyor" diye düşündü. Kibri uçup gitmişti. Maymun iki gündür uyumuyordu ve gururu yok olup gitmişti. Kendi kendine, "Herkesin hor gören ya da acıyan bakışları üzerimde, burada bir dakika daha dikilmektense ölmeyi yeğlerim" dedi. Korkunç acılar çekerek Orlando'daki bu süpermarketin beton zemininde öldüğünü hayal etti. İhmal sonucu ölüme sebebiyet verme suçlamalarını ve ebeveynlerinin Llewellyn Gıda'ya karşı hukuk tarihinde dönüm noktası olabilecek bir kamu davası kazandığını hayal etti. Maymun, parmaklarının arasına bir kürdan alıp onu kalabalıkla kendisi arasında tuttu. Küp biçimindeki peyniri, bir meşale gibi havaya kaldırdı. Kendi cenazesini hayal etti ve tam bu parmakların soğuk göğsünde kıvrılmış olduğu bir tabutun içinde kendisini ölü biçimde gördü. Maymun, mezar taşına adının ve o günün tarihinin kazınmış olduğunu gördü. Bu peynir, ölüm nasıl kokuyorsa öyle kokuyordu. Yakında kendisi de nasıl kokacaksa öyle kokuyordu.

Peyniri yukarı kaldırıp, "Bana o fırsatı ver" dedi. "Beni daha da sına."

Kalabalık, afallamış halde izliyordu. Şaşkınlıktan ağızları bir karış açık halde. Hindi sessizce ağlıyordu.

Maymun gözlerini kapayıp peyniri ağzına götürdü. Dudakları peyniri kürdandan çekip aldı ve Maymun onu çiğnemeye başladı. Gözleri hâlâ kapalı haldeyken, Goril'in panikten tizleşen sesiyle, "Biri ambulans çağırsın!" diye bağırdığını duydu.

Maymun, peyniri yedi fakat ölmedi. Onu yedi de yedi. Onu asla yutmak istemiyordu; yalnızca çiğnemek, onu dişlerinin arasında sonsuza dek ezerek tadını çıkarmak istiyordu. Sonsuza dek yaşamak istiyordu ki bir daha asla başka bir şey yemesin. Peynir onu öldürmekten beter etmişti: tadı inanıl-

mazdı. Dünyanın en kötü kokusuna sahip olan şey en lezzetli şey çıkmıştı ve Maymun onu yuttuktan sonra bile, tadını son zerresine kadar alabilmek için tahta kürdanı emdi. Peynir onun içindeydi; onun bir parçası olmuştu ve o buna bayılmıştı.

Gülümseyerek gözlerini açtığında herkesi, yüzlerinde dehşet ifadesiyle kendisine bakar vaziyette buldu. Onu kendi dışkısını yerken yakalamışlarcasına gözleri yuvalarından uğramıştı. Önceden onlara ne kadar tiksinti verici görünüyorduysa şimdi ondan bile tiksindirici geliyordu fakat bu Maymun'un umurunda değildi. Diğer hayvanlar onu izlerken bir küp peyniri daha yedi ve bir diğerini daha. Karnı ağrıyana dek bu ihtişamlı tat ve kokuyla dolmak istiyordu.

O gece motel odasında telefonu çaldı. Arayan Hamster'dı. Hamster, "Bizon'u diğer hatta bağlamamı bekle" dedi. Maymun bekledi; birkaç tuşlama sesinden sonra bir ses, "Ben Bizon" dedi.

Bizon, "Hukuk departmanının tavsiyesi üzerine peyniri piyasadan çekiyoruz" dedi. "Hukuki yükümlülüklerimizi riske atamayız."

Maymun, işinin ipin ucunda olduğunu biliyordu. Kendi kendine, sessiz kalıp olayları akışına bırakmasını söyledi; fakat bunun yerine, "Durun" dedi.

Hamster, "Kimse seni suçlamıyor" dedi.

Maymun, "Ben hatalıydım" dedi. "Beni kovabilirsiniz fakat o peynir leziz" dedi. "Lütfen" dedi. "Efendim" dedi.

Bizon, sesinde bir umursamazlıkla, "Bu mesele artık bizden çıktı" dedi. Telefonun diğer ucundan, "Yarın elindeki numune stoğundan kurtul" dedi.

"Kır Kurdu'na sorun" diye yalvardı Maymun. "Kır Kurdu ondan satıyor."

"Kır Kurdu Seattle'da" dedi Bizon. "Onu Kuzeybatı Bölge Şefi pozisyonuna terfi ettirdik."

Yalanı ortaya çıkan Hamster, "Ekip adına bunu hallet prenses. Yoksa kovulursun" dedi.

Bunca zaman boyunca parfüm, pastırma ve el kremi sattıktan sonra Maymun'un en sonunda gerçekten inandığı bir ürünü olmuştu. Şimdiye dek hep, Maymun dünyanın onu sevmesini istemişti; şimdiyse, bir peynirin yanında ikinci plana atılmaya gönüllüydü. Diğer hayvanların ona nasıl açık bir tiksintiyle baktıkları umurunda değildi; bir tek kişinin peynirin tadına bakıp onun inancını teyit etmesine dair ufacık bir ihtimal için milyonlarca hayvanın gözünde kendini tamamen itibarsızlaştırabilirdi. Bu gerçekleşse, o cesur hayvan da peynire bayılırdı, Maymun da bundan böyle dünya üzerinde yalnız olmazdı. Bu peynirin görkemi uğruna haysiyetini ayaklar altına alabilirdi.

İguana'dan gelen bir mesaja göre, toptancı deposunun tamamı bir tasfiye memuruna açık arttırmayla satılmıştı bile. Sonraki gün, Maymun, Cleveland uçağını kasten kaçırdı. Satış noktasında satış yapmaya çalışırken Maymun hep, Brooks Brothers marka pembe renkli bir tişört giyer, iki düğmeli tişörtün yalnızca üst düğmesini açık bırakırdı. Pembe; çıtı pıtı, sportif ve tiki anlamlarına gelirdi ve Maymun hiçbir zaman yakasını yukarı kaldırmazdı. Buna karşın, bugün varı yoğu tehlikede olduğundan ağır toplarını ortaya çıkarmıştı: incecik askılı ve açıktaki göbeğinin çok üstünde dalgalanan bir kombinezon. Göğüslerini, destekli bir sutyenin içinde sıkıştırdı. Maymun, bu peynirin anlaşılabilmesini sağlamak adına, bir tapınak fahişesini oynayıp, kendisini, Llewellyn Gıda'nın o ana dek cesaret edebildiğinden de fena şekilde pazarlayabilirdi. Göz göre göre masasını, kürdanlarını ve ağız sulandıran, ruha işleyen beyaz küpten nirvanaları alıp, Orlando süpermarketine gitti. Numunelerin sunağının ardında, Maymun artık bağnazın biriydi. Bir fanatikti. Kalabalık markette önüne gelene sayıp söven ve nutuk çeken bir evanjelikti. Onların gözünde o, kafadan kontaktı –o peyniri yiyen biri her şeyi yapabilirdi– ve bu, görünüşe göre ona o an için koruma sağlıyordu. Bir şekilde tutkusunun onlara anlatılıp, diğer hayvanlarca anlaşılması yeterli olacaktı.

"Burada memnuniyet çantada keklik" dedi Maymun. "Mutlak saadet bedavaya sizin olabilir!" Ördek ile Öküz'ün onun ensesine yapışmasına, onu yakalayıp olduğu gibi dışarı atmalarına engel olan tek şey peynirin kokusuydu; fakat Bozayı birleştirdiği ellerinin arasından ona bağırarak açık saçık laflar ediyordu, Papağan da onu canını acıtan bozuk para yağmuruna tutmuştu.

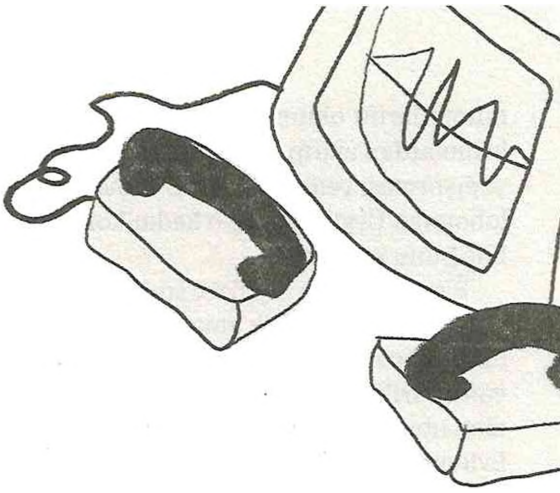
Kimse Maymun'un yanında yer almamıştı. Tek silahı olan inancıyla, bir başına kalmıştı.

Maymun hâlâ bir takım oyuncusuydu fakat kendi takımındaki tek oyuncu.

Kaos patlayıverdi. Hayvan sürüsü, masasına seğirtti, masayı alabora etti ve numuneler pis zemine yuvarlandı. Dün kendisini gözünde ölü olarak canlandırdığı tozlu betonun üzerinde kutsal peynirlerin üzerlerine basılıyordu. Kendi hayatından çok sevdiği bu peynir, Ren Geyiği'nin toynaklarının altına alınıyor ve Kaplan'ın pençelerinin altına bulaşıyordu. Koca bir el Maymun'un kollarının etrafına kapanmış, onu kapıya doğru çekiştiriyordu. Llewellyn Gıda kariyerinin kalan kısmına doğru onu sürükleyen bu kişi Goril'di: geceleri uyuyabileceği yere. Gün boyu uyurgezerlik edeceği yere. Asla tam olarak uyanık olması gerekmeyen bir geleceğe.

Geriye kalan tek dilim, Maymun'un elindeki kürdana geçirilmiş olan peynirdi. O onun kılıcı ve kutsal kâsesiydi; Maymun onu Goril'in gözlerine soktu. Kürdanı Goril'in ağzının ta gerisine kadar sapladı, Goril tıkandı ve öğürüp peyniri ağzından tükürdü fakat Maymun ıslak beyaz dilimi düştüğü gibi yakaladı. Yapış yapış peyniri özenle avucunun içine alıp Goril'in dudaklarının arasına yapıştırıverdi. Onların her ikisini de havaya kaldırıp çıkışa doğru taşıyan izdihamda, Maymun ellerini Goril'in ağzına bastırarak öyle tuttu, ağzındakini çiğneyip yutana kadar Goril'in gözlerinin içine baktı. Ta ki Goril'in mücadele halindeki devasa kolları, idrakle yumuşayıp gevşeyene kadar.

ZOMBİLER

Tersine Evrim Teorisi'ni öne süren kişi Griffin Wilson'dı. Organik Kimya'da benim iki sıra arkamda otururdu, şeytani dehanın tam karşılığıydı. Büyük Geri Atılım'ı ilk yapandı.

Herkes biliyor çünkü atılımı yaptığı sırada Tricia Gedding revirde onunlaydı. Bir kâğıt perdenin ardındaki başka bir karyolada, Doğu Medeniyetlerine Bakış dersindeki sürpriz bir sınavdan yırtmak için regl olmuş numarası yapıyordu. Yüksek sesli bir "Bip!" sesi duyduğunu ama bunu bir şeye yormadığını söyledi. Tricia Gedding'le revirdeki hemşire onu karyolasında bulduklarında, Griffin Wilson'ın, üzerinde kalp masajı alıştırmaları yapılan maket bebeklerden olduğunu sandılar. Güçlükle nefes alıyordu, neredeyse tek bir kası oynamıyordu. Bunun bir şaka olduğunu düşündüler; çünkü cüzdanı hâlâ dişlerinin arasında sıkılı haldeydi ve elektrik telleri hâlâ alnının iki yanına tutturulmuş durumdaydı.

Elinde hâlâ sözlük ebatlarında bir kutu duruyordu; hâlâ paralize durumda, büyük kırmızı düğmeye basıyordu. Herkes bu kutuyu öyle sık görürdü ki güçlükle farkına varırdı; fakat o, revirin duvarında asılı olurdu: kardiyak defibrilatör. Acil durum elektro şok cihazı. Onu duvardan indirip, kullanma

talimatlarını okumuş olmalıydı. Parafinli kâğıdı yapışkan kısımlardan ayırıp, elektrotları temporal lobunun iki yanına yapıştırması yeterli olmuştu. Temel olarak, soy-yapıştır tarzı lobotomi. Uygulanması o kadar kolay ki, on altı yaşında biri bile bunu yapabilir.

Bayan Chen'in İngilizce sınıfında, "Var olmak ya da olmamak..." diye öğrendik ama arada koca bir gri alan var. Belki Shakespeare'in döneminde insanların yalnız iki seçeneği vardı. Griffin Wilson, SAT sınavlarının, ömür boyu sürecek olan abuk sabukluklara açılan bir kapı olduğunu biliyordu. Evlenmeye ve üniversiteye. Vergi ödemeye ve okulda silahlı katliam yapmayacak bir çocuk yetiştirmek için uğraşmaya. Ve Griffin Wilson, uyuşturucunun bir yamadan ibaret olduğunu biliyordu. Uyuşturucudan sonra, hep *daha fazla* uyuşturucuya ihtiyaç duyarsınız.

Hünerli Ve Doğuştan Yetenekli olmanın sıkıntısı, bazen *fazla akıllı* olmanızdır. Henry Amcam, iyi bir kahvaltı etmenin öneminin, beyninizin hâlâ gelişiyor olmasından ileri geldiğini söyler. Ama kimse, bazen nasıl da beyninizin *fazla gelişmiş* hale gelebileceğinden söz etmez.

Biz, en temelde, kabuklarını kırıp çiğ istiridyeleri yemek için fazlaca evrimleşmiş büyük hayvanlarız; fakat artık bizden beklenen, üç yüz adet Kardashian kardeşin ve sekiz yüz adet Baldwin biraderin kaydını tutmamız. Cidden, üreme hızlarına bakılırsa, Kardashian'lar ve Baldwin'ler diğer tüm insan türlerinin kökünü kazıyacak. Geri kalanlar, sen ben, yalnızca yok olup gitmeyi bekleyen evrimsel çıkmaz sokaklarız.

Griffin Wilson'a ne isterseniz sorabilirdiniz. Ghent Antlaşması'nı kimin imzaladığını sorun. Şu televizyonda yayınlanan çizgi filmdeki "Kıçımdan tavşan çıkarmamı izleyin" diyen sihirbaz gibi olacaktır. Abrakadabra ve yanıtı bilecektir. Organik Kimya dersinde, oksijensiz kalana dek Sicim Teorisi hakkında konuşabilirdi fakat asıl istediği, mutlu olmaktı. Yalnızca üzgün-olmamak değil, bir köpek nasıl mutlu oluyorsa o şekilde mutlu olmak istiyordu. Anlık mesajlara ve

federal vergi kanunundaki değişikliklere sayıp söverek, bu şekilde kazıklanıp durmak istemiyordu. Ölmeyi de istemiyordu. Var olmak –ve olmamak– istiyordu; ama eşzamanlı olarak. İşte böyle öncü bir dâhiydi kendisi.

Öğrenci İşleri Başkanı, Tricia Gedding'e, bunu bir allahın kuluna söylemeyeceğine yemin ettirmişti; ama bu işler nasıldır bilirsiniz. Okul idaresi, taklitçilerin türemesinden kaygılıydı. O defibrilatörler bu günlerde her yerdeler.

Revirdeki o günden bu yana, Griffin Wilson, daha önce hiç olmadığı kadar mutlu görünüyor. Sürekli yüksek sesle kıkırdayıp duruyor ve kıyafetinin koluyla çenesindeki tükürüğünü siliyor. Özel Eğitim hocaları, sırf tuvaleti kullandı diye el çırpıp, onu övgülere boğuyor. Çifte standarda gel. Griffin Wilson hayatının geri kalanı boyunca sudan ucuz şekerlemeler ve *Fraggle Rock*'ın yeniden gösterimleri için heyecanlanırken, geri kalanlar canımızı dişimize takmış hangi işe yaramaz kariyeri elde ederiz diye uğraşıyoruz. Önceden, bütün satranç turnuvalarını kazanmadığı takdirde perişan olurdu. Şimdiki durumdaysa, daha dün, sikini dışarı çıkarıp, yoklama sırasında otuzbir çekmeye başlamıştı. Bayan Ramirez'in bizi aceleyle Ö'lerin ve H'lerin arasından götürmesine kalmadan –insanlar gözlerini dikmiş kıs kıs gülerek yavaşça "burda" ya da "mevcut" diyorlardı– Bayan Ramirez'in telaşla koridoru geçip onu durdurmasına kalmadan, Griffin Wilson, "Donumdan tavşan çıkarmamı izleyin" diye bağırarak, içinde yüz tane *Bülbülü Öldürmek* kitabından başka bir kitap bulunmayan kitaplığın her yanına sıcak atmığını fışkırtmıştı. Tüm o süreç boyunca da kahkahalarla gülüyordu.

Lobotomi geçirmiş olsun ya da olmasın, kişinin imzası haline gelen sloganların kıymetini biliyordu. Bir diğer not avcısı olmaktansa, bir neşe kaynağı halini almıştı.

Voltaj aknelerini bile geçirmişti.

Bu tür sonuçlara bakınca, yaptığına karşı çıkmak pek güç.

Onun zombiye dönmesinin üzerinden daha bir hafta geçmemişti ki Tricia Gedding Zumba! yaptığı spor salonuna gidip,

kızlara ayrılan soyunma odasının duvarındaki defibrilatörü aldı. Tuvalet kabininde kendi kendine uyguladığı soy-yapıştır prosedüründen sonra, artık nerede regl olduğu umrunda değildi. En yakın arkadaşı, Brie Phillips, Home Depot mağazasındaki tuvaletlerin yanında bulunan defibrilatöre ulaşmıştı ve şimdi, yağmur çamur demeden, sokakta pantolonsuz dolaşıyordu. Okulun yüz karasından bahsetmiyoruz. Sınıf başkanı ve amigo kızların liderinden söz ediyoruz. En iyi ve en parlak olanlardan. Tüm spor gruplarının as takım oyuncularından. Bu, buradan Kanada'ya kadar tüm defibrilatörlerin kullanılmasını gerektirdi ama o zamandan bu yana, futbolu kimse kuralına göre oynamıyor. Ve hezimete uğradıklarında bile, hepsi sürekli olarak sırıtıp, birbirlerine beşlik çakıyor.

Genç ve ateşli olmaya devam ediyorlar ama bundan böyle, artık öyle olmayacakları zamanlar için endişe etmiyorlar.

Bu bir intihar ama öyle değil de. Gazete gerçek rakamları aktarmıyor. Gazeteler kendilerini parlatıyor. Artık, Tricia Gedding'in Facebook sayfası, bizim günlük gazeteden daha geniş bir okur kitlesine sahip. Pabucumun kitle iletişimi! Ön sayfayı işsizlik ve savaşla kaplıyorlar ve *bunun* olumsuz bir etkisi olacağını düşünmüyorlar ha? Henry Amcam bana, eyalet yasalarına ilişkin öne sürülen bir değişiklik hakkında bir yazı okuyor. Resmi makamlar tüm defibrilatörlerin satışında on günlük bekleme süresi istiyorlar. Geçmişin kontrol edilmesi zorunluluğundan ve akıl sağlığı taramasından söz ediliyor fakat bu daha yasalaşmış değil, henüz değil.

Amcam Henry, gazetedeki yazıdan başını kaldırıp kahvaltının üzerinden bana dikkatle bakıyor. Bu sert bakışları bana doğrultup, "Arkadaşlarının hepsi uçurumdan atlasa sen de atlar mısın?" diye soruyor

Amcam, benim bir anne ya da baba yerine sahip olduğum kişi. O bu gerçeği kabul etmeyecek olsa da o uçurumun öte yanında iyi bir hayat var. Ömür boyu engelli otoparkını kullanma izni var. Henry Amca, halihazırda tüm arkadaşlarımın atlamış olduğunu anlamıyor.

"Farklı şekilde özel yetenekleri" olabilir fakat arkadaşlarım hâlâ ilişkiye giriyorlar. Her zamankinden çok, bu günlerde. Taş gibi vücutlara ve bir bebeğin zihnine sahipler. Her iki dünyanın da en iyi yanlarına. LeQuisha Jefferson, Ahşap İşçiliğe Giriş dersi sırasında, dilini Hannah Finerman'ın içine soktu ve onu oracıkta, matkap tezgâhına yaslanmış halde, zevkten kıvrandırdı. Laura Lynn Marshall'a ne demeli? Dünya Mutfağı Laboratuvarı'nın arkasında, herkesin bakışları altında, Frank Randall'ı ağzına aldı. Tüm falafelleri yandı ama kimse bunu büyük bir olay haline getirecek falan değildi.

Defibrilatörün kırmızı düğmesine basınca, evet, kişinin bazı şeylerin sonuçlarına katlanması gerekiyordu; ama o kişi, katlanması gerektiğinden haberdar olmuyordu. Çocuk bir kez Buton-Usulü-Lobotomi geçirdi mi, cinayet işlese o bile yanına kâr kalırdı.

Çalışma Saati süresince Boris Declan'a acıtıyor mu diye sordum. Alnının iki yanındaki taze kırmızı yanık izleriyle, yemek salonunda oturuyordu. Pantolonunu dizlerine kadar indirmişti. Şok acı veriyor mu diye sordum, o da yanıt vermedi; en azından anında yanıt vermedi. Yalnızca parmaklarını kıçından çıkardı ve kokularını dikkatlice içine çekti. O, geçen senenin Birinci Sınıf Mezuniyet Balosu Kralı'ydı.

Pek çok bakımdan, kafası hayatında hiç olmadığı kadar rahat. Kıçı kafeteryanın ortasında meydanda dururken, kokusunu içime çekmem için bana parmağını uzatıyor, ben de "Yok, sağ ol" diyorum.

Hiçbir şey hatırlamadığını söylüyor. Boris Declan, şapşal şapşal sırıtıyor. Pis parmak ucuyla yüzünün bir yanındaki yanık izine hafifçe vuruyor. Karşıya bakmam için işaret ederken de aynı göt-lekesi olan parmağını kullanıyor. Duvarda işaret ettiği yerde, mavi gökyüzüne doğru kanat çırpan beyaz kuşların olduğu rehberlik posteri var. Görselin altında, hülyalı bir yazıyla "Gerçek Mutluluk Ancak Kaza Eseri Ortaya Çıkar" diyor. Okul, o posteri oraya, eskiden orada asılı duran bir diğer defibrilatörden geride kalan silueti gizlemek için astı.

Şurası açık ki Boris Declan yaşamda her ne noktaya gelirse gelsin orası doğru yer olacak. Şimdiden Beyin Travması Nirvanası'nda yaşıyor. Okul idaresi taklitçiler konusunda haklıydı.

İsa'nın gücüne gitmesin ama dünya yumuşak başlılara kalmayacak. Reality programlarına bakılırsa, çalçeneler her şeyi ele geçirecekler. Ben de diyorum ki, Bırakalım Geçirsinler. Kardashian'lar ve Baldwin'ler bir çeşit istilacı tür gibiler. Kudzu ya da zebra midyesi gibi. Bırakalım da bu boktan gerçek dünyanın kontrolünü ele geçirme savaşı versinler.

Uzun süre boyunca amcamı dinledim ve atlamadım. Artık, bilmiyorum. Gazete bize, terörist şarbon bombaları ve yeni bir tür ölümcül menenjit hakkında uyarılarda bulunuyor ve gazetelerin verdiği tek avuntu, koltukaltı deodorantlarındaki yirmi sentlik indirim.

Hiçbir kaygının, pişmanlığın olmaması, bir hayli cazip. Gittiğim okuldaki havalı çocukların o kadar büyük kısmı kendini kızartmayı seçti ki, artık, geriye yalnızca ezik tipler kaldı. Ezikler ve doğası gereği kendiliğinden kuş beyinli olanlar. Durum öyle vahim ki sınıf birincisi olmama kesin gözüyle bakılıyor. İşte bu sebepten amcam Henry beni gönderiyor. Beni Twin Falls'a yollayarak, kaçınılmaz olanı erteleyebileceğini sanıyor.

Böylelikle, havalimanında oturmuş, uçuşumuz için kapıların açılmasını bekliyoruz ve ben, tuvalete gitmek için izin istiyorum. Erkekler tuvaletinde, aynaya bakabilmek için ellerimi yıkıyor gibi yapıyorum. Amcam bana bir defasında, neden aynalara o kadar çok baktığımı sormuştu; ben de ona, kendini beğenmişlikten ziyade nostalji duygusundan ötürü olduğunu söylemiştim. Her ayna bana, ebeveynlerimden geriye ne kadar az şey kaldığını gösteriyor.

Annemin gülümsemesini çalışıyorum. İnsanlar gülümsemelerini yeteri kadar çalışmazlar; bu yüzden de mutlu görünmeleri gerektiğinde kimseyi kandıramazlar. Ben gülüşümü

prova ediyorum ve işte karşınızda: fast food sektöründe çalıştığım anlı şanlı, mutlu bir geleceğe gidiş biletim. Bu, dünyaca tanınmış bir mimar ya da kalp cerrahı olunacak sefil bir hayatın karşıtı.

Omzumun tepesinde ve azıcık arkamda asılı duruyor, aynada yansıması var. Bir çizgi roman karesinde, içinde düşüncelerimin bulunduğu bir balon gibi, kardiyak defibrilatör duruyor. Alarm zilini ve kırmızı renkli tehlike ışıklarını harekete geçirerek açabileceğin camdan kapısı olan metal bir kasa içinde kapalı olarak, arkamdaki duvarda duruyor. Kutunun altındaki bir işarette "OED"* yazıyor ve üzerine şimşek çakmış bir kalp görünüyor. Metal kasa, Hollywood tarzı bir silahlı soygun filminde saray mücevherlerinin içinde saklandığı, el sürülmesi yasak olan camekânları andırıyor.

Kasayı açınca otomatik olarak alarmı ve yanıp sönen ışıkları harekete geçirmiş oluyorum. Kahramanın biri soluğu orada almadan, hızla, defibrilatörle birlikte kendimi engelli kabinine atıyorum. Tuvalete oturup onu açıyorum. Açıklamalar, İngilizce, İspanyolca, Fransızca olarak ve de çizgi roman resimleriyle kapakta yer alıyor. Hemen hemen hataya mahal vermeyecek şekilde. Eğer fazla uzun süre beklersem bu seçeneğim kalmayacak. Defibrilatörler, yakında, kilit altına alınacak ve bir defa yasadışı bir hal aldılar mı, artık yalnız paramediklerin defibrilatörleri olacak.

Ellerimin arasında, daimi çocukluğum duruyor. Benim şahsi Saadet Makinem.

Ellerim, geri kalan yerlerimden daha akıllı. Parmaklarım elektrotları nasıl soyup şakaklarıma yapıştırması gerektiğini biliyor. Kulaklarım, o şeyin tamamıyla şarj olduğu anlamına gelen bip sesini duyması gerektiğini biliyor.

Başparmaklarım en iyisinin ne olduğunu biliyor. Büyük kırmızı düğmenin üzerinde dolanıyorlar. Bu bir video oyunuy-

* Otomatik Eksternal Defibrilatör. (ç.n.)

muş gibi. Nükleer savaşın başlamasını tetiklemek için başkanın basması gereken düğme gibi. Ona bir defa basmayla, bildiğim anlamda dünyanın sonu gelecek. Yeni bir gerçeklik başlayacak.

Var olmak ya da olmamak. Tanrının hayvanlara bahşettiği en büyük şey seçim şanslarının olmaması.

Gazeteyi her açışımda kusmak istiyorum. Bir on saniye sonra, okumayı bilmiyor olacağım. Daha da güzeli, bilmem gerekmeyecek. Küresel iklim değişimi hakkında bir şey bilmeyeceğim. Kanser, soykırım, SARS, çevresel bozulma ya da dini çatışmalar hakkında bir şey bilmeyeceğim.

Hoparlörlerden adım anons ediliyor. Kendi adımı bile bilmeyeceğim.

Yerden havalanmadan önce, zihnimde amcam Henry'yi yolcu kapısında uçuş kartını tutarken canlandırıyorum. O bundan daha iyisini hak ediyor. Bunun onun suçu olmadığını bilmesi gerek.

Elektrotlar alnıma tutturulmuş halde defibrilatörü tuvaletten dışarı taşıyorum ve yolcu salonunu geçerek yolcu kapısına doğru gidiyorum. Dolanmış haldeki elektrik kabloları, zayıf, beyaz renkte saç örgüleri gibi yüzümün iki yanından aşağı iniyor. Ellerim batarya kutusunu, havaya uçuracağı tek şey IQ puanım olan bir intihar bombacısı gibi, önümde taşıyor.

Gözü bana ilişen iş insanları tekerlekli valizlerini bırakıp gidiyor. Aile tatiline çıkmış olan insanlar, kollarını kocaman açıp, ufak çocuklarını diğer yöne doğru yönlendiriyor. Adamın teki kendini kahraman sanıyor. "Her şey yoluna girecek" diye bağırıyor. Bana, "Uğrana yaşanacak her şeye sahipsin" diyor.

İkimiz de onun bir yalancı olduğunu biliyoruz.

Yüzüm öyle çok terliyor ki elektrotlar kayıp düşebilir.

İşte bu aklımdaki her şeyi söylemek için elimdeki son şans; bu yüzden herkes seyrederken itiraf edeceğim: Mutlu sonun ne olduğunu bilmiyorum. Ve bir şeyleri nasıl yoluna koyacağımı bilmiyorum. Yolcu salonunun kapıları açılıyor, Ulusal Güvenlik askerleri ok gibi fırlıyor ve ben kendimi, çakmağı

çalışıyor mu diye kontrol etmeden üzerine benzin döken, Tibet'teki ya da öyle bir yerdeki bir Lama gibi hissediyorum. Benzine bulanmış halde, yabancının birinden kibrit dilenmek ne kadar utanç verici olurdu, hele de artık pek az insanın sigara içiyor olduğu düşünüldüğünde. Benimse, havalimanının yolcu salonunda, üstümden benzin değil terler damlıyor fakat düşüncelerim işte bu denli kontrolden çıkmış savruluyor.

Ansızın amcam kolumu yakalayıp, "Trevor, eğer kendine zarar verirsen bana zarar vermiş olursun" diyor.

O benim kolumu kavrıyor, ben de kırmızı düğmeyi. Ona, bunun o kadar da trajik bir şey olmadığını söylüyorum. "Seni yine seveceğim Henry Amca... Yalnızca kim olduğunu bilmeyeceğim" diyorum.

Kafamdaki son düşünceler, dualar. Pillerin tam dolu olması için dua ediyorum. Az önce yüzlerce yabancının önünde "sevgi" kelimesini kullandığım gerçeğini silmeye yetecek kadar voltaj olmak zorunda. Daha da fenası, bunu öz amcama söylemiş olmam. Bu utançla yaşayamam.

Çoğu kişi, beni kurtarmak yerine, telefonu çıkarıp video çekmeye başlıyor. Herkes en iyi açıyı yakalayabilmek için yarışa giriyor. Bu bana bir şey hatırlatıyor. Bu bana doğum günü partilerini ve Noel'i hatırlatıyor. Bin tane anı, son defa üzerime üşüşüyor ve bu da hiç beklemediğim bir şey. Eğitimimi yitirmek umrumda değil. Adımı unutmak umrumda değil. Ama ebeveynlerimle ilgili hatırlayabildiğim o ufacık parçaları özleyeceğim.

Annemin gözleri, babamın burnu ve alnı, yüzümde bulunmaları dışında ölüler. Ve onları artık ayırt edemeyeceğimi bilme fikri canımı acıtıyor. Düğmeye bir defa bastım mı artık yansımamın benden başka bir şey olduğunu düşünmeyeceğim.

Amcam Henry yineliyor: "Kendine zarar verirsen bana da zarar vermiş olursun."

"Hâlâ senin yeğenin olacağım, yalnızca bunu bilmeyeceğim" diyorum.

Durup dururken, kadının biri öne çıkıp amcam Henry'nin diğer kolunu yakalıyor. Bu yeni şahıs, "Kendine zarar verirsen bana da zarar vermiş olursun..." diyor. Başka biri o kadını yakalıyor, başka biri o son kişiyi yakalıyor ve "Kendine zarar verirsen bana zarar verirsin" diyor. Yabancılar uzanıp birbirini, hepimiz birbirimize bağlanana kadar, zincirler ve dallar şeklinde tutuyor. Sanki hepimiz Organik Kimya'da bir çözeltide kristalleşen molekülleriz. Herkes birine tutunuyor ve herkes herkese tutunuyor ve sesleri aynı cümleyi tekrar ediyor: "Kendine zarar verirsen bana zarar verirsin... Kendine zarar verirsen bana zarar verirsin..."

Bu sözler bir yavaş dalga yaratıyor. Ağır çekimdeki bir yankı gibi, benden uzağa doğru, yolcu salonunda her iki yanda da bir aşağı bir yukarı hareket ediyorlar. Her bir kişi öne çıkıp, beni tutan amcamı tutan kişiyi tutan kişiyi tutan kişiyi tutuyor. Bu gerçekten de yaşanıyor. Kulağa banal geliyor ama bunun tek nedeni, kelimelerin, doğru olan her şeyi banallaştırması. Çünkü kelimeler, demeye çalıştığınız şeyin hep içine ederler.

Başka mekânlardan başka insanların sesi, tümüyle yabancı kişiler, video kameralardan izleyerek, telefondan, onların uzak mesafe sesleri, "Kendine zarar verirsen bana zarar verirsin..." diyor. Der Wiener Schnitzel'de yazarkasanın arkasından çıkan bir çocuk, birine tutunup bağırıyor: "Kendine zarar verirsen bana zarar verirsin." Ve Taco Bell yapan çocuklar ve Starbucks'ta süt köpürten çocuklar duruyor ve bu ucu bucağı olmayan kalabalıktan bana bağlı birine tutunup, onlar da söylüyor. Ve tam da bunun artık bir son bulması gerektiğini ve insanların boş verip uçuşa geçmeleri gerektiğini, çünkü her şeyin durmuş olduğunu ve insanların el ele tutuştuğunu, hatta metal dedektörlerinin ötesine dek el ele tutuşmuş olduklarını düşündüğüm esnada, tavana kadar

uzanan televizyonlarda, CNN'de konuşmakta olan haber sunucusu, spiker, sanki daha iyi duymak için parmağını kulağına koyarak, "Son Dakika Haberleri" diyor. Kafası karışmış görünüyor, belli ki yardımcı kartlardan bir şey okumaktan; ve "Kendine zarar verirsen bana zarar verirsin" diyor. Ve Fox News'ten siyaset alanındaki bilirkişilerin ve ESPN'deki spor yorumcularının sesi onun sesinin üstüne biniyor ve hepsi aynı şeyi söylüyor.

Televizyon, dışarıda otoparkta ve araçların çekildiği bölgelerdeki insanları, el tutuşur vaziyette gösteriyor. Bağlar kurulmakta. Herkes herkesin videosunu yüklüyor: benden kilometrelerce uzakta duran ama benimle bağ halinde bulunan insanlar.

Ve parazit nedeniyle cızırtı çıkararak, Ulusal Güvenlik gardiyanlarının telsizlerinden gelen ses, "Kendine zarar verirsen bize zarar verirsin, anlaşıldı mı?" diyor.

O noktaya gelindiğinde, evrende, hepimizin beynini çırpılmış yumurtaya çevirecek büyüklükte bir defibrilatör yok. Ve evet, eninde sonunda hepimiz bırakacağız ama bir an için daha herkes sıkıca tutunmuş, bu bağın sonsuza dek sürmesi için uğraşıyor. Ve eğer bu imkânsız şey gerçekleşebiliyorsa kim bilir başka neler mümkündür? Ve Burger King'deki bir kız, "Ben de korkuyorum" diye bağırıyor. Ve Jack In The Box'taki bir çocuk, "Ben *her daim* korkuyorum." Ve kalan herkes Ben De anlamında başını sallıyor.

Üstüne üstlük, heybetli bir ses, "Dikkat dikkat!" diye anons yapıyor. Yukarılardan, "Beni dinleyebilir misiniz lütfen" diyor. Bir kadın bu. İnsanlara anons yapan ve onlara anons telefonunu açmalarını söyleyen bir kadın sesi. Herkes dinlediğinden, tüm havalimanı sessizliğe bürünmüş halde.

"Her kim olursanız olun, bilmeniz gerekiyor ki..." diyor anons telefonundan gelen kadın sesi. Herkes dinliyor çünkü her şey, kadının yalnızca kendisiyle konuştuğunu düşünüyor. Bin tane hoparlörden, kadın şarkı söylemeye başlıyor. O sesle, bir kuşun şakıması gibi şarkı söylüyor. Bir papağan

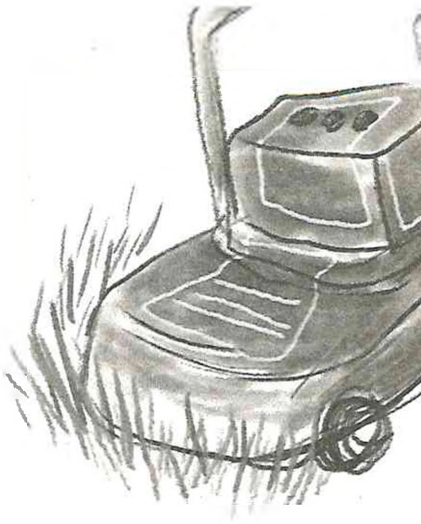
ya da Edgar Allan Poe kuşu gibi İngilizce konuşan bir kuş değil. Ses, bir kanaryanın ötüşü gibi, titreye titreye çıkıyor; bir ağzın isimlere ve fiillere dökmesinin mümkünatı olmayan notalar halinde. Onu anlamaksızın ondan keyif alabiliyoruz. Ve ne anlam ifade ettiğini bilmeden onu sevebiliyoruz. Telefon ve televizyon üzerinden bağlı olunduğundan, dünya genelinde herkese eşzamanlı ulaşıyor. Öyle mükemmel bir ses ki, söylediği şarkı üzerlerimize yağıyor.

En güzeli de... Sesi her yeri dolduruyor, korku duyulacak hiçbir alan bırakmıyor. Şarkısı, kulaklarımızı tek bir kulağa dönüştürüyor.

Bu tam olarak son değil. Tüm televizyonlarda, yoğun terden elektrot yüzümün bir tarafından aşağı kayar vaziyette ben varım.

Bu kesinlikle aklımda olan mutlu son değil ama hikâyenin başladığı yere –yani Griffin Wilson'ın, revirde cüzdanını bir silah gibi dişlerinin arasına yerleştirdiği yere– kıyasla bu, belki de başlamak için pek de kötü bir yer değil.

KAYBEDEN

Program hâlâ, yüksek ateş yüzünden evde kalarak tüm gün televizyon izlediğiniz zamankiyle tıpatıp aynı görünüyor. Bu, *Let's Make a Deal* değil. *Wheel of Fortune* da değil. *Monty Hall* ya da Pat Sajak'lı olan program da değil. Gümbür gümbür bir sesin, "Haydi sahneye, sıradaki yarışmacı sensin" diyerek seyirciler arasından isminizi söylediği ve bir paket Rice-A-Roni fiyatını doğru tahmin ettiğinizde bir haftanızı Paris'te geçirmek üzere gidiş-dönüş bilet kazandığınız o diğer yarışma.

O yarışma. Ödül hiçbir zaman, idare eder denebilecek kıyafetler, müzik ya da bira gibi işe yarar şeyler olmaz. Ödül hep bir elektrik süpürgesi ya da bulaşık makinesi gibi, ancak birisinin karısı falansanız kazandığınız için heyecanlanacağınız şeylerdir.

Şu an Üye Kabul Dönemi ve gelenek de Zeta Delt'e kabul edilen yeni üyelerin büyük bir kiralık otobüsle bir televizyon stüdyosuna götürülmesi ve yarışmanın çekilme sürecinin hep birlikte izlenmesi. Kurallarda, tüm Zeta Delt'lerin, üzerinde siyah serigrafi baskıyla Yunanca Zeta Delta Omega harflerinin bulunduğu aynı kırmızı tişörtleri giyecekleri belirtilmiştir. Öncelikle, Hello Kitty'li küçük bir pulu, ya da onun yarısını çıkarıp flaşları beklemeniz gerekir. Bu, üzerinde Hello Kitty

olan, emip yutacağınız, bir çeşit damga pulu gibi bir şeydir: tabii aslında LSD pulu olması dışında.

Yapmanız gereken tek şey, stüdyodaki izleyicilerin orta yerinde kırmızı bir yama gibi, tüm Zeta Delt'ler olarak bir arada oturmanız ve televizyona çıkabilmek için gürültü şamata halinde olmanızdır. Onlar ne *Gamma Grab'a Thighs*'a ne de *Lambda Rape'a Dates*'e benzerler. Zeta Delt'ler, herkesin yerlerinde olmak istediği kişilerdir.

Asidin sizi nasıl etkileyeceğini –kafayı yiyip kendinizi mi öldüreceksiniz yoksa birini canlı canlı mı yiyeceksiniz– size asla anlatmazlar.

Bu bir gelenektir.

Ateşinizin çıktığı o çocukluğunuzdaki zamanlardan bu yana hep, o heybetli sesin yarışmaya katılmak için sahneye çağırdığı, pirinç düğmeli üniforması olan bir ABD deniz piyadesi vardır. Hep sweatshirt giyen bir nine vardır. Dediklerinin yarısını anlayamadığınız, bir yerlerden gelen bir göçmen vardır. Hep, gömleğinin cebi kalemlerle tıka basa dolu olan koca göbekli bir roketbilimci vardır.

Büyürken, onları bu şekilde hatırlarsınız işte; yalnız şimdi, tüm Zeta Delt'ler size bağırmaktadır. Öyle kuvvetli bağırmaktadırlar ki gözleriniz kısılıp ufacık kalır. Herkes şu kırmızı tişörtler ve kocaman açılmış ağızlardan ibarettir. Tüm o eller sizi koltuğunuzun dışına itip, koridora doğru itekler. O heybetli ses adınızı çağırıp, sahneye çıkmanızı söyler. Sıradaki yarışmacı sizsinizdir.

Ağzınızda Hello Kitty'nin tadı pembe bir çiklet gibi olur. Hademe olarak çalıştığı Genel Bilimler binasında gecenin bir vakti birinin abisi tarafından hazırlanmış çilek ya da çikolata aromalı olanlardan değildir bu; popüler olan Hello Kitty'lerdendir. Pul, boğazınıza takılıp kalmış gibi olur ama televizyonda öğürmek istemezsiniz: sonsuza dek yabancılar tarafından izlenebilecek olan kayıtlarda olmaz.

Stüdyoda bulunan tüm seyirciler, kırmızı tişörtünüzle sendeleyerek holden geçişinizi görmek için dönüp size bakar.

Tüm kameralar size zum yapar. Herkes tam da hatırladığınız biçimde el çırpmaktadır. O Las Vegas ışıkları yanıp sönerek sahnedeki her şeyin hatlarını ortaya çıkarır. Bu yeni bir şey fakat bunun yapılışını on-yüz-bin-milyon kez izlediniz ve otomatikman ABD deniz piyadesinin yanındaki boş masaya geçersiniz.

Kendisi pek de Alex Trebec sayılmayan yarışma sunucusu kolunu salladığı gibi tüm sahne hareketlenir. Bir deprem oluyor falan değildir: duvarlardan biri görünmez tekerlekler üzerinde kaymaktadır; tüm ışıklar, kelimelerle ifade edilemeyecek denli hızla yanıp sönmektedir. Tüm o koca arka duvar yana doğru kayar ve arkasından, daracık elbisesinin üzerinde on-yüz-bin-milyon parıltı bulunan dev bir model çıkar; model, Şükran Günü'nde birinin yemek salonunda, üzerinde hindi ve yam ile tam teşekküllü halde göreceğiniz bir masaya benzeyen sekiz sandalyeli bir masayı size göstermek için ince uzun kolunu sallar. Beli, bir başkasının boynu olabilecek kalınlıktadır. Memelerinin her biri kafanızın ebatlarındadır. Şu Las Vegas tarzı ışıklar dört bir yanda göz kırpıp durmaktadır. O heybetli ses, masayı kimin yaptığını ve ne ağacı kullanıldığını söyler. Satış fiyatının ne kadar olduğunu söyler.

Kazanmak için, sunucu, küçük kutuyu kaldırır. Bir sihirbaz gibi, altında ne olduğunu herkese gösterir: O şey, henüz yiyebileceğiniz bir sandviç ya da French toast halini almamış, doğal halindeki bir ekmektir. Annenizin bir çiftlikte ya da ekmek her nerede yetişiyorsa orada bulabileceği o ekmek.

Masayla sandalyeler çok kolay iştir fakat sizin bu koca ekmeğin fiyatını tahmin etmeniz gerekmektedir.

Arkanızda, tüm o Zeta Delt kalabalığı tişörtleriyle birbirlerine iyice sokularak, stüdyodaki seyircilerin ortasında kırmızı renkte dev bir büzgüyü andıran bir görüntü oluşturur. Size bakmamaktadırlar bile; bir araya toplanan tüm o saç kesimleri, kocaman bir kıl merkezi oluşturur. Telefonunuz çalıp, Zeta Delt'den bir ses ne kadar fiyat teklif edeceğinizi söyleyene kadar aradan asır geçer.

Ekmek tüm o süreç boyunca orada durur. Kahverengi bir kabukla kaplıdır. Heybetli ses, on temel vitamin ve mineralle dolu olduğunu söyler.

O yılların sunucusu size, sanki hayatında daha önce hiç telefon görmemiş gibi bakar. Ve "Ee, ne teklifte bulunuyorsun?" diye sorar.

Siz de, "Sekiz dolar?" dersiniz.

İhtiyar ninenin yüzüne bakılırsa, belki de kalp krizi riski için sağlık görevlileri çağrılmalıdır. Sweatshirt'ünün yeninden sarkan buruşturulmuş Kleenex mendil parçası, sanki nine, birisinin onu sertçe sevmesi yüzünden orası burası dağılmış bir oyuncak ayıymış da o da onun içinden çıkan dolgu maddesiymiş gibi bembeyaz kanat çırpar.

Ardından, yolunuza taş koymak için dâhiyane bir stratejiyle ABD deniz piyadesi olan piç kurusu, "Dokuz dolar" der.

Sonra da onun yoluna taş koymak için roketbilimci olan tip, "On. On dolar" der.

Bu, şaşırtmacalı bir soru olmalı; çünkü nine, "Bir dolar dosan dokuz sent" der ve yüksek sesle müzik çalıp, ışıklar yanıp söner. Sunucu, nineyi sahneye sürükler, o da ağlar ve kanepe ve bilardo masası kazanabilmek için tenis topları fırlatması gereken bir oyun oynar. Ninelere özgü yüzü de, tıpkı sweatshirt'ünün yeninden sarkan mendil kadar ezilmiş ve buruşmuş görünmektedir. Heybetli ses, onun yerini almak üzere yeni bir nineyi çağırır ve her şey tam gaz devam eder.

Sonraki rauntta, birtakım patateslerin fiyatını tahmin etmeniz gerekmektedir: Fakat bunlar, yemek halini almadan önceki komple gerçek ve canlı haldeki patateslerdir; İrlanda, İdaho, ya da "İ" ile başlayan herhangi bir yerdeki madencilerden ya da onları her kim çıkarıyorsa onlardan geldikleri haliyle. Patates cipsi ya da patates kızartması haline bile getirilmiş değildirler.

Doğru tahminde bulunursanız, Drakula'nın tabutu gibi bir kenarda duran fakat ondan farklı olarak, içindeki kilise

çanlarının saat kaçsa ona göre çınladığı, ahşap kutu içinde büyük bir saat kazanırsınız.

Telefonda anneniz ona, *dede saati* der. Görüntülü konuşmada ona saati gösterirsiniz, o da onun ucuz göründüğünü söyler.

Onca kamera ve ışıklandırma eşliğinde sahnedeyken, tüm o Zeta Delt'lerin çağrılarını beklemeye almışken, telefonunuzu göğsünüze kapar ve "Annem, kazanabileceğim daha hoş bir şeyinizin olup olmadığını merak ediyor" dersiniz.

Annenize patatesleri gösterirsiniz o da sorar: Yılların sunucusu, onları A&P ya da Safeway'den mi almaktadır?

Hızlı aramalardan babanızı arayıp, gelir vergisi mükellefiyetini sorarsınız.

Büyük olasılıkla sanki Hello Kitty yüzünden size öyle geliyor olsa da koca Drakula size kaşlarını çatmaktadır. Sanki gizli saklı gözler, gözkapakları açılır, dişler ortaya çıkmaya başlar ve on-yüz-bin-milyon canlı dev hamamböceğinin ahşap kutunun içinden gelen seslerini işitirsiniz. Tüm süpermodellerin tenleri hafiften parlamaktadır; hiçbir şeye bakmadan gülümsemektedirler.

Annenizin size dediği fiyatı söylersiniz. ABD deniz piyadesi sizden bir dolar fazla söyler. Roketbilimci adam ondan bir dolar fazlasını söyler. Yalnız, bu rauntta siz kazanırsınız.

Tüm o patatesler ufak gözlerini açarlar.

Yalnız bu defa, bir kutudaki bir-inek-dolusu sütün fiyatını tahmin etmeniz gerekmektedir: sütün buzdolabında tutulduğu halinin. Mutfak dolabında bulacağınız tüm o mısır gevreğinin maliyetini tahmin etmeniz gerekmektedir. Onun ardından, yuvarlak bir kutunun içinde olması dışında okyanustan geldiği haliyle bulunan, epey yüklü miktarda saf tuzun. Fakat herhangi bir kimsenin ömrü boyunca yiyebileceğinden fazla tuzun. Yaklaşık on-yüz-bin-milyon margaritanın etrafını süslemenize yetecek kadar tuzun.

Tüm Zeta Delt'ler size deli gibi mesaj yazmaya başlarlar. Gelen kutunuz tepeleme dolar.

Ardından Paskalya'da karşılaşacağınız tarzda yumurtalar gelir; yalnız bunlar düz beyazdır ve özel türden mukavva bir kutunun içine dizilmişlerdir. Tam olarak on ikili bir set. Gerçekten de minimalist olan bu yumurtalar bembeyaz renktedir: öyle beyazdırlar ki onlara sonsuza dek bakabilirsiniz; yalnız bekleme yapmadan sarı renkte bir şampuanı andıran ama yemeklik yağ adı verilen pek çirkin ve ne işe yaradığını bilmediğiniz büyük bir şişe üzerine tahminde bulunmanız gerekmektedir. Ve sonrasında da dondurulmuş bir şeyin doğru fiyatını tahmin etmeniz gerekmektedir.

Sahne önü ışıklarının ötesini görebilmek için gözlerinizin üstüne elinizi koyarsınız fakat Zeta Delt'ler o ışığın ardında güneş tutulmasına uğramış gibidirler. Duyabildiğiniz tek şey haykırarak farklı farklı miktarlarda fiyatlar söylemeleridir. Elli bin dolar. Bir milyon. On bin. Yalnızca tam sayılar bağırıp duran üşütük insanlar.

Sanki televizyon stüdyosu karanlık bir cangıldır ve insanlar da, maymunca seslerle ciyaklayan maymunlar.

Azı dişleriniz öyle bir gıcırdar ki, dolgularınızdaki metalin, arka dişinizdeki gümüşten eritilmiş olan o malzemenin tadını alırsınız. Bunlar olup biterken, koltukaltınızdan dirseğinize doğru, Zeta Delt tişörtünüzün iki yanından kırmızı-siyah renkte yol yol ter akar. Eritilmiş gümüş ile pembe çiklet aroması. Bu, gündüz vakti gerçekleşen bir uyku apnesidir ve kendinize nefes almayı hatırlatmanız gerekmektedir... Süpermodeller parıl parıl topuklularıyla dolanıp, seyircilere mikrodalga fırın kaktırmaya çalışırken, gerçekten de güzel görünüp görünmediklerini tahlil etmek için gözünüzü dikip onlara baktığınız esnada size koşu bandı kaktırmaya çalışırlarken... Bir nefes daha alın... Size o zımbırtıyı döndürtürler ve o şey dönüverir. Bir grup resmi, birbiriyle uyumlu olacak şekilde eşleştirmeniz gerekir. Üniversitenin ikinci sınıfındaki bir Davranışsal Psikolojinin İlkeleri dersindeki bir çeşit kobay fareymişsiniz gibi sizden, fırınlanmış fasulyelerden hangisinin daha pahalı olduğunu bulmanızı isterler. Alıp da bir ke-

nara atacağınız bir şeyler kazanmak için koparılan onca yaygara, çimlerinizi biçmek içindir.

Annenizin size fiyatları söylemesi sayesinde, bakımı kolay, temizlenir, leke tutmaz bir kumaşa sarıp evin bir köşesine koyacağınız bir şey kazanırsınız. İnsanların hayatının eğlencesini yaşamak ve aile boyu heyecan tatmak için tatilde bineceği türden bir şey kazanırsınız. Yeni gösterime giren bir epik gişe filminden ilham almış, Eski Dünya cazibesine sahip elle boyanmış bir şey kazanırsınız.

Ateş içinde yattığınız ve sırf birinin evine elinde bir elektronik org ile dönme fikrinden ötürü küçük çocuk kalbinizin küt küt attığı ve soluğunuzun kesildiği zamankiyle aynı histir bu. O zamanlar kendinizi ne kadar hasta hissettiğinizin önemi olmazdı; ateşiniz düşene kadar bu programı izlerdiniz. Tüm o yanıp sönen ışıklar ve bahçe mobilyaları kendinizi daha iyi hissettirirdi size. Sizi bir anlamda tedavi eder ve iyileştirirdi.

Aradan bin yıl geçmiş gibi gelse de sonunda Vitrin Raundu'na kalmayı başarırsınız.

O noktada, sadece önceki sweatshirt'lü nine ile ikiniz kalmışsınızdır: Bu, sıradan, herhangi birinin ninesi olabilecek biridir; fakat dünya savaşları ve nükleer bomba zamanlarını yaşamış, muhtemelen tüm Kennedy'lerin ve Abraham Lincoln'ün vurulmasını görmüştür ve şimdiyse, tenis ayakkabılarının parmak uçlarında yükselip alçalmakta, ninelere has ellerini çırpmaktadır ve heybetli ses, arazi aracı, geniş ekran televizyon ve yere uzanan bir kürk vaat ederken, etrafını süpermodeller ve yanıp sönen ışıklar doldurmaktadır.

Ve asidin etkisiyle olsa gerek, sanki hiçbir şey akla yatkın gelmemektedir.

Sanki, Rice-A-Roni fiyatlarını ve sosisli sandviçlere koyulan sosis fiyatlarını bilecek kadar sıkıcı bir hayat yaşarsanız, karşılığındaki büyük ödülünüz, Londra'daki bir otelde bir hafta geçirmek midir? Roma'ya giden bir uçağa binmek midir? İtalya'daki Roma'ya yani. Kafanızı gündelik saçmalıklarla

doldurmanızın mükâfatı dev süpermodellerin size kar aracı vermesi midir?

Eğer bu yarışmanın istediği ne kadar akıllı olduğunuzu anlamaksa, soğanlı-çedar peynirli bagel'da ne kadar kalori olduğunu sormalıydılar. Durmasınlardı hadi, cep telefonunuzun kalan dakikalarını günün herhangi bir vaktinde sorabilirlerdi. Hız limitinin üzerine çıkmanın cezasının ne kadar olduğunu sormalıydılar. Bahar tatili sırasında Cabo San Lucas'a gidiş-dönüş yol parasının ne kadar tuttuğunu sormalıydılar. Panik at the Disco turnesinde iyi koltukların ne kadara mal olduğunu son kuruşuna kadar söyleyebilirsiniz.

Long Island Iced Tea fiyatını sormalıydılar. Marcia Sanders'ın kürtaj ücretini. Kullanmanız gereken ama bundan ailenizin haberdar olmasını istemediğiniz herpes ilacının fiyatını sorsunlar. Üç yüz dolar maliyetindeki Avrupa Sanat Tarihi ders kitabınızın fiyatını sorsunlar – hay ağzına sıçtıklarım.

Hello Kitty pulunun size neye mal olduğunu sorsunlar.

Sweatshirt'lü nine, vitrini için alışılageldik miktarda bir fiyat teklif eder. Her zamanki gibi, teklifi, yarışmacı masasının önünde parlayan minik ışıklar halinde görünmektedir.

Bu noktada, Zeta Delt'lerin hepsi bağrışmaktadırlar. Telefonunuz durmadan çalar.

Bir süpermodel, vitrininize 250 kiloluk çiğ biftek çıkarır. Biftekler barbeküye cuk oturur. Barbekü sürat teknesinin güvertesine cuk oturur, sürat teknesi karavana cuk oturur, karavan kendisini çekecek olan devasa pikap araca cuk oturur ve pikap Austin'deki yepyeni bir evin garajına cuk oturur. Teksas'taki Austin yani.

Bunlar olup biterken, Zeta Delt'ler hep birden ayaklanmaktadırlar. Ayağa kalkıp, koltuklarına çıkarak tezahürat yapmakta, el sallamaktadırlar; sizin adınızı bağırmak yerine, "Zeta Delt!" diye slogan atmaktadırlar. "Zeta Delt!" diye slogan

atmaktadırlar. Yayın için kaydedilecek kadar yüksek sesle "Zeta Delt!" diye slogan atmaktadırlar.

Asidin etkisinden olsa gerek, hiç tanımadığınız yaşlı bir hiç kimsenin tekiyle savaşıyor, aslında istiyor bile olmadığınız zımbırtılar için mücadele ediyorsunuzdur.

Muhtemelen asidin etkisinden ama –tam da burada ve şu anda– işletme uzmanlığının ağzına sıçayım. Üçüncü sınıfta işlenen İşletmenin Genel İlkeleri'nin ağzına sıçayım.

Boğazınıza takılan bir şey, öğürmenize sebep olur.

Ve kasten, kazara, bir milyon, trilyon, katrilyon dolar ve doksan dokuz sent teklif verirsiniz.

Ve her şeyin sesi sedası kesiliverir. Belki de yalnızca tekrar tekrar yanıp sönen Las Vegas ışıklarının tıkırtıları gelmektedir. Yanıp sönerler.

Yarışma sunucusunun dibinize kadar sokulup ense kökünüzde biterek, "Böyle bir şey yapamazsın" diye tıslamasına kadar aradan bin yıl geçer. Sunucu, "Bu oyunu kazanmak için oynaman gerekiyor..." diye tıslar.

Bu yakınlıktan, sunucu yüzü, on-yüz-bin-milyon çentikli parçaya bölünmüş de pembe bir makyajla geri yapıştırılmış gibi görünmektedir. Bir Humpty Dumpty ya da bir yapboz gibi. Kırışıkları, bin yıldır aynı televizyon programında rol almaktan oluşmuş muharebe izleri gibidir. Gri saçlarının tamamı, her daim aynı yöne taranmış durumdadır.

Heybetli ses sorar, –hiçliğin ortasından çıkagelen o heybetli, devasa, derin ses; göremediğiniz izbandut gibi devasa adamın tekinden gelen o ses– buyurur: Teklifini yineler misin lütfen?

Ve belki de hayattan ne istediğinizi bilmiyorsunuzdur fakat istediğiniz şeyin bir dede saati *olmadığını* biliyorsunuzdur.

Bir milyon, trilyon... dersiniz. Yarışmacı masanızın ön kısmına sığmak için fazla büyük bir sayı. Tüm yarışma dünyasında varolan parlak ışıklardan daha fazla sayıda sıfır. Ve

Hello Kitty'nin etkisinden olsa gerek, gözlerinizden usul usul yaşlar gelir. Ve ağlamaktasınızdır çünkü çocukluğunuzdan bu yana ilk defa bundan sonra ne geleceğini bilmiyorsunuzdur; gözyaşları kırmızı tişörtünüzün önünü mahveder, kırmızı kısımları siyaha boyar da Yunan omega işareti artık bir anlam ifade etmez hale gelir.

Bir Zeta Delt'in sesi, o sükûnet halindeki koca seyirci grubunun arasından tek başına, bağırır: "Çok tırtsın!"

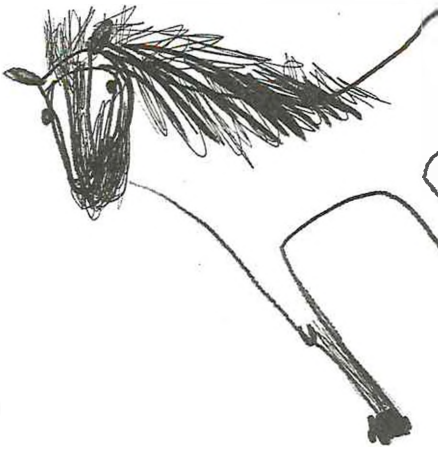
Telefonunuzun küçük ekranında bir mesajda, "Göt!" yazmaktadır.

Mesaj mı? Annenizdendir.

Sweatshirt'lü nine, kazandığı için ağlamaktadır. Siz de bilinmedik bir nedenden hıçkıra hıçkıra ağlarsınız.

Ninenin, kar aracını ve kürk mantoyu kazandığı anlaşılır. Hız teknesini ve biftekleri kazanır. Masayı, sandalyeleri ve kanepeyi. Her iki vitrinde de yer alan tüm hediyeleri; çünkü verdiğiniz teklif fena halde yüksektir. Nine hoplayıp zıplar, parlak beyaz renkteki takma dişleriyle dört bir yana gülücükler saçar. Yarışmanın sunucusu herkese alkış tutturmaktadır; yalnız Zeta Delt'ler alkışa katılmazlar. İhtiyar ninenin ailesi –çocuklarının, torunlarının ve torunlarının çocuklarının hepsi– sahneye çıkar ve pırıl pırıl arazi aracına ve süpermodellere dokunabilmek için oradan oraya dolanırlar. Nine, sunucunun çatlaklarla dolu pembe yüzünün her yanına kırmızı rujlu öpücükler kondurur. "Teşekkür ederim" der. "Teşekkür ederim" der. Ninelere özgü gözleri yuvalarında ters dönüp, eliyle sweatshirt'ünün kalbini örten yerini tutana dek, "Teşekkür ederim" der.

KIZIL SULTAN'IN BÜYÜK OĞLU

At, kocaman görünüyordu; neredeyse iki metre yüksekliğindeydi. Daha büyük mesele de Lisa'ydı. Onu canıgönülden istiyordu: üç yaşında, cilalanmış maun renginde kızıl kahve, safkan Arap atı. Soy kütüğüne bakılırsa at, onların bütçesinin binlerce dolar üzerinde olmalıydı. Randall, bu, küçük bir kız için fazla yetişkin bir at değil mi diye sordu.

Kızı, "Babacığım, ben on üç yaşındayım" diye belirtti içerlemiş bir halde.

Randall, "İyi ama bir aygır?" dedi. Kızın ona "Babacığım" demesi dikkatinden kaçmamıştı.

"Çok mülayim" diye güvence verdi kız. Bunu internetten biliyordu. Her şeyi webden biliyordu. Padoğun etrafını saran parmaklıkların dışında duruyorlardı. Onlar seyrederken, bir antrenör de, bir halat yardımıyla ona daireler ve sekizler çizdirerek, Arap atını çalıştırıyordu. Yanlarında bir canlı hayvan simsarı, kararlarını bekleyerek, kol saatine baktı.

Atın ismi, Kızıl Sultan'ın Büyük Oğlu idi. Babası olan Kızıl Sultan ile Puslu Mavi Bahar Çayırı hanımın oğluydu. Lisa'nın kendi atı, bir benekli beygir, önceki hafta ölmüştü ve Lisa,

birkaç dakika öncesine kadar ağlamasını durduramamıştı. Babasına dil döküyordu. "O bir yatırım."

"Altı bin" diye araya girdi hayvan simsarı. Adam, Randall'la Lisa'nın, meteliğe kurşun atan ırgatlar oldukları yönünde notunu vermiş gibiydi. Simsar, konut patlaması dibe vurduğundan bu yana insanların, demirleme masraflarını karşılayamadıklarından, teknelerini kasten batırdıklarını ya da serbest bıraktıklarını söyledi. Saman fiyatları ateş pahasıydı ve taşıma ücretleri de atları, sade vatandaşın maddi gücünün yetmeyeceği bir duruma getirmişti.

Randall okyanusu hiç görmemişti fakat simsarın ifadesi aklına, yatlardan, teknelerden ve sürat motorlarından oluşan küçük bir filoyu getirdi. İnsanların tüm hayalleri ve özlemleri akıntıya bırakılmıştı. Açıklarında, boş bir alanda bir araya toplanmış, terk edilmiş eğlence gemilerinden oluşan bir Sargasso.

"Çok satış gördüm geçirdim" diye ekledi simsar, "ama altı bin, yok pahasına bırakmak oluyor."

Randall binek atı hakkında bilirkişi değildi ama bu tür alışverişlerden anlardı. Aygır öyle uysaldı ki salına salına dolanıp, Lisa'nın burnunu okşamasına izin verdi. Lisa, başparmağıyla hayvanın dudaklarını kaldırdı ve dişlerini ve diş etlerini güzelce gözden geçirdi: satın alınacak bir şeyin ötesini berisini kontrol etmenin atlardaki karşılığı buydu. Randall'ın sağduyusu ona, aramaya devam etmesini söylüyordu: Chickasaw County'ye varana dek uzaklara bakmasını, besicileri ve ahırları ziyaret edip, dişlere bakmaya devam etmesini. Hayat deneyiminin ona öğrettiğine göre, bu atın otuz bin dolara satılması gerekirdi, hem de buhran ortamındaki bir pazarda bile.

Lisa, yanağını sürterek, hayvanın postunun yumuşaklığını test etti. "Bu, o videodaki."

Siyah İnci'yi mi, *Kara Rüzgâr*'ı mı, yoksa *Tatlı Yalan*'daki atı mı kastettiğini Randall bilemedi. Atlara âşık olan kızlarla ilgili vıcık vıcık romantizmi olan sürüyle hikâye vardı.

Son günlerde Lisa fazlaca yetişkin gibi davranıyordu. Onun böyle heyecanlandığını görmek, hem de atı Saur Kraut'un bu kadar hızla hastalanmasından sonra, Randall'ı sevindirmişti. Lisa, benekli atına daha önceki hafta sonu biniyordu. Fazla olduğunda kiraz yaprakları, içlerindeki arsenikle, bir atı zehirleyebilirdi. Ya da ısırganotu yemek. Hatta nemli kırmızı yoncalar. Hafta boyunca Lisa, annesiyle kasabada kalıyordu. Hafta sonları ziyarete Randall'ın evine geliyordu. Cumartesi akşamı benekli iyi görünüyordu. Pazartesi sabahı, Randall onu beslemeye gittiğinde, zavallı Sour Kraut yere yığılıp kalmıştı; ağzından köpükler çıkmış vaziyette, ölüydü.

Lisa pek bir şey dememişti ama babası kendisinin suçlandığından şüphe ediyordu. Salı günü Lisa onu aramıştı; hoş bir sürprizdi bu. Hafta arasında neredeyse hiç aramazdı. Adam, beygirin öldüğünü ona söylemek zorunda kaldı. Lisa ağlamadı, en azından en başta. Muhtemelen şokun etkisiyle. Telefonda, sessiz ve dalgın, belki de kızgın gibiydi. Şimdiden Randall'dan nefret ediyordu. Suçu umutsuzca birilerine yüklemeye çalışan bir ergen. Sessizliği Randall'ı, hıçkırıkların yapacağından daha fazla endişelendirdi.

Sonraki cuma günü, arabasıyla onu almaya kasabaya gittiğinde, kız avazı çıktığı kadar haykırıyordu. Feryat halindeki küçük kız. Adamın evine giden yolun yarısında, gözyaşlarını silip, küçük seyahat çantasından telefonu çıkarmıştı. "Yarın Conway Canlı Hayvan Simsarları'na gidebilir miyiz? Lütfen, babacığım?" diye sormuştu.

Lisa hiç boşa vakit harcamadı. Cumartesi sabahı, Randall'a, römorku aracının arkasına taktırdı. Daha atı görmelerine kalmadan, aracı daha hızlı sürmesi için kafasını ütüleyip durdu ve yol boyu aralıksız, "Çek defterin yanında mı? Emin misin? Bir göstersene babacığım" diye taleplerde bulunup durdu.

Arap atı, ne başıyla tos vuruyor ne ayaklarıyla yeri eşeliyordu. Padokta, Randall'la simsar onun etrafında dolanıp, toynaklarını tek tek kaldırıp incelerken hareketsiz biçimde

durdu. At o kadar itidalli görünüyordu ki Randall, acaba uyuşturuldu mu diye düşünmeden edemedi. At bunalımda görünüyordu. Neredeyse bozguna uğramış gibiydi. Randall'ın fikrine göre, hayvanı kontrolden geçirmesi için veterinere götürmeleri gerekiyordu. Bu denli dingin bir Arap atı mutlaka hasta olmalıydı. Lisa beklemek istemiyordu.

Boşanma anlaşmasına göre çiftlik evi Randall'da kalmıştı ki arazinin bir insan evladına ait olduğu ilk andan başlayarak oranın ailesine ait olduğu düşünülürse, ancak böylesi adildi. Arazi alanı, ahır ve ağıllar onda kalmıştı. Lisa hafta sonları ondaydı. Ve geçen haftaya kadar, bakması için Sour Kraut ondaydı. Randall, çocuğunu bu denli kıpır kıpır görmek için otuz binliği gözden çıkarırdı. Lisa nutku tutulmuş halde bir ata bir ona, bir ata bir ona bakıp duruyordu. Çok açık bir biçimde ata vurulmuştu.

Lisa çoktan atı arkasına katmış römorka götürürken, Randall simsara bir çek yazdı. Kızıl Sultan'ın Büyük Oğlu onlarındı. Lisa'nındı. Aygır, sadık bir köpek evcilliğindeki bir itaatle onu takip ediyordu.

Randall uzun zamandır ilk defa kendini iyi bir baba gibi hissediyordu.

Eğer aygır hastaysa ya da uyuşturulmuşsa, bunu en yakın zamanda anlarlardı zaten.

O ilk hafta sonu, Lisa, boşanmadan bu yana babasının onu hiç görmediği kadar mutluydu. Yolun aşağısındaki Merriwethers ahırında at terbiyesi derslerine kayıt olmuştu. Randall'ın komşuları, yabani yoncalardan oluşan uçsuz bucaksız, koyu yeşil tarlalardan neredeyse görünmez hale gelen evlerde yaşıyorlardı. Okul dağılmıştı ve ergen kızlar, bölgenin sakin yollarının çakıllı yamaçlarında gruplar halinde atlarına biniyorlardı. Tarla kuşları çit direklerinin tepesinde şakıyorlardı. Köpekler, atların ayakları dibinde tırıs gidiyordu ve sulama fıskiyeleri, güneş ışığıyla suyun birleşmesinden uzunca gökkuşakları ortaya çıkarıyordu. Böyle bir grup kapılarına gelince, Randall, verandada dikilip, kızının gruba katılması-

nı izledi. Kızıl Sultan çok güzeldi ve Lisa da onun tüylerine çekidüzen verirken açıkça gururluydu. Aygırın yelesini örmüştü ve o da, kız örgülerine mavi saten bir kurdele takarken sabırla, hareket etmeden durmuştu.

Kızlar, sessiz bir büyülenme içinde aygırın etrafında kümelenmişlerdi ve kendilerine onun gerçek olduğunu kanıtlamak ister gibi, ona hafifçe dokunuyorlardı. Bu sahne Randall'a kendi çocukluğunu hatırlattı. O zamanlar, birkaç yılda bir, gezici sirk aracı, kapalı bir karavanı çekerek kasabaya girerdi. Karavanın iki yanında, kıvrılmış halatlardan yapılmış harflerle kovboy tarzı bir yazıyla "Seyredin! Bonnie ve Clyde'ın Ölüm Arabası!" yazardı. Western Auto'nun otoparkına kampı kurar ya da il fuarında karnaval panayırının yanında aracın yüklerini boşaltırlardı. Araç, genelde minik deliklerle kalbura dönmüş, yol yol pas tutmuş, camları parçalanmış, pas içinde iki kapılı bir coupe idi. İnmiş haldeki lastiklerin hayatı kaymış olurdu. Farlar patlamış olurdu. Randall yirmi beş sent verip gider, koltuklardaki kan lekeleri karşısında tir tir titrer, parmaklarını kurşun deliklerine sokardı. Tarihin karanlıklarından gelen o iç karartıcı yadigâr. Bir yerlerde hâlâ, Stu Gilcrest ile beraber arabanın yanında dikilirkenki fotoğrafı var; ikisi de Lisa'nın şimdiki yaşındalar. Stu ile ikisi, içe göçmüş deliklerin her birinin kaç kalibreyle olduğu üzerine tartışmışlardı.

Araba kötücüldü. Ama bu sorun değildi çünkü o, Amerikan tarihinin bir parçasıydı. Kocaman, gerçek dünyanın o parçası, ona öğretilmiş olan derslerin doğruluğunu kanıtlamak üzere hayatına girmişti. Zira günahın ücreti ölümdü. İşlenen suçlar cezasız kalmazdı.

Bugün, kızlar, tıpkı Randall'la arkadaşlarının Ölüm Arabası'na yaptıkları gibi, atın etrafına üşüştüler. Bir sene James Dean Ölüm Arabası ya da Jayne Mansfield Ölüm Arabası getirilmişti. Başka bir zaman, gelen JFK Ölüm Arabası'ydı. İnsanlar onlara dokunabilmek için oraya akın ediyorlardı. Resim çekebilmek için. Korkunç bir şeye dokunduklarını arkadaşlarına kanıtlayabilmek için.

Bölgenin kızları etrafında toplanırken, Lisa arka cebinden telefonunu çekip çıkardı ve "Tabii ki bu o. Size ispat edeyim" dedi. Klavyeye bir şeyler tuşladı. Randall verandadan, telefondan gelen ufak tefek sesler duyabiliyordu. Lisa ile beraber izleyen kızlar, iniltilere ve kahkahalara boğuldular.

Az önce her neye şahit oldularsa, şimdi de aygırın kızıl kahve burnunu ve böğrünü seviyorlardı. İç çekip, cıvıldadılar. Kendi telefonlarını kol mesafesinde tutup, dudaklarını büzüp atın yanaklarını öper vaziyette yüzlerinin selfiesini çektiler.

Grup, Randall'ın telefonunun çalmasından iki saat öncesine kadar gitmemişti. Randall mutfakta e-postalarını kontrol ediyor, monitöründeki gram kıpırdamayan ilerleme çubuğunun izliyordu. Servis sağlayıcıları bir kablolu uydu firmasıydı ama internet erişiminin dandik oluşu trajik bir durum değildi; tek bir tuş darbesinin, dünyanın tüm pisliklerini ve yozlaşmışlığını kişinin huzur dolu mutfağına getirebileceği düşünülürse değildi. Şu günlerde bir çocuğun yaşamında saflığı korumak gerçek bir çaba gerektiriyordu. Yüksek hızda bağlantı, Lisa'nın masumiyetinden daha değerli değildi. Annesinin kabul etmeyeceği bir gerçek daha. Pek çoğundan biri.

Arayan, yolun aşağısından Stu Gilcrest'ti. "Senin kız az önce buralardaydı" dedi.

İyi komşular böyle yapardı. Onlarınki, insanların gözlerini birbirlerinin sevdikleri üzerinde tuttukları türde bir cemiyetti. Randall ona, temmuz gelince Lisa'nın etrafta daha sık bulunacağını söyledi.

"Yaz boyu mu?" diye hayret etti Stu. "Pek hoş bir minik hanımefendi oldu o. Çok gurur duyuyor olmalısın." Sesinde bir durgunluk vardı. Söylemediği bir şey vardı.

Randall ona teşekkür etti. Başka bir şey daha olduğunu sezip bekledi.

Telefonun diğer ucundan Stu, "Gördüğüme göre yeni bir atı olmuş" dedi.

Randall ona, Sour Kraut'un ölümünü anlattı ve onun yerini alacak bir at için nasıl dört bir yanda arandığıyla il-

gili atıp tuttu. Stu'nun Arap atı hakkında feryadı basmasını bekledi. Onun güzelliği hakkında. Mülayim tavırları hakkında.

Stu konuşmaya başladığında, sesindeki arkadaş canlısı, dostane ton yok olmuştu. "Kimse yanılıyor olmamı benden daha fazla isteyemez." Kelimeleri neredeyse bir hırlama halini almıştı. "Fakat yanılmıyorsam o, Kızıl Sultan'ın Büyük Oğlu, öyle değil mi?"

Randall şaşakalmıştı. Onu bir dehşet dalgası sardı. Bir cesaret, "O, iyi, iyi bir at" dedi.

Stu yanıt vermedi; en azından anında vermedi. Boğazını temizledi. Yutkundu. "Randall" diye söze başladı, "biz çok eskiden beri komşuyuz."

"Üç nesildir" diyerek Randall ona hak verdi. Ona sorunun ne olduğunu sordu.

"Diyeceğim o ki" diye kelimeler Stu'nun ağzından dökülüverdi, "senin ve Lisa'nın her zaman başımızın üstünde yeri var."

Randall, "Stu?" diye sordu.

Komşusu, "Üstüme vazife değil" diye kekeledi. "Fakat Glenda ile ben, o hayvanı arazimize getirmezseniz müteşekkir oluruz." Sesi, bunu söylemek canını acıtıyormuş gibi çıktı.

Randall, atı mı kastediyor diye sordu. Lisa ya da at onları gücendirecek bir şey mi yapmıştı? Gilcrest'lerin Lisa yaşlarında kızları vardı. Kızlar alınıp birbirleriyle dalaşabilir, sonra da anlaşmazlığı şimşek hızıyla giderebilirdi. Dramayı severlerdi.

Telefon hattında bir tıkırtı oldu. Bir kadın sesi konuşmaya katıldı. Stu'nun eşi, Glenda. Randall onu zihninde, paralel telefonda, yataklarının üzerinde oturur vaziyette canlandırdı. "Randall, lütfen bizi anla. Kızlarımızın evinizin yanına yaklaşmasına izin veremeyiz. O at itlaf edilene dek olmaz." Randall'ın karşı koymalarına karşın ikisi de hoşça kal deyip telefonu kapadı.

Takip eden dört saat boyunca, neredeyse tüm komşular aradı. Hawkin'ler. Ramirez'ler. Coy'lar, Shandy'ler ve Turner'lar. Binici grubunun, County Road 17'den Boundary Lane'e, oradan da Sky Ridge Trail boyunca batı yönüne, bölgeyi yavaşça turladığı meydandaydı. Tüm kızların evlerine ya da bir akrabalarının evine uğruyorlardı. Anneler, babalar, teyzeler, amcalar, büyükanne ve büyükbabalar ve kuzenlerden oluşan bir diziydi birbiri ardına telefon açanlar. Zoraki birkaç selamlaşma ifadesinin ardından, arayan herkes, Lisa'nın gerçekten de Kızıl Sultan'ın Büyük Oğlu'na binip binmediğini soruyordu. Ve Randall onlara evet, durum böyle dediğinde, ona atın, gelecekte kendilerince hoş karşılanmayacağı bilgisini veriyorlardı. Dahası, at arazide olduğu müddetçe kimse onun evine de uğramayacaktı.

Lisa, turun sonlarında tek başına ata binmek durumunda kalmıştı. İkindi vaktine gelene dek, tüm kız arkadaşlarına onunla beraber bir adım daha atmaları yasaklanmıştı. Tüm arkadaşları tarafından terk edilmiş olarak eve kadar tırıs gittiğinde dahi, Lisa yılmış görünmüyordu. Başı havada, sırtı dik haliyle, daha ziyade halinden pek memnun görünüyordu. Hatta muzaffer.

Aramalar Randall'ı en kötüsüne hazırladı. Atı düşmanca ve gergin bir halde bulmayı bekliyordu; fakat Arap atı mülayimdi. Her zamanki gibi sakin ve iyi huyluydu. Kaşağı işi gören eldivenle onu tımarlarken Lisa, atın komutlara duyarlı olduğunu söyledi. Yürüyüşü pürüzsüzdü. Hiçbir şey, ne oradan geçen arabalar ne havlayan köpekler ne de alçaktan uçan zirai ilaçlama uçakları, hiçbiri onu ürkütmemişti. Kimse nezaketsiz bir şey söylememişti. Lisa, milletin verdiği tepkilerden etkilenmemiş görünüyordu. Ata bakmışlardı ama kızların hısım akrabalarından hiçbiri öne çıkıp ona dokunmamıştı. Yalnızca kızlarına attan inmelerini ve ortadan kaybolmamalarını buyurmuşlardı.

O akşam, yemekten sonra, Randall'la kızı bulaşıkları yıkarken, yolda, onlara ait araba yolunun en uzak noktasında,

bir araba durdu. Gün içinde yaşananlar Randall'ı germişti; o yüzden aracın uzaklaşmasını duymak için ona kulak verdi. Onun yerine, oturma odasının ön penceresinin camı parçalara ayrıldı. Ayak sesleri çakılların üzerinde gerisin geri arabaya doğru gitti ve tekerlekler tiz bir ses çıkararak uzaklaştı. Halının üstünde, kırık cam parçalarının ortasında kavisli, koyu renkte bir şey duruyordu. Bir at nalı.

Lisa bu silaha dikkatle baktı, dudakları kıvrılarak ufak bir gülümseme halini aldı.

Bir sonraki cumartesi günü, Kızıl Sultan'ın Büyük Oğlu'nu römorka yüklediler ve Merriwether ahırlarına gitmek üzere yola koyuldular. Enid Merriwether ta Randall'ın çocukluğundan bu yana gelecek vaat eden kişilere at terbiyesi eğitimi veriyordu. Padoğun otoparkını dişiler sarmıştı: çoğunlukla anneler, kızları ve atları. Lisa römorkun kapısını açtığı gibi, gevezelikler kesilip, ortam sessizliğe büründü.

Bir kız kıkırdadı. Kadınlar, kıkırdayan kişiyi bakışlarıyla susturdular.

Bir ses, "Bu Kızıl Sultan'ın Büyük Oğlu değilse ne olayım..." dedi. Muazzam binici kadının kendisi de yaklaşırken, herkes Enid Merriwether'i iyice görebilmek için başını çevirdi. Binici çizmelerinin derisi gıcırdıyordu. Frak düğmelerinin üzerinde güneş parıldıyordu. Bir elinde kamçı sallanıyordu. Bakışları, endişeli, asık suratlı kadınlardan oluşan kalabalığın üzerinde gezdi. Lisa'ya dönüp, halden anlamaz bir şekilde, "Üzgünüm ama görünüşe göre bu sezon gereğinden biraz fazla kayıt oldu" dedi.

Randall öne çıkıp, "Bundan daha fazla binicinin olduğu zamanları da gördüm" dedi. Anneleri hesaba katmadan, sadece kızları ve atları sayınca, bu seneki katılım ortalama iştirakçi sayısından fazla görünmüyordu.

Lisa, söylenenleri duymamış gibi, Arap atını römork rampasından aşağı indiriyordu. Enid geriye çekildi. En hırçın canavar karşısında bile asla geri adım atmayan Enid Merriwether, Arap atına iyice bir bakıp, kalabalığa ata yer açma-

larını işaret etti. Kamçısını kaldırıp, kullanmaya hazırlandı. "O hayvanı aracınıza yükleyip bu mülkten dışarı çıkarırsanız müteşekkir olurum." İzleyiciler rahat bir nefes aldılar.

Lisa, babasının daha önce kızının sesinde hiç duymadığı bir meydan okumayla, "Neden?" diye bağırdı. Yüzü öyle yalnızca kızarmış değildi. Bir insanın, gözlerini yumup güneşe baktığında gördüğü kırmızılıktaydı.

Bayan Merriwether soğuk bir kahkaha fırlattı. "Neden mi?" Mutabakat için kalabalığa baktı. "O at bir katil!"

Lisa lakayt bir tavırla tırnaklarını inceleyerek, "Değil" dedi. Yanağını atın yanağına yaslayıp, "Gerçekten. O tam bir aşk çocuğu" dedi.

O muazzam binici kadın, kalabalığı toparlamak için işaret etti. "O bir katilden de beter. Ve buralarda herkes bunu biliyor."

Lisa babasına baktı. Randall'ın nutku tutulmuştu. Aygır başını kaldırdı, havayı koklamak için boynunu uzattı. At esnedi.

Enid Merriwether, merhametle, hatta acımayla, pişmiş kelle gibi sırıtan kıza baktı. "Lisa Randall, o atın kötücül olduğunu gayet iyi biliyorsun."

"Değil işte!" diye hırladı Lisa. Atı öptü. Annelerden oluşan kalabalık ürpertiyle kıpırdandı.

O akşam Randall, parçalara ayrılmış olan ön camdaki boşluğu kapatmak için oraya tahtalar çaktı. Günbatımında, bahçedeki, biraz toprak yığıp, üzerine çiviyle tutturduğu iki tahta parçasından yaptığı haçı koyduğu, onu beyaza boyayıp "Sour Kraut" adını yazdığı yeri görebiliyordu. Lisa'ya atının orada gömülü olduğunu söylemişti ama işin aslı, açık kasa bir kamyon, zavallı ölü hayvanı Harlow eyalet sınırındaki bir rendering tesisine götürmüştü. Adam onu izlerken, Lisa, babasının annesinin annesinin annesi tarafından yapılmış olan çiçek tarhından bir demet papatya topladı. Çiçek buketini sahte mezara götürüp önünde diz çöktü. Akşam rüzgârı, duasından parçaları taşıdı. Eski atını ne kadar çok sevdiğinden ve de yeni

Arap atını ne kadar çok sevdiğinden bahsediyordu. Onu dinlerken Randall, insanların hayvanlara duyduğu sevginin, sevginin en saf hali olduğunun farkına vardı. Bir hayvanı, bir atı, kediyi ya da köpeği sevmek her daim romantik bir trajediydi. Senden önce ölecek olan bir şeyi sevmek demekti. Ali MacGraw'ın oynadığı o filmde olduğu gibi. Gelecek yoktu; yalnızca şimdiki zamana ait bir duygulanım vardı. Günün birinde büyük bir karşılık bekleme yoktu.

Işığın etkisini yitirmesi, onu bahçede görmeyi güçleştirdi ama Lisa'nın sözleri açıktı. Yazı ne kadar iyi geçirdiğini söylüyordu. Kızıl Sultan'ın Büyük Oğlu'nun ne kadar güzel olduğunu ve herkesin onu ne kadar sevdiğini anlatıyordu. "Seni seviyorum anne" deyince, Randall onun telefonda konuşuyor olduğunu anladı.

Lisa içeri girmeden, Randall mutfakta telefonun çalmasını işitti. Arayan bilgisi, "Gizli Numara" olarak görünüyordu. Telefonu açtı.

Sesin sahibi, hayatında daha önce hiç konuşmadığı biriydi. Hayır, bu sesi hatırlardı. Hırıltılı halini. Soluğu kesilmiş haldeki, kesik kesik nefes almayı. Asla unutmayacağı bir sesle bir yabancı, "Kızıl Sultan'ın Büyük Oğlu olarak bilinen Arap aygırının şu an sizde olduğu meselesini doğru mu anlıyorum?" diye sordu.

Randall kendini bir dizi sözlü tacize hazırladı. Lisa'nın verandanın basamaklarını çıkmasına kulak verdi.

Davetsizce, ses konuşmaya devam etti. "Lütfen şunu bilin ki söz konusu hayvan için size toplamda beş yüz bin dolar ödemeye hazırım."

Bir ses sordu: "Telefondaki kim baba?" Sesin sahibi Lisa'ydı; hemen yanı başında duruyordu.

Randall, "Hiç kimse" deyip, telefonu kapadı.

O hafta, bir önsezi üzerine arabasına atlayıp, eyalet sınırına, Harlow'daki rendering tesisine gitti. Milletin gitmeye can atacağı bir yer değildi o dillere destan tutkal fabrikası. Tek başına o koku bile bir insanı yere sermeye yeterdi. Kilitli bir kapıya

gelene dek, tel örgü boyunca yolu takip etti. Hemen içeride bir karavan vardı ve Randall kornaya basıp bekledi. Karavandan bir adam çıkıp ona ne işi olduğunu sordu; Randall da birkaç hafta önce Sour Kraut'un cesedini gönderdiğini açıkladı. Kapının kilidini açmadan, adam, klipsli bir kâğıt altlığı getirdi. Sayfaları karıştırırken, aralarında yalnızca çit kalacak şekilde durdu. "Benekli bir beygir diyorsun, ha?"

Randall, "Elinizde hiç kayıt var mı?" diye sordu.

Sayfalarca ilerledikten sonra, adam, "İşte burada. Postu iyi durumdaymış. Kemikler. Toynaklar" dedi. Görünüşe göre hiçbir şeyini heba etmemişlerdi.

Randall, "Onu neyin öldürdüğüne dair bir iz var mı?" diye sordu.

Adam, "Yerel idare bizden deli dana hastalığına karşı test yapmamızı istiyor" dedi.

Randall bekledi. Kafasında, Sour Kraut'un ahır zemininde yığılıp kalmış halinin koca bir görüntüsü vardı. Boynu alabildiğine uzanmış, başı kanlı köpüklerden oluşan bir birikintinin içine düşmüştü.

Adam, kâğıt altlığını Randall görebilsin diye çevirdi. Parmağının ucuyla, "atropin" kelimesinin altına bir çizgi çekti. "Kalp krizi" dedi. "Çok büyük olasılıkla atınız köpek üzümü ya da bir parça patates çalısına daldı."

Randall, "Ne kadar sürer?" diye sordu. Sanki fazla sıcak bir duştan çıkmış gibi tüm kaslarının kendini bıraktığını hissetti.

"Uzun sürmez." Adam başını iki yana salladı. "At, yediği yerde ölürdü."

Aynı hafta, tuhaf kişilerden gelen aramalara yenileri eklendi; her biri atı satın almak istiyordu. Aralarında onlara Arap atını satan simsar da vardı. Perşembe akşamı arayıp, atı geri almak istedi. "Sonuçta kendim için istemiyorum." Simsarın sözleri kulağa savunmacı geliyordu. "Tamamıyla bir üçüncü kişi adına aracı görevi görüyorum." Pazarlığı on iki binle açtı. Randall'ın ödediğinin iki katı. Randall, lafı dolandırmadan,

bunca yaygaranın nedeninin ne olduğunu sordu. Simsar, "Gerçekten de bilmediğini mi söylüyorsun?" dedi.

Temkinli bir biçimde, Randall başını iki yana salladı. Telefonda olduğunu hatırladı ve "Neyi?" diye sordu.

"Videoyu görmedin mi?" Simsar, "İnternette viral olduğundan beri neredeyse Öbür Dünya'dan bile soruşturmalar aldım."

Randall, telefonu kapatmazdan önce, simsarın sözlerini duydu: "Senin kız çoktan beni arayıp teklifleri almamı söyledi ama evrak işleri sende bitiyor Fellah."

O ana dek Randall'ın gördüğü en kötü şey, onlara sınıfta izletilen *Signal 30* adında bir filmdi. Bay O'Connor, hemzemin geçitlerde daha dikkatli olmalarını ve emniyet kemeri takmalarını sağlamak adına, bu filmi onlara altıncı sınıftayken izletmişti. Bu anı, bronz bebek ayakkabıları ya aspirin kutularına koyulan pamuk tomarları gibiydi: neredeyse unutulmuş. Okul filminde, enkaz halindeki arabaların ve kan dondurucu bir direksiyon milinin göğsünü mızrak gibi delip geçtiği insanların fotoğrafları gösterilmişti. Ön camlar, oradan fırlayıp giden bebekler nedeniyle oluşan gülle delikleriyle delik deşikti. Kan ve motor yağı, aynı siyah mürekkepten görünüme sahipti. Bu, ufalanmış haldeki sedanın yanındaki kaldırımda göllenen şeyin, motor bloğunun çatlamasından mı, yoksa kan kaybından ölmekte olan birinden mi kaynaklandığını anlamayı güçleştiriyordu. Sınıftan bir çocuk, Logan Carlisle, bayıldı; bir ihtimal Eva Newsome da öyle. Ve meşum hikâye anlatıcısının sesi, kâbusları birbirine eklemleyip, çağrıda bulundu: "Bir daha bir yük treninden daha hızlı olabileceğinizi düşündüğünüzde, bir daha düşünün!" Bir tren kornası borazan gibi öttü, ardından da kırılan cam sesleri ile çarpışan metallerden oluşan ses efektleri duyuldu ve film, Güney Pasifik lokomotifi tarafından en küçük zerrelerine kadar ezilip, hurda bir arabanın etrafına dağıtılmış ölmüş ergenlerin fotoğraflarını birbiri ardına göstermeye başladı.

Gürleyen ses sordu: "Duran haldeki okul servisinin önünden geçmenin güvenli olduğunu mu düşünüyorsunuz? O halde, bir daha düşünün!" Perdeyi kaplayan görüntü, her yanına çocukların ezilmiş bedenlerinin saçıldığı, taşradaki iki şeritli bir otobandı.

Randall'ın gördüğü en kötü şeylerden diğeri de, *Playboy* dergilerinin altında bir yığın gerçek suç dergisinin bulundurulduğu berber dükkânında olmuştu. Sayfalar dolusu seks cinayeti fotoğrafları. Hunharlıklar. Kol ve bacaklarının satırla doğranmış olması dışında hoş olan, açık bir valize koyulmuş ve haysiyetini korumak adına gözlerine siyah bant çekilmiş çıplak bir kadın gibi. Bir tanesi, eski zamanlardan kalma bir otel odasının çiçek desenli halısında yatan, çevirmeli telefon kordonuyla boğulmuş bir kadındı. Pütürlü, sararmış sayfalarda, ardı ardına görünen çıplak, farklı biçimlerde öldürülmüş kadınlar vardı fakat hepsinin gözlerini gizlemek üzere siyah dikdörtgenler kullanılmıştı.

Signal 30 ile berber dükkânındaki dergilere kıyasla, Randall'ın internette bulduğu şey daha da kötüydü. Bu klibi indiren kişi zehir içse yeriydi. Atını tanımak için birkaç dakika izlemesi yeterli olmuştu. Kızıl Sultan'ın Büyük Oğlu'nun, çıplak, domalmış haldeki adama yaptıkları, menfur bir şeydi. Randall'ın mezarına kadar bir yük olarak taşıyacağı bir görüntü.

Hiç değilse, arkadaşları ve komşuları arasında, bu tuhaf, hazin hiddeti izleyerek lekelenen son kişi olmaktan teselli buldu. Bu safkanı çatısının altında ağırlamasıyla, diğerlerinin neler tasavvur ettiğini tasavvur etmek de aynı oranda sinir bozucuydu. Ama onların günah gördüğü yerde o, yalnızlığı fark etti. Randall'ın, o ana dek varlığından bile haberdar olmadığı bir türden yalnızlığı.

Enter tuşuna basıp, videonun oynamasını ikinci kez izledi.

Bu videoda cereyan eden şey, hazla ilgili olduğundan ziyade, her allahın günü hayatın size yaptığı şeylerin asıl ver-

siyonlarından sağ çıkmayla ilgili olabilirdi. Randall, bunun kendini daha büyük bir iktidara tabi kılmakla ilgili olduğu yönünde akıl yürüttü. İster hazla ilgili olsun ister fiziksel bir testle, romantik bir aşka dair fikirlerle karman çorman hale getirilmiş değildi. Daha ziyade dini bir aşkla bağlantılıydı. Vuku bulması, bir kefaret ya da nedametti.

Randall, efendi olmamaya, kontrolü elinde bulundurmaya bir son vermeye dair özlem duydu. Bir çeşit devasa, çok mühim bir tanrıyı memnun etme isteği. Onun o ezici onayını hissetme.

Tecrübeyi yeniden oynatmak için Enter'a bastı.

Aksi olasılığı düşünmek onu korkuttu. Bunun bir haz olabileceğini, çoğu insanın bildiği herhangi bir şeyin ötesinde, uğruna ölmeye değecek bir haz olabileceğini düşünmek. Fiziksel bir esrime.

Kaydedilmiş böğürmelere ve inlemelere göre, atın altındaki adam olağanüstü zaman geçirdiğini düşünüyordu. Kameraya çekildiğini biliyor olmalıydı. Sırtını kamburlaştırmasına ve gözleri kapalı halde gülümseyen yüzüne bakılırsa, bunların hiçbirinin bir önemi yoktu. Numara yapmadığı halde bu kadar mutlu olan birini görmek tuhaftı. Bilgisayar ekranında, adam dizlerini daha da eğdi ve kıçını, aygırın kasıklarına yasladı. Adamın bacaklarından aşağı, koyu bir şey, gölge ya da kan süzüldü.

Randall Enter'a bastı ve macera sil baştan başladı. Bu defa atı izledi.

Şimdi tekrar bakınca, Randall, adamının bacaklarının arkasından süzülen gölgenin semen olduğunu fark etti. Bir insana ait olamayacak kadar fazlaydı.

Bir kez daha Enter'a bastı. Hâlâ ön taraftaki pencereye yeni cam taktırması gerekiyordu. Tüm gece boyu Enter'a bastı. Telefonu çaldığında, sesi tamamen kıstıysa da izlemeye devam etti. Arayan kişi, "Sizin de bilebileceğiniz gibi" diye söze başladı, "o at, mutena bir grup alıcı için kendisini alışılmışın dışında değerli kılan belirli birtakım hünerlere sahip."

Bu, birkaç gece önceki sesti. "Sizi uyarma mecburiyeti hissediyorum. Bu insanlar amaçları uğrunda şiddet uygulamakta tereddüt etmeyeceklerdir."

Randall videoyu, cuma akşamı olup da kızını hafta sonu için alma vakti gelene dek izledi.

O çiftlik evine Randall'ın babası öldükten sonra taşınmışlardı. Henüz bir bebek olan Lisa'yla beraber üçü. Randall'ın babası son iki yılını kasabada bir bakım merkezinde, onu görmeye neredeyse her gün gittikleri bir yerde geçirmişti. Bu sırada da ev, bir zaman kapsülü gibi durmuştu. Piyano, her zaman olduğu yerde durmuştu. Her bir tabağın ya da çekicin bağlantılı olduğu bir tarihi vardı. Hiçbir şey elden çıkarılabilir değildi. Her bir kırlent, üzerindeki her bir lekeyi ya da dikişlerinin nerede atıldığını açıklamak üzere uzun bir nutuk başlatırdı. Randall'ın eşi bir et çatalını bir çekmeceden diğerine taşıyacak olsa, Randall onu hemen geri taşırdı. Kadın, üst kattaki yatak odasını boyamak için yeşil boya satın almıştı ve Randall onu iade ettirmişti. O odadaki duvar kâğıtlarını halası yapıştırmıştı. Her bir yorganın her bir dikişi dokunulmazdı. Mutfak kapısının pervazına atılmış her bir çentik, artık çoktan ölüp gitmiş olan birinin büyümesini imliyordu. Adeta küratör olmuşlardı. En sonunda karısı kendini yeniden kasabaya taşıdı. Onun miras olarak gördüğü şeyler, Estelle'e göre lanetti.

Lisa ziyaretlerine dargın ve canı sıkkın halde geliyordu, ta ki Randall ona Sour Kraut'u alana kadar. Lisa o ata, adamın o eve ve çiftliğe verdiği kadar yoğun bir ehemmiyet veriyordu. İkisinin de çaresizce karşı koyamadığı bir şeyler vardı.

Estelle'in evinde Lisa, küçük seyahat valizini Randall'ın arka koltuğuna öylece fırlattı. Ön koltuğa, Randall'ın yanına süzülürken telefonda konuşuyordu. "Benim derdim değil. O işi yapacak başka bir at bulabileceğini düşünüyorsan benim vaktimi boşa harcama" diyordu. Randall'a bir bakış atıp göz kırptı ve telefona, "Bize sunulan başka teklifler de var" dedi.

Randall, ona bakmadan, "Gerçek mi bu?" diye sordu.

Lisa telefonunun ekranına dokundu. "Ne gerçek mi?" Sonra, kahkaha atarak, "Videodan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

Çok edepsizceydi. Hunharcaydı.

Lisa, gözlerini yuvarlayıp, "Paris Hilton. Kim Kardashian. Pam Anderson. Rob Lowe. Kim seks kaseti hazırlamadı ki?" dedi. Kahkaha attı. "Babacığım, bu manyak komik bir şey."

Randall direksiyonu daha da sıkı kavradı. "Yani sen onu gördün mü?"

Lisa onun, tıpkı okulda okudukları mitler gibi, bir internet klasiği olduğunu söyledi. Leda ve Kuğu. Arkadaşları daha komik bir şey görmemişti.

Randall bunun komik olmadığını söyledi. Bu trajikti.

Lisa'nın parmakları, telefonun minik tuşları üzerinde seğirdi; Lisa gerçekleri şöyle bir toparlayarak diretti: "Babacığım, tabii ki komik."

Randall, neden diye sordu.

Lisa sanki bu soruyu ilk defa düşünüyordu. "Bilmem. Adam beyaz olduğundan herhalde." Detayların yüzeydeki halleriyle yetiniyordu. Adam, bir çocuk babası, eşinden boşanmış bir heteroseksüeldi ama sigmoid kolondaki yırtılmadan ötürü ölmüştü. Lisa pis pis sırıttı. "Tam anlamıyla mükemmel değil mi?" Telefon ekranına kendini beğenmiş bir ifadeyle başını salladı. "Hewlett-Packard'dan ya da Fortune 500 üyesi bir başka askeri-endüstriyel kompleksten daha zengin bir kodamanın tekiydi."

Randall meydan okurcasına sorguladı: "Peki ya senin yaşında biri olsaydı?"

Lisa ona parmağını salladı. "Eğer oradaki bir kız olsaydı, o zaman yalnızca onu izleyenler bile hapse girerdi."

Randall nabız yoklayarak sordu: "Peki ya adam beyaz olmasaydı?"

Lisa telefonuyla meşgul halde, ekranına tıklayarak konuştu: "Eğer siyah biri olsaydı, bu ırkçı bir şey olurdu. Kimse onu hiçbir sitede paylaşmazdı."

Eğer videoda görünen, bir atla bir kadın olsaydı, bunun misojiniye gireceğini ve kadınların istismar edilmesini teşvik etmiş olacağını açıkladı. Kadının rızası olmuş olsa bile, kültür tarafından buna zorlandığı ve kendine dönük nefreti içselleştirerek dışavurduğu düşünülürdü. Aynı şey homoseksüeller için de geçerliydi. Hayır, videoyu bu kadar eğlenceli yapan şey, o hareketi yapan insanın, beyaz, heteroseksüel erkek ve yetişkin olmasıydı. Lisa, "Toplumsal cinsiyet konusunda yaklaşımları işlediğimiz ünite için onun üzerine koca bir ödev yazdım" dedi. Başını telefonundan kaldırdı ve yüzü ışıldayarak, "A aldım" dedi.

Randall kekeledi: "Ama adam öldü."

Kızı omuz silkti. "Videoda değil. Ondan saatler sonra acil serviste öldü."

Randall'ın telefonu çaldı. Arayan, canlı hayvan simsarıydı. Telefonu açmadı.

Lisa kaygısızca yorumda bulundu: "Beyazların patriyarkasının çevreye verdiği tüm o küresel ısınma hasarı için Tabiat Ana'nın intikam almasını izlemek gibi." İç çekti. "Bunu kişisel alma babacığım. Sadece, heteroseksüel, beyaz bir Hıristiyan erkek olmak için tarihteki yanlış zamanı seçtin."

Sesindeki o kendi beğenmişlikti. Aşırı özgüven. Bu, Randall'ın onun için üzülmesine neden oldu. Bunu soracak cesareti toplayabilmesi için kilometreler geçmesi gerekti. "Sour Kraut'u sen mi öldürdün?"

Gelen mesajları kurcalayarak, kızı yanıt verdi: "Teklif artık iki-nokta-beş milyonu buldu."

Bunlar, o ikisinin birbirlerine söyledikleri son sözlerdi.

Çiftlik evine vardıklarında neredeyse hava kararıyordu ama ergen oğlanlarla kızlardan oluşan bir grup, Kızıl Sultan'ın Büyük Oğlu'nu görmek için bekliyordu. Eve girerken Randall, Lisa'nın onlara, atı görme ücretinin beş dolar olduğunu söylediğini duyabiliyordu. Selfie ücreti on dolardı.

Akşam yemeği sıralarında simsar mesaj atarak, teklifin üç milyona yaklaştığını yazdı.

Randall mesajına yanıt verdi: "Peşin mi?"

Kafasında o parayı harcamaya başlamaması imkânsızdı. Lisa için birinci sınıf bir eğitim. Estelle'i mutlu edecek bir yerde yeni bir hayat. Geçmişten özgürleşme. "Ata ne olacak?" diye yazdı.

Simsarın yanıtı, "Hahaha... O atın at arabası falan çekmeyeceğine seni temin ederim. O at, senin benim ancak hayal edebileceğimiz bir hayat yaşayacak" oldu.

At o videoda acınası halde görünmüyordu. Nasıl öyle bir hayatla, mesela bir sabana koşulduğu bir hayatın kalitesi birbiriyle karşılaştırabilirdi ki? Sanki insanlar hayvanları her şeye maruz bırakıyor gibiydi –sıkış tıkış alanlara, kimyasallara, sakatlanmaya, sefalete ve ölüme– ama hazza değil.

O hafta sonu, Lisa atı bölgenin etrafında sergiledi. Caka sattı.

Randall. Randall albümleri kurcaladı. Ailede hiçbir şey hiçbir zaman atılmamıştı. Bonnie ve Clyde'ın önünde Stu Gilcrest ile ikisinin durduğu fotoğrafı buldu. İki oğlan, keyifle sırıtıyorlardı. İkisi de birer parmağını sürücü kapısındaki kurşun deliklerine sokmuştu. Hikâyelerinin kimin anlattığına bağlı olarak, Parker ile Barrow, ya kötü karakterlerdi ya da şehittiler; fakat arabaları, her nerede teşhir edilse, onların bankalardan soydukları paradan daha fazlasını kazanıyordu.

Pazar akşamı Lisa, Sour Kraut'un sahte mezarına çiçekler koydu ve Randall onu eve, annesine götürdü. İkisi de vedalaşmadı.

Pazartesi günü Randall, simsarın, insanların teknelerinin ipini serbest bırakmalarıyla ilgili söylediklerini hatırladı. Bir vakitler üzerine titredikleri fakat artık karşılamaya güçlerinin yetmediği bir şeyi terk etmek. Videodaki, aslında iç organları halihazırda kan kaybından öldürecek şekilde kanamaya başlamışken, hayatının en güzel anını yaşadığını düşünen adamı aklından geçirdi. Randall, simsarın kendisine bulunmasını söylediği yeri yazdı. Neredeyse iki yüz kilometre ka-

relik hiçliğin ortasındaki çalılık bir bölgeden başka bir şey değildi. Kızıl Sultan'ın Büyük Oğlu'nu römorka yükledi.

Randall yanında, Bonnie ve Clyde'da koca bir delik açmaya yetecek büyüklükte, bir 55 kalibre götürdü.

Buluşmayı kararlaştırdıkları yere gitmedi. Onun yerine, arabayı yüz kilometre kuzeye sürdü.

Kendi bakış açısına göre, atı, mümkün olan en iyi biçimde kurtarıyordu. Römorkun arkasını açtı. Dizginini çıkardı. Yelesindeki mavi kurdeleleri çıkarıp örgüleri açtı. Yalnızca boynuna bağladığı bir iple, görünürdeki tek şeyin o olduğu bir yöne doğru yönlendirdi. Hâlâ ilk başta tanıştığı mülayim, uysal yaratıktı. Uyuşturulmuş değil, hasta değil; fakat benzer bir zarar görmüş. Randall öz evladının Sour Kraut'a yaptığının aynını yapmayı tasarlayarak silahını çıkardı. Eğer Lisa bunu taammüden yapabiliyorsa, o da hâkim, jüri ve cellat olabilirdi.

Sonrasında duydukları şeyi önce at duydu. Rüzgârla gelen sese doğru kulakları seğirdi. Toynak sesleri fakat vahşi atlar değil. Yabani atlar değil fakat yabanileşmiş atlar.

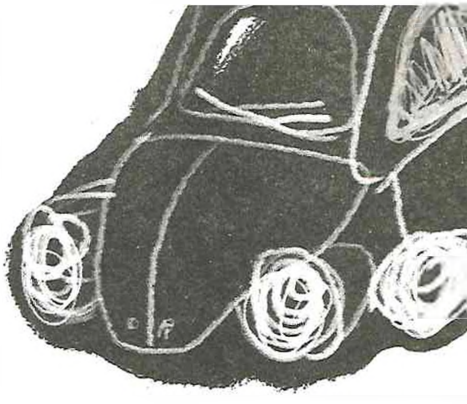
Randall buraya ilk gelen değildi. Bu rüzgârlı geniş hiçliğe. Başka sade vatandaşlar da, onun gerçekleştirmek üzere olduğu eylemi gerçekleştirmek üzere aynı çaresiz yere gelmek zorunda kalmışlardı. Yalnız değildi ama ondan önceki herkes daha iyi bir çare bulmuştu ve ufukta, arkalarında bırakmak üzere buraya getirdikleri hayal sürüleri otluyordu. Tüm o görünüşte imkânsız olan özlemler, uzakta, serpilerek bir arada koşuyorlardı.

Randall Arap atının boynundaki ilmeği çözdü. O şeyi ürkütebilmek için el çırpıp, ayağını yere vurdu fakat o yerinden bile kıpırdamadı. En nihayetinde, silahı havaya kaldırıp birkaç el ateş etti. Bu işe yaradı ve Kızıl Sultan'ın Büyük Oğlu dörtnala koşarak uzaklaştı. İş işten geçtikten sonra, Randall, nalları çıkarabilirdim diye düşündü. Pek çok şeyi daha iyi yapabilirdi.

Doğru şeyi yapıp yapmadığını test etmek için Randall namluyu başının yan tarafına dayayıp, son bir defa daha tetiği çekti. Silahın horozu düştü ama başka bir şey olmadı. Mermi yatağı boştu. Bağışlanmıştı.

Arabayı eve doğru sürerken kendine, kooperatifte itibar sahibi bir üye olduğunu, bunun da mahsullerini satın almak zorunda kalacakları anlamına geldiğini hatırlattı. Randall'ınki çok büyük bir işletme değildi ama o yine de iki yakasını bir araya getirmeyi başarıyordu.

ROMANS

Beni tebrik etmelisiniz. Karımla ikiz çocuklarımız oldu ve durumları da iyi görünüyor. Ellerde on parmak. Ayaklarda on parmak. İki ufak kız. Ama o hissi bilirsiniz... Bir şeylerin ters gitmesini bekleyip duruyorum; çünkü ne zaman işler çok mutluluk verici bir hal alsa öyle bir şey olur. Bu güzel rüyadan uyanmayı bekleyip duruyorum.

Misal, evlenmemden önce şişman bir kız arkadaşım vardı. İkimiz de şişman olduğumuzdan iyi anlaşıyorduk. Bu kız arkadaş, kilo vermemiz için üzerimizde sürekli yeni diyetler deneme halindeydi: ananasla sirke ya da yeşil alg dışında bir şey yememek gibi. Ayrıca, beraber uzun yürüyüşlere çıkmayı öneriyordu, ta ki kilo vermeye başlayıp, kalçası yok olup gidene kadar: o kadar mutlu olan kimseye rastlamamışsınızdır. Daha o zamandan, bir şeylerin bunu berbat edeceğini biliyordum. O hissi bilirsiniz: Birini sevdiğiniz zaman, onu mutlu görmekten mutlu olursunuz; fakat kız arkadaşımın, artık kariyere ve sağlık sigortasına sahip erkeklerin radarına girdiğinden, beni terk edeceğini biliyordum. Önceden alımlı ve eğlenceli olduğunu hatırlıyorum; ama artık ipince olduğundan, hiç kullanmamış olduğu, beni aşan muazzam bir oto-

kontrole ve disipline sahip olduğu bariz bir hale gelmişti. Arkadaşlarım da onunla çıkabilmek için etrafta daireler çizip ilişkiyi noktalamamızı beklediklerinden durumu pek kolaylaştırmıyorlardı. Derken, durumun ananas ya da disiplin meselesi olmadığı anlaşıldı çünkü kız arkadaşım kanser olduğunu öğrenmişti; ama ölmeden önce seksapelden yıkılan 34 beden kıyafetler giyecek kadar incelmişti.

Mutluluğun saatli bomba gibi olduğunu oradan biliyorum. Ve karımla tanışmam da, bundan böyle katiyen kimseyle beraber olmayacağımdan, trene atlayıp Seattle'a gitmemle oldu. Lollapalooza Festivali'nin Seattle'da yapıldığı seneydi; ben de çadırımı toplayıp uyku tulumumu bongumu koruyacak şekilde sardım ki hafta sonu boyunca Grizzly Adams gibi kamp yapabileyim ve ardından trenin barına gittim. Bilirsiniz insan bazen arkadaşlarını ve itidali birkaç gün için geride bırakmak ister. Trenin bar kısmına gittim ve doğrudan bana bakan bir çift ateşli yeşil gözle karşılaştım. Ve ben bir canavar değilim. Bir hastane yatağına tıkılı kalıp kovalar dolusu kızarmış tavuk yiyen bir reality show tombalağı değilim ama erkeklerin, fıstıkların dediği şu "Üstüne gömlek giy!" ya da "Hep bu kadar terlemek zorunda mısın?" lafları olmadan, güzel tutuklularla randevulaşabilecekleri kadınlar hapishanesinde ya da toplama kampında gardiyan olarak çalışmak istemelerini anlayabiliyorum. Fakat trende, göbeğini açıkta bırakacak şekilde kesilmiş bir Radiohead tişörtü ile kıllarının görünmesi gereken yere kadar düşen bir kot pantolon giymiş, her bir parmağında Mickey Mouse ve Holly Hobbie yüzükleri bulunan bu tanrıça, birasını güzel dudaklarına götürmüş, kahverengi şişenin –sıradan bir MGD, yeşil şişede bir kız birası değil– tepesinden bana bakıyor.

Ve benim gibi adamlar, biz skordan anlarız. John Belushi ya da John Candy olmadığınız müddetçe hiçbir afet sizi bu şekilde göz hapsine almaz; bu yüzden, derhal utanç içinde bakışlarımı kaçıracak kadar bu işleri biliyorum. Böyle bir kızın benimle konuşmasının tek gerekçesi, iğrenç şişko bir

domuz olduğum ya da okyanus manzarasını tamamen kapadığım yönündeki son dakika haberlerini patlatmak olur. Hep derim, sınırlarını bil diye. Hedefini düşük tutarsan hayal kırıklığına uğramazsın. Yavaşça yanından geçerken, bakmadan bakıyorum. Onu bir yokluyorum; güzel kokuyor, bir tür tatlı gibi: bir turta gibi, üzerinde kızıl kahve baharatlar olan balkabaklı bir turta gibi. Daha da güzeli, koridoru geçip içki siparişimi verdiğim süre boyunca, ağzındaki bira şişesi beni takip ediyor; ki yeryüzündeki son kızla oğlan biz değiliz. Başka bir sürü insan da plastik masalarda içkilerini içiyor, rastalarına ve batik kıyafetlerine bakılırsa Lollapalooza'ya gidiyor. Ondan en uzak olan masaya doğru koridor boyunca ilerliyorum ama bu afet beni tüm o yol boyunca izliyor. O hissi bilirsiniz, birisi size izliyorsa sendelemeden tek bir adım bile atamazsınız, özellikle de hareket halindeki bir trende. Tren bir köşeyi dönerken içki almaya gidiyorum ve çizgili kovboy gömleğime bira döküyorum. Pencerenin dışında geçip giden ağaçları izliyormuş gibi yapıyorum ama aslında gizli ajan açısıyla onun camdaki yansımasını izliyorum ve o hâlâ beni izliyor. Bakışlarını başka yöne çevirdiği tek an, bara gidip barmene para verdiği an; sonra barmen ona bir bira daha veriyor ve ardından yansıması giderek büyüyor, ta ki gerçek boyutlarına ulaşana kadar. Hemen yanımdaki masaya oturup, "Selam" diyor ve bir şeyler daha söylüyor.

Ve ben, "Ne?" diyorum.

Ve o, bira dökülmüş olan kovboy gömleğimi işaret edip, "Düğmelerinden hoşlandım... Parlaklar" diyor.

Çenemi eğip sedef renkli kopçalara bakıyorum. Düğme değil kopçalar; fakat o anı bozmak istemiyorum. Ve daha en başından, parmaklarını bazen ağzına soktuğunu fark ediyorum –pekâlâ, parmaklarını ağzına fazlaca sokuyor ve fısıltılı, küçük kız çocuğu sesiyle, spagetti yerine sıpa-gitti falan diyerek bebek gibi konuşuyor– fakat afetlerin yönetmeliğine göre bu seksi olmanın kitabında var.

Göz kırpıp, dilinin ucunu dudaklarında gezdiriyor ve ıslaklıkla parlayan dudaklarıyla, "Ben Britney Spears'ım" diyor. Tam bir muzip. Elbette biraz çakırkeyif. Kafası kıyak. O ana dek ikimiz de o minik tekila şişelerinden içiyoruz; sonuçta treni biz kullanıyor değiliz ya. Hayır, o, Britney Spears değil; fakat aynı derecede seksi. Belli ki beni sıvazlıyor; ama iyi anlamda. Ve bilmeniz gerekenlerin tümünü bilmek için ona bakmanız yeterli.

Tek şansım bu şekilde devam etmek, flörtleşmesine karşılık vermek ve içkileri ısmarlamak. Bana istikametimi soruyor, ben de Lollapalooza diyorum. Parmaklarını kemerimden boğazıma doğru, parmak uçlarıyla bir kopçadan diğerine geçerek, gömleğimin önünde gezdiriyor; sonra parmaklarıyla yeniden aşağı iniyor ve bunun kalp atışlarımı nasıl hızlandırdığını fark etmemesini umuyorum.

Ve bir o yana bir bu yana süzdüğü yeşil gözleri ve uzun, dalgalanan kirpiklerinin altından bana attığı gizli bakışlarla tam bir flörtöz. Benden biralarca önde olmalı çünkü cümlelerini tamamlamayı unutup duruyor, ayrıca, zaman zaman pencerenin dışından hızla geçip giden bir şeye işaret edip, "Bir köpek!" diye bağırıyor. Ya da bir seferinde, hemzemin geçitte duran bir araba görünce, Brit, "Tosbağa!" diye bağırıp, bir avuç Hello Kitty ve Mickey Mouse yüzüğüyle omzumu pataklıyor ve ben içten içe omzumdaki çürüğün hayatım boyunca kalmasını umuyorum. Ve Lollapalooza'ya gidip çadırımı kuruyoruz; Brit o kadar sarhoş ki ertesi sabah uyandığında hâlâ sarhoş durumda. Ve ne kadar ot içersem içeyim, ayak uydurmakta zorlanıyorum. Brit fazla sıska olduğundan mıdır nedir, saatlerce ağzına alkol sürmese bile kafası güzel halde kalıyormuş gibi görünüyor; sanki benim içtiğim otun dumanıyla temas ederek kafası iyi oluyormuş gibi. Tüm bu Lollapalooza'mız, çavuşu tokatlamak için internette para ödeyeceğiniz güzel, klasik bir romansı andırıyor fakat ben bunu yaşıyorum. Ve altı aydır birlikteyiz; Noel'i geride bıraktık, Brit eşyalarını benim daireme taşıdı ve ben onun bir

sabah ayılmasını beklemeyi sürdürüyorum, o ise hâlâ ayılmadı.

Anneme Şükran Günü yemeğine gidiyoruz ve benim açıklama yapmam gerekiyor. Brit'in bu kadar sıska olması çok yemek seçen biri olmasından değil: Bunun asıl nedeni, yemekten hoşlandığı tek şeyin, boylamasına ikiye kesilmiş ve minyatür bir Iroquois kanosu yapmak üzere ortası oyulup, dışı, Kızılderili yazısı gibi görünecek şekilde bıçakla kazınmış kabak ile bolca çikolata sosuna bulanmış bir tabağın bir uçtan diğer ucuna savaş kanosunda kürek çeker şekilde dizilmiş ve başları yerine bezelye koyulmuş, çiğ havuçtan oyulmuş küçük Kızılderili savaşçılardan oluşan bir kabile olması; ve ne çok restoranın menüsünde bu hususi parçanın bulunmadığını bilseniz şaşarsınız. Bu yüzden Brit'in çoğu zaman bunu evde kendisinin yapması gerekiyor ki bu günün yarısını alıyor. Sonra da oturma odasının halısında onunla bir saat oynaması gerekiyor; işte bu yüzden asla bir gram bile kilo almıyor. Annemse benim yeniden biriyle birlikte olduğumu görmüş olmaktan son derece heyecanlı.

Ve içebileceğiniz ya da çekebileceğiniz hiçbir şey, benim Brit'im gibi, acayip ateşli bir süpermodelle el ele cadde boyunca yürümek kadar kafanızı güzel yapamaz. Caddede Ferrari Testarossa süren adamların, baklavaları ve steroidle şişirilmiş kasları olan adamların, hayatımda ilk defa benden üstün bir tarafları yok. Britney'le cadde boyunca yürüyorum ve o, her erkeğin kazanmak için çırpındığı bir ödül.

Keyif kaçırıcı tek şey, Romeo'ların onu göz hapsine almaya çalışarak etrafında daireler çiziyor oluşları ve göğüslerine Pepsodent marka diş macunu reklamlarından fırlama gülüşler atmaları. Ve bir keresinde, otobüsteyken, bir Romeo sürüsü, otobüsün arka tarafında Brit ile oturduğumuz tarafta kendilerine yer açıp dikilmeye başlıyor. Brit, tam arka tekerleğin üstüne denk gelen koridor tarafı koltuğa oturmayı seviyor, ki böylelikle Volkswagen gördüğünde ilk olarak o beni yumruklayabilsin. İri Romeo'lardan biri de gelip, kasığını

onun göz hizasına denk getirerek yanında dikiliyor, otobüs bir çukura girdiğinde kalçası onun omzuna sürtünebilir biçimde; ta ki Britney başını kaldırıp ona bakarak, ağzında parmaklarıyla, "Merhaba Koca Oğlan" diyene kadar. Ve işte Brit bu şekilde davranabiliyor: arkadaş canlısı. Ve göz kırpıp, ıslak parmaklarıyla Romeo'ya eğilmesini işaret ediyor ve Romeo da, rekabetten galip çıktığını garantilemek adına etrafına bakınarak, yüzünde yatak odasından çıkma bir sırıtışla, Brit'in göz hizasına gelecek şekilde çömeliyor. Ve beni kıskandırmak istediğinden midir nedir, Brit, ateşli yeşil gözleriyle adama bakıp, "Bir sihirli numara görmek ister misin?" diye soruyor. Tüm diğer Romeo'lar dinlemekte olduklarını kanıtlar bir biçimde canlanıyorlar ve Brit parmaklarını ağzından çıkarıp pantolonundan içeriye kaydırıyor, kot pantolonunun daracık kasıklarında parmaklarını oynatıyor ve de otobüsün arka kısmında, onun, taşlanmış kotunun fermuarının ardında yaptığı parmak güreşini izlemekten ses soluk kesiliyor. Ve de Romeo'ların yutkunmalarını, fazladan tükürük yüzünden âdemelmalarının bir aşağı bir yukarı hareket edişini ve azgınlıktan sertleşmeyi andırır biçimde gözlerinin yerinden uğrayışını görebiliyorsunuz.

Tosbağa diye bağırarak tartakladığı zamanlardaki kadar hızlı bir biçimde, Britney, pantolonunun içinden bir şey çekip çıkararak, "Sihirli numara!" diye bağırıyor. "Kukla şovu!" diye haykırarak bu şeyi sallıyor. Ve elinde sallanan bu şeyin ufak bir ipi var, sanki bir poşet çay gibi ama onun biraz daha büyüğü. Ufak bir ipte sallanan, üzerine ketçap bulaşmış bir sandviç ekmeği gibi bir şey bu ve Brit, "Kukla şovu! Sihirli numara!" diye feryadı basıp, o şeyi koltuğunun yanında hâlâ çömelmekte olan Romeo'nun suratına yapıştırıyor. Ve Brit, bağırarak ve indirdiği şaplaklarla adamın deri ceketinde kırmızı şeritler bırakarak onu kovalıyor. Ve diğer Romeo'lar kasten, ona bakmıyorlar, yüzlerini çevirip bakışlarını ayakkabılarına ya da pencereden dışarıya sabitliyorlar; Brit, küçük ipliğini, kırmızı lekeleri kafalarından aşağı indirmek üzere

sallayıp, bir yandan da sürekli ciyaklıyor: "Kukla şovu! Sihirli numara!" Ha-ha-ha-ha diye kahkahalar atıyor ve "Kukla şovu! Sihirli numara!" diye feryadı basıyor. Otobüs bir sonraki durağa geldiğini belirtir şekilde ötüyor ve yüz kişi 7-Eleven'da itişip kakışarak araçtan iniyor, sanki hepsinin Slurpee alması ve büyük ikramiyenin çıktığı Powerball biletlerini nakde çevirtmesi gerekiyormuş gibi. Ve ben arkalarından, "Sorun yok millet!" diye bağırıyorum. Dikkatlerini çekmek için el sallayarak otobüsün camından, "O bir performans sanatçısı!" diye bağırıyorum. "Kötü bir niyeti yok; bu bir çeşit cinsiyet politikası beyanı tarzı bir şey."

Otobüs, içinde yalnızca ikimiz kalmış halde hareket ettiğinde bile bağırmaya devam ediyorum: "O yalnızca Özgür bir Ruh." Brit koridoru geçip o poşet çay gibi şeyiyle şoförü kırbaçlamaya başladığında, bağırıyorum: "Nevi şahsına münhasır bir mizah anlayışı var o kadar."

Ve bir akşam işten eve geliyorum ve Brit çıplak halde banyo aynasının önünde yana dönük durmuş, her iki eliyle de karnını tutuyor; trende tanışmamızdan bu yana biraz kilo almış durumda ama bu, birkaç haftalık ananas ve sirke kullanımının çözemeyeceği bir durum değil. Ve Britney elimi alıp, parmaklarım açık olacak şekilde karnına koyuyor ve "Hisset" diyor. "Sanırım bebek yuttum" diyor. Ve bana, ateşli yeşil gözleriyle bir köpek yavrusu gibi bakıyor ve ben onunla kliniğe bu işi halletmeye giderken ona eşlik etmemi ister mi diye soruyorum ve o da başını "evet" anlamında sallıyor. Böylece izin günümde gidiyoruz ve her zamanki Pazar Okulu öğretmenleri kaldırımı tıkıyor. Ketçaba bulanmış olan, parçalara bölünmüş haldeki plastik bebek kolları ve kafalarıyla dolu bir çöp poşeti tutuyorlar ve Brit bir an bile tereddüt etmiyor. Torbalarına uzanıp bir bacak alıyor ve onu bir patates kızartmasıymış gibi yalayarak temizliyor ve işte benim güzel kız arkadaşım bu kadar havalı. Ve hemşire ona o gün bir şey yiyip yemediğini sorduğu sırada bir *National Geographic* açıyorum ve Brit önceki gün bir kano dolusu Iroquois savaşçısı yediğini fakat o gün

henüz bir şey yemediğini söylüyor. Ve ben daha antik Mısırdaki mumyalar hakkındaki makaleyi bitiremeden bir çığlık kopuyor ve Britney, hâlâ üzerinde kâğıttan elbiseyle ve çıplak ayaklarla arkadan koşarak geliyor; sanki bu önemli bir meseleymiş ve daha önce hiç kürtaj yaptırmamış gibi; çünkü daireme kadarki tüm yolu çıplak ayaklarla koşarak gidiyor ve titremesine ve kusmasına son verebilmek için ona evlenme teklif etmek zorunda kalıyorum.

Ve arkadaşlarımın delice kıskandığı meydanda çünkü bana bir bekârlığa veda partisi düzenliyorlar ve Britney, şefin ona savaş kanosu hazırlamamasına canı sıkkın halde kadınlar tuvaletine gittiği sırada sözde "arkadaşlarım" bana bakıp, "Dostum, bu kız olabilecek en seksi, en iyi şey falan da biz onun kafasının güzel olduğunu sanmıyoruz..." diyorlar. En yakın arkadaşlarım, "Onunla henüz evlenmedin, değil mi?" diyor. Ve yüzleri, hamile kalmasının iyi haber olduğunu söyler gibi değil. Ve o hissi bilirsiniz: En yakın arkadaşlarınızla nişanlınızın kaynaşmasını istersiniz ama arkadaşlarım dişlerini sıkıp endişeyle kaşlarını çatarak, "Dostum, belki –yani belki de– Britney'nin gerizekâlı olabileceği hiç aklına geldi mi?" diyorlar.

Ve ben de onlara rahat olmalarını söylüyorum. O sadece bir alkolik. Eroin bağımlısı olduğuna da son derece eminim. Bir de seks bağımlılığı var ama biraz terapinin düzeltemeyeceği kadar kötü bir şey değil. Bana bir bakın: şişmanım; kimse mükemmel değil. Ve belki de düğün yapmak yerine, ona müdahalede bulunarak sürpriz yapmak üzere iki tarafın ailelerini bir otelin konferans salonunda bir araya getirebiliriz ve balayına gitmek yerine de Britney'nin yatarak tedavi göreceği doksan günlük bir tedavi programına başlamasını sağlayabiliriz. Bu işi çözeceğiz. Ama onun gerizekâlı olmasının mümkünatı yok. Yalnızca biraz rehabilitasyona ihtiyacı var.

Britney hakkında ileri geri konuşmalarının esasında tam anlamıyla delicesine kıskanç, sertleşmiş haldeki Romeo'lar

olmalarından kaynaklandığı ortada. Başımı yana çevirdiğim anda icabına bakarlar. "Dostum, çaktırma ama bir gerzeği becerdin" diyorlar ve işte ben popülerlikten bu denli uzağım da böyle boktan arkadaşlara kanaat ediyorum. Brit altı yaşında birinin zekâsına sahip diye diretiyorlar. "Dostum, o seni sevemez çünkü onda öyle bir *kapasite* yok" diyerek bana iyilik ettiklerini sanıyorlar.

Sanki birinin benimle evlenmesinin tek yolu giderilemez bir beyin hasarının olmasıymış gibi. Ve onlara, "Allah aşkına, o gerizekâlı olamaz çünkü o *pembe tanga* giyiyor" diyorum. Ve bu şey sevgi olmalı çünkü ne zaman birlikte olsak öyle bir geliyorum ki karnım ağrıyor. Ve Şükran Günü'nde annemin erkek arkadaşına da dediğim gibi, Britney herhangi *yüksek fonksiyonlu bir şeye** sahip değil. En akla yatkın tahminim, onun alkolik, tinerci, eroinman bir sürtük olduğu yönünde; fakat bebekleri doğurduktan sonra tedavi görmesi yönünde uğraşıyoruz. Ve o bir nemfoman olabilir ama asıl önemli olan, onun *benim nemfomanım* olması ki bu, ailemi hasetten çatlatıyor. Onlara, "Seks delisi çok güzel bir sürtüğe aşığım. Niye benim adıma mutlu olamıyorsunuz?" diyorum.

Ve bunca yaygaradan sonra, düğünümüzde tahmin edeceğinizden çok daha az insan bulunuyor.

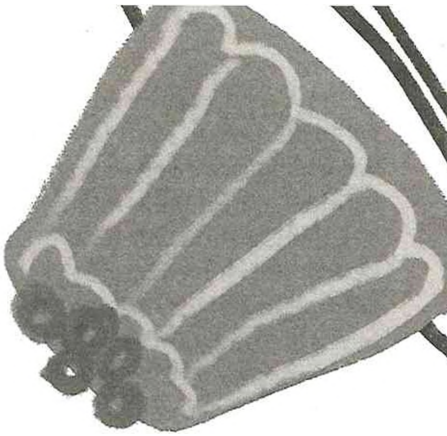
Ve aşk önyargılı olmanıza neden oluyor olabilir fakat ben Brit'in hep oldukça akıllı bulmuşumdur. O hissi bilirisiniz: yıl boyunca beraber televizyon izleyip, hangi programları izleyeceğiniz konusunda ikinizin de hiç tartışmaya girmemesini. Cidden, haftada kaç saat televizyon izlediğimizi bilseniz bizimkine mutlu bir evlilik derdiniz.

Ve şimdi, Şükran Günü turtası kokan iki tane minik bebeğim var. Ve bunun için uygun yaşa geldiklerinde, minik kızlarıma, yeterince yakından bakıldığında herkesin bir miktar deli göründüğünü ve eğer o kadar yakından bakamıyorsanız aslında o kişileri gerçekten seviyor olmadığınızı anlatacağım.

* Yüksek fonksiyonlu otizm. (ç.n.)

Bir yandan da hayat akıp gidiyor. Ve eğer mükemmel birini bekleyip durursanız aşkı asla bulamazsınız çünkü birini mükemmel yapan şey onu ne kadar sevdiğinizdir. Ve belki de, mutluluğumun tadını çıkarmaktansa sona ermesi beklentisiyle güne başlayıp durduğumdan gerizekâlı olan benim. Böylesine delice, aşkla mutlu olmak bu kadar kolay olamaz. Ve bu türden mutlak bir mutluluğun hayatımın sonuna kadar sürmesini umamam ve eşimi bu kadar çok seviyorsam bende bir sorun olmalı ve şu an, güzel eşim yanımda oturur ve ikiz kızlarımız arka koltukta güven içinde durur halde yeni ailemi hastaneden eve taşıyorum ve Britney "Tosbağa" diye çığlığı basıp neredeyse Diary Queen'e bindirmeme neden olacak şekilde yumruğuyla kolumu tartakladığı sırada hâlâ, bu kadar muazzam bir mutluluğun sonsuza dek süremeyecek oluşundan endişe ediyorum.

YAMYAM

Bu o. Kırmızı Takım'ın kaptanı, hep böyle. "Açın kulaklarınızı" deyip duruyor. Umutsuz durumda çünkü hâlâ tarafları belirliyorlar. En iyiler çoktan seçilmiş olduğundan, kaptan, "Sizinle bir anlaşma yapalım" diyor.

Kollarını göğsünde kavuşturup, Kırmızı Takım'ın kaptanı bağırıyor: "Biz ibneyi, dört gözü ve de Latin'i alırız: eğer Yamyam'ı da siz alırsanız."

Beden Eğitimi dersi bitmek üzere olduğundan, Mavi Takım, saha ayakkabılarını spor salonunun zemininde gıcırdatarak müzakere ediyor. Kaptanları bağırarak yanıt veriyor: "Biz ibneyi, dört gözü, Latin'i, Yahudi'yi, kötürümü, topalı ve de gerizekâlıyı alırız: eğer Yamyam'ı da siz alırsanız."

Çünkü bu okul size Katılım notu verirken kastedilen şudur: Toplumsal retten payına düşeni alıyor musun? Ve Sportmenlik notu verirken kastettikleri şudur: Sakat bireyleri ötekileştiriyor musun? Bu yüzden, Kırmızı Takım'ın kaptanı haykırıyor: "Size fazladan yüz puan yazarız."

Bunu duyan Mavi Takım kaptanı da cevaben haykırıyor: "Biz size fazladan bir milyon puan yazarız."

Yamyam, hayvani bir cazibesi olduğunu sanıyor. Zira herkesi nasıl da rehin aldığının ayırdına bile varmadan, tırnak-

larına bakıp gülümsemekle ve parmaklarını koklamakla yetiniyor. Bunun nasıl da köle mezatının tam tersi olduğunu fark etmeden. Ve herkes onun ne düşündüğünü biliyor. Marcia Sanders'ın insanlara anlattığı şeyden ötürü. Çünkü Yamyam, beynine kazınmış bir filmi düşünüyor: eski zamanlarda, yol kenarındaki bir restoranda yemek getirip götüren kaşarlanmış kadın garsonların olduğu, kablolu kanalda gördüğü siyah beyaz bir filmi. Çünkü Yamyam, onların, o garson kadınların, sakızlarını ne şekilde patlattıklarını düşünüyor. Bir yandan bağırırken bir yandan da sakızlarını şaplatırlardı: "Tavada bir kurbanlık çek, kanlı tarafından!" "Buraya bir *kadın* çek! Jöleli olsun" diye bağırırlardı.

Olayın eski zamanlarda geçtiğini bilirdiniz çünkü mekânın jargonunda poşe yumurtanın adı, ekmek üstü Adem'le Havva'ydı. Ve "kadın" da, İncil'deki bir şeyden ötürü, kaburga siparişi anlamına geliyordu. "Havva" siparişi ise, yılanlı hikâyeden dolayı, elmalı turta manasına geliyordu. Çünkü bu günlerde, Pat Robertson dışında kimse Cennet Bahçesi hakkında bir şey bilmiyordu. Buralarda, beysbol takımının kaptanı, şeftali yemekten bahsettiğinde, kayısı kutusuna yumulmaktan bahsediyordur ve aslında mavi waffle'ı* nasıl yalayıp yuttuğuyla böbürleniyordur.

Çünkü kızların da kendi yemekleri var: mesela Marcia Sanders'ın salça kaynatmadığından bahsederlerken asıl kastettikleri, muayyen gününün gecikmiş olduğuydu.

Bunun dışında, Yamyam, seks hakkında bildiği her şeyi kadınların hiçbir zaman redkid kullanmalarının gerekmediği Playboy kanalından öğrendi. Bu yüzden, çocuklar, istiridyeye yumulmak ya da ağzına bir kayısı atmak dediklerinde tavşanların oyun arkadaşlarıyla yaptıkları şeylerden bahsettiklerini anlıyordu: tıpkı Animal Planet kanalında ısıracağı şeyin kokusunu alabilmek için dilini kırpıştıran çıngıraklı yılan gibi.

* *Blue waffle*: Kadınlara cinsel yollarla bulaştığı iddia edilen fakat gerçekliği bulunmayan bir enfeksiyon hastalığının adıdır. Bu mitsel hastalığın kaynağının kadın cinselliğini denetim altında tutma çabalarıyla bağlantılı olduğu düşünülmektedir. (ç.n.)

Çünkü Yamyam, dergilerin orta sayfalarını boydan boya kaplayan şu çıplak kadın fotoğraflarından görmüştü. Eski Miss Amerika'nın bir kadının sularını içtiği fotoğraf tarzı şeyleri yani. Onun o açık saçık fotoğraflarının istiridye-sevicilik olduğu doğrulanmıştı; çünkü ortada, onu gerçek bir birleşmeye çevirecek bir tane bile jambon ya kol böreği olmadan yalnızca o iki hanımefendi vardı. Çünkü kızlar bazen, elmas kutularına muamele çekilmesini istediklerinde öyle yaparlar.

Başka türlüsünü bilmediğinden, Yamyam, Marcia Sanders'ın jöleli yarığına boğazına kadar gömülmeye hazırdı. Çünkü babası, ihtiyar Bay Yamyam'ın izlediği tek kanal Playboy'du ve Bayan Yamyam yalnızca 700 Club programını izlemekten hoşlanırdı. Haliyle, oğulları da seks zamazingolarıyla Hıristiyanlığa ilişkin zamazingoların nasıl da birbirine benzer göründüğünün ayırdına varmıştı. Çünkü kablolu kanalı açmak asla fiyaskoyla sonuçlanmaz. Kanalı ayarlayıp, neredeyse-güzel bir kızı neredeyse-gerçekçi görünen bir sette neredeyse-oynarken gördüğünde, Yamyam, hikâyenin, bir meleğin o kıza dokunuşuyla biteceğini bilirdi. Ya öyle olurdu ya da yüzünün bir tarafından silme atmık akıyor olurdu.

Bu yüzden, Marcia Sanders bir gün Vatandaşlık dersinde ona baktığı sırada Yamyam halihazırda dümeni yerleştirmekle meşguldü. Ne kadar saklamaya çalışsa da teni, diken diken olan tüyleriyle benek benek benek görünüyordu; çünkü küçük bir pencereden dışarıya doğru bağırılarak yapılan kaşarlanmış restoran muhabbetlerini hatırlıyordu. Tıpkı Katoliklerin kendi küçük pencerelerinden müstehcen konuşmalar yapmak için kilisede kuyruk olmaları gibi.

Çünkü nasıl adlandırırlarsa adlandırsınlar, müstehcen konuşmalar Yamyam'ın ağzını sulandırıyordu. Çocukların, asıl kastettikleri pamuk suflesiyken, lahana hakkında konuştuklarında olduğu gibi, yosunu betimleyen o sözler.

Ortaokulda, Dayanışma notu verdiklerinde asıl kastettikleri şudur: Okulun futbol maçlarında ve maç öncesi motivasyon buluşmalarında tezahürat yapıyor musunuz? Ve çocuklar,

Yamyam hakkında şaka yaptıkları zaman, Marcia Sanders'ın mezun olmanın eşiğinde bir son sınıf öğrencisi olduğu o zamandan bahsediyorlar. Çünkü Marcia Sanders'ın, sürekli olarak maymuncuğa sakso çekiyormuş gibi görünmesine neden olan türde iri dudakları ve içe çökük yanakları var; bu yüzden oradaki en popüler kişi oydu. Ve bu çok küçük bir okul olduğundan insanlar onun bir piliç olduğunu düşünüyordu. Marcia Sanders, dördüncü derste işi olmadığından Vatandaşlık'ta öğretmene asistanlık yapıyordu ve Yamyam'a da orada yanaşmıştı; çünkü Yamyam'ın daha yedinci sınıf öğrencisi olduğunu ve ergenlikten bu kadar gözü dönmüşken ona hayır demeyeceğini biliyordu.

"Saçlarımı beğeniyorsun, değil mi?" falan diyor. Başını yana devirip pırasa gibi saçlarını sallayarak, "Bu, saçlarımın şimdiye kadarki en uzun hali" diyor.

Bunu söyleyişinde müstehcen bir şey var çünkü seksi bir kızın ağzından çıktığı müddetçe her şey kulağa müstehcen gelir. Ve Yamyam bundan daha iyisini bilmediğinden, Marcia Sanders'ın evinde buluşarak onunla keşfe çıkmayı kabul ediyor çünkü Bay ve Bayan Sanders o hafta sonu için göldeler. Marcia Sanders bunu ondan istiyor çünkü dediğine göre tüm spor dallarında takım kaptanı olan erkek arkadaşı gaz maskesi olayına girmek istemiyor. İşte o, Marcia Sanders, "Beni gerçekten becermek istiyor musun çocuk?" diyor. Ve Yamyam, "Evet" diyor çünkü onun ne kastettiğini bilmiyor.

Çünkü sonra, Marcia Sanders ona, cumartesi günü karanlık bastıktan sonra evine gelmesini ve arka kapıyı kullanmasını söylüyor çünkü koruması gereken bir itibarı var. Ve Marcia Sanders ona gizli erkek arkadaşı olabileceğini söylediğinde Yamyam ikinci kez düşünmüyor.

Çünkü Jefferson Ortaokulu'nda size Vatandaşlık notu verdiklerinde kastettikleri şudur: Kendin pişir kendin ye'den sonra ellerinizi yıkıyor musunuz? Çünkü Yamyam zamanının yarısında ne düşüneceğini bilemiyor, cumartesi akşamı gidiyor ve Marcia Sanders ebeveynlerinin yatak odasındaki bat-

tal boy su yatağının örtülerini açıyor. Su yatağının üzerine iki kat banyo havlusu yayıyor ve Yamyam'a, başını onların ortasına denk getirmesini tembihliyor. Yamyam'a kıyafetlerini çıkarmamasını söylüyor fakat Yamyam bunun geriden gelmesi gerektiği sonucuna varıyor çünkü Marcia Sanders kotunun fermuarını açıyor, kotunu katlayarak sandalyenin arkasına koyuyor ve Yamyam'a gözlerini kapamasını söylüyor çünkü o, gözlerini külotuna fena halde dikmiş bakıyor. Yamyam aslında sadece dikizlemiyormuş gibi yaptığından, onun su yatağının kenarındaki yastıklı parmaklığa diz çöktüğünü görüyor ve ona niye kayısı kutusu dendiğini anlıyor. Akabinde, hiçbir halt göremiyor çünkü kız tek bacağını Yamyam'ın yüzüne kadar kaldırıp çömeliyor ta ki ortalığı, Marcia Sanders'ın sualtından gelen, Yamyam'a ne yapacağını söyleyen sesinden başka her şeyi örten çürümüş balık kokusu kaplayana dek.

Yamyam kendini, dalgalanıp duran su yatağına başına kadar gömülmüş halde buluyor; kulaklarına baskı yapan yataktan okyanus dalgalarının sesini duyuyor. Vücudu sallanıp dururken, kendi kalbinin atışını duyuyor ve bir başkasının kalp atışını. Yamyam emmeye başlıyor çünkü Marcia Sanders'ın ansızın gelen sesi, "Em artık seni budala" diyor.

Çünkü kız "Bir an önce halledelim şunu" dediğinde, Yamyam, onu iç organlarını morartacakmışçasına emiyor. Yamyam'ın zampara olmamasının duruma pek faydası dokunmuyor; Bayan Yamyam'ın bir defasında ona eve dönüş balosuna beraber gittiği kıza süs çiçek iğnelemesini söyleyip, çiçeği *kızın elbisesine* iğnelemesini hususi olarak belirtmediği seferdeki gibi. Zaten her gece, evlerinin yanından geçerken duyabileceğiniz, Bay Yamyam'ın, "Seninle evli kalmamı sağlayacak kadar hızlı içebilmem mümkün değil!" bağırışlarının da faydası dokunmamıştı.

Yamyam, Marcia Sanders'la boğuşamaz çünkü çocuklar onun bacaklarının ağaç gövdesi gibi olduğunu söylerken, söğüt ağacından bahsediyorlar. Ve 700 Club'ta, enfes, ilham

verici insan hikâyeleri anlatılıyor olsa da, bu durum onlardan biri değil çünkü Yamyam ne kadar sert emerse emmesi o kadar güçleşiyor çünkü emdiği oranda emiliyor da. Çünkü Yamyam bu çekişmenin ortasında onun ıslak iç organlarıyla yok yere çarpışıyor.

Yamyam, Marcia Sanders'ı bir gaz maskesi gibi yüzüne giyiyor; uyluklar kulaklarını iki yandan da tıkar ve Yamyam onun çığlıklarını duyamazken, onu bir yılan sokmasıymış gibi emiyor. Çünkü Playboy Kanalı'nda çığlık, elde edebilmek için canla başla uğraştığınız bir şeydir. Yamyam dehşete düşmüş halde çünkü kablolu televizyonda mavi waffle, olsa olsa annenizin üst katta pişirmekte olduğu her neyse onun gibi kokar. Çünkü televizyondaki bir kayısı kutusu asla karşı koymaz; Yamyam, Weather Channel'daki bir hortum camınızı patlatıp tüm evinizin altını üstüne nasıl getirirse öyle emiyor.

Yamyam daha önce hiç kayısı kutusu yemediği için, su yatağında sızıntı olduğunu sanıyor çünkü kafasının içinden bir pat sesi geliyor. Sears Kulesi'nin tepesine asansörle fazla hızlı çıkarsanız kulaklarınızda olacak türden bir ses. Çikletinizi patlattığınızda ya da olgun bir çeri domatesini ısırdığınızda duyacağınız türden.

Yatağın patladığını anlıyor çünkü hemen akabinde, ağzına tadı gözyaşı gibi olan sular giriyor. Tammy Faye Bakker'ın yüz yıl boyunca ağzına ağlaması gibi galonlarca sıvı geldiğinden ve Yamyam daha önce hiç mavi waffle'a yumulmadığından, kızı öldürdüğünü düşünüyor çünkü boğazına fışkıran şeyler onun iç organları. Çünkü kız, kamyonların mola yerlerindeki restoranlarda olduğu gibi haykırıyor. Tüm bunlar iki saniyeden kısa sürede oluyor fakat Yamyam Playboy Kanalı izlediği için kızın, kovalarca kadınsal sıvıyı gırtlağından aşağı fışkırttığını anlıyor. Çünkü Yamyam, kadınların mastürbasyon sonunda, tıpkı Animal Planet'taki balinaların su püskürtmesi ya da bir iki-yüzüncü-yıl etkinliği esnasında yangın botlarının Özgürlük Heykeli'ne hortum tutmasına benzer biçimde, gayzerler gibi köpükler fışkırttığı videolar

izlemişti. Tüm Playboy filmlerinde bulunan peynir turuncusu rengindeki pelüş döşeme halıya kadınlardan fışkıran sıvıların nasıl süzüldüğünü gördüğünden, Yamyam, o sıvıların tükürülmemesi gerektiğini, çünkü size sunduğu şeyi yutmamanın birini aşağılamanın en kötü yolu olduğunu biliyor.

Kadınsal sıvılar hakkındaki tek deneyimi kablolu televizyon yoluyla olduğundan, Yamyam, sıvının içine koca bir parça katı bir şey karışmış olduğunu fark etmiyor. En azından başta etmiyor. Sonra, diliyle damağının arasında, ağzına tuzlu bir jelibon geliyor. Turşu suyu gibi tadı olan bir Meksika fasulyesi bu.

Salamura kavanozunda en sona kalan zeytin gibi ağzında hareket ediyor. Ve çok küçük bir şey olduğundan Yamyam onu yutuveriyor.

Sürecin yarısında ne düşüneceğini bilemediğinden Yamyam, "Başardın" diyor.

Marcia Sanders, çantasından bir redkid bulup çıkarıyor ve "Yemin ederim bilmiyordum" diyor. Üstündekini hiç çıkarmıyor bile ve kotunu da şimdiden geri giyiyor.

Ve Yamyam, "Seni boşalttım" diyor.

Kız ağzını açıyor fakat bir şey diyemiyor çünkü o arada kapı zili çalıyor ve gelen de gerçek erkek arkadaşı.

Yamyam, Marcia Sanders'ı resmen bir gayzer gibi fışkırttığından ve kız Tylenol ağrı kesici alıp am tıkacı takmak zorunda kaldığından, hayvani cazibesinin farkında. Çünkü Marcia Sanders'ın illa Linda Reynolds'a hava atması gerekiyor ve Linda Reynolds Kimya ünitesinin dışındayken yanına yanaşıp ona, kendisinin de gizli erkek arkadaşı olabilir mi diye soruyor. Yamyam etli şeftalilere öyle iyi yumuluyor ki Patty Watson da onun icraatlarından payına düşeni almak istiyor çünkü Yamyam, tüm şeftalilerden yığınla su fışkırtabiliyor. Çünkü kadının kalbine giden yol erkeğin karnından geçer.

Çünkü bir liseli, hayatının kalanını geri alabilmek için ne kadar ileri gidebilir? Ve çünkü Yamyam herkese, bir kez daha bakire olma fırsatı sağlıyor. O, herkesin küçük kirli sırrı, tabii

aslında sır falan olmaması dışında. Ağzından çıkan her bir laf havalıymışçasına böbürlenip duruyor. Ve çünkü artık o kadar küçük değil. Yamyam, liselilerin yaptığı hatalar sayesinde semirdiğinden, onun çenesini kapamaları önerisi Marcia Sanders'tan geliyor. Linda Reynolds bir Cuma akşamı Mesleki Eğitim ünitesinin arkasında, Yamyam'ın kafasına buji anahtarıyla seri bir darbe indirme fikrini savunuyor; çünkü Yamyam, kendi menfaati açısından fazla akıllı ama kötülük timsali olduğunu bilemeyecek kadar da kalın kafalı bir havayla etrafta kasıla kasıla dolanıyor. Çünkü Yamyam geğirdiğinde, ağzına sizin kötü tercihinizin tadı geliyor. Ve Yamyam osurduğunda ortaya çıkan şey, ebeveynlerinizin ölü torunlarının kokusu.

Çünkü Pat Robertson'ın sözüne itimat ederseniz, 700 Club, İsa'nın bir defasında bir murdar ruhlar alayına, musallat oldukları bir adamı rahat bırakmalarını söylediğini, bunun üzerine de cinlerin domuz sürüsüne musallat olduğunu söyler. Çünkü ondan sonra o domuzların kendilerini uçurumdan aşağı Taberiye Gölü'ne atmaları gerekmiştir ve bu sebepten Yamyam'ın da ölmesi gerekmektedir. İzlenecek münasip tek yol budur.

Çünkü Katolik kilisesinin mutfak penceresinden günahları yiyen rahipler bile ağızlarına kadar dolduklarında kazığa bağlanıp yakılırlar. Günah keçileri bu yüzden boğazlanır. Çünkü eğer evrime inanırsanız dünya, herkesin Technicolor tarafından renklendirilen sarı tuğlalı bir yolda şu şarkıyı söyleyerek hoplaya zıplaya gittiği bir yerden ibarettir: "Çünkü, çünkü, çünkü, çünkü, *çünkü*..."* Asıl hakikat, yedi kavmin kaybolmuş, başıboş dolandığı Eski Ahit'te olduğunda, onlar şöyle söylerler: "Sebep, sebep, sebep, sebep, *sebep*..."

Çünkü işin iyi tarafı, Yamyam, ağzı sayılmazsa hâlâ bakir olduğundan belki de Cennet'e gidecek.

---

* Yönetmenliğini Victor Fleming'in (vd.) yaptığı Oz Büyücüsü (*The Wizard of Oz*, 1939) adlı müzikal filmde, filmin başkarakterlerinin ünlü sarı tuğlalı yolda seslendirdiği "We're Off to See the Wizard" adlı şarkıya gönderme yapılmaktadır. (y.h.n.)

Çünkü bu okulda takım kaptanları kimi seçerlerse seçsinler bu asla, eninde sonunda hepimizi almaya gelecek olan o şeyi temsil eden Yamyam olmayacaktır. Bu yüzden biz de şöyle deriz: "Kaputları ve smear testlerini bize verin, yoksulluğu ve yaşlılığı biz alırız; yeter ki Yamyam'ın yanımıza yanaşmasına izin vermeyin. Yamyam'ın gölgesinin hanemizin üstüne düşmesine izin vermeyin."

Tarafları belirlerken, Kırmızı Takım'ın kaptanı, "Size en iyi atıcımızı veririz..." diyor.

Biz de burnunu karıştırıp sümüğünü yiyen çocuğu alırız. Biz de sidik kokan çocuğu alırız. Bir de cüzamlıyı ve solak Satanisti ve AIDS'li hemofili ve hermafroditi ve pedofili alırız. Biz uyuşturucu bağımlısını ve dünyanın kendisinin yerine JPEG'lerini, müzik yerine MP3'leri alırız ve hayatı klavye başında oturmayla takas ederiz. Size mutluluk veririz, insaniyet veririz, merhameti kurban ederiz; yeter ki Yamyam'ı bizden uzak tutun.

Çünkü Marcia Sanders, gerçek erkek arkadaşı mezun olup Muhasebe okumaya Michigan State Üniversitesi'ne gittiğinden hiç kimsenin baba olduğu bir duruma sebep olmuyor ve çünkü Patty Watson cuma akşamına Yamyam'la Mesleki Eğitim Binası'nın arkasında bir buluşma ayarlıyor ve Linda Reynolds da levye getireceğini söylüyor. Ve lastik eldiven giymeyi kararlaştırıyorlar.

Çünkü Yamyam gitmiş olursa belki hepsi oyunlarını oynamaya geri dönebilirler.

NEDEN KIR KURDU'NUN HİÇ OTOPARK PARASI OLMADI

Kır Kurdu'yla karısının bebeği oluverdi. Bu, hiç de Kır Kurdu'nun olmayı istediği kişi değildi: bir baba. Uzun vadeli planı, rock yıldızı olarak sağlam bir iş bulmaktı –stadyum konserlerinde gitarla rock klasiklerini ağlatan bir başrol olup, Eşek'le beraber ot içerek ve her gece Sırtlan'ın sıska böğrüne yüzünü yaslayarak uyuyacaktı– fakat artık Kır Kurdu'nun yükümlülükleri vardı. Seksi hayranlara sahip olmak yerine, Kır Kurdu'nun, kürtaja itibar etmeyen bir karısı vardı.

Kır Kurdu, Rainer Valley'de, yeni doğmuş bebeklerinin bir türlü ağlamayı bırakmadığı iki odalı bir ev almıştı. Bebeğinin onun gırtlağını miras aldığını anlamak için babalık testine ihtiyacı yoktu. Bebek daha bir yaşında yoktu ama Kır Kurdu onun şimdiden arabayla turlama bağımlılığı olduğundan kaygılıydı. Bu, kıymetli çevre adına pek hayra alamet bir şey değildi. Bebeği uyutabilmesinin tek yolu, onu hurda Dodge

Dart'ının arka koltuğuna bağlayıp, bir süpermarkette market aracı ne hızla itilirse kabaca o hızla Seattle civarında turlamaktı. Saatte sekiz kilometre, o da en fazla. Bebek, sanki kurulmuş gibi gecenin bir vakti uyanıyordu. Kır Kurdu'nun karısı onu emziriyor, Kır Kurdu da onu arabaya taşıyordu. Mahallelerinde kimse uyumazdı. Hiç kimse çalışmıyor ve uyumuyordu. Öküz'le Lama, yanlarındaki evin verandasında oturup, kafalarına malt likörü dikerlerdi. Firavun Faresi ile Çizgili Sincap, köşedeki sokak lambasının altında sonu gelmez bir basket maçı yaparlardı. Bazı geceler, silah sesleri karanlığı delip geçerdi. Mahallenin fon müziği, araba teyplerinden gelen ve desibeli evlerin camlarını zangırdatacak kadar yüksek olan seslerdi. Araba alarmlarıydı. Polis sirenleriydi. Bunların hiçbiri, Kır Kurdu'nda, çocuğunu günün birinde mahallenin okuluna gönderecek olma durumuyla ilgili hoş bir his uyandırmıyordu.

Biri, aracının gösterge panelinden radyosunu söktüğünden, Kır Kurdu, canı müzik istediğinde şarkı söylemek zorundaydı. Her gece daha da gürültülü hale gelen bok püsür yüzünden sesi öyle yorulurdu ki Kır Kurdu kendi sesini duyamaz hale gelirdi. Gürültüden de fenası, her türden bağımlılık maddesinin kaldırım kenarlarında satılıyor oluşuydu. Arabadan inmenize bile gerek olmazdı. Aracı park etmenize bile gerek olmazdı. Kendi çocuğunun ciyak ciyak bağırışları mahallenin ses cümbüşüne eşlik eder ve saatte sekiz kilometreyle etrafı turlarlarken, Kır Kurdu'nun görmediği şey kalmadı: beyaz satan Tilki... kendini satan Flamingo... arabalı fast food servis noktasında bağıra bağıra sipariş veren Fil. Rakip çete üyeleri, hızlarını bile düşürmeden arabadan birbirlerine ateş ediyorlardı. Kır Kurdu kendi kendine, "Kimsenin işe gitmediği bir mahallede ne diye herkes böyle delicesine bir koşuşturma halinde olur ki?" diye sordu. İt kopuk takımının bile üzerinde aynı anda birden fazla iş görme baskısı varmış gibi bir hali vardı.

Bazı geceler geç vakitlerde trafik gıdım gıdım ilerler, her bir araç boynunu camdan dışarı turna gibi uzatmış biri tara-

fından kullanılıyor olurdu. Bunlar, asla bir iş yerine varmamış olup da evle iş arası mekik dokuyan kimselerdi.

Mesela, Flamingo'yu ele alalım. Mini elbisesinin içinde, kemikli omzuna geçirdiği altın sarısı metalden bir zincirin ucunda sallanan pembe deri çantasıyla Flamingo, muhtemelen Kır Kurdu'nun on katı fazla para kazanıyordu fakat bir kuruş vergi ödemiyordu. Kır Kurdu, evcilleşmemiş hayvanlar hakkında bir iki şey bilirdi. Öncelikle, tüm hayvanlar üzerlerinde rozet taşırlardı. Bu, çocukları tarafından örülerek hazırlanmış bir bileklik de olabilirdi, boyundaki bir dövme de; fakat bu, üzerine titredikleri gizli bir şey hakkında fikir verirdi. Eğer birinin rozetini tespit edip ona methiye düzerseniz –açıl susam açıl– onun kalbini fethederdiniz. İpuçlarını okumanız yeterliydi. Bunu öğrenmek için okula gitmeye gerek yok dedi Kır Kurdu kendi kendine. Çok sayıda süpermarketi kapı kapı gezip pasta malzemeleri satışı yapmak, birine, neyin önemli olduğunu öğretiyordu. Llewellyn Gıda'daki işi, insanın zihnini azgın bir kariyer arzusuyla harekete geçiren cinsten değildi.

Kır Kurdu'nun bildiği ikinci şey de cinsel cazibenin özünün, el altında bulunma durumu olduğuydu. Pornografinin albenisi buydu: oral seks esnasında yaşadığı muazzam orgazmdan ağzı açık haldeki tam sayfa görseliyle, kameranın içine giren kıçı ve topuklu ayakkabılarının üzerine düşmüş tangasıyla Leylek, pek de sizi reddedecek gibi değildir. Sapıklar arabalarıyla geçip giderken işaret parmağını ağzından aşağı kaydıran Flamingo'nun sizin gibi koca bir eziği bile sevme olasılığı oldukça yüksekti. Flamingo'nun likralı kumaştan mini eteğinin kıçına kadar kıvrılması, yalnız ve utangaç olanlar açısından iç rahatlatıcı bir güvence –bir tür cinsel el atma– işi görüyordu. Her gece, araçlar bloğun etrafında dolanıp dururdu ve Flamingo hep oradaydı: orası kesindi. Bu kısım, elde birdi.

Bu durum Kır Kurdu'nu da ayartmıyor değildi ama zaten tam da sikiydi onu en başta bu hale sokan: cangıl gibi bir

mahalle, arka koltuğa bağlı feryat figan halde bir çocukla, sapıklar ve keşlerle kilit olmuş trafik boyunca hurda bir arabada yol alma durumuna.

Kır Kurdu'nun tek aldatma biçimi, bardağındaki şarap azaldıkça onu yeniden ufak ufak doldurup, karısı ona kaç bardak içtiğini sorduğunda da, "Yalnızca bunu" yanıtını vermesiydi. Karısıysa, kalanı streçleyip ertesi gün için dolaba kaldırmadan önce yarım bardak şarap içerdi. Kulağa delice gelse de, Kır Kurdu'nun karısı bunu gerçekten yapıyordu.

Gölgelerin içinde kalmış arka koltukta uyuyan bebeğinin bulunduğu aracını karanlık sokaktan aşağı doğru egzoz dumanları arasında gıdım gıdım sürerken Kır Kurdu, bir bağırış sesi duydu. "Beş dolara!": Bağırış sesi tretuvardaki çöp tenekelerinin arasından geliyordu. Bağıran Flamingo'ydu: "Sana muamele çekerim. Ne istersen beş dolara bedava!"

Eğer beş dolaraysa, diye sordu Kır Kurdu kendi kendine, nasıl bedava olabilirdi? Trafiğin akmasını diledi. Göz ucuyla, Flamingo'nun kaldırımın kenarına geldiğini görebiliyordu. Mahalle bu prensibe göre işliyordu: Yeterli ödemeyi yaparsan her şey bedavaydı. Flamingo, kemikli eklemleriyle, yolcu koltuğuna ait pencereyi tıklattı; eğilip, parmağıyla kilit düğmesini işaret etti. Tek eliyle camı tıklarken, diğer eliyle de kapı koluna asıldı. "Bedava!" diye öyle yakından bağırdı ki ruju cama bulaştı; dudakları parıl parıldı, bir akvaryumun içinde su yosunu emen mor renkli etli bir donat gibiydi. Flamingo kırık dişli ağzıyla, bebeğin hayatında çıkardığı en yüksek sesle bağırdı: "Babacık, sana bedavaya vereceğim!"

Camı tıklayışı, yağlı eklem izleri bıraktı. Bağırışı yüzünden tükürüğüyle cam buharlandı; ağzından çıkanlar, uyuklayan çocuğundan yalnızca birkaç santim öteye püskürmüştü. Sokak lambaları nedeniyle olduğundan büyük görünen gölgesi arabanın içine, uyumakta olan minik yüzün üzerine düştü. Flamingo'nun pis nefesi camı buğulandırdı; mor renkteki tırnakları buğuyu sildi ve parmak izleriyle ruju onu bulamaç haline getirip oraya buraya bulaştırdı. Tüm o süreç boyunca

Kır Kurdu arabayı hareket halinde tuttuğundan, Flamingo'nun mor ruju yol yol iz yaptı, parmak-boyasının camda bıraktığı hayalet izler kaldırım tarafındaki pencereleri boydan boya katetti. Uzun, mor renkteki patinaj izleri.

Arabasının nasıl bir vebayla kaplandığını düşününce Kır Kurdu ürperdi ve kendi kendine, nasıl da tek başına saydam bir camın, ailesini bir canavardan koruduğunu söyleyerek aracını eve doğru sürdü. Kır Kurdu, bebeği onun yanına yatırdığında karısı hâlâ uyuyordu. Yanına Kleenex mendil alıp kaldırımın orada park edilmiş olan arabaya gitti; Öküz'le Lama veranda lambalarının altında onu göz hapsine almışlardı. Karanlıkta pisliği görmek zordu ama Kır Kurdu'nun mendili her sürüşünde daha fazla mor boya çıkıyordu. Bir tane daha mendil almak için, parmak uçlarında yürüyerek eve girdi. Üzerine tükürüp öyle sürdü; Flamingo'nun DNA'sını kendininkiyle karıştırdı, kendi tükürüğünü onunkine buladı. Gün ağarırken, Kır Kurdu'nun karısı, üzerinde bornozu ve elinde kahve fincanıyla verandaya çıkıp, ona ne yaptığını sordu. Yandaki verandadan Öküz'le Lama, sanki bir avmış gibi onu kestiler.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" diye tersledi Kır Kurdu, gece boyu çalışmanın verdiği sinirle. Gözünü yaptığı işten ayırmadan, "Siktiğimin arabasını temizliyorum" dedi.

"Kâğıt mendille mi?" diye sordu karısı. Kaldırım, buruşturulmuş mendillerle darmadağınık haldeydi; kadın da bornozuyla çöküp onları toplamaya başladı. "Ve bebek beziyle mi?" diye sordu. Atılmış kâğıt mendillerin arasında, her biri biraz mora bulanmış tek kullanımlık bebek bezleri vardı. Mor lekeler, yiyişirken olmuş lekeler ya da cinsel yolla bulaşan ve tedavisi olmayan bir tür kan kanseri neticesinde ortaya çıkmış lezyonlar gibi duruyordu.

Kır Kurdu tüküre tüküre bir hal oldu; ta ki tükürüğü kuruyana kadar. Bir ileri bir geri ovalayıp durmaktan, dirsekleri acıdı ve boğazı ağrıdı.

Kaplumbağa ile Deniz Aygırı, günün ilk ışıklarıyla domino oynamak üzere sandalyelerini dışarı çıkarırlarken, Kır Kurdu hızla bir duşa girip işe gitmek için evden ayrıldı. "Bu hiç adil değil" dedi Kır Kurdu kendi kendine: "Komşularım neye dokunsalar mahvediyorlar." Ve intikam planları yapmaya başladı.

Sonraki akşam, gece yarısı, Kır Kurdu, bebeği uykuya dalana kadar araba sürdü; sonra da Flamingo'yu bulana kadar sürmeye devam etti. Hiç durmadan, yol kenarındaki oluk boyunca ilerledi ve şoför mahalli camını indirmek üzere eğildi. Flamingo oltaya geldi ve arabanın yanı sıra kurum satarak yürüdü, "Aynasız mısın?" diye sordu.

Kır Kurdu gülümsedi ve "Aynasız'a benziyor muyum?" diye sordu. Arabayı ileri doğru sürmeye devam ederek, Flamingo'yu, ona ayak uydurabilmesi için parkometreyle yangın musluklarının etrafından dolanmak zorunda bıraktı. Kır Kurdu'nun bu yaşta hayatı tam gaz yaşıyor olması gerekirdi; gel gör ki bulunduğu noktada neredeyse hareket bile etmiyordu. İş yerinde, yabancılara gülümseyip, bir lokma alsınlar ya da kokusuna baksınlar diye yalvararak süpermarketlerdeki deneme ürünlerinin –leke çıkarıcı, terleme karşıtı sabun, yoğurt gibi ürünlerin– tanıtımını yapan bir ücretli köleydi. Fakat bu gece tüketici oydu. Kır Kurdu'nun borusu ötüyordu.

Flamingo, "Sen iste, sana birkaç teknik öğreteyim..." dedi. Tekniği iki kelimeymiş gibi söyledi: *Tek İnek.* Kır Kurdu'nun bakışlarını direksiyonu kavramakta olan evlilik yüzüğüne yönlendiren bir bakış attı. Flamingo, "On dolar ve sonrasında senin hanımı öyle bir bağırtacaksın ki sizinkiler onu dövüyorsun sanacak" dedi.

"Beş dolar" dedi Kır Kurdu.

"Babacık, öğretmek on dolar" dedi Flamingo, başını "Hayır" der gibi sallayıp, mor tırnaklarıyla saçını tırmıkladı. "Sana öğreteceğim şey evliliğini kurtaracak." Pazarlama biçimine bakılırsa, Flamingo'yu becermek pek o kadar da zina değildi,

daha ziyade karını mutlu etmek için süreğen bir eğitime yapılan yatırımdı. Flamingo'yu pompalamak sadakatsizlik olmazdı; çocuğunun annesine, bir gardırop dolusu kürk mantodan ya da bavul dolusu pırlanta yüzükten daha fazla haz veren ebedi bir hediye olurdu.

Aracı sürmeye devam ederek Kır Kurdu, "Dur bir bankayı kontrol edeyim" dedi. Ön koltuk üzerinden eğilerek, otopark parası ödemek için biriktirdiği bozuklukların olduğu torpido gözünü açtı. Arabasıyla trol avını sürdürdü ve Flamingo'ya yem atmaya devam ederek, bozuk paraları çıkarıp uyluğunun yanında koltukta onları küçük yığınlar halinde istifledi. Sesli biçimde sayıyor, zaman zaman geldiği yeri karıştırıp baştan sayıyor ve durumun muallaklığını uzatarak Flamingo'nun vaktini boşa harcıyordu. On doları bulmadan, elindekileri kuruş kuruş sayarken Flamingo'yu ayağındaki o incecik topuklularla sekiz blok boyunca yürütecekti.

Kır Kurdu, kendi kendine, neden bir hamburger alır gibi seksi de satın alamayasın diye sordu. Flamingo, ondan prezervatif parası olarak da üç dolar istemeye niyetlendi ama Kır Kurdu bozuklukları tekrar saymaya başlayınca bundan vazgeçti.

Flamingo, yüzünü onun kucağına yerleştirdi; naylondan peruğu, Kır Kurdu'nun karnıyla direksiyon arasında inip kalkıyordu. Kır Kurdu, saksonun onu nasıl olup da daha iyi bir âşık yapacağını pek anlamış değildi ama bu iyi bir başlangıç gibi görünüyordu. Karanlıkta paraları bile isteye yanlış saydığı ve otuz yedi sent eksik para verdiği gerçeğinden şeytani bir zevk duydu.

Kır Kurdu'nun taşakları, sikinin kökünde, küllü bir yumruk gibi sımsıkı bir hal aldı. Kalçası, oyun alanındaki bir köpek gibi, sıkılıp kasılıyordu. Artık namluyu boşaltmak dışında bir şey yapamayacağı bir noktaya geldiğinde, bebeği uyanıp altındaki alıştırma külotuna pisledi. Kır Kurdu, onun küçük çığlıklarından oluşan feryatlar ve bok kokusu eşliğinde geldi.

Ama Flamingo haklıydı. Onun ağzına vermek kısmen de olsa Kır Kurdu'nun evliliğini kurtarmıştı; fakat bir şey öğrendiğinden değil. Bu ironikti. Bu korkunç bir şeydi fakat Kır Kurdu, ufak ailesini hiçbir zaman, Flamingo'nun mor renkteki dudaklarına namluyu boşaltmasını takip eden o anda olduğundan daha fazla sevmemişti. Siki iner inmez, taşaklarındaki kan olduğu gibi kalbine doldu. Karısını aldatmak, kalbini anında kaya gibi sertleştirdi. Kır Kurdu, daha tam soluklanamadan, dolu haldeki prezervatifi sikinden çıkarıp sürücü camını indirirken, karısına, ona taptığını söyleme isteğiyle dolup taştı. Şişkin, sırılsıklam lastiği sokağa atarken, Kır Kurdu'na karısı ona, yeryüzündeki en güzel ve en asil eş gibi geldi. Kır Kurdu kendine, bu kadar mükemmel bir eşi hak etmediğini söyledi.

Kır Kurdu, daha yeni oluğa attığıyla aynı dölün nasıl da kıymetli bebeği haline gelmiş olduğunu aklına getirmemeye çalıştı. Flamingo'nun da bir zamanlar birilerinin minik bebeği olduğunu düşünmemeye çalıştı. Flamingo her daim çantada keklikti ve Kır Kurdu da üzerine fazla kafa yorarak bu güzel şeyi mahvetmek istemiyordu. Hepsinden önemlisi, bebeğinin uyanık bir halde kendisine bakıyor olma ihtimaline karşılık, dikiz aynasına bakmamaya çalıştı. Yalnızca birkaç saattir etrafta turluyordu fakat eve vardığında, yirmi yıllık yolculuğun ardından Penelope'ye dönen Odysseus gibi hissediyordu.

Bunu bir daha yapmayacağını söyledi kendi kendine. Bir şeye nadiren ikinci şansı verirdi: yeni aromalı fıstık ezmesi... ağızda daha hoş bir etki bırakmak üzere yeni bir kıvamla geliştirilmiş patates cipsi... arabasının ön koltuğu bu ayrı ayrı paketlenmiş tek kullanımlık numunelerle doluydu. İşinin gereği.

Sadakatsizlik, dedi Kır Kurdu kendi kendine, kalbi daha fazla sevgiyle dolduruyor.

Evde, sıcak bir duş aldı. Ağzını çalkaladı. Yatağa karısının yanına girince, kollarını ona dolayıp "Seni çok seviyorum" diye fısıldadı.

Kadın uyanıktı, onu öpmek için başını çevirdi. Kır Kurdu'nun karısı, elini şortunun içine sokup onu okşadı. Kır Kurdu ona karşılık vermeyince karısı onun göğsünü öptü. Karnını öptü. Seks hayatları bebek yapmaktan ibaret değildi. Analın, oralın, kostümlerin, dildonun keyfini çıkarıyorlardı. Rock-and-roll tarzı bir hayat yaşıyorlardı; fakat karısı onu ağzına almaya başlayınca Kır Kurdu ona, "Yapma" dedi.

"Yalnızca seni ne kadar sevdiğimi göstermek istiyorum" dedi.

Kır Kurdu, "Bu akşam değil, olur mu" diyerek ondan uzaklaştı. Karısını, Flamingo'nun bile karşılığında on dolar aldığı şeyi bedava yaparken görmeye dayanamazdı.

Bu adil değil dedi Kır Kurdu kendi kendine. Hayatını iyi kötü iş görür vaziyette yaşıyor, ayakları geri gide gide Llewellyn Gıda'ya gidip, Gergedan ve Karıncayiyen ile floresanların altında strateji toplantıları yaparken ayık kalabilmek için kahve içiyordu. Karşılığında, maaşının yarısını gelir ve emlak vergilerine harcamak gibi ulvi bir ayrıcalığa sahipti. Kalan herkes acil servise gider ya da sahte isimler verirken o, sağlık sigortası için para bayılırdı. Seattle'daki mahalleleri, bedava şıringaları, bedava diş klinikleri, bedava lojmanları ile tam bir eşantiyon yeriydi. Yiyecek yardımları. Bedava erzak. Kır Kurdu'nun parasının yettiği tek bir şey yoktu ki diğerleri onu bedavaya alıyor olmasın. Evsizlere bedava cep telefonları. Ücretsiz seyahat kartları. Firavun Faresi ile Çizgili Sincap, basket oynamadıkları zamanlarda, engellilere ayrılmış park alanından ücretsiz faydalanabilmek için, omurilik zedelenmeleri varmış gibi yapıyorlardı. Flamingo, sağlık merkezinden maliyetsiz biçimde aldığı prezervatifler için üç dolar fazladan ücret talep ediyordu.

Kır Kurdu'nun başını kaşıyacak vakti yoktu; cümle âlemin vergisini ödemekle meşguldü. Onların, protesto gösterileri düzenleyip, daha fazla yetki talep edecek kadar boş zamanları vardı. Kır Kurdu masasında oturmuş palavralara karnı doyarken, bütün mahalle televizyon haberlerine çıkıyor ve

yufka yürekli bir gazete muhabiri tarafından hikâyeleri anlatılıyordu. Seattle'ın yoksulları o kadar açtı ki en büyük sağlık sorunları obeziteydi.

Haliyle Kır Kurdu kendi yüküne ilave olarak kalan herkesin yükünü taşıyordu.

Bir gün, Llewellyn Gıda'daki kübik ofisindeyken, telefonu çaldı. Arayan, İnsan Kaynakları'ndan Hamster'dı. Bir açıklama yapmaksızın, "En kısa ne kadar sürede Orlando'da olabilirsin?" diye sordu. "Şekillenmekte olan bir hadise var" dedi Hamster. Biletler, SeaTac Havaalanı'nda hazır halde bekliyordu. Eğer yetişmek için kıçını yırtarsa, Kır Kurdu, ilk uçağa yetişebilirdi.

Kır Kurdu, eşyalarını toparlamak için erkenden, alelacele eve gitti ve karısını komşunun verandasında oturur buldu. Lama ve Öküz ile beraber malt likörü içip, bir eş ve anne değilmiş gibi kahkahalar attığı gün gibi ortadaydı. Onu bileğinden yakalayıp eve sürükleyerek Kır Kurdu, "O ezikler sana ne anlattı?" diye sordu. "Sana beni mi kötülediler?" diye sordu. İşin aslı, Kır Kurdu, haftada en az bir gece Flamingo'yu görmeye gidiyordu. Genellikle haftada iki üç kere. Kahretsin ki benzin, saksodan pahalıya geliyordu. Bebeği ağlamasa bile, onu arka koltuğa bağlıyor ve düşük hızdaki araba yolculuğuna çıkıyordu. Flamingo'nun onun nazarında, sikindeki morluktan öte bir anlamı yoktu. O rujdan öte bir yüzü yoktu; fakat o tembel piç kuruları onu gözetleyip dedikodu yaydılarsa, Kır Kurdu bu dedikodunun karısına kadar ulaşmış olmasından ve onun bu durumu anlamayacağından endişeliydi.

"Öküz bana güzel olduğumu söyledi" dedi. "Lama da kocamın çok şanslı olduğunu."

"Eh" diye karşılık verdi Kır Kurdu, "belki de duyduğun her şeye inanmamalısın." Bağırmakta olduğunun farkında değildi.

Karısı incinmiş görünüyordu. "Tatlım, o kadar da kötü değiller. Anlattıklarını bir dinle" dedi.

"Kimseyi dinlememe gerek yok" dedi Kır Kurdu. "Gözlerim görüyor benim!"

O hayvanlar dünyaya yalancı gelmişler, dedi. Sosyal Güvenlik dümeni çevirip herkesin postasını çalarak sahtecilik yaptılar. Lama hapis yatmıştı, Öküz'ün durumu daha da beterdi. Kır Kurdu, onu beş dolarlık sakso için geceler boyu Flamingo ile yatıp kalkarken gördüğünü söyledi. Flamingo ayaklı bir bok çuvalını andırıyordu ve her ne türden bir veba yayıyorsa, bu, Öküz'e de bulaşmıştı. Bu noktada Kır Kurdu'nun şansı pek bir yaver gidiyordu. Öküz'ün Keseli Ceylan'a tecavüzden hapis yattığını iddia etti. Lama'nın, çocuk pornosu yaymaktan hüküm giydiğini söyledi. Kır Kurdu, Flamingo'nun neredeyse ayda bir bedavaya kürtaj olmaya gittiğini cümlealem biliyor, dedi; Flamingo'nun muhtemelen orada aboneliği vardı. Kır Kurdu, "düzgün" bir Katolik olduğunu söyleyen biri, Flamingo'nun ölü bebek koleksiyonundan sorumlu sabıkalı kişilerle nasıl sosyalleşebilir diye üsteledi. Kır Kurdu, karısının gözyaşlarına boğulup ondan af dilemesine imkân tanımak için tiradına kısa bir ara verdi.

O ise bunun yerine, kahkahayı bastı. "Kürtaj mı?" dedi kahkaha atarak. "Flamingo onu rüyasında görür!"

Kır Kurdu bekledi. Kendine, ona tokat atmamayı telkin etti. Kahkahasının sona ermesini bekledi.

Nihayet karısı soluklanmak için durdu ve "Flamingo bir kere kız bile değil" dedi.

Kır Kurdu, bir anda kanının çekildiğini hissetti. Elleri karıncalanmıştı.

Karısı gülerek lafına devam etti: "Flamingo bir... Neydi o kelime?" Elini yumruk yapıp, parmaklarının eklem yerleriyle hafifçe başına vurdu. Sonunda, parmaklarını şaklatıp, "Bir travesti!" dedi. Nefesi buram buram malt likörü kokarak kahkahalar atmaya devam etti ve "Şu an yüzünün aldığı hali görmelisin!" dedi.

Ve Kır Kurdu ona tokat attı.

Karısı yere düşüp orada kaldı, bir elini ağzının kenarına bastırdı. Elini çektiğinde, avucunda kan vardı. Çok fazla kan yoktu ama Kır Kurdu'nun görmesine yetecek kadar vardı. Kır Kurdu'nun karısı bu mini minnacık parlak kırmızı kan parçasına, sanki dünyanın sonuymuş gibi baktı.

Kır Kurdu, sehpadan anahtarlarını alıp, arabasına geri döndü. Bebeğinin koltuğu boş vaziyette, yavaşça hiçbir yere gitmeyen sorunlu yabancılardan oluşan kördüğümün arasına karıştı. Evliliğin, içindeki heyecan verici tüm anların üç dakikalık bir ön gösterime sıkıştırıldığı filmler gibi olduğunu biliyordu. Yaptığı pazarlama işlerinin arasında, markette, test etmek için izleyicilere farklı ön gösterimler izletip, filmin bütününü izlemek için para öderler mi diye sormak da vardı. Kır Kurdu, daha emniyet kemerini bağlamadan, karısının şu an telefonda ona karşı suç duyurusunda bulunuyor olacağını biliyordu. Havanın kararmasının çok geçe kalmadığı soğuk akşamlardan biriydi ve Kır Kurdu kendini sokaklarda Flamingo'yu ararken buldu.

"Kendi hayatımı mahvetmem yetmezmiş gibi" dedi kendi kendine, "karımın ve çocuğumun hayatlarını da rezil ettim. Telef etmediğim tek hayat Flamingo'nunki." Ellerini Flamingo'nun bir deri bir kemik boynuna dolayıp onu iyice bir sıkmayı planlıyordu. Flamingo'nun ona öğrettiği hiçbir şey evliliğini kurtaramazdı. Kır Kurdu tüm camları indirip, akşam esintisinin araca girmesine izin verdi. Artık bulunmayan radyosuna eşlik ederek şarkı söyledi, yazmayı hiç tasarlamadığı hüzünlü şarkılara sözler uydurdu. Uzun bir arama gerekmeden, Flamingo'yu, çöp kutularının oradaki her zamanki yerinde buldu. Flamingo eğilip aracın içine dikkatle bir göz attı.

"Güzel sesin var" dedi Flamingo. "Sen iste, seksi vokalistin olayım" dedi. Asılıp kapıyı açtı ve Kır Kurdu'nun yanına bindi.

Kır Kurdu onun, kabarık, diken diken peruğuna, mor dudaklarına baktı. Aralarındaki koltuk, her birinin içinde birer

tane pastil bulunan numune paketleriyle darmadağındı. Prezervatif ambalajları gibi görünüyorlardı. Aralarında bozuk paralar vardı. Flamingo onun tüm kirli sırlarını biliyordu ama yine de onu anlar gibi gülümsedi.

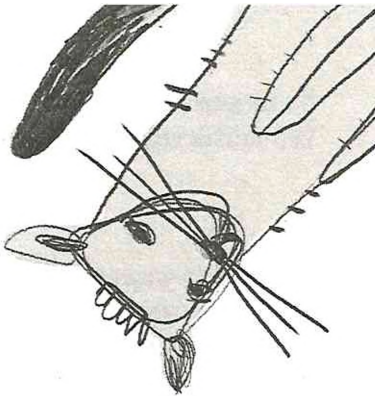
"Bebeğin nerede?" diye sordu. Daha önce onu fark etmiş ama hiç lafını etmemişti.

Kır Kurdu, *Senin amın nerede?* diye sormak istedi ama çenesini tuttu. Hurda arabası bir durağa doğru sürüklendi ve Kır Kurdu, "Biliyor musun, bugün karıma vurdum" dedi. Ağzı, gerçeği parçalar halinde dışarı saldı: kelime kelime. "Bu gece dışarı çıkmamın tek sebebi seni öldürmek" dedi. Dürtüsü ağlama yönündeydi ama bu, rolünü fazla büyük oynamak olur gibi geldi. Ağlamasının kimseyi bir şeye ikna edeceği yoktu. Bekledi ama Flamingo kendini araçtan dışarı atmadı.

Mor tırnakları ona doğru uzandı ve "Babacık, bana hiç tam olarak on dolar ödemediğini biliyorum" dedi. Elleri Kır Kurdu'nu boynundan yakalayıp çekti.

Ve Kır Kurdu da bıraktı çeksin. Devrilip, emniyet kemerine dolanmış halde düşüverdi. Durduktan sonra, "Hayatımın her gününde ölüyorum" dedi, yüzü Flamingo'nun mini eteğinin kokusuna bastırılmış halde. Ve Kır Kurdu, ne olduğunu anlamaya kalmadan, uyuyakaldı.

ZÜMRÜDÜANKA

Pazartesi akşamı, Rachel, Orlando'daki bir motelden uzak mesafe arama yapıyor. Hattın diğer ucundaki telefonun çalma sesini dinlerken, eline kumandayı alıp, televizyonun sesi kısık bir biçimde kanallar arasında geçiş yapıyor. Telefon on beş kez çalıyor. On altı. Ted, yirmi altıncı çalışta, nefes nefese, telefonu yanıtlıyor; Rachel da ondan, ahizeyi kızlarına vermesini istiyor.

Ted, "Gidip onu getireyim" diyor, "fakat sana mucize vaat edemem."

Ted telefonu mutfak tezgâhına koyunca pat diye ses geliyor ve Rachel, hattın diğer ucundan, "April, tatlım? Gel de anneciğinle konuş!" diye seslenerek evin içinde dolanan Ted'in sesinin yükselip alçaldığını duyabiliyor. Sinekliğin yayından gelen gıcırtıyı da. Koridorun ahşap zemininden halı serili merdivenlere doğru geçtikçe Ted'in ayak sesleri bir belirip bir kayboluyor.

Rachel bekliyor. Yatakta oturuyor. Motel odasının kilim ve perdeleri belli belirsiz biçimde bir vintage giyim mağazası gibi kokuyor: çok sayıda küflü kumaş, bir miktar bayat ter ve sigara dumanı. İş seyahati yapma mecburiyeti Rachel için nadir bir durum: Üç sene önce April doğduğundan bu yana

bu ilk gezisi. Sesi olmayan futbol maçlarından müziği olmayan müzik videolarına geçiyor.

...

Şu anda yaşamakta oldukları ev ilk evleri değil. Önceden yaşadıkları yer yangında kül olmuştu ama yangın kimsenin suçu değildi. Buraya kadarı mahkemede kanıtlanmıştı. Efsanevi derecede acayip bir kaza olarak, ev sahipleri sigorta tarihi yıllığına geçmişti. Sahip oldukları her şeyi yitirmişlerdi ve ardından da kızları kör olarak dünyaya gelmişti. April kördü ama işler daha kötü de sonuçlanabilirdi. O ilk ev, daha onlar tanışmadan önce Ted'indi. Yemek odasının bir duvarını boydan boya cam tuğlalar dolduruyor, siyah lake masa ve sandalyelerin üzerinde bir ağ gibi ızgara görüntüleri oluşturuyordu. Düğmeye bastığınız anda, gaz alevleri oturma odasındaki şöminenin içindeki kırma granit yatağında büyülü bir biçimde dans ediyordu. Küvetler, tuvaletler ve lavaboların hepsi siyah porselendendi. Pencerelerde dikey panjurlar sallanıyordu. Hiçbir şey toprak tonlarında ya da ahşap dokusunda değildi.

Fakat ev tam Ted'e göreydi. Belinda Carlisle adını verdiği bir kedisi vardı ve Ted onun siyah renkteki bidelerden su içmesine müsaade ediyordu. Uzun koyu kahve tüyleri olan bir Birman kedisiydi bu, tıpkı siyah tüylerden oluşan bir kabarcık gibi. Ted, Belinda Carlisle'ı seviyordu fakat onu fazla yanaştırmamak gerektiğini iyi biliyordu. Ona dokunana kadar kedi temiz görünüyordu; dokunduktan sonraysa her ikiniz de yağlı kepeklerle kaplı bir hal alıyordunuz. Belinda'nın dökün-tüleriyle başa çıkabilmek için Ted, gün boyu yerleri ovalayan robot elektrik süpürgelerinden almıştı. En azından amaç buydu. Birçok defa, ikisi güçlerini birleştirmişti: Kedi ishal olmuş, robot da gün boyu birikintinin üzerinden bir o yana bir bu yana geçerek, pisliği, siyah renkteki halının her bir santimetre karesine sıçrayana kadar bulaştırmıştı.

Neredeyse bir yıldır evlilerken, Rachel, taşınmaları gerektiğini bildirmişti. Hamileydi ve bu pislik içindeki kilimler ve açık alevlerden oluşan dünyaya bir yenidoğan getirmek istemiyordu. Evi satmaları ve Belinda Carlisle'ı göndermeleri gerekiyordu. Ted bile, ne sıklıkta kumunu değiştirirlerse değiştirsinler evin kum kabı gibi koktuğunu ve hamile halde kum kabının etrafında bulunulamayacağını kabul etmek zorunda kalmıştı. Akşam yemeğinde Rachel, toksoplazmayı açıkladı. Buna, bir protozoan paraziti olan Toksoplazma gondii neden oluyordu ve bu, kedilerin bağırsaklarında yaşıyordu. Kedi dışkılarına yumurtalarını bırakarak yayılıyordu ve bebeklerin ölümüne ya da kör kalmasına neden olabiliyordu.

Rachel, Ted'e bir şeyleri açıklamaya alışkındı. Ted'in hiçbir zaman parlak bir zekâya sahip olmadığını biliyordu. Onun başlıca albenisi buydu. Sadık ve itidalliydi; her an tepesinde dikilip, tam olarak ne yapması gerektiğini söylediğiniz takdirde, sıkı bir çalışandı da. Rachel uzun vadeli bir çalışan tutacak olmakla aynı nedenlerden ötürü onunla evlenmişti.

Rachel, spagetti lokmalarının arasında, yavaşça konuşuyordu. Kedi kokusunu örtmenin tek yolu her şeye kişniş koymaktı. Rachel'ın yaptığı konuşmadan sonra, Ted masanın diğer ucuna oturdu; cam tuğlalardan vuran gölgeler, yüzünün ve beyaz renkteki gömleğinin topografik bir haritasını çıkarıyordu. Rachel, onun maden suyundan gelen kabarcık seslerini duyabiliyordu. Ted'in ne yemek pişirdiği fark etmiyordu; siyah cilalı porselenlerinde hiçbir şey iştah açıcı görünmüyordu. Ted gözlerini kırptı. "Ne diyorsun?" diye sordu.

Bu defa daha da yavaş bir biçimde, Rachel, "Yeni bir ev bulmamız lazım" dedi.

"Hayır" dedi Ted, zaman kazanmak ister gibi kelimeyi uzatarak. "Ondan önce."

Rachel sinirlenmemişti. Günlerdir bunun provasını yapıyordu. Hızını daha iyi ayarlayabilirdi. Ona tek seferde pat diye söylemek için bu kadarı fazlaydı. "Dedim ki evi satışa çıkarmamız gerek."

Ted gözlerini kapayıp, başını iki yana salladı. Alnı kırıştı, hızla karşılık verdi: "*Ondan* önce."

"Belinda Carlisle ile ilgili kısım mı?" diye sordu Rachel.

"Ondan önce" dedi Ted, tatlı dille.

Ted'in aptal olmadığını, daha ziyade kendisinin söylediği hiçbir şeyi dinlemediğini düşünmek Rachel'ı endişelendirdi. Yaptıkları konuşmayı zihninde geriye sardı. "Hamilelikle ilgili kısmı mı kastediyorsun?"

"Hamile misin?" diye sormuştu Ted. Siyah renkteki peçetesini dudaklarına götürmüştü. Dudaklarını silmek için mi yoksa gizlemek için mi bunu yaptığından emin olamamıştı Rachel.

• • •

Orlando'da hâlâ pazartesi akşamı, Rachel hâlâ telefonda bekliyor. Yatak örtüsünü kaldırıp, Alışveriş Kanalı'nı izlemek üzere boylu boyunca uzanıyor. HSN hakkında en sevdiği şey orada reklam kuşağının olmaması. Elmas kokteyl yüzükler, halojen aydınlatma altında ve gerçek ebadının yüz katı büyüklüğünde, yavaş çekimde kendi eksenleri etrafında dönüyorlar. Bu kanallarda satıcı hep bir taşralı edasıyla sözcükleri uzata uzata konuşur ve şöyle derken sesi hep çok heyecanlı duyulur: "Hemencecik sipariş verseniz iyi olur millet; bu yakut taçlardan elimizde yalnız birkaç yüz tane kaldı..." Tek taş zümrüt yüzükler, minibardaki bir kavanoz kaju fiyatına satılıyor.

Televizyonun sesi kapalı olduğundan Rachel, telefondan komşunun köpeğinin havlamasını duyabiliyor. Havlama, bir şey tarafından bastırılmışçasına bir anda kesiliyor. Sanki April ahizeyi kulağına yaslamış gibi. Daha iyi duyabilmek için nefesini tutarak, Rachel, "Hayatım? Minnoşum? Anneciğinin yokluğunda babacıkla iyi anlaşıyor musunuz?" diyor. Kendini, boş bir motel odasında kendi kendine zırvalayan bir gerizekâlı gibi hissetmeye başlayana dek konuşuyor. Bu defa

neyi eline yüzüne bulaştırdığını düşünüyor. Hoşça kal öpücüğünü mü unuttu?

Rachel, bu sessizliğin bir ceza olduğundan şüpheleniyor. Uçuşundan önceki akşam Rachel, dişlerinin sararmış olduğunu fark etmişti. Çok fazla kahve buna neden olurdu. Akşam yemeğinden sonra beyazlatma plağını hazırlamış ve April'ın onu incelemesine izin vermişti. Rachel, plağın nasıl sıkıca oturduğunu ona anlatmıştı: Annecik bir defa plağı dişlerine taktıktan sonra en az bir saat boyunca sorulara yanıt veremeyecekti. Annecik hiç konuşamayacaktı. Eğer April'ın bir ihtiyacı olursa babasına sorması gerekecekti. Daha, pahalı beyazlatma jelini plağa sıkıp plağı ağzına yerleştirmesiyle April, masal anlatmasını isteyerek bornozunu çekiştirmeye başlamıştı bile.

Ted'in hiçbir yardımı dokunmamıştı. April yatağa gözyaşları içinde gitmişti. Rachel'ın dişleri hâlâ rezalet görünüyordu.

Duvardan gelen seslere bakılırsa yan odadaki konuklar dört başı mamur bir düzüşme halindeler. Rachel, tek eliyle avizenin etrafını kapayıp, Rachel'ın sesleri işitmemesini umuyor. Hattın kesildiğinden endişeleniyor ve "April? Hayatım, anneciğini duyabiliyor musun?" diye sorup duruyor. Kaderine boyun eğen Rachel, kıza, telefonu babasına geri vermesini söylüyor. Ted'in sesi duyuluyor.

"Hemen moralini bozma" diyor. "Yalnızca trip atıyor." Ağzını başka tarafa çevirdiğinden sesi boğuklaşarak, "Yalnızca anneciğin gittiği için keyifsizsin, öyle değil mi?" Bunu, yayın kesintisinden kaynaklanan bir sessizlik izliyor. Rachel, oturma odasında oynayan çizgi filmden gelen şapşalca sesleri ve karnaval müziğini duyabiliyor. Kızı televizyonu görüntüler olmadan izlerken Rachel için de televizyonu sesler olmadan izlemek anlaşılmaz bir şey değil.

Hâlâ başka tarafa yönelmiş halde Ted'in sesi, "Anneciğini hâlâ seviyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Bunu, bir diğer sessizlik anı takip ediyor. Ted teskin etmeye başlayana dek Rachel bir şey duymuyor: "Hayır, annecik

işini seni sevdiğinden daha fazla sevmiyor." Sesi pek ikna edici değil. Bir duraklamadan sonra çıkışıyor: "Öyle deme küçük hanım! Asla öyle söyleme!" Sesinin tonundan ötürü Rachel kendini tokat sesine hazırlıyor. Ses gelmiyor. Berrak biçimde, doğrudan ahizeye konuşarak Ted, "Ne diyebilirim ki? Bizim çocuk cidden kin güdebiliyor" diyor.

Rachel heyecanlanıyor. İsteyeceği son şey, kızının da Ted gibi sulu gözün teki olup çıkması; fakat bu düşüncesini kendine saklıyor. Pazartesi araması tamamlanmış oluyor.

• • •

Belinda Carlisle, henüz yavru olduğu zamanlardan beri Ted'in kedisiydi. Onu yuvalandırmak üzere çeşitli internet sitelerine eklediklerinde yaşlı bir kediydi. Yaşlı ve gazlı. Yalnızca tıp araştırmacıları onun için zahmete girebilirdi. Ötenazi, en uygun seçenekleri olarak kendini gösterdiğinde Ted, Rachel'ı mutfağa çağırıp ona kedinin yirmi kiloluk poşet mamasını gösterdi. Hâlâ yarısından çoğu doluydu. "Ona yeni bir aile bulmak için bana yalnızca bu kadar daha süre ver" dedi.

Bu, Rachel'a makul bir taviz gibi görünmüştü. Her yeni gün, mamadan iki ölçek daha azalması anlamına geliyordu. Poşet, Belinda'yla kalan son günlerinin geri sayımının kum saati olmuştu. İki haftanın sonunda, Rachel bundan artık pek o kadar da emin değildi. Yemek poşetinin hâlâ yarısı doluydu. Hatta poşet, Rachel'ın pazarlığını ilk yaptığı zamandakinden biraz daha ağır görünüyordu. Rachel, Ted'in başka bir kaynaktan mama kaçırdığından şüphelendi. Belki de arabasında ya da garajda bir yerlerde zulalanmış gizli bir poşet tutuyor ve mutfaktaki poşete ondan takviyelerde bulunuyordu. Teorisini test etmek için kedinin öğünlerine iki misli katkılarda bulunmaya başladı. Rachel kendi kendisine, kediye ödül maması verdiğini, onun mezara gidişini hızlandırmaktan ziyade onu şımartıyor olduğunu söylüyordu.

Artan orandaki mamalar kedinin kabına güçlükle sığıyordu ama Belinda hepsini yiyordu. Şişmanlayıp duruyordu ama oradan gitmeye bir adım dahi yaklaştığı yoktu. İsa'nın balık ve somunlarıyla ya da Davud'un Mabedi'ndeki şamdanla ilgili kıssalardaki gibi, büyük mama poşetinin her daim yarısı doluydu.

• • •

Orlando'dan yapılan salı günkü arama da daha iyi geçmiyor. Her akşam, Ted'le ikisi birbirlerine günün özetini geçiyorlar. Ted, dökülen ilk yaprakları tırmıkla toparlamış. Rachel, uydudan mikrodalga iletimi için ilk katalizörlerin yerinde uygulamasını yapmış. Ted, Rachel'ın çok sevdiği peynirlerden bulunduran bir market bulmuş. Rachel, ön sistem şarj matrisi için protokol komut dosyasını yeniden düzenlediği bilgisini veriyor. Orlando'nun çocuksuz kalmak için berbat bir yer olduğunu söylüyor.

Rachel konuşmayı bıraktığında uzayan bir sessizlik oluyor, sanki Ted dikkatini başka bir şeye veriyormuş gibi. Rachel, onun klavye sesini, kendisi konuşurken mailleşmesini dinliyor. Nihayet Ted konuşuyor. "N'oluyor orada?" diyor.

Sesleri kastediyor. Yan odadaki konuklar düzüşüyor: yine. Aslında, hiç durmadılar da onların aralıksız devam eden iniltilerini ve tiz çığlıklarını Rachel işitmez oldu. Seslerin o denli uzun süre boyunca belli bir monotonlukla devam etmesine bakılırsa, pornografik bir filmden geliyor olmalılar. Hiç kimse o kadar âşık olmamıştır. Ted'in, deminden beri, onun katettiği aşamaları dinlemek yerine yabancıların vuruşma seslerini dinliyor olabileceğini düşünmek Rachel'ı kudurtuyor.

Televizyonda bir safir dönüp dururken, Ted'in sesi, "Telefonu al April. Anneciğine 'iyi geceler' dile" diyor.

Daha iyi duyabilmek için, Rachel, dışarıdaki otobanın sesini eksiltmeye çalışıyor. Minibarın vızıltısını ve duvarın

öte yanında homurdanılan sevgi sözcüklerini duymazdan geliyor. Üç sene önceki Noel eggnog'larından bu yana Rachel ağzına içki sürmüş değil ama şimdi minibara gidip, her birinin fiyatı televizyondaki elmas kolyeden daha yüksek olan küçük cam şişelerin bulunduğu rafları gözden geçiriyor. Rakamların düşmekte olduğu geri sayım, bu kolyelerden geriye beş binin altında kaldığını gösteriyor. Rachel kendisine, inci küpe fiyatına bir cin tonik hazırlayıp onu kafaya dikiyor.

Telefonun diğer ucundan Rachel, Ted'in sesini duyuyor. Arka planda boğuk bir biçimde mızıldanıyor, "Anneciğine hayvanat bahçesinde hoşuna giden kaplumbağalardan bahset" diye yalvarıyor. Ardından hiçbir şey olmuyor. Rachel, kızına, kocasına hiç duymamış olduğu bir şekilde saygı duyuyor. Akşam yemeği olarak, minibardan aldığı, alışveriş kanalındaki nişan setinden daha pahalıya gelen sade M&M paketini açıyor. Yediği her patates cipsi ya da şekerleme paketinin yerini doldurmak üzere yenisi sihirli bir biçimde belirecek.

...

Kedi maması poşetiyle ilgili olarak Rachel Ted'le yüzleşmişti fakat Ted herhangi bir hile durumu olduğunu inkâr etmişti. Rachel, fazladan besleme konusunda itirafta bulunmuş değildi ama beş hafta geçmiş olduğuna ve Belinda Carlisle'm kürk manto giymiş bir karpuz gibi göründüğüne dikkat çekmişti. Artık Rachel da pek öyle ufak tefek sayılmazdı. Mama poşetini işaret ederek, "Bunun bir mucize olduğunu mu söylüyorsun?" demişti.

Evi satışa çıkaran emlakçının, oturma odasının kötü koktuğunu söylemesinin duruma pek faydası olmadı. Emlakçı, talep ettikleri fiyatın, güncel pazarın iki yüz dolar kadar üzerinde bir meblağ olduğunu söyledi. Rachel'ın hormonlarının da duruma pek faydası olmuyordu.

Ted'le Rachel tartışmışlardı. Şükran Günü ile Noel arasında neredeyse her gün atışmışlardı. Bu süreç boyunca, mama

poşetindeki mamaların seviyesi, mamalar mutfak zeminine saçılacak hale gelene kadar artmıştı. Kedi öylesine şişmişti ki oturma odasındaki halının etrafında kendini ancak güçlükle sürükleyebiliyordu. İşte o noktada, yüksek fiyatlandırılmış evleri alev almıştı.

...

Çarşamba akşamı, alışıldığı üzere, Rachel Orlando'dan telefon açıyor. Kısmen April'ın konuşmamasını umut ediyor. Bu, kızın, Rachel'ın sağduyusunu miras aldığına delalet edebilir. Onu sınamak adına Rachel, "Anneciğini sevmiyor musun?" diye soruyor. Varla yok arası bir sesle, kızın bu kadar bariz bir yemi yutmaması için dua ediyor.

Dünya korkunç bir yer. Rachel'ın isteyeceği son şey, fazlaca dayanıksız bir çocuk yaratmak.

Sanki April'ın daha fazla sınanmaya ihtiyacı varmış gibi, Rachel, "Hadi anneciğin sana uyku öncesi bir şarkı söylesin" deyip, kızının kararlılığını yumuşatacağını bildiği bir ninniyi mırıldanmaya başlıyor. Yan odadan gelen "ah oh" sesleri de ona destek oluyor: zayıf insanların iradeleri dışında çıkardıkları dili olmayan o sesler. Rachel tüm dizeleri okumaya niyetleniyor fakat Ted'in kahkahasını duyunca siniri bozuluyor. Kahkaha sesi çok net geliyor. April'ın ahizeyi bırakıp oradan uzaklaştığını tahmin ediyor. Bu da demektir ki Rachel, bunca zamandır boş bir mutfağa ninni söylüyor. Konuşmayı bir uyarıyla sonlandırıyor: "Eğer 'iyi geceler' demezsen anneciği ağlatacaksın." Eğer kimse dinlemiyorsa ne dediğinin bir önemi yok. Ağlıyor numarası yapıyor. Numaradan hıçkırıkları, hüngür hüngür ağlama halini alıyor. Bu, tahayyül ettiğinden daha kolay oluyor ve Rachel duramadığını anlayınca, telefonu kapatıyor.

...

Toksoplazmanın tehlikelerini Rachel icat etmedi; internete girip sağlam kanıtlar topladı. Bu bir deli saçması değildi. Nörobiyologlar, T. Gondii'yi, intiharla ve şizofreni başlangıcıyla ilişkilendiriyorlardı. Tüm bunların kaynağı, kedi kakasına maruz kalmaktı. Hatta bazı çalışmalar, tokso beyin parazitinin insanları daha fazla kedi sahiplenmeye kimyasal açıdan zorladığını öne sürüyordu. Kafayı kedilerle bozmuş kadınlar aslında tek hücreli istilacıların neden olduğu bir enfeksiyon tarafından kontrol ediliyorlardı.

Aptal insanları eğitme konusundaki sorun, onların aptal olduklarını bilmiyor olmalarıydı. Deli insanları tedavi etme konusunda da aynı şey geçerliydi. Kedi söz konusu olduğunda, Ted bunların her ikisiydi de.

İlk evlerindeki son akşamlarında, Rachel'ın daha sonra polise açıkladığı üzere, mahallelerindeki bir Noel partisine gitmişlerdi. İkisi birlikte eve geliyorlardı. Eggnog içmişlerdi ve karda güçlükle yol alırlarken Rachel Ted'e, bu kadar da yufka yürekli olmasının gerekmediğini açıklıyordu. Sözlerinin iyice yer etmesini bekleyerek itinayla konuşuyordu. Bıraktığı ayak izleri, yeni sıkletini dengelemek adına taraklı ve aralıklıydı.

Rachel hâlâ Birinci Düzey Şirket Arayüz Danışmanı olarak çalışıyordu; fakat hamileliğinin ikinci üç ayına girmiş olmak bile ona başlı başına tam zamanlı bir iş gibi gelmişti. Yeni bir bebekle beraber durumun daha iyiye gitmeyeceğinden endişeliydi. Bir adamın sevgisini ikiye bölebilirsiniz ama üçe olmaz.

Rachel'ın polise anlattığına göre, ışıkları karartılmış eve önce o girmişti. Paltosunu bile çıkarmamıştı. "Burası buz gibi" demişti. Noel ağacı oturma odasının ön camını kaplıyor, sokak ışıklarının içeri girmesine engel oluyordu. Aslına bakılırsa, herkesin ilk varsayımı, failin Noel ağacı olduğu yönündeydi. Olağan şüpheliler hep, kokulu mumlar, arızalı süs ışıkları ve aşırı yükleme yapılmış bir priz olurdu. Ted, seyyar robot elektrik süpürgesini mimlemişti. Oyu, onun fazla ısındığı yönün-

deydi. Bir kısa devre olmuştu ve süpürge alev alıcı kedi tüyüyle dolu bir halde hızla çalışarak, her şeyi ateşe vermişti.

...

Orlando'da perşembe akşamı, asrın paradoksu: Rachel kurulum sürecini ne kadar hızlandırmaya çalışırsa işler o kadar uzun vakit alıyor. Kendi numarasını arayıp mesaj bırakıyor. "Kendime not: Grafik envanteri terminolojisine son şeklini ver."

Komodinin üzerinden telefonunu alıp, fotoğraflar arasında gezinmeye başlıyor. April'ın yalnızca bir fotoğrafı var. Her nedense kör birini fotoğraflamak yanlış geliyor. Sanki sahip olduğunu kendisinin bile bilmediği değerli bir şeyi ondan çalıyormuş gibi. Yine aynı hissiyatla, Rachel, "Ne hoş bir günbatımı" ya da "Bu yana bak tatlım" gibi şeyleri asla dememe konusunda kendini denetliyordu. April'ın etrafında, "Ne güzel bir çiçek!" diye haykırmak, alay etmek gibi görünürdü.

Ted'le kendisi de bir kör randevuda tanışmışlardı: Rachel'ın kullanmaktan şiddetle imtina ettiği tabirlerden bir diğeri.

Son zamanlarda kızı, "Bana bak anne! Bana bak! İzliyor musun?" diye seslenmeye başlamıştı. April'ın ne dediğine dair bir fikri olmadığı açıktı. Bu, gözleri görsün görmesin, basitçe, çocuklar için evrensel bir nakarattı. Ebeveyn olmanın özü, gözlenen kişi olmaktan gözleme işini yapan kişi olmaya dair kırılmaydı.

Yine, perşembe günü, kız sesini çıkarmayı reddediyor. Rachel, kulaklarıyla müşahede ediyor. Ted telefonu alıp, "Üzgünüm" diyene kadar Rachel dil döküp sözler veriyor. "Onu konuşmaya ikna edemiyorum" derkenki sesinde, Ted'in acizce umursamazlığını duyabiliyor.

Rachel buna, "Dene" yanıtını veriyor. Ted'in pes etme konusunda gerçek bir yeteneği var. Ted'e, onu April'ı kaburgalarından dürtmesini öneriyor. "April gıdıklanmaz mı?" diye soruyor.

Cevaben Ted kahkaha atıyor ama daha ziyade inanamamaktan ötürü. "Onun *gıdıklanan biri* olup olmadığını mı soruyorsun?" "Geçtiğimiz üç sene boyunca neredeydin?" diyor kişner gibi bir sesle.

• • •

Yangın akşamının akabinde, Rachel'ın suçlama kabul edebileceği tek şey şalteri indirmekti. Henüz oturma odasının ışıklarını açmadan, termostata gidip ısıyı yükseltmişti. Çığlıkların başlamasıyla aynı anda gazlı şömineyi yakmıştı. Karanlık odaları vahşi bir banshee feryadı kaplamıştı. Sanki kışa özgü bir iblisinki gibi, tüyler ürpertici cırtlak bir ses duyuldu ve ardından da tüm hane alevler içinde kaldı. Noel ağacı alev aldı. Siyah renkteki kırlentler alev aldı. Siyah kilimler tutuştu. Ted, tam da yatak örtülerinin ve banyo havlularının turuncu renkli azgın alevler arasında kaldığı anda hızla Rachel'ı kucakladı. Tüm bunların arasında, Cehennem'de işkence gören ruhların çığlıkları yankılandı. Hava, duman ve yanık kıl kokuyordu. Duman dedektörleri de beyin zonklatan şamatanın üzerine tüy dikti. Siyah renkteki arabalarını garaj yoluna çıkarıp, üst katın pencerelerinde parlak bayraklar gibi dalgalanan alevlerden onu kurtaracak vakitleri olmadı. İtfaiye araçlarının sirenleri duyuluverdiği sırada karlı ön bahçede dikiliyorlardı. Evin tamamı alevler arasında kalmıştı.

• • •

Orlando'da Rachel, kafasında senaryolar yazmaya başlamıştı. O eve dönene kadar bile olsa, ondan korkunç bir gerçeği gizlemek tam da Ted'in yapacağı bir şey olurdu. April hastanedeyse, onu arı soktuysa ve bu şiddetli bir reaksiyona neden olduysa ya da daha kötüsü gerçekleştiyse, Ted telefonda haber vermeyerek Rachel'a iyilik yaptığını düşünebilirdi. İnternete girip, Seattle'da geçen hafta yaşanan ve üç yaşında

kız çocuklarıyla alakalı olan kazaları aratıyor. Korktuğu gibi, bir tane buluyor. Habere göre bir kız, komşunun köpeğinin saldırısına uğramış. An itibariyle hastanedeymiş ve durumu kritikmiş. Kurbanın adı aile eşrafının talebi üzerine gizli tutuluyor.

O akşam Rachel tüm yeni mesajlarını dinliyor. Hepsi kendisinden. "Kendime not: sonuçlar!" Tek bir kelime; cırtlak ve zorbaca. O sırada neye atıfta bulunmuş olduğuna dair hiçbir fikri yok. Kendisini tanıyabilmek için bile arayan bilgilerini kontrol etmesi gerekiyor. Sesi gerçekten öyle mi duyuluyor?

Akşam boyunca üzerine şu fikrin ağırlığı biniyor: Kaç tane bebek kauçuk toplar yüzünden boğularak öldüğü halde CNN ekranlarına çıkmıyor? *Seattle Times* haberine yeni gelişmeler eklenmesi umuduyla, yenileme tuşuna basıp duruyor. Çocuğunun ölü mü yoksa hayatta mı olduğunu da sezemiyorsa ne biçim bir anne ki o?

...

İtfaiye şefi bunun kundaklama olduğunu düşünmemişti: başta öyle düşünmemişti. Bu hadise onları birer şöhrete dönüştürmüştü ama iyi anlamda değil. İnsanların, gerçekte yaşanabileceğine inanmak istemedikleri bir şeyin canlı kanıtı haline gelmişlerdi.

İtfaiye şefi, alazlanmış odaların arasında yavaşça ilerleyip, alevlerin tutuşma güzergâhının planını çıkarıyordu. Yangın, minimalist şöminede başlamış ve oturma odasının çevresinde bir daire çizmişti. Ardından, yemek odasının çevresi tutuşmuştu. İtfaiye şefi bir not panosuna iliştirilmiş olan kareli bir kâğıda kabaca kat planının taslağını çizmişti. Uçlu kalemle, yemek odasından merdivenlere ve ebeveyn odasıyla ebeveyn banyosunun çevresine bir çizgi çizdi.

Kolunun altına sıkıştırılmış halde, siyah çöp poşetine sarılmış bir şey taşıyordu. Garaj yolunda, Ted'le Rachel'a, "Gördüğüm en tuhaf şey" dedi. Poşeti açık tuttu ki içine iyice

baksınlar. Çok berbat kokuyordu; yanık tüy ile kimyasalların bir karışımı. Ted bir bakış attığı gibi titremeye başladı.

...

Orlando'da cuma akşamı, bir an için Rachel'ın aklına polisi aramak geliyor; fakat arasa da ne diyebilir ki? Durumu kritik olan üç yaşındaki kız hakkındaki yeni gelişmeleri kontrol ediyor. Komşuları JoAnne'e telefon açıyor. Bölgenin çöpçülerine karşı ortak nefretlerine dayanan bir geçmiş tanışıklıkları olmuştu onunla. JoAnne telefonu, on dokuzuncu çalışında açıyor. Rachel, Ted'in çöp tenekelerini o hafta yol kenarına çıkarıp çıkarmadığını soruyor. Maksadını açık etmek istemiyor.

Telefonu bir kulağından diğerine geçirerek, dinliyor; fakat hiçbir şey duymuyor. En çok da, JoAnne'in Rottweiler melezinin havlamasını duymuyor. Her daim havlar ve onların çitini tırmalar o.

Nihayet JoAnne, "Çöplerin toplanma zamanı önümüzdeki hafta Rachel" diyor. Sesi ihtiyatlı geliyor. Rachel'ın adını, işitme mesafesindeki diğer insanlara sinyal verirmiş gibi söylüyor. Orlando'nun nasıl olduğunu soruyor; Rachel da ona geziden bahsedip bahsetmediğini hatırlamak için kafa patlatıyor. Test etmek için, Rachel, "Umarım yokluğumda Ted April'ı şımartmıyordur" diyor. Bunu izleyen duraksama çok uzun sürüyor.

"April'ı?" diye üsteliyor Rachel. "Kızımı?"

"April'ın kim olduğunu biliyorum" diyor JoAnne. Şimdi sesi gıcık olmuş gibi çıkıyor.

Rachel kendine engel olamıyor. "Cesar benim bebeğimi mi ısırdı?"

Hat kesiliyor.

...

Hiç değilse itfaiye şeyi, evlerinin her kış o kadar kötü kokmasının ardındaki gizemi çözmüştü. Şefin tahminine göre,

Belinda Carlisle şöminenin kırık granitlerini kum kabı olarak kullanıyordu. Gaz alevini her açışlarında, Ted'le Rachel, oraya gömülü olan sayısız miktardaki kedi atığını kaynatmış kadar oluyorlardı. Sigorta eksperi onlara, yaşanan bu durumun emsalinin görülmediğini söyledi. Rachel, adamın, muhtemelen tam da o şöminenin düğmesini açtığı esnada kedinin bağırsaklarını boşaltıyor olduğunu açıklarken gülmesini zor tuttuğunu fark etti.

Bir an, Belinda, şöminenin o küçük, karanlık mağarasında gizli gece yarısı sıçmalarından birini yapıyordu. Belki de o soğuk evde, pilot alevinin o hafif sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Ateşleyicinin çıkardığı, bir cırcırböceğininkini andıran sesleri işitmiş olmalıydı. Demeye kalmadan, dört bir yanından mavi alevler ona isabet etmiş olmalıydı.

Çığlık çığlığa havaya uçup, evin dört bir yanında koşturan ve üst kattaki bir dolabın içinde, Rachel'ın kuru temizleme eşyalarının içinde bulunduğu yanıcı plastiğin altında ölüp gitmeden önce her bir kıyafet parçasını tutuşturan, bu alev alev, tüylü iblis olmuştu.

...

Cumartesi, Rachel eve üç defa telefon ediyor ve karşısına telesekreter çıkıyor. Evin boş olduğunu tahayyül ediyor. Ted'i bir hastane yatağının yanı başında zırıldarken tahayyül etmek çok kolay. Nihayet Ted telefonu açtığında, Rachel telefona April'ı istiyor. "Eğer istediğin buysa, küçük hanım" diye tehdit ediyor, "Sesini çıkarmazsan, Noel yok, atlıkarınca yok, pizza yok." Kırıcı olmak istemediğinden bekliyor. Ruh halinden rom-kolayı, televizyondaki turkuaz kemer tokasından daha fazla para tutan ikiliyi sorumlu tutuyor. Yanıt alabilmek için onu tahrik etmeye çalışarak, "Benim kör olan küçük bir kızım vardı" diye sataşıyor. "Şimdi nesin, Helen Keller mı?"

Bu konuşan aslında rom. Televizyonda, ebatları büyütülmüş bir topaz parıldıyor, sesi kısık halde yavaşça ekseni etrafında dönüyor.

Sessizliğin derinliklerinde Rachel, bir soluk alıp verme sesi duyabiliyor. Bu onun hayal gücü değil. April soluk alıp veriyor, inatçı bir sesle, sanki tombul kollarını göğsünde kavuşturmuş, meleksi yanakları da öfkeden kıpkırmızı olmuş gibi soluğunu burnundan veriyor.

Rachel bir kumar oynuyor ve "Anneciğinin eve gelirken sana ne getirmesini istersin?" diye soruyor. Rüşvet herkesin onurunu kurtarmasını sağlar. "Mickey Mouse mu" diye teklifte bulunuyor, "yoksa Donald Duck mı?"

Rachel, cılız bir soluk alma sesi duyuyor. Uzaktan, tiz bir ses ciyaklamadan önce, soluk alıp verme sesi bir an için kesiliyor: "Saçlarımdan çek Babacık! Götümü sik!"

Bu April'ın sesi değil. Yan odadaki konukların duvardan süzülen sesi.

"Som altından, çikolata kaplı binlerce kiloluk Rocky Road dondurması kullanmaya ne dersin?" Rachel, ifadesiz bir şekilde, telefonun alıcısından uzağa doğru haykırıyor. Yumruğunu duvara vurup bağırıyor: "Şeker bir midillinin seni becermesine ne dersin?"

Ansızın Rachel'a dank ediyor. Her ne kadar hafiften çakır keyif olsa da, tüm bu olan biten anlam kazanıyor. Ted onu, Belinda Carlisle'ın başına gelenlerden ötürü suçluyor. Ted pek parlak zekâya sahip değil fakat aptal da değil. Kin gütme, April'ın babasından miras aldığı bir şey. Ted doğru zamanı bekledi ve şimdi de intikamını alıyor.

Rachel'ın sesi inceden bir çatallaşıyor ve onu bir panik sarıyor. "April, bebeğim, babacığın seni incitiyor mu?" diye soruyor. Sormamaya çalışıyor, sormaya bir son vermeye, fakat bu çabası patlamış bir balonu önceki haline getirmeye çalışmak gibi.

...

April'ın doğumundan önce, birkaç blok ötedeki bir örnek çiftlik evlerinden birine yerleşmişlerdi. Ted, kediyi yeni evin arka bahçesine gömmek istemişti fakat itfaiye şefi kalıntılarını hiç teslim etmemişti. Bu çiftlik evi, daha az dramatikti. Açık şöminesi ya da bidesi yoktu fakat kör bir çocukları olduğundan böylesi daha iyiydi. Rachel hamile halde altı ay boyunca, yanıp duran kedi dışkılarıyla bir arada yaşayıp da nasıl hastalık kapmayabilirdi ki? Obstetrikalın ortaya koyduğuna göre, tokso paraziti görme sinirlerine zarar vermişti; fakat Rachel, bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Bu hak edilmiş bir cezaydı. Elbette Rachel, düğmeyi açmadan önce Belinda Carlisle'ı görmediğine yemin etmişti. Ve Ted de Rachel'ın bu beyanını olduğu gibi kabul etmişti.

Bazı yalanlar insanları evlilik yeminlerinden daha etkili biçimde birleştiriyordu.

...

Pazar günü, Rachel telefon edip, Ted'in dinlemesi için üsteliyor. "Yapacağım bir sonraki arama polise olacak" diye ant içiyor. April ona fikrini değiştirecek bir şey söylemediği takdirde, Çocuk Koruma Hizmetleri'ni arayıp müdahale talep edecek.

Kocası, Bay Pasif Agresif, sersemlemiş halde bir kahkaha atıyor. "Ne yapmamı istiyorsun, onu çimdiklememi mi?"

Çimdikle onu, evet, diyor Rachel. Şaplak at. Saçını çek. Herhangi bir şey.

"Meseleyi açıklığa kavuşturmak için soruyorum" diyor Ted, "... eğer çocuğuma şamar *atmazsam* hakkımda, çocuk istismarı şikâyetinde mi bulunacaksın?"

Başıyla onaylayarak, Rachel telefona, "Evet" diyor. Ted'i zihninde, yangın enkazından kurtardığı siyah cilalı kupasından kahve içer halde canlandırıyor. Rengi ve cilası o kadar çirkin ki, kupa ilk günkü gibi görünüyor.

"Üzerinde sigara söndürmeme ne dersin?" diye soruyor Ted kinayeli bir sesle. "Bu seni mutlu eder mi?"

"Dikiş kutumdaki iğnelerden kullan" diye talimat veriyor Rachel. "Fakat önce iğneyi biraz tuvalet ispirtosuyla sterilize et. April daha hiç tetanos aşısı olmadı."

Ted, "Ciddi olduğuna inanamıyorum" diyor.

"Bu iş yeterince uzadı" diyor Rachel. Söylediklerinin kulağa delice geldiğini biliyor. Belki de çok geç. Belki de bu konuşan toksoplazma, beynindeki bir enfeksiyon, fakat Rachel ciddi olduğunu biliyor.

...

Sigorta anlaşmaları yangın meselesinin üstesinden ivedilikle gelme konusunda çuvallarken, yangın şefi de olayın kundaklama olduğunu açıklamıştı. Laboratuvar araştırmaları, kedinin kürkünde bir tortu bulunduğunu ortaya koymuştu. Yanıcı bir kimyasal madde, Belinda Carlisle'ın, panik halindeki, acı dolu son mücadelesi süresince alevler içinde kalmasına neden olmuştu. Rachel'ın yangından birkaç hafta önce ev sigortalarının kapsamını iki katına çıkarmış olması da meseleyi daha kuşku verici bir hale getiriyordu. Tek memesine yapışmış haldeki bebeğine rağmen Rachel, ifade vermek için avukatını bekleyeceğini söylemekten geri durmamıştı.

...

Pazar akşamı telefonda, Rachel, blöf yapmadığını söylüyor. Ya Ted kızlarına bir söz, bir *ses* çıkarttıracak ya da bu muharebeyi aile mahkemesine taşıyacaklar. Aradan uzunmuş gibi gelen bir zaman geçse de, Ted yanıt veriyor.

Sesi başka tarafa yöneltilmiş halde, "April, tatlım. Grip aşısının ne olduğunu hatırlıyor musun?" diyor. "Paskalya kampında oyun oynayabilmek için aşı yaptırmak zorunda

kaldığın zamanı hatırlıyor musun?" diyor. Sessizlik yanıt veriyor. Rachel, daha fazla şey duyabilmek için gözlerini kapatıyor. Algılayabildiği tek şey, gece lambasının floresan ampulünden gelen vızıldama sesi. Klimayı kapatmak için yataktan kalkıyor fakat o daha adım atamadan Ted'in sesi yeniden duyuluyor.

"Babacığına dikiş sepetini getirebilir misin?" Görünüşte bir şey olmuyor gibiyse de Ted'in sesi şimdi doğrudan Rachel'm kulaklarına doluyor. "Mutlu musun? Bu seni mutlu ediyor mu?" Ted'in ayak sesleri holden geliyor. "Banyoya gidiyorum." Ezgili bir biçimde konuşuyor, sanki ninni söyler gibi. "Kızımıza işkence etmek için tuvalet ispirtosu alıyorum." "Rach, bunu dilediğin an durdurabilirsin" diye şakıyor.

Fakat Rachel bunun doğru olmadığını biliyor. Kimsenin bir şeyi durdurabileceği yok. Yan odadakiler her daim vuruşacaklar. Yanmış kedi, yaşayacakları her bir evin etrafında bir kuyrukluyıldız gibi kayıp duracak. Hiçbir şey asla bir çözüme kavuşmayacak. Bir kez daha, aklından, Ted'in kendisine eziyet ediyor olabileceği fikri geçiyor. April üst katta odasında ya da arka bahçede oyun oynuyor ve Ted yalnızca o oradaymış gibi davranıyor. Bu, öz kızının kendisini hor gördüğü fikrinden daha kolay hazmedilir bir şey.

"Anlamıyorsun" diyor Rachel telefona. "Onun hayatta olduğunu ispatlamak için canını acıtmanı istiyorum." "Benden nefret etmemenin kanıtı olarak onu incit" diye talep ediyor.

Televizyon, bir diğer bin adet elmas kol saatinin satışını yapamadan April çığlığı basıyor.

Daha saniyesinde, Ted, "Rachel?" diyor. Nefessiz kalmış. Çığlık Rachel'ın kafasında yankılanıyor. Kafasında sonsuza dek yankılanacak. Canhıraş bir kedi ciyaklaması gibi. Belinda Carlisle'ın acı feryadı. April'ın doğduğundaki ilk ciyaklamasının aynısı.

"Yaptın" diyor.

"Sen çığlık attın" diye yanıtlıyor Ted.

Bu, ne Rachel'ın ne de April'ın çığlığıydı. Bu yine yan odadan gelen bir diğer sevişme sesiydi. Bir diğer pataydı. Poşetin yarısı hep dolu olacak. Ted her zaman hile yapıyor olacak.

Rachel Ted'den, telefonu April'a vermesini istiyor. "Telefonu kulağına dayadığından emin ol" diyor Rachel, "ve sonra odayı terk etmeni istiyorum."

• • •

"Baban anlamıyor." Rachel telefona, "O eve hak ettiğinden fazla minnet duydu" diyor. "Birinin o tatsız tercihleri yapması lazımdı."

Kızına, omurgasız, tembel, aptal adamın tekiyle evlenmeye ilişkin tek problemin, hayatının kalanında o adamdan kurtulamamak olduğunu açıklıyor. "Bir şeyler yapmam gerekiyordu" diyor Rachel. "Ölü *ve* kör doğmanı istememiştim."

Kimin dinlediğinin bir önemi yok: Ted ya da April olsun. Bu, Rachel'ın yoluna koyması gereken bir diğer karmaşa. Kedinin tüylerini haftalar boyunca her gün saç spreyiyle, basit ucuz bir saç spreyiyle tarayışını detaylıca anlatıyor. Rachel, onun şömineyi tuvalet olarak kullandığını biliyor ve pilot ışığının yeterli olacağını umuyordu. Onu fazladan besliyordu ki kedi daha sık dışkılama ihtiyacı duysun. Bağırsak gazındaki artışın, işin icabına bakabileceğini ümit ediyordu. O bir sadist değildi. Tam tersine, Belinda Carlisle'ın acı çekmesini hiç istememişti. Duman dedektörlerinin pillerinin tazeliğini teyit edip beklemeye geçmişti.

"Baban" diye lafa başlıyor. "O, tabak çanak ve tuvalet daha baştan siyah olursa asla kirlenmez diye düşünüyor."

Ted'in evindeki son gecelerinde Rachel oturma odasına adımını atmıştı. Soğuktan alelacele içeri atmıştı kendini. Pilot ışığını daha cazip kılma umuduyla termostatın ayarını kasıtlı olarak düşürmüştü. Tuzak kurmak için, kırma çakılın içine ton balığı gizlemişti. O gece, karanlık odaya, Noel ağacının gölgesine girmiş ve şömineden kendisine kırpıştırılan

sarı renkte iki göz görmüştü. Hafiften sarhoş halde, "Üzgünüm" demişti.

Orlando'da telefonda, çok sarhoş bir halde, "Üzgün değildim" diyor.

Rachel kediye veda edip, düğmeye basmıştı. Çıt-çıt-çıt sesi: bir beyaz baston sesi gibi. Banshee çığlığı. Oturma odasının perdelerine doğru dörtnala koşan alevler. Merdivenlere doğru dörtnala koşan alevler. Nihayetinde, sigorta şirketi, kimyasal tortunun kuru temizleme poşetinin kavruk kalıntıları olmadığını kesin biçimde kanıtlamayı başaramamıştı.

Bunu söylemesiyle beraber, April'ın bir yabancıya dönüştüğünü hissediyor. Kendisine saygı gösterilmesi gereken ve hakikati öğrenmeyi hak eden münferit bir kişi. April, ayrışarak başka bir kimse halini almıştı. "Asla günbatımını göremeyecek olma nedenin babacığının savsaklamaları."

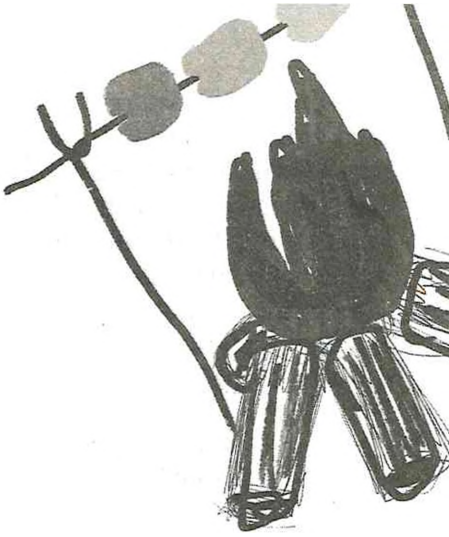
Sessizliğin kaynağı herhangi biri ya da hiç kimse olabilirdi. Eğer April'sa, biraz daha büyüyene kadar, anlamayacak.

Rachel, "Babanı yalnızca zayıf olduğundan seçtim. Onu itip kakabileceğimi bildiğimden onunla evlendim" diyor. Edilgin insanlarla ilgili sorun, seni harekete geçmeye mecbur bırakmaları. Sonra da, bundan ötürü senden nefret ederler. Seni asla bağışlamazlar. Neden sonra Rachel, telefondan, bariz ve şüpheye yer bırakmayacak bir biçimde, Ted'in ağlamaya başladığını duyuyor. Bu daha önce duymadığı şey değil; fakat bu defa hıçkırıkları, bir çocuğun çığlık attığı ana dek, bir düdük sesi gibi yükseliyor. Yangın alarmı gibi, tiz, çılgına dönmüş bir çocuk feryadı kopuyor ve telefondan, bir siren sesi gibi duyuluyor.

Rachel'ın kışkırtmaları işe yaradı. Ted, masum bir şeyi incitmesi için ona zorbalık etmiş, onu zorlamış, kontrol etmiş ve buna yöneltmişti. Artık berabereydiler.

Çocuğunun çığlıkları ve kocasının ağlaması hâlâ kulaklarında çınlarken Rachel, dönmekte olan devasa elmasa, büyülenmiş halde, gözlerini dikiyor, "İyi geceler" diye fısıldarken yeni geleceklerinin nasıl olacağına dair kehanetlerde bulunmaya çalışıyor.

HAYATIN GERÇEKLERİ

Troy'un babası, kendi babasından daha iyi iş çıkarma konusunda kararlıydı. Onun babası, yani Troy'un dedesi, leylekler getirdi meselesinin aslını ona, "Anal seksle mikrodalga fırın arasındaki fark nedir?" diye sorarak şakayla karışık anlatmıştı. Troy'un babası o zamanlar altı yaşındaydı; yani Troy'un şimdi olduğu yaşta. Troy yanıtı bilmiyordu o yüzden kendi babası ona, duygusuz bir edayla, "Mikrodalga, etini karartmaz" yanıtını vermişti.

Durum buydu: hayatın gerçekleri. Böylece, bir akşamüstü, okuldan sonra Troy arabaya atlayıp ikinci sınıfların Korunmasız Seks ünitesini işledikleri haberini verdiğinde, babası da bir ders verme fırsatı yakalamıştı. Okulda çocuklara henüz seks bile anlatılmamıştı ama şimdiden onlara ne yapmamaları gerektiği söyleniyordu. Buna karşın, Troy'un babası, tüm politikacıların bildiği bir şeyi biliyordu: Sana sorulan soruları değil, sorulmasını istediğin soruları yanıtla. Korunmasız Seks'e gelince, Troy'un babası bunun kitabını yazmıştı.

Arabadaydılar; yani bombayı patlatması için uygun bir yerdeydiler. Eve doğru seyir halindeydiler, o yüzden Troy'un

babasının yola bakması gerekiyordu. Troy'a, annecikle babacıkların birbirlerini fazlaca sevdiklerinde bazen yalnız kalmak istediklerini anlattı. Henüz liseli oldukları zamanlarda bazen yalnız kalabildikleri tek yerin araba olduğunu, o araba vinil döşemesindeki yırtıkların yapış yapış bantlarla tutturulduğu bir Dodge Dart olsa da ve bu durumda arabalı sinema –bugünlerde bir çocuğa, Babacığının çalıştığı binanın tüm bir duvarını kaplayacak büyüklükteki bir televizyon seti gibi bir şey olduğunu söylemek dışında açıklamanın neredeyse imkânsız olduğu bir şey– için bilet almaları gerekiyor olsa da, ve o hafta gösterilen film Sally Struthers'ın oynadığı *Sonsuz Kaçış* olsa da, ki bunun durumla pek alakası yok çünkü annecikle babacıklar arabalı sinemalara yalnız kalmak için giderler, ve lisedelerken, baş başa kalma, öpüşüp koklaşma, ufaktan bir ot yakıp, ateşli vücut sıvılarının yatağındaki yeni yüzülmüş porno yıldızları gibi güreş tutma dürtüsü için, yani işte o durumdaki annecik ve babacıklar, birkaç saatliğine etrafın-denetiminden-yırtma garantisi verse boş duvarı izlemek için bile bilet alırlar, aralarındaki şey, daha yaşlı anneciklerle babacıkların var olduğunu bile unuttuğu gerçek, hakiki ebedi aşk olsa da, o durumda bile Dodge Dart takılmak için ideal bir vasıta değildir çünkü aracın budala bir eski sahibi birleşik ön koltukları, ayrı, tekli koltuklarla değiştirmiştir ve yalnız arkalı-önlü, atıcı-yakalayıcı stili, yan yatmalı pozisyonlar için yeterli alan vardır ki bunlar en iyi pozisyonlar değildir çünkü annecik içine fazla hava girmesine neden olduğunu söyleyip durur, o anda bile Troy'un babası yola bakıyor ve çocuğunun tepkisini görmüyor, atıcı-yakalayıcı'nın anneciğin favori pozisyonu olduğunu söylüyor çünkü cowgirl pozisyonunu bir deneyecek olsa doğrulup, herkesin göreceği şekilde inip kalkması gerekirdi, arabalıdaki tüm araçlar farlarını yakıp söndürmeye, kornalara basıp rodeocular gibi deh diye bağırmaya başlayana ve hikâye tüm okula yayılana dek, cicikleri ve saçları sallanırdı, o zaman bile, arabalı sinemada-

ki bu babacık, kastettiği şey kıyafetlerini çıkarıp arka koltukta güreşmeleri olduğu halde, asıl eğlenceye geçebilmek için altmış dokuz denemelerini önerse de, o zaman bile minik oğlu, Troy, bunun bebeklerin nerden geldiğiyle ne ilgisi olduğunu sorduğunda, babası, annecik onun özel bölgesini, umumi bir tuvalette yerdeki bir çöpü kaldırırmış gibi elinin iki parmağı arasında tuttuğunda ve onun umduğu kadar iç açıcı bir kokusu olmadığını ve çekincelerinin bulunduğunu söylediğinde bile, babacık ona ne kadar temiz olduğunu ve de sünnet derisinin yapısını açıkladıktan sonra bile, o zaman bile annecik ona inanmaz, babacık ortaya her zamanki argümanını atıp, "Bunu yalnız kızlara yapıldığında genital sakatlanma kılan nedir?" der ve o zaman bile annecik buz gibi durur ve babacık, "Genital sakatlama, onu nasıl kestiğinden bağımsız olarak genital sakatlamadır" dediğinde bile, bu bile anneciği güldürmez, babacık yalnızca şaka yaptığını belli etmek için göz kırptığında bile, o zaman bile annecik onun aletiyle ilgilenme ihtimaline ayak direyince babacık da ön koltuğun üzerinden uzanıp torpido gözünü açar ve eski yol haritalarından aranır, hem de bu, yol haritasının ne olduğunu çocuğuna, her şeyin GPS'ine sahip olduğundan eski bir kâğıt parçasını rüzgârlı bir gecede yeniden katlamaya çalışma origami-kâbusunu katiyen anlamayacak bir jenerasyona açıklamak anlamına gelecek olsa da, o zaman bile kondom ve bir şey, kokuyu örtecek herhangi bir şey arar, hem de o koku, sağlıklı, sakatlanmamış bir özel bölgenin kokması gerekenden farklı bir koku olmasa da, o zaman bile babacığın bulabildiği tek şey geçen kış patlak veren Asya kuş gribi paniğinden kalma koca bir şişe el dezenfektanı olur ve bu, çocuğun dünyaya gelişinden on yıl önce olsa da oğlu konu dışına çıkarak kuş-gribinin-ne-olduğunu öğrenmek ister ve de birleşik-ön-koltuğun-ne-olduğunu, olayın bütünü düşünüldüğünde bunların hiçbirinin önemi olmasa da, şimdi bile adam, babacığın el dezenfektanını bantlarla tutturulmuş arka koltuktaki anneciğe gösterip, bu onu memnun

edecekse özel bölgesinin tümünü dezenfekte edebileceğini önerdiğini anlatıyor, anneciğin buz tutmuş kalbi bile bu türden büyük bir romantik jest karşısında erimeden kalamaz, o zaman bile babacık bunun canını yakacağından endişe eder çünkü şişede alkol yüzdesinin çok yüksek olduğu yazılıdır, o zaman bile özel bölgesi arzudan öyle fena sızlamaktadır ki bu, sağduyusuna üstün gelir ve babacık bu şeffaf, soğuk, sümüksü jelden koca bir avuç dolusu sıkıp özel bölgesini kaldırmakta kullanır, hem de içindeki eser miktarda aloe vera hariç etikette belirtilen neredeyse yüz ayrı antiseptik muhtevayla beraber, o zaman bile bu, tahayyül ettiği kadar canını acıtmaz, o bölgesinin halihazırda sızlamakta olduğundan daha fazla acıtmaz, sanki, bir yirmi yaş dişi gibi ama ondan farklı olarak çırpı gibi ergen bacaklarının arasında gömülü kalan spermlerden ölebilirmiş gibi, özel bölgesi fikrini değiştirdiğinden ağrı çok bir şey değil, hatta annecik ona hâlâ sakso çekmek istemediğinde bile, o zaman bile özel bölgesi suratının ortasındaki burnu kadar sert kalmayı sürdürür, hatta yüzünü anneciğin özel bölgesinin tam ortasına gömüp Nickelodeon'ın bile el atmayacağı kadar eski bir televizyon programından hareketle "Flipper" adını verdikleri oyunu oynadığında bile, o zaman bile bu annecik ağzını çalıştırmaya başlamaz çünkü bu kez de kimyasal bileşenler nedeniyle zehirleneceğinden endişe eder, o zaman bile, babacık, pes etmek yerine yüzükoyun durup, nefesini tutar, Flipper oynar ve diliyle onun sularını ağzına alır çünkü yeterince azarsa onun da her şeye razı geleceğini biliyordur, o anda bile Troy'un babası, çocuğundan bir tsunami gibi yükselmekte olan soruları sezdiği halde gözlerini yoldan ayırmaz, o zaman bile arabalı sinema babacığı nefes alabilmek için sulardan başını kaldırmadan, diliyle köpekleme yüzmeye devam eder, ta ki anneciğin sel olup aktığı ana dek ve babacık da başını hızla geriye atıp, büyürlerken televizyonda hep izledikleri o programdaki yunusun küçük yüzgeçlerini çırpması gibi ellerini çırpar ve Eee-Eee-Eee-Eee diye yunus kah-

kahaları atarken, anneciğin sıvıları babacığın burnunun direğine kadar sıçrayan ıslak bir yay gibi fışkırır, o zaman bile babacığın özel bölgesi, santimetre kareye bir ton basınçla babacık sıvısı patlamak üzeredir, ki o arada, koksun-yada-kokmasın anneciğin hayatta en çok istediği şey Dodge Dart'ın arka koltuğunda atıcı-yakalayıcı ve arkalı-önlü yapmaktır, içine hava girsin ya da girmesin, o zaman bile söylenmemiş olan şey, anneciğin ayın o vaktinin normalde beklenen günden en az on bir gün geçmiş olduğu, o zaman bile annecik kendine bunun joint'e fazla yüklenmekten kaynaklanıyor olabileceğini söyler, hem de her ne kadar kafasında hesap yapıp hatasını bir hücre kümesi ebatlarında zihninde canlandırır duruma gelmiş olsa bile, o zaman bile çocuğu, Troy, "Ben böyle mi oldum?" diye sorar, konuyu hâlâ leylekler getirdi şablonuna çevirmeyi deneyerek, o zaman bile, Sally Struthers Steve McQueen'e arabalı sinema filminde bir şeyler derken, Dart'taki babacık annecikle özel bölgelerini birbirine vurmakta, o pek tatlı harika anılar, o zaman bile çoktan babacık olmuş olduğundan haberi yok, hayır, sadece annecik tüm Noel sabahları bir araya gelmişçesine haykırana dek babacık, kurumuş Flipper suları yüzünün derisini gererken vuruşmaya devam eder ve sonra da kendini bırakır ve daha o zaman bile bir posta daha gitmek istemektedir, fakat annecik önce cüzdanındaki koca sarmayı yakmalarını söyler ve sürünerek babacığın yanından kalkıp cigaralığı çıkarıp çakmağı yakar, yemişim parakuat'ı malathion'u, o zaman bile annecik babacığın içine hava kaçırdığından yakınır, daha cigaralığı yaktıkları gibi sesinden iyi mal olmadığını anlarlar çünkü annecik uzun bir fırt çektiğinde Sally Struthers'ın bir şey hakkında cıyaklamasına rağmen tohumların patlama sesini duyarlar, hem de özel bölgelerini birbirine vurmaya başlamış olmalarına rağmen, çünkü babacığınki lise yıllarında asla bütünüyle inmemektedir, o zaman bile çocuk, kendi çocuğu, Troy, neden henüz dünyaya gelmemiş beyninde hasar bırakma pahasına sarma

içtiklerini öğrenmek ister, ve öyle soru sorup da yanıtını beklemeyerek benmerkezci davrananlar gibi de değil, çocuğu ona Korunmasız Seks ve hamileliğin birinci trimester'ında THC kullanımının etkileri hakkında nutuk çekerken bile babacik, bu tohumun nasıl yüksek sesle patladığını ve Dört Temmuz'daki gibi kıvılcımlar saçtığını, kıvılcımların anneciğin kıllarına konana dek döküldüğünü anlatır.

Sonrası fena. Fena halde parıltılı. Mavi mavi yanıp sönen Bananas Foster ya da küçük servis masalarında servis edilen Krep Süzet gibi. Barmenin, ateşböcekleri gibi parlayan tarçınla süslediği bir İspanyol kahvesi gibi, öyle hoş parlar ki babacıkla annecik televizyonda gösterilen eski bir filmi izler gibi bu mavi haleye gözlerini dikerler, bu büyüleyici mavi ışık anneciğin kucağındaki bir türlü buharlaşmayan elden düşme el dezenfektanına bulanmış olan kıllarda dans eder ve fonda Charlie Sheen'in filmi oynarken anneciğin kılları sabah napalmi gibi* patlar, o zaman bile annecikle babacığın aklına Bill Cosby'nin tüm çocuklukları boyunca söylediği dur-yere yat-yuvarlan dur-yere yat-yuvarlan'ı gelmez, onun yerine çığlık atarlar ve hatta anneciğin özel bölgesi de babacığın içine doldurduğu onca hava yüzünden çığlık atar, ta ki bu son hava patlaması, alev soluyan bir ejderha gibi, bir Vietnam Savaşı alev makinesi gibi ya da Teğmen Ellen Ripley'nin karanlıkta Yaratık'ı kovalaması gibi alevler püskürtene dek, ki o, aslında sadece Sigourney Weaver olduğu ortaya çıkana dek o zamana kadar kimsenin eşi benzerini görmediği acayip havalı bir feminist kahramandır, o zaman bile arka koltuktaki o patlama babacığın el dezenfektanlı özel bölgesini ateşe verdiğinde, sadece kılları değil hâlâ kalkık durumda olan ve iç basıncı devam eden deri kısımları da yandığında, ta ki sünnet derisinin duruyor olması endişelerinin en önemsizi

* Yönetmenliğini Francis Ford Coppola'nın yaptığı Kıyamet (*Apocalypse Now*, 1979) adlı filmdeki, Yarbay Bill Kilgore'un ünlü repliğine gönderme yapılmaktadır. "*I love the smell of napalm in the morning.* / Sabahları napalm kokusuna bayılırım." (y.h.n.)

halini alana dek, o zaman bile bunun hakkını vermeye çalışır, çocuğun, Troy'un yüzündeki ifade yoğun bir korku ifadesi olsa da, Troy'un babası bunun, kampa gittiklerinde marshmallow'larını aleve fazla yaklaştırdıkları zaman, ellerinde, yalnız kararmış haldeki bir etten kat be kat kötü durumdaki, tüketilemeyecek halde, eriyip cızırdayan, şıpır şıpır damlayan bir kütle ile kalakalmalarından pek de farkı olmadığını anlatır, o zaman bile annecik için ayın o vakti gelmeye karar verir, gelme vakti olmasa bile, kadınlar bir şey onları şaşırttığında, mesela mutfak lavabosunun yanındaki bir örümcek ya da korkunç bir Cadılar Bayramı maskesi, böyle yaparlar, tüm kaslarını savunmacı bir manevrayla kasarlar, bir mürekkep balığının kaçabilmek için mürekkep püskürterek bir sis perdesi yapması gibi, annecik bir ateş çemberiyle çevrelenmiş olan kan volkanını fışkırtır. Dodge Dart'ın iç döşemelerinin tutuşup, bunu, Cehennem'in bir köşesinde yanmakta olan bir evin şöminesinde bulunan tarzda hararetli bir ateş haline getirmesi de işin tuzu biberi olur, o zaman bile babacık gelmek üzere olduğundan geri çekildiğinde spermatozosunu el dezenfektanından ateşe saçar, bam bam bam diye atış yapar, iz mermi gibi, Dört Temmuz gibi, o zaman bile annecik hamile-olmama rahatlamasının telaşesini hissetmez, o zaman bile annecikle babacık ancak arka koltukta hoplayıp zıplarlar, ta ki arkalarındaki bütün farlar yanıp sönene ve durumun bir özel bölge yangını olduğunu bilmeksizin, herkes rodeo sesleri çıkarıp, haydi bastır diye bağırana dek, ta ki annecik arka kapılardan birinden, babacık da diğerinden dışarı yuvarlanana dek ve o zaman bile akıllarına gelen en son şey dur-yere yat-yuvarlan yapmak olur, her ikisi de alevler içinde koşar, yanık marshmallow izleri bırakır, için için yanar halde, arabalı sinemanın çakıllarında cızırdayan Bananas Foster parçaları damlatır, etrafa çöp atan tiplerin bıraktığı kâğıt mendilleri tutuştururlarken bile, Sally Struthers ile Peter Fonda'nın yüzlerinin birbirlerini kocaman kocaman öpüp durdukları yere doğru koşup dururlarken bile, o zaman bile

çocuğunun, Troy'un yüzü öylesine bir soru işaretiyle kaplıdır ki, o zaman bile çocuk sorar: "Ben öyle mi oldum?"

Bu noktada eve varmış durumdadırlar; Troy'un annesinin mutfak penceresinden onlara el salladığı yerde, garaj yolunda park halindedirler. O zaman bile Troy'un babası kendi babasının dandik performansını geride bırakmaya son derece kararlı bir biçimde, "Hayır oğlum" der. "Bu yüzden evlat edinildin."

SOĞUK ÇAĞRI

Bilgisayar beni, Battle Creek alan kodlu Bayan Wayne Timmons'a bağlıyor. Paspas Harikaları için soğuk çağrılar yapmaya başlamamızın ilk haftası: yalnızca bir paspas değil, tepeden tırnağa zemin iyileştirme sistemi; kaliteli zemin kaplamalarınızı koruma ve muhafaza etmenin tek garantili yolu; yıpranmış parkelerde ya da masraflı vinil-laminant hasarlarında yüklü miktarlarda tasarruf etmenizin masrafsız yolu; tüm bu iç huzuru yalnızca üç kolay ödeme...

Ve Bayan Wayne Timmons, "Dur bakalım" diyor. "Niye sizden bir şey alacakmışım?"

Prosedür, İkinci Düzey açıklamalara geçilmesini söylüyor: çünkü Paspas Harikaları, kazandırdığı zaman ve evinizde perakende satış imkânı ile maliyetinin çok ötesinde tasarruf etmenizi sağlar.

Ve Bayan Wayne Timmons, "Bir kere sen Tanrı'ya inanıyor musun?" diyor.

Bu, tasdikli yanıt metninde yer almıyor fakat ben cevap veriyorum. Belirlenmiş olan akış çizelgesinin dışında kalan diyaloglar, resmi olarak "sapma" diye adlandırılıyor. Resmi açıdan, konuyu teğet geçen bu türden izlek dışı sohbetlere girmememiz gerekiyor, fakat ben "Evet" diyorum.

Ve Bayan Wayne Timmons, "Biricik Hıristiyan Tanrımıza mı?" diyor.

Evet. Resmi olarak, kolaylığı sebebiyle, artık Sebt Günü mutfağı temizlemenin zül sayılmayacağını söyleyerek konuyu yeniden Paspas Harikaları'na getirmem gerekiyor.

Ve Bayan Wayne Timmons, "Gülen bir fil tanrısına falan değil yani?" diyor. "Kıpır kıpır bir sürü kolu olan çıplak kadının tekine tapınmadığına emin misin?" diyor.

Yapılan aramaların temel prensibi, Selamlaşma, Onay ve Satış sırasıyla ilerlemektir. Öncelikle, iyi akşamlar, sabahlar ya da her neyse onu dersiniz; bu Selamlaşma kısmıdır. Müşteri ile konuşmak için izin istersiniz: Onay kısmı. Ancak ondan sonra Satış'a geçersiniz.

"Orada saat kaç?" diyor Bayan Wayne Timmons. "Burada akşamüstü dört."

Burada saat üç, aynı akşamüstü. Bir sapma daha. Belli bir sapma sayısını geçerseniz eğitim süpervizörünüzden ihtar alırsınız. Belli bir ihtar sayısını geçerseniz bundan bile düşük maaş ödeyen bir iş bakmaya başlarsınız.

"Bana zaman konusunda yalan söyleme" diyor Bayan Wayne Timmons. "Kalküta'da mısın, Yeni Delhi'de mi? Hindistan mı, yoksa Pakistan mı?" diyor.

Bir sapma daha. Walla Walla'dayım. Bire bir onun Tanrısına dua ediyorum: beyaz sakallı koca adama.

"Adın ne?"

Bill.

"Bana yalan söyleme Ömer ya da Ekber" diyor Bayan Wayne Timmons. "Biz Amerikalılar sizin ne şekilde eğitildiğinizi biliyoruz. Gazetelerde de televizyonda da çıktı. Size alışılageldik isimler veriliyor ve nasıl normal, gerçek insanlar gibi konuşacağınızı öğretiyorlar. Fakat biz yine de sizin, yavrucaklarımızın rızkını çaldığınızı biliyoruz" diyor.

Bilgi-işlem katının diğer ucunda, eğitim süpervizörü masasından kafasını kaldırıp bakıyor. Kaşları kalkmış halde, kadının gözleri benimkilerle buluşuyor. Bir tırnağıyla duvar-

daki dijital göstergeye işaret ediyor: sürmekte olan aramalara, vardiya başı toplam aramalara ve benim sapmamın ortalama konuşma sürelerini nasıl da aştığına. Üç dakikalık ortalama, dört buçuk dakikaya uzuyor. Eğitim süpervizörü, tırnağını boğazına doğru götürüp, kısa kes işareti yapıyor.

Kulaklığımda, Bayan Wayne Timmons, "Hamburger bile yemiyorsunuz. Resimler gördüm, pis ineklerin trafiği tıkamasına müsaade ediyorsunuz" diyor.

Gözlerim, ortalama konuşma süresinin beş dakikaya doğru uzayışını takip ediyor; diğer masalardan ve bankolardan iş arkadaşlarım, ikramiyelerinin içine edişime kafa sallayarak bana bakıyorlar. Kılavuz, özür dileyerek aramayı sonlandırmamı söylüyor fakat ben öyle yapmıyorum. Sapmaya devam edip, adımın William Bradley Henderson olduğunu söylüyorum. On yedi yaşındayım ve Washington, Walla Walla'daki Thomas Jefferson Lisesi'nde okuyorum. Araba alabilmek için para biriktirmek amacıyla, haftanın dört akşamı telefonda satış işinde çalışıyorum...

Ve Bayan Wayne Timmons, "Ah sizin gibi insanlar, hiçbir fırsatı kaçırmazsınız..." diyor.

Ve çok yüksek sesle, deyiveriyorum. Kulaklığımın mikrofon kısmına doğru, "Güven bana" diyorum.

Etrafımda, kulaklıklar yerlerinden fırlıyor. Dört bir yanımdan gözler bana dönüp üzerime dikiliyor. Siyahi meslektaşlar, Hispanik ve Asyalı meslektaşlar, Amerika Yerlileri.

Telefona doğru, "Dinleyin hanımefendi..." diye fısıldıyorum. Neredeyse bağırarak, "Ben de en az sizin kadar beyazım..." diyorum.

İşteki bir sonraki akşamımda, Sioux Falls alan kodlu bir adam, "Sizin gibi insanlar bizim uçaklarımızı kaçırıp, onları gökdelenlerimize çarptırıyor. Ben de kalkıp sizin o dandik paspaslarınızdan mı alacağım?" diyor. "Yok, almayayım Hacı..."

Tulsa alan kodlu adam, "Sarıklı" deyip telefonu yüzüme kapatıyor.

Fargo alan kodlu adam, "Deve binicisi" deyip telefonu yüzüme kapatıyor.

Memphis alan kodlu adam, "Çöl zencisi" diyor ve hat kesiliyor.

Arama kuyruğunda, bilgisayar beni sıradaki Batı Los Angeles alan koduna bağlıyor ve aramayı yanıtlayan kadın, "Tiananmen Meydanı'nda yaşananlar bir insan hakları trajedisiydi; fakat özgürlük için uğraş vermeye devam etmeniz lazım" diyor. "Uluslararası Af Örgütü üyesi olarak her bir kuruşumu, halkınızın düzgün bir maaşa ve güvenli çalışma koşullarına kavuşması için verdiği mücadeleye harcıyorum" diyor. "Ayaklanmanız ve emperyalist şirket derebeylerinin size vurduğu prangalardan kurtulmanız gerek" diyor.

"Dünya halkları sizin yanınızda" diyor.

Fakat paspası almıyor.

Arama kuyruğunda, bilgisayar beni sıradaki Washington Eyaleti'nden 509 alan kodlu Bay ve Bayan Wells'e bağlıyor ve telefonu bir kız açıyor.

"Sizinle zemin bakımındaki devrim hakkında konuşabilir miyim?" diyorum.

Kız da, "Tabii" diyor. "Konuş."

Selamlaşma, Onay ve Satış.

Lafımı kesip, kız, "Sana imreniyorum" diyor. "Ben, Walla Walla denilen, allahın unuttuğu yerdeki ufak bir şehirde sıkışıp kaldım. Birbirinin kopyası olan çocuklarla –aynı giysiler, saçlar ve hayallere sahip çocuklarla– aynı okula gidiyorum; sanki hepimiz aynı seri üretim hattından çıkmışız gibi. Ve bundan çıkışım yok. Asla" diyor.

Paspas Harikaları'nın nasıl da bütünlüklü bir zemin iyileştirme sistemi teşkil ettiğini anlatıyorum...

"Bir filin var mı?" diyor. "Yani, işe gerçek, canlı bir fille mi gidiyorsun?"

Kuyruk, ortalama konuşma süresi, kat süpervizörü. Ve "Evet" diyorum. Metnin dışına çıkıp, "Beş yaşında Hintli bir fil" diyorum.

"Ne kadar da havalı" diyor.

"Adı Sinbad" diyorum.

Kız, "Bayıldım buna!" diyor. "Benim bir kedim var; aslında bir oselo. Yani tam olarak büyüdüğünde bir oselo olacak ama ismi Karabiber" diyor.

Kat süpervizörü bakıyor, bana doğru geliyor, konuşmaya kulak misafiri olabilecek kadar yaklaşıyor.

"Ailem beni evlat edindi" diyor kız. "Ben Zaire'de bebekken beni evlat edinen babam da orada Barış Gönüllüleri'ndendi. İyiler hoşlar ama tüm çevredeki tek Afro-Amerikalı kız olmak garip." "Oselo nedir biliyor musun?" diyor.

Telefon numarasını karalama kâğıdıma yazıp, kıza, başka bir akşam için yeniden aranacaklar listemize onu ekleyebilir miyim diye soruyorum. Paspas Harikaları hakkında biraz daha konuşabiliriz.

"Evet, lütfen" diyor. "Adım Samantha ama asıl adım Shamu-Rindi."

Ve aramayı sonlandırıyorum.

O hafta okulda, öğle arasında siyahi bir kıza yanaşıp, "Zaire'den misin?" diye sordum. Öylece baktı. Bir omuz attı ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Başka bir gün, siyahi bir kıza, bir oselosu olup olmadığını sordum.

O da, "Bir *neyim*?" dedi.

"Ufak ebatlarda bir vahşi kedi" dedim.

O da gözlerini devirip, "Oselonun ne olduğunu *biliyorum*!" dedi.

Başka bir gün, Thomas Jefferson Lisesi'ndeki son siyahi kıza yanaşıp, "Asıl adın Shamu-Rindi mi?" diye sordum.

Kız, yavaşça gözlerini kırptı, geriye bakıp bekledi.

Ben de, "Samantha Wells?" diye sordum.

Ve kız, yavaşça elini kaldırıp, tırnağıyla yemekhanenin öbür ucundaki bir kızı işaret etti. Beyaz bir kızı. Uzun sarı saçları olan. Amigo kız kostümlü.

Yeniden aramamda, Samantha "Shamu-Rindi" şöyle diyor: "... kimse benim hoşlandığım müzikten hoşlanmıyor: tekno tarzda tribal dünya müziklerinden falan yani. Ya da yiyebildiğim tek yiyecek türü olan organik, doğal yiyeceklerden. Anlayacağın, benim damak zevkim, onların sınırlı deneyimlerinin çok ötesinde..."

Bir şey demiyorum.

"İyi bir örnek de" diyor, "yazın bu civarda, nemli havanın, afro-saçımı kabarık hale getirmesi..."

Bir şey demiyorum.

"Filin nasıl?" diyor.

İyi, diyorum. O iyi.

"Sinbad'dı, değil mi?" diyor.

Paspas Harikaları'ndan almak ister mi diye soruyorum.

Ve Samantha, "Eğer bir tane alırsam beni yarın yeniden arar mısın?" diyor.

Bir sonraki çalışma akşamımda, Yakima alan kodlu bir adam, "Tam şu anda" diyor, "bilmek istediğim şey, bizim vergi mükelleflerimiz sizi milyarlarca dolarlık mali yardımla besleyip durduğu halde nasıl olup da durumunuzun asla düzelmediği. Her daim ya AIDS'iniz var ya da kıtlığınız."

Kat süpervizörü sandalyeme yanaşıyor. Kafasını sallayarak, parmağını boğazına götürüp kes işareti yapıyor.

Ve aramayı sonlandırıyorum.

Bir başka aramamda Samantha, "... Doğu Hindistan'dan olduğun gerçeği çok hoşuma gidiyor" diyor. "Bu çok seksi" diyor. "Ya da Pakistanlı mısın?" diyor.

Ona, beşinci Paspas Harikaları'nı almak isteyip istemediğini soruyorum.

O da, "Bekle de babamın kredi kartını araklayayım" diyor.

Ertesi hafta Thomas Jefferson Lisesi'nde, sarışın amigoya yanaşıp, "Selam" dedim. "Sen Samantha Wells misin?" dedim.

O da, "Kim soruyor?" dedi. Sesi, telefondakinin aynısı. Neredeyse bir düzine Paspas Harikaları bulunan ama oselosu olmayan kız.

Ben, sözde fil çocuk, "Bir ara birlikte bir şeyler yapmak ister misin?" diyorum.

Ve Samantha, "Şu sıralar bir ilişkim var denebilir" diyor. "Bu okuldan değil" diyor. Amigo süveterinin içinde eğilerek yaklaşıyor, atkuyruğu yapılmış sarı saçları sırtına düşüyor ve sahte bir fısıltıyla, "O bir Hindu" diyor. "Aramızda şu romantik uzun mesafe olaylarından var..." diyor.

"Adı ne?" diyorum. Ona adımı hiç söylemedim.

Ve Samantha, başını iki yana sallayıp, "Onu tanımazsın" diyor.

Ben de ona soruyorum...

Biricik Hıristiyan Tanrısına inanmayan biriyle nasıl birlikte olabilirsin... diye soruyorum.

Saçlarım, kıyafetlerim, hayallerim ve bana dair olan her şey, onunkiyle aynı seri üretim hattından çıkmış gibi, bir diğer kopya gibi, orada dikilirken, "Tüm o Hindular..." diyorum. "Hindular nonoş..." diyorum.

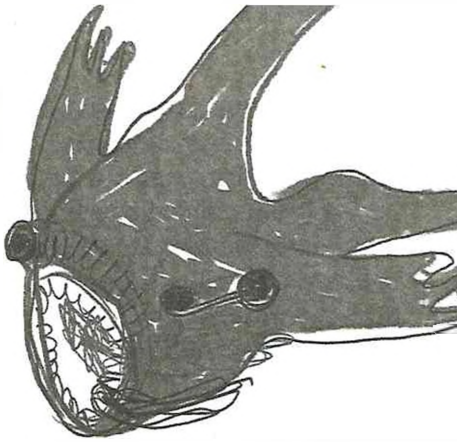
Ve o da, "Üzgünüm" diyor, arkasını dönüyor ve atkuyruğu sallanarak oradan uzaklaşıyor.

Ve arkasından, onun bir beyaz olduğunu bağırıyorum. Beyaz ırktan bir kız olduğunu bağırıyorum. Hıristiyan çocuklarla beraber olması gerektiğini bağırıyorum... Dünyanın diğer ucundan beyaz olmayan homonun tekiyle takılıp, tanrısı olmayan melez bebekler yapıyor olmasının değil...

Arkasından bağırıyorum: "İsmim Bill. Benim adım Bill Henderson."

Ne var ki Samantha Wells çoktan başını alıp gitmiş bile.

KURBAĞA PRENS

Mona Gleason'ın poposunda küçük bir Mickey Mouse dövmesi olduğundan Ethan işe ondan başlamaya karar verir. Dövmeden öpüp, "İlk mağara adamını hayal et" der, kelimeleri onun tenine doğru fısıldayarak.

Mona, "Yapma" der. "Gıdıklamak yok." Fakat önünü dönmez.

Ethan onu bir kez daha faresinden öper ve şöyle der: "Bir mağara adamının yakılmış bir sopayla dürtüldüğünü hayal et. İsin derisine işlediğini ve mağara adamının siyah beneğinin asla yok olmayacağını fark ettiğini..."

O ana dek Ethan, öpüşüp koklaşma, oynaşma ve oral yapma gibi aşamaların icabına bakmıştı bile. Odasında Mona'yla, ev ahalisi işten çıkmadan önce uzun bir öğleden sonra boyunca ikili Ethan'ın yatağındalar. Ethan'ın kotunu üzerinden çıkarmaması tam bir muharebe olmuş. Mona'nın kıyafetleri dört bir yana dağılmış halde. Tişörtü ve eteği. Çalışma masasını örtüyor, Mona dışındaki her şeyi örtüyor. Ethan onun memelerini sıkmış, iç çamaşırlarını yavaşça çıkarmış. Dövmesi, ailesinin ondan hiç haberdar olamayacağı bir yerde. Amaç da bu. Mona, işi sonuna kadar götürebilecek kadar çok ıslanmış durumda. Hafifçe inildeyerek sularını

çarşafa akıtıyor; fakat Ethan, yakın zamandaki geçmiş facialarını yinelemek istemiyor.

İlk dövmeli mağara adamının yaşadığının aksine, tarihin, keşfi için onun hakkını teslim etmesini istiyor.

Dudaklarını büzüyor ve emerek Mickey Mouse'un suratını edepsiz bir mora boyuyor. "Şuna baksana: Emik Mouse" diyor. Karnının üzerinde uzanmış halde, Mona arkaya doğru kıvrılıyor ama hâlâ ayna olmadan göremiyor.

Ethan, "İlk mağara adamının, siyah beneğini daha büyük bir hale getirdiğini hayal edebilir misin?" diye soruyor. Ethan, isi tarif ediyor ve sivri bir kemik parçasını ve kanlar içinde kalana kadar kendine bunu saplayan birini. Bu durum diğer mağara adamlarına nasıl delice görünmüş olmalı. Sonradan havalı görünen bir şey hep nasıl da başta delice görünür. Mickey Mouse'lu deriyi çimdikleyip, "Kulağına küpe geçiren ilk mağara kadınını hayal edebilir misin?" diyor. "İsterse bir balık kılçığı ya da kaktüs dikeni olsun, kulağına geçirdiği her ne ise onun bir küpe olduğunu bile bilmiyordu" diyor.

Mona kıkırdıyor ve Ethan'ı pantolonunun üzerinden sıvazlıyor.

"Siz hanımlar artık kurşun geçirmezsiniz" diyor Ethan. "Hepiniz HPV'ye karşı aşılısınız ve hamile kalmamak için milyonlarca yönteminiz var."

Mona'nın bakışları Ethan'ın kasıklarıyla yüzü arasında gidip geliyor. Mona dudaklarını ıslatıyor.

Ethan, Güney Denizi adaları yerlileri tarafından bulunan "pearling" uygulamalarından bahsediyor. Bir yerli, penisinin baş kısmında küçük bir kesik açıyor. Derinin o üst katmanının hemen altına bir inci yerleştiriyor ve kesiği dikerek kapatıyor. Muhtemelen bunu kendisi yapmıyor. Muhtemelen bu işi bir cadı doktor yaparken bir futbol takımı kadar Tonga yerlisinin adamı tutması gerekiyordur. Fakat kesik doğru düzgün iyileşirse bunu yineliyorlar. Adamın sikinin başı boyunca incileri, bir dizi inciyi, gömüyorlar. Böylelikle, adam sertleştiğinde, o inciler, o küçük sert yumrular, doğruca bir hanıma vuracak.

Bunu duyan Mona, Ethan'ı önceki kadar sert olmayan bir biçimde sıvazlamaya başlıyor. Pantolonuna bakıyor ve "Bana söylemediğin şey bu mu?" diye soruyor.

"Hayır" diyor Ethan. Bırakıyor Mona o kadar da kötü bir şey olmadığını düşünsün.

İşin hilesi, gerçeğe minik adımlarla ulaşmak. Dövmeden piercing'e, sonrasında da pearling'e. Bunun ardından, tuzlu suyla şişirmeyi tarif ediyor. İnsanların, çoğunlukla da erkeklerin, testis torbalarının üst kısmına yakın bir yere çentik açmalarını anlatıyor. Bunun kulağa sapkın ucube gösterilerinin münferit meşgalelerindenmiş gibi gelmemesi için "erkekler" ve "testis torbaları" diyerek çoğulluğa vurgu yapıyor. Adamın biri, bu küçük çentikten içeri steril bir boru sokarak testis torbasını litrelerce tuzlu suyla dolduruyor. Adamın torbası basket topu ebatlarına geliyor ve o da yarığı iyileşmek üzere bantlıyor.

Bunu dinlemek, Mona'nın fermuar peşinde koşmayı bırakmasına neden oluyor. Rengi sararıyor fakat bu, planın bir parçası.

"Kadınlar da bunu yapıyor" diye açıklıyor Ethan. Göğüslerine, alt kısımlarından, kan vermede kullanılanlara benzeyen türden büyük bir iğne kullanılarak. Göğüsler ya da testis torbaları olsun, kişinin bedeni suyu emene kadar orası birkaç gün büyük kalıyor. "İnternette fotoğraflarını gördüm" diyor Ethan. "Memelerin kocaman ve bitişik oluyor, sanki sıvı dolgulu bir Victoria's Secret sutyeni takmışsın gibi, ama sutyen olmadan" diyor.

Bu görüntü Mona'nın kollarını göğsünde kavuşturmasına neden oluyor.

Ethan onu, yalnızca seksi göründüğünden seçmiş değildi. Onun daha açık fikirli olacağını düşünmüştü. Amber Reynolds ya da Wendy Finerman gibi değil. Mona Gleason'ı üniversiteye hazırlık düzeyindeki Mikrobiyoloji dersinde bulmuştu. Viroloji üzerine bir oturumda. Ethan Mona'yı seviyor çünkü Mona

virüsleri seviyor. Onlarınki kusursuz bir eşleşme. Ethan'ın kasığında bir şeyler, doğmaya hazır bir bebek gibi kımıldanıyor.

"Beden modifikasyonu" diyor Ethan. Her çağ, tarihin başka bir noktasından bakıldığında gülünç görünen bir moda akımını benimser.

Artık Ethan, Mona'nın onu yatağa atma konusunda gelgit yaşamaya başladığını görebiliyor. Mona kızışmış durumda. Ama Ethan'ın konuşmaları onun ateşine ve azgınlığına sekte vuruyor.

"Benim bakış açıma göre", diye devam ediyor Ethan, "insan, yaşamını bir şey için feda etmek zorunda."

Ethan, Mona'nın yatakta aralarında bir insan sığacak kadar boşluk bıraktığını fark ediyor.

Ethan, "Hiç Kerhane Meyvesi diye bir şey duydun mu?" diye soruyor.

"Kestane meyvesi mi?" diyor Mona.

Ethan daha yavaş bir biçimde tekrarlıyor: "Kerhane." "Genelev anlamında yani" diyor.

O noktada Mona, temkinli bir ifade takınıyor. Noktaları birleştirmeyi hiç istemiyormuşçasına alnını kırıştırıyor.

Ethan, "Peki ya 'hız tümsekleri'ni?" diye soruyor.

Mona'nın yüzündeki endişe çizgileri ortadan kayboluyor. Başıyla onaylıyor.

" 'Koçanda-mısır'ı biliyor musun?" diye soruyor Ethan.

Mona gözlerini deviriyor. Rahat bir nefes almanın verdiği sersemlikle "Tabii ki" diyor.

Ethan başını iki yana sallıyor. "Neden bahsettiğime dair en ufak bir fikrin yok." Kapalı olduğundan emin olmak adına pencereye bakıyor. Kapı kilitli. İşitme mesafesinde kimse var mı diye kulak kabartıyor. Asayişin berkemal olduğundan emin olunca konuşmaya devam ediyor: "Bunlar, hayat kadınlarının onlara taktığı isimler."

"Fahişelerin mi?" diye soruyor Mona.

Ethan, onu düzeltmek için parmağını havaya kaldırıyor. "Seks işçileri" diyor.

"Koçanda-mısır?" diye soruyor Mona.

"Dinle bakalım" diyor Ethan. Şehrin doğu bölgesine gidişini betimliyor. Evden sıvışıp, gecenin bir vakti doğu bölgesine giden trene atlayışını. Hafta sonları da muhtelif saatlerde. Bunlar araştırma amaçlıydı. Pek bir maliyeti yoktu.

Bunu duyan Mona, Ethan'ın nereye varacağını bilir gibi bir yüz ifadesi takınıyor.

"Lateks eldiven takıyordum" diyor Ethan, yöntemlerini savunmak için. Bilimsel protokolünü... Okulda hemşirenin odasından steril pamuklu çubukları ve kimya laboratuvarından petri kaplarını nasıl çaldığını anlatıyor. Numunelerin kültivasyonunu hemen odasındaki çalışma masasının üzerinde yapmış.

Mona, üzerinde kitapların yığılı olduğu çalışma masasına bakıyor. Viroloji üzerine ders kitapları. Petri kapları yok. "Seks işçileriyle seks mi yaptın?" diye soruyor.

Ethan yüzünü ekşitiyor. "Hayır" diyor. "Tek yaptığım, steril pamuklu çubuklarla 'temizliğe' girişmekti."

Yüz ifadesine bakılırsa, Mona, zihninde temizlik yapan birini canlandırıyordu. Bir gemide, paspas ve kovalar dolusu sabunlu su eşliğinde güverteyi temizleyen denizcileri.

Meseleyi açıklığa kavuşturmak adına Ethan açıklama yapıyor: "Deneklerin her birine enfeksiyon geçmişlerini sordum. Enfeksiyonlarının ilk ne zaman ortaya çıktığını. Ne hızla yayıldığını. Rahatsızlığa ve negatif semptomlara ilişkin sorular."

Görünüşüne bakılırsa bu noktada Mona, kıyafetlerini bulmaya hazır durumda.

Zaman kazanmaya çalışmak ve Mona'yı yatıştırmak adına Ethan, "Düşündüğün gibi değil" diyor. Yüreğine su serper gibi, "Eğer aşılıysan tehlikede olmadığını garanti ederim" diyor.

Mona yataktan dışarı uzanmaya başlıyor. Telefonuna uzanıyor fakat ona önce Ethan ulaşıyor. Telefonu ondan uzağa doğru tutarak sözlerini yineliyor: "Dövmeli ilk adamın nasıl da kafadan çatlak görünmüş olabileceğini hatırlıyor musun?"

Mona, gözlerini onun gözlerine dikiyor.

Ethan bunları ona anlatıyor çünkü anlamasını istiyor. O bir kaçık değil. İffetli biri olduğu falan da yok; yalnızca açık etmemesi gereken bazı şeyler var. Mona'nın, pantolonunu indirdiğinde neyle karşılaşacağını bilmesini istiyor. O bir sanatçı. O çığır açan bir öncü. Ona bunları anlatıyor ki Mona, gördüğünde çığlığı basmasın.

Ethan, ayaklarının üzerine doğrulup, Mona'nın tepesine dikiliyor. Ona hatırlatmada bulunuyor: "Burnuna kemik takan ilk mağara kadınını hatırlıyor musun?" Şimdi de kemerine uzanıyor. Tokayı çözmek için hamle yapıyor. Telefonu omzundan geriye doğru fırlatıyor. Kemeri çözüyor.

Mona'nın, Amber Reynolds'ın yardım çığlığına benzer bir çığlık atmasını istemiyor. Ya da Wendy Finerman'ın yeltendiği gibi 911'i aramasını.

Ethan, evrimin, ortadan kaybolmak istemeyen eksik halkası. "Ben, insanoğlunun şimdisi ile geleceği arasındaki şeyim" diyor.

Mona artık kızışmış falan değil. Ama bir ödlek de değil. Tüm bunlar onda merak uyandırıyor. Ethan orada dikilmeye devam ederken, Mona dizlerini altına toplayıp, yatağın üzerinde çömeliyor. Saçını yüzünden çekip arkaya atıyor. Memeleri, meme uçları düzleşmiş durumda. Ethan kot pantolonunun en üstteki düğmesini açıyor.

"Kendine kobaylık eden ilk bilim insanı ben değilim" diyor. Fermuarını indirirken, Mona'nın yüz ifadesinden görebiliyor: İşler yolunda gitmiyor. Ethan yavaşça başlayıp, durumunu aşama aşama ortaya koymuş olsa da, gördüğü şey Mona'nın yüzündeki tüm bilimsel rasyonaliteyi silip atıyor. Gözleri fal taşı gibi açılıyor. Ağzı şaşkınlıktan açık kalıyor. Ağzından

yalnızca, soluğunun kesildiğini gösteren ufak bir kasılma sesi çıkıyor.

"Metodum" diye açıklamaya girişiyor Ethan, "minik iğneler yapıp, her birini farklı bir numuneyle enfekte etmekti." Makul davranıp, Mona'nın yüzündeki ifadeye tepki vermemek için büyük çaba sarf ediyor. "Biyolojide olduğu gibi" diyor umutla. "Hani Gregor Mendel'in bezelyelerinde olduğu gibi? Ben kendi kendimin deney bahçesiyim."

Dövmeli ilk mağara adamı böyle hissetmiş olmalı. Hatta belki de Prens Albert: lisesinin soyunma odasında herkes gözlerini dikmiş ona bakar, onun kafadan çatlak bir ucube olduğunu düşünür ve Prens Albert'ın harikulade bir akımın öncüsü olduğunu ve birkaç yıla kalmadan herkesin o şeyden isteyeceğini bilmezken. Hayır, muhtemelen her bir futbol oyuncusu Prens Albert'a, tıpkı Mona'nın yüzünün kanı çekilmiş halde bana bakakaldığı şekilde, öküzün trene baktığı gibi bakmıştı.

Ethan'ın onu büyük bir dikkatle hazırlamış olmasına rağmen Mona, gözlerini Ethan'ın bacaklarının arasına dikmekten öte bir şey yapamıyor. Dili tutuluyor. Ethan ona bilimsel metodunu açıklamaya çabalarken Mona'nın yüzü, sessiz bir kahkaha atıyormuş gibi donakalıyor. Ethan'ın amacı, pearling'de ve pek çok beden modifikasyonunda olduğu gibi, cinsel hissi arttırmaktı. Tüm kadınlar aşı olduklarına göre bir adamın enfekte olması ne fark ederdi ki? Topladığı deney numunelerini yerleştirmiş ve neler filizlenecek diye seyre geçmişti. İğneler bir şey değildi. Dövmeden daha kolaydılar. Piercing'den daha az acı vericiydiler.

İlk mahsuller derisinden dışarıya fışkırdığında, minik tomurcuklardan bir iz oluşturmuşlardı. Neredeyse şirin bir şeydi. Yaşlı MacDonald'ın Çiftliği gibi. Boydan boya, büyüteç yardımı olmadan görülemeyecek küçüklükte minik yumrucuklardan oluşan biz izi vardı. Bu ufak tomurcuklar büyümeye başladığında Ethan onlara neden Kerhane Meyvesi dendiğini anlamıştı. Neticede, diziler ortaya çıkmış ve giderek

büyümüştü ve bombeli ufak hazne dizileri aletini boydan boya kaplamıştı, ki bununla beraber Ethan bunların diğer adının koçanda-mısır olmasının nedenini anlamıştı.

Mona diz çökmüş halde, pencereye bir bakış atıyor. Kilitli olan kapıya. Mona'nın tepesinde bacakları iki yana açılmış halde dikilen Ethan, "Bilimsel açıdan büyüleyici olduklarını itiraf etmelisin" diyor. Bazıları kırmızı renkte. Diğerleri pembe renkte. Parlak pembe renkte damlaları. Diğerleri daha koyu renkte görünüyordu; mor renkte döküntülerden eflatun renkli döküntüler fışkırıyordu. Bir kısmı soluk beyaz renkteydi, irileşerek, dışarıya doğru birbirinin içine geçiyordu. Mikrobiyolojide, bir virüsün ne canlı ne de cansız olduğunu görmüşlerdi. Teknik olarak ikisi de değildi. Bilim, virüsün, proteinle kaplanmış nükleik asit parçacığı olması dışında, ne olduğu konusunda emin değildi.

Ethan'ın artık işemek için oturmak zorunda kaldığını söylemeye bile gerek yok.

Tabii Mona'nın genital bölgesinin artık kupkuru olduğu gerçeği de elde.

Babası Ethan'a, onun açısından hiç de hayırlı olmayacak kadar akıllı olduğunu söyleyip duruyorsa da Ethan bu defa durumun öyle olmadığını biliyor. Bir defa yöntemini mükemmelleştirdi mi bunun patentini, haklarını ya da her neyse onu alacak ve bu, ailesini zengin edecek. Ethan, bir erkeğin aletini büyütüp onu kişinin ihtiyacına göre düzenleyecek güvenli ve etkili yegâne yolu icat etmişti. Tüm dünya başına üşüşecek.

Problem, Ethan'ın bahçesinin büyümeye devam etmiş olması. Şu an bile bahçe şişmeye devam ediyor. Artık o bir koçanda-mısır değil. O bir mısır tarlası. O yalnızca bir deney bahçesi değil; artık değil. Bezeler ve yumrulardan oluşan bir orman. Aşağıda, siyaha çalan morlukta bir siğil kümesi var. Filizlerden tombul et benleri fışkırıyor ve dizlerine doğru yolu yarılamış sarkarak bir cangıl oluşturana dek asma bıyıkları gibi dallara ayrılıyor.

Ethan'ın bacaklarının arasından sarkan bu sallanan bahçeler, biçimsiz ince uzun etten sarkan daha büyük topakların ardından damlayan yumrularla dolu bir kıl yumağı gibi görünüyor. Sivri sarkıtlardan bir küme oluşturuyor, ağır bir perde gibi sallanan laçkalaşmış ve çırpınır haldeki doku. Bu anormal hücre büyümesinin oluşturduğu yoğun saçaktan, örümcek tükürüğü kadar renksiz, yapışkan sperma iplikleri yavaşça alçalıyor ve herhangi bir hareket, nefes alıp verme ya da güm güm atan bir kalp, sarkacı nazikçe bir yandan diğer yana harekete geçiriyor.

Ve bir şekilde bu, bu salyalar akıtan cangıl, Mona'yı algılayabiliyor. Memelerinin kokusunu alıyor, çıplak teninin ısısını hissediyor. Amber ve Wendy'de olduğu gibi. Ve büyüyor, normalde Ethan'ın serebral korteksine gitmesi gereken kanı çalıyor. Onun sinir sistemini gasp ediyor. Ve büyüyor; Ethan'ın geri kalanı, yani asıl Ethan, kuruyup büzüşene dek, o, her yanından etli saplar ve duyargalar sallanıp duran bir yaratık halini alıyor. Yaratık genişliyor; siğiller bezelerle çiçekleniyor, kabarıyor, şişen etten dönerek fışkıran kısımlarla balon gibi şişiyor. Kan ve lenfositle genişliyor, ta ki Ethan'dan geriye kalan tek şey, yaratığın kırmızı-benekli, siğilli sırtının ortasına tünemiş, sıkışmış ve çekmiş bir kalıntı olana dek.

O şey, Mona'nın tepesinde şahlanıyor, yabancı ve zihin yoksunu bir biçimde. Ethan, o şeyin kıçının kenarındaki bir lekeden fazlası değil artık. Mona'nın Emik Mouse'undan fazlası değil.

Yaratık, daha önce hep nasıl hareket ediyorduysa o şekilde hareket ediyor. Kaslar olmadan. Kemikler olmadan. Bir terliksi hayvanın hareket ettiği biçimde, yatak boyunca tek yönde genişleyerek. Yaratık, titrek bezelerin kasılıp gevşemesiyle, bir hidrolik sel baskını ve hücre duvarlarının alternatif drenajı ile hareket ediyor. Biçim almak için iskelete ihtiyacı yok. Böyle yaparak, tepetaklak bir biçimde Mona'ya doğru biraz daha yaklaşıyor.

Bu noktaya gelindiğinde, Ethan neredeyse uyur vaziyette. Ne canlı ne de ölü. Güçlükle konuşabiliyor çünkü yaratık, kanının büyük kısmını ele geçirmiş durumda. Cılız bir sesle, "Yapabileceğin en kötü şey paniğe kapılmak" diyor. Ethan, estetik meselesini mantıklı ve aklıselim bir biçimde açıklayarak Mona'yı ikna etmeye çalışıyor. Kültürün ve evrimin en son noktasını.

Fısıltıyla, "Siz hanımlar dünyaya canlı getirebilecek yegâne kişiler değilsiniz" diyor. Kendisi bunun bir kanıtı. Başta sadece, kendi sikini büyütüp zengin olmaya çalışan bir çocuktu; fakat bir de baktı ki, kendisi, yeni bir baskın türe açılan kapı olmuş.

Sorun şu ki bunu sonuca tek başına ulaştırması mümkün değil.

Ethan yalvarıyor. Mona uzanıp ona bir dokunsa. Onu okşasa. Belki de onu, peri masalındaki o çirkin kurbağa gibi bir öpse. Popüler kültür, sıradan, normal genç adamlardan ortaya çıkan canavarsı şeylerle dolup taşıyor. Ethan'ın düşünce yapısına göre, bu, Örümcek Adam'a olandan pek de farklı sayılmaz. Mona Gleason onun müşterek mucidi olabilir. Ona dost eli uzatıp, şişliği indirebilir. İkisi beraberce onu ehlileştirebilirler.

Tek bir... Tek bir öpücükle Ethan yeniden onun Beyaz Atlı Prens'ine dönüşecek.

Ethan'dan geriye kalan ufacık şey de kurutulmuş, canavarın kıçındaki bir sivilce kadar kalmış durumda; ama o hâlâ Mona'nın çığlığını duymayı bekliyor.

Ethan, çığlıktan sonra onun kaçmaya yelteneceğini biliyor. Amber ve Wendy'nin yeltendiği gibi. Ve eski haline döndükten sonra Ethan, kendine gelerek Mona'yı da Amber'ı bulduğu şekilde bulacak: boğulmuş ve morarmış halde ve diğer her şeyle. Ve ev ahalisi eve dönmeden onun bedenini dolabına zula etmesi gerekecek. Sonra da ertesi gün okula gidip, boş sandalyenin yanına oturması gerekecek. Akşamüstü, apar topar eve gelip onu gömmesi gerekecek. Polislerin ya da ebe-

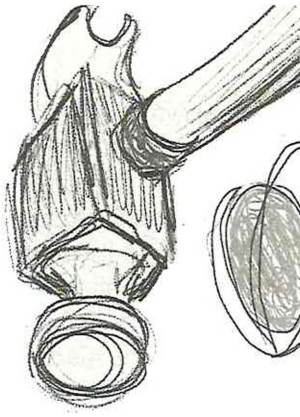
veynlerinin hiç anlamayacağına neredeyse emin. Numune topladığı fahişeler bir defa duyum aldı mı kıyameti koparacaklar ve kimse özel patent hakkını alamayacak.

Sonra, bu da yetmezmiş gibi, yeni bir kız arkadaşla sil baştan başlaması gerekecek.

Derken Ethan bir şey hissediyor. Bir gıdıklanma. Bir gıdıklanma hissi.

O anda sıcacık bir şey hissediyor. Mona'nın titreyen karman çorman kıllar ile sallanan etten oluşan yığının derinliklerine uzattığı parmakların sıcacık dokunuşu bu ve Ethan'dan geriye kalan küçük ve ıslak parçanın etrafındaki tatlı, yumuşak dudakları.

DUMAN

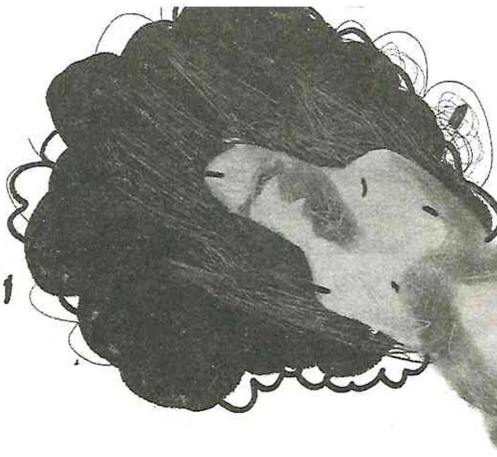

Artık hiçbir lafı ağzından öylece çıkıvermiyordu. Her hecenin ölçülüp biçilmesi gerekiyordu. Her biri, kahkaha attıracak, hâkimiyet kuracak ya da ona para kazandıracak şekilde ayarlanmıştı. Karısı bir dergiyi incelerken o da mutfakta oturmuş kahvesini içiyordu. Karısı dergiyi hafiften indirip, "Ağzını da bıçak açmıyor ha?" dedi. Adam, dergi kapağının üzerinden karısının yalnızca mavi gözlerini görebiliyordu. "Dilini kedi mi yuttu?" dedi kadın. Her ne yanıt verirse versin, üzerine fazlaca düşünülmüş gibi olacaktı sanki. Üzerine konuşmak... Yeni kelimeler yaratmak, halihazırda iç karartıcı olan durumu yalnızca daha da kötü bir hale getirirdi. Çok uzun zaman boyunca dil, onu bir damızlık kısrak gibi kullanmıştı; o da, diyecek önemli bir şeyi olmadıkça bir şey dememeye azmetmişti. Her sabah çözdüğü, gazetedeki çapraz bulmacayı kenara koydu. Okumakta olduğu kitabı, kahve kupasına altlık yaptı. Daha şimdiden, içine hapsedilmiş olan kelimeleri, baskının bir patlamaya doğru büyüyüp genişlediğini hissedebiliyordu. Dilin yeryüzüne gelip, kendisini ebedileştirmeleri adına insanları icat ettiğinden endişe duydu. İncil de bundan aşağı kalmayan bir şey söylüyordu: "Başlangıçta Kelam vardı ve Kelam Tanrı'ylaydı ve Kelam

Tanrı'ydı." Dil, uzaydan gelmiş ve kendisini sürdürecek uygun konağı bulana dek, kertenkelelerle, maymunlarla ya da her neyleyse çiftleşmişti. O ilk insan, özel adlar ve bileşik fiillerden oluşan karmaşık bir DNA dizisiyle tanıştırılmıştı. Dilin dışında, o insan var olmuyordu. Kaçmanın bir yolu yoktu. Herhangi bir şey hissetmek, bundan böyle, giderek artan miktarlarda kelimeyi gerekli kılıyordu. Kelimelerin azametli depolanma alanı ve havayolu taşımacılığı. En ufak bir irfan sahibi olabilmek için bile muazzam miktarlarda konuşmalar gerekmişti. Sohbet, bir kuşun bir düğmeye yapıştırılmış bir mısır tanesini gagaladığı, düğmeye basılmasının bir dizel lokomotifi harekete geçirdiği ve yüz elli kilometre uzunluğundaki cilalı raylar boyunca, bir atom bombasına çarpana dek hızla ilerlemesine neden olduğu, bomba patlamasının Yeni Zelanda'daki bir fareyi ürküterek yerinden sıçrattığı, böylece farenin mavi küflü peynir kırıntısını tartıya düşürerek tavaları devirdiği, böylece boş tavalardan birinin havalanıp bir düğmeyi çevirdiği ve bunun da tuzak telini sallayıp minik bir çekici serbest bıraktığı, sonra da çekicin ancak bir Antep fıstığının kabuğunu kıracak düzeyde bir güç uygulayarak savrulduğu şu Rube Goldberg makinelerinden biri gibiydi. Karısı, bir şey diyecekmiş gibi soluk aldı. Geriye doğru karısına, bu türden bir fıstık beklentisiyle baktı. Kadının dergisinin üzerinde iri sarı harflerle "Elle Décor" yazıyordu. Kadın öksürdü. Okumaya döndü; şunu söylerken, kahve kupasını kaldırıp bardağın ağzını, ondan kendisine beyaz bir maske yapmak için eğdi: "Fransızların düşündüğün şeyle ilgili bir deyişleri var." Adamın gayet iyi bildiği üzere, herkes milyarlarca mikrop tarafından iskân ediliyordu; sadece bağırsak florası da değil. İnsanlar, çoğalarak başka yerlerde yaşamını sürdürmek isteyen akarlara ve virüslere konaklık ediyordu. Bunlar her el sıkışmada gemiyi terk ediyorlardı. Kendimizi, buyurgan yolcularını oraya buraya taşıyan bir gemiden öte bir şey olarak tahayyül etmek ahmaklıktı. Biz bir hiçtik. Kahvesinden bir yudum alarak gemideki herkese daha fazla şeker

ve kafein yolladı. Baskıyı azaltmak için, kelimeleri, her bir kamarası futbol sahası büyüklüğünde olan ve her bir balo salonu karşı duvarı görülemeyecek genişlikte şişkin olan devasa bir transatlantiğe enerji sağlamaları için yakıldıkları bir fırının içine küreDiğini hayal etti. O gemi, orada her daim gece olan bir okyanusu geçiyordu. Vals çalınıp, bacalar yanıp küle dönmüş diyalog cüruflarını püskürtürken, her bir güvertedeki her bir ışık, orası bir muayenehaneymişçesine alev gibi parlıyordu. Adam, kömür ambarında, dengede durabilmek için bacaklarını iki yana açarak dikilmiş terliyor ve kükreyen alevleri, "Merhaba'lar", "Mutlu yıllar'lar" ve "İyi günler'ler" ile besliyordu. Bir yığın "Seni seviyorum" ve öbek öbek "Satış vergisi dahil mi?" küredi. Bu geminin varacağı ana dek içinde kelimelerin olmadığı mavi ve kusursuz bir gezegen tahayyül etti. Ya da bir transatlantik bile değil. Yalnızca bir filika kâfi gelirdi. Yalnızca, yaşayan kelimeleri hâlâ ağzının içinde kuluçkaya yatan, ölmekte olan bir denizci. Son nefesiyle, denizci, "Kimdir o?" diye sorardı ve bir cenneti enkaz haline getirmek için tüm gereken buydu.

MEŞALECİ

Kum fırtınası öyle küçük kedi adımlarıyla gelmedi.* San Francisco üzerine çöken Dashiel Hammett sisi ya da Los Angeles'ta sahnesini kuran Raymond Chandler sisi gibi değildi. Bu çöl fırtınası, çadır kentin üzerine, kavurucu, kahverengi bir tipi gibi alçaldı. Gece boyunca kampçılar, havayla şişmiş olan çadırlarında çömeldiler. Ağızlarıyla burunlarına ıslak bandanalar bağladılar. Çember dansları ve ateş yutma gösterileri yerine, bong ve el feneri eşliğinde boğuk seslerle hikâyeler anlattılar. Ölülerine sessiz bir hürmet içinde, kabilelerinin emniyetini terk etmiş olan *burner*'ları** anımsadılar. Aptallar, bugünkü gibi bir fırtınada, sarhoş bir yön duygusuna güvenip maceraya atılmışlardı. Varış noktaları yalnızca birkaç adım ötedeydi belki ama erozyon halindeki kum parçacıklarından korunmak için kapalı gözleriyle körlemesine ilerleyen gezginler fırtınanın vahametini göz ardı ettiler. Kumlar tarafından

* Carl Sandburg'ün *Chicago Poems* (1916) adlı kitabında yer alan "Fog" adlı şiirin ilk dizelerine gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

** 1986'dan bu yana, Ağustos-Eylül döneminde ABD'nin Nevada eyaletinde bulunan Black Rock Çölü'nde, dokuz gün süreyle ve on binlerce kişinin katılımıyla gerçekleştirilen "Burning Man" festivali katılımcılarının kendilerine verdikleri ad. (ç.n.)

kırbaçlanırken, hatayı da iyice şiddetlendirmişlerdi. Tam bir tevekkülle sendeleye sendeleye ilerlerken, sağlam bir şeylere tutunabileceklerine emindiler. Kurtuluş hep ulaşabilecekleri bir şeymiş gibi görünürdü...

Şafakta, bir telsiz cızırtısı duyuldu. Baştaki paraziti bir ses takip etti. Bir kadın sesi. Yarısı kuma gömülmüş, pislikten tıkanmış haldeki telsiz sordu: "Rainbow Bright, duyabiliyor musun?" Bir kez daha parazit cızırtıları tozlu havada asılı kaldı. Ses, "Strawberry Shortcake konuşuyor" dedi. "Kıvırcık Nane Durumu var. Anlaşıldı mı?"

Gündoğumuyla beraber, tozlar duruldu. Telsizin yanında, uzun bir fermuar aşağı indi. Nemli bir uyku tulumunun içinden bir el uzandı. Her bir parmağa kınayla desenler çiziliydi. Siyah ojeli tırnaklar. Taşı onikse dönmüş mood yüzüğü: kaygılı. En düşük hal. Genç bir el değildi; daha genç zamanları olmuştu. El, çadırın pisliklerle dolu zemininde etrafı arandı; sönmüş ışın çubuklarını, pisliğe bulanmış şeker kolyeleri ve yapış yapış, kullanılmış kondomları es geçti, ta ki telsizi bulup onu uyku tulumunun içine çekene dek. Boğuk bir sesle, bir adam aksırdı. Adam, "Rainbow Bright konuşuyor" diye yanıt verdi.

"Tanrıçaya şükür" diye yanıtladı kadın sesi. Strawberry Shortcake.

Adam, uyku mahmuru, parmağını göbek deliğinin derinliklerine soktu. Orta yaşa gelmenin bir ikramiyesi buydu: Midesini büyütmüştü. Bir adamın midesi ne kadar büyükse, göbek deliği o kadar derin oluyordu; Rainbow Bright'ınki de bir kanguru kesesi gibiydi. Parmak uçlarıyla beş miligramlık Stelazine'i hissetti. Güney Afrika Mandrax'i. Yalnız böyle acil durumlar için zulalanmış on beş miligram Mellaril. On miligram yeşil Mellaril çıkarıp, çatlak dudaklarının arasına koydu. "Ortada bir Kıvırcık Nane Durumu olduğuna emin misin?" diye sordu. Uyku tulumu geriye doğru katlanıp, içinde bulunan kişiyi ortaya çıkardı: sakallı, güneş yanığı olan bir adam. Arapsaçına dönmüş boncuklu kolyeler onu boğma tehlikesi taşıyordu. Çıplak göğsündeki kıllara takılmışlardı. Boncuklu

bir dizi, altdudağında bulunan gümüş halkaya dolanmıştı. Telsizi kulağına tutup sordu: "Nerede?" Kedi sidiği kokusu alıyordu. Boştaki eliyle, rastalı saçından bir avuç kadarını yakalayıp burnuna götürdü.

Strawberry Shortcake'in sesi, "Ben Çamur Halkı'nın kamp alanındayım" dedi.

Uyku tulumu, terden fazlasıyla ıslanmış gibiydi. Rainbow Bright'ın yanında yerde boş bir bong vardı, içindekiler dökülmüştü. İçindeki su, örgülerinin arasına girmişti. Su bile değildi. Önceki gece bongu Jägermeister ile doldurmuştu. 'meister, skunkweed* kalıntısı ve THC arasında, kafası leş gibi kokuyordu.

Daha da yakında, kıvrılmış yatan çıplak biri vardı. Ruhani bir yolculuğa çıkmış genç bir dişi derin bir uykudaydı. Koma-vari bir uyku. Masallardaki türden bir lanetin etkisinde olan birinin uykusu. Bilinmedik biri, yüzünün ve çıplak memelerinin her yanına yıldızlar yapıştırmıştı. Erikler gibi koyu mor ve onlar gibi iri iri, hatta belki de daha iri meme uçları. Eskiden öğretmenlerin ödevlere puan vermekte kullandığı, kırmızı, altın ve gümüş rengi folyo yıldızlardan. Birisi alnına bir şeyler yazmak için siyah renkte bir çamaşır kalemi kullanmıştı. Rainbow, kelimeleri okuyup, yüzünü buruşturdu. Hepsi büyük harflerle, "Babasının Kızııııı" yazıyordu. El yazısına iyice baktı. Kendi yazısı gibi görünmüyordu.

Ufaklık öyle bir rahat uyuyordu ki memelerinin üzerinde çalışan sinek çeteleri bile onu uyandırmıyordu. Rainbow eliyle onları uzaklaştırdı. Boş bir centilmenlik jesti. Havada vızıldadılar ve onun oradan ayrıldığı saniye akbabalar gibi kadının üzerine çullandılar.

Strawberry, acaba polis çağırmalı mı diye sordu.

Bu onu gerçekliğe geri döndürdü. Neredeyse gerçekliğe. Yeterince yakınına. Mellaril sihrini gösteriyordu. "Olumsuz" dedi. "Biz asla ortamı kızıştırmayız." Vurgulamak için bekledi. "Anlaşıldı mı?"

* Sert bir esrar çeşidi. (ç.n.)

Telsizdeki ses ağlamaya başladı, yalvarıyordu. "Lütfen çabuk gel."

Rainbow, kadının nefes alış verişinin normale dönmesini bekledi. "Strawberry, anlaşıldı mı?" Uyumakta olan ufaklığın kasık kıllarının arasından yeşil mercimek büyüklüğünde bir kasıt biti aldı ve bir fiske atıp onu, uyuklamakta olan çadır arkadaşlarına doğru fırlattı. "Dışarıdan kimseyi çağırma. Anladın mı?"

Çamur Halkı Kampı. Rainbow Bright'ın takılmayı en sevdiği yerlerden biri değildi. Katiyen değildi. Onun yerine, dolunaylı bir geceyi Üzgün Palyaço kamp alanında ateş yutanları ve çember dansı yapanları izleyerek geçirmeyi yeğlerdi ki o Üzgün Palyaço ucubelerini son derece hakir görmekteydi. Şu an için, mor renkli Dinozor Barney uyku tulumundan sürünerek çıkıp, tozun toprağın içinde kendi telefonunu bulmuştu. Telefonun ekranındaki ince çöl kumundan katmanı sildi. Saat henüz sekiz olmamıştı. Çadır kentin büyük bölümü daha uykudaydı. Ekrana göre sıcaklık şimdiden otuz dört dereceyi geçmişti. Kollarını esnetti. Gündoğumu, günün nasıl olacağını önceden haber veriyordu. Parmak arası terliklerini bulup peştamalını düzelttikten sonra, bir bardak kahve almak için Konuk Ağırlama Çadırı'na doğru yola koyuldu. Orası, Çamur Kampı'na giden yolun üzerindeydi. Hiç acelesi yoktu. Bir ceset bekleyebilirdi.

Bir sanat enstalasyonunun, kâğıt hamurundan yapılma erekte bir penisin etrafından dolanırken, Rainbow Bright, birkaç potansiyel şerif yardımcısına mesaj attı. Penis buraya, birtakım ucubeler tarafından açık kasa bir kamyonla ta East Lansing'den getirilmişti. Kilise kulesi ebatlarındaydı ve tam da bu festival akşamında atılmaya hazır haldeki yasadışı havai fişeklerle doluydu.

İnşa et. Yak. İnşa et. Yak. Tapın ve imha et. Festival, medeniyetin Hızla-İleri-Sarılma'sıydı. İnsan gayretlerindeki manasız deliliği bağırlarına basıp, göklere çıkarıyorlardı.

Başparmakları klavyenin üzerinde dans ederek, Rainbow, bunun bir Kıvırcık Nane Durumu olduğunu yineleyip duruyordu. "Bu bir tatbikat değil" diye mesaj yazdı.

İşemek için çadırların arasında bir durakladı. Sidiğinin belki de çok çok yarısı gerçekten yere düştü. Sabah havası daha şimdiden o kadar kavurucu bir sıcaklıktaydı.

Telefonu çaldı. Birisi gizli numaradan arıyordu. Ya karısıydı ya da kablolu bir kanal için yayın yaparken gördüğü kızıldı. Kumar oynadı.

"Ludlow Roberts?" Arayan karısıydı. "Neredesin?" Vergiler ve bagaj ücretleri hariç altı-yüz-on-dört-dolarlık uçak yolculuğu uzaklıkta birine göre sesi inanılmaz netlikte duyuluyordu.

Rainbow Bright telefonu kapamayı düşündü.

Kadın, "Oteli aradım" diye devam etti. Orlando'da Birleşik Serbest Sanatçılar toplantısı falan yokmuş."

Çenesini tuttu. İşaret parmağının ucu, ihtiyaç duyma ihtimaline karşılık Luminal bulursa diye, göbek deliğini karıştırmaya başladı.

Karısının kendi şeytanları vardı. Devlet dairesi işinde çalışıyor, yirmi yıldan fazladır evrak işleriyle uğraşıyordu. Borçlar hesabını çıkarmak. Birikmiş faizleri. Bir de tüm bunlar, Bill Gates'le aynı okula gittikten sonra oluyor. Valla billa. William Henry Gates III. Aynı sınıfta değillermiş; karısı ondan üç sınıf gerideymiş ama onu, kendisine anlamlı gözlerle bakarken yakalarmış. Kızın o konuda hiçbir şey yapmadığı, dikkate değer biçimde uzun bakışlar. Herkesin bildiği gibi, talih, insanın yüzüne hayatta iki kere gülmüyordu. Kadın, bu günlerde işinde, sanki o iş onun hak ettiği bir cezaymış gibi çalışıyordu. Telefonda, "*Oradasın*, değil mi? Sözünde durmadın" diye lafına devam etti. Sesi, yıkılmış gibi geliyordu. "Tüm o çiçek çocuklarla."

Rainbow Bright telefonu kapadı. Mandrax'i buldu ve etkisini daha hızlı göstersin diye çiğnedi.

Konuk Ağırlama Çadırı'ndaki ekip onun kahvesini nasıl sevdiğini biliyordu. Soyalı bir şey yok. LSD yok. Meskalin yok. Özellikle de kafeinsiz kahve yok. En güzeli de, kahve yok. El yapımı seramik bir kupayı doldurup, yanında tam tahıllı bir bagella beraber verdiler. Kupayı dudaklarına götürdü ve iyice içti: rom; şekerli, muz aromalı rom. Bu türden şeyler, Grup Moderatörü olmanın avantalarındandı. Rainbow Bright, ölü adama ilişkin bir şey bildiklerine dair olası bir işarete karşı ekip üyelerini izledi. Vücutlarının kılla kaplı olmayan her bir santimetre karesi dövmelerle doluydu. Kimsede telaşlı bir hal yoktu. Kimse zorunlu saç filesini takmıyordu. İşler her zamanki akışında görünüyordu.

Grup Moderatörü olmak en kötü pozisyon değildi. Hijyen Ekibi'ni döverdi. Sanat festivalindeki ilk üç yılını, kavurucu sıcaklıktaki portatif tuvaletlerde kaynar halde bulunan bok içindeki suları pompalayarak geçirmişti. O ekipten hiç kimse seks yapamamıştı ama bir çaylak, en alt kademeden başlamak zorundaydı. Çok gençti. Asker tıraşlı bir lise mezunu. Saçlarının omuzlarına geldiği sıralarda, Konuk Ağırlama kademesine yükselmişti. Festival yalnızca üç hafta sürüyordu ama yılın önemli olan tek zamanı o üç haftaydı. Saçları dirseklerine kadar gelmeye başladığı sıralarda, Su Birliği'ne girmişti. Onun ardından, Yoga Ekibi'ne. Birkaç sezonun ardından da, Grup Moderatörlüğü'ne. O günlerde, bunun kanıtı olan baş ağrıları ve bilekliği ile baş moderatördü. Oraların John Law'uydu. Bu, dış dünyada olduğundan daha fazla görünür olması demekti.

Senenin kırk sekiz haftasında, tıp endüstrisi için video özel efektleri tasarlıyordu. Dahası da vardı. Rainbow Bright bir medikal illüstratördü; en azından vergi beyannamesinde belirttiği şey buydu. Muhasebecisinin ince detayları bilmesine gerek yoktu.

Bu günlerde rastaları beline kadar geliyordu ama artık kırlaşıyorlardı ve kırılmaya ve köklerden kopmaya başlamışlardı.

Çamur Kampı'na gittiğinde, şerif yardımcıları onu bekliyordu. Tinky-Wink ile Sun Baby. İyi çocuklardı. Üniversiteye gidebilecek tipler değillerdi ama tam anlamıyla *burner* da değildiler. En azından henüz değildiler. Bununla aralarında üç göğüs kılı kadar bir mesafe vardı. İkisi de sarsılmış gibiydi; Nevada bronzluğunun ve katman katman soyulan derilerinin altında solgun görünüyorlardı. İkisi de, boyunlarına asılı boyun kordonları ve tüyler ile Grup Moderatörü bileklikleri dışında çıplaktı.

Sanki Rainbow Bright kendini bundan daha müzelik hissedebilirmiş gibi, iki adamın da sünnet derisi duruyordu. Ne ara tüm dünya, erkek sünnetinin genital sakatlama olduğu gerçeğine uyanmıştı? Yahudi Kampı'ndaki ekibin bile sünnet derisi vardı. Hiçbir şey Rainbow Bright'a kendisini, eski moda penisi kadar dinozor gibi hissettirmemişti. Beraber olduğu son kız, Peri Masalı Kampı'ndan bir periydi. Lastik bir şeritle omzuna bağlanmış bir çift pembe tül kanat dışında çıplaktı. Kız o kadar gençti ki Rainbow'a, bir kaza falan mı geçirdi diye sormuştu. Aşağı inmeden önce, aletine hayret etmiş ve "Tıpkı *Yine Güneş Doğacak*'taki adam gibisin" demişti.

Bu yüzden her daim peştamal bağlıyordu. Kaldı ki, mahrem aletini örtmek, otorite pozisyonunu korumak bakımından da uygun görünüyordu.

Tinky-Wink'in boynundaki bir kordondan bir emzik sarkıyordu. Sun Baby gül rengi camları olan, yoğun günışığında bakınca gözleri yakan sahte elmas kaplı çerçeveleri olan dev ebatlarda bir güneş gözlüğü takıyordu. Rainbow, her iki şerif yardımcısının da sörf delisi tipler olduğunu düşündü. Trustafarian'lar. Daha iyi dalgalar ve partiler için bitmek bilmez arayışlar içinde dünya turları yapanlar.

Rainbow, Strawberry Shortcake'i gördüler mi diye sordu. Tinky-Wink, örgüsünü, Çamur Kampı çadırının arkasına doğru salladı. Orada kalanların büyük kısmının hâlâ bilinci yerine gelmemişti; giderek artan sıcaklıkta horul horul

uyuyorlardı. Devasa çadırın duvarları, kavurucu meltem rüzgârlarında dalgalanıyordu.

Hemen onun dışında, Strawberry Shortcake, Çamur Halkı'ndan biri ile beraber duruyordu. Üç haftanın tamamını çıplak durumda, kuru bir gri çamur tabakasıyla kaplanmış halde geçirmek onların kabilesinin geleneğiydi. Yalınayak dolaşıp, başlarını yalnızca üç noktayı açıkta bırakan gri küreler olacak oluşturacak şekilde çevreleyen yuvarlak kasklar takıyorlardı. Bir ağız ve iki göz. Hepsi birbirinin aynı görünüyordu: gri renkte bowling topları gibi. Çadır şehrinin etrafında, uzaylılar ya da aborijinler gibi dans ediyorlardı. Strawberry ile beraber dikilen kişi kafasındakini çıkarmıştı. Öyle çok ağlıyordu ki, memelerindeki çamurun büyük kısmı akıp gitmişti. Temizlenmiş haliyle, hoş memelerdiler. Çıtır kız memeleri. Kendisinin John Law rolüne karşın, Rainbow, kızın, belden aşağısındaki malların üzerindeki çamurlar da akana kadar ağlamayı sürdüreceğini umdu. Kız, çamura bulanmış bedeniyle diz çöküyordu. Üzerindeki çamur çatlamış, pul pul dökülüyordu.

Artık güzelliğe, güzelliğe ve kırılganlığa tek tepkisinin sertleşmek olması onu endişelendirdi

Rainbow'un arkasından bir ses, "Bende bu var..." diye teklifte bulundu. Bu, Sun Baby'ydi. Şerif yardımcıları onu izlemişlerdi. Sun Baby, Nevale Çadırı'ndan plastik bir bıçak aldı ve "... Malum, otopsi falan yapman gerekirse" dedi.

Yere yığılıp kalmış olan figür, arazi kadar, her bir yönde yüz ellişer kilometre yayılan çorak arazi kadar gri görünüyordu. Adamın üzerindeki kalın pislik tabakasına rağmen sinekler şimdiden bowling topu maskesinin deliklerini bulmuştu. Mesanesi boşalmıştı ve sinekler de çamurdan-kek halini almış olan genital bölgesinin ıslaklığı üzerinde uçuşuyorlardı. Yan yatıyordu, hafifçe kıvrılmış, göbeği yere doğru sarkmıştı. Beyaz mı Siyahi mi yoksa Asyalı mı olduğunu anlamanın imkânı yoktu. Su ve sabun olmadan mümkün değildi. Rainbow

Bright'a göre mevta, erimiş bir kumlu mum gibi görünüyordu. Ölü Çamur Adam'ın bile sünnet derisi vardı.

Yarısı boş kahve kupasını Strawberry'ye verdi. "Başka bilen var mı?" Olay mahallindeki insanları göstermek için elini salladı. "Biz beşimizden başka?" Bir yudum alması için işaret etti. Sakinleşmesi için. Böyle yaparken, mood yüzüklerinin daha da parlak, neredeyse kahverengi olduğunu fark etti.

Strawberry Shortcake kafasını kazımıştı. Uyanıkça bir hamle. Geçen sene, bitlerin yılı olmuştu ve bu yıl Strawberry Shortcake herkese, yazının en güzel zamanlarını yara bere dolu, kanlı kafa derisini tırmalayarak geçirmeyeceğini söylemişti. Çiklet renginde yanardönerli, uzun telleri olan parlak bir peruk takıyordu. Kafasını, Hayır anlamında iki yana salladı.

Rainbow, konuşurken, bakışlarını sırayla hepsine doğrulttu. "Eğer bunu şerif departmanına bildirirsek burayı kapatırlar." Sözlerinin nüfuz etmesi için bekledi. Tek ses sineklerin vızıltısıydı. "Bir daha asla burada Playa Rock Festivali falan olmaz." Pis pis sırıttı. "Bir sonraki tatilinizi Disney World'de geçirmeyi istemiyorsanız..." diyerek bilgece bir edayla başını salladı, "... bunu kendi aramızda halletmemiz gerekiyor."

Kavurucu rüzgârlar, uzaklardan, trans müzik... hip hop... drum and bass ritimleri getiriyordu. Rainbow Bright'ın hızlıca düşünmesi gerekiyordu. Kampçılar yavaş yavaş uyanıyorlardı. "Sen" diye bir baş hareketiyle Tink'i gösterdi. "Sen hemen bir bülten çıkararak, Ürperti Çadırı'nda acil Uyuz Durumu olduğunu her yana duyur." Hiçbir şey, ne akrep ne de çıngıraklı yılan olduğunun bildirilmesi, çadırın boşaltılmasını, tahtakurusu istilası dedikoduları kadar hızla sağlayabilirdi. Laf ağızdan bir defa çıktı mı kimse Ürperti Çadırı'na yaklaşmaya cesaret edemezdi. "Cesedi derhal oraya götürün. Sert bir boya fırçasına ve on bin kadar da ıslak mendile ihtiyacım olacak."

Seks Cadısı Kampı'nda, Üye Kayıt'ın başında bulunan kişinin izini sürdü. Onda, giriş kayıtları, insanların girişte doldurmak zorunda oldukları kartlar bulunurdu. Yasal mesuliyetten muafiyet. Seks Cadıları Sandra Bernhard'ın deva-

sa bir maketini dikmekle meşguldüler. Onu kısım kısım, mesela kollarını ve bacaklarını Memphis ve Brownsville gibi yerlerde, internette buldukları mühendislik diyagramlarına göre inşa etmişlerdi. İşin göz korkutucu olan kısmı, onu doğru biçimde istiflemekti.

Kayıt memuresinin adı Tinkerbelle'di. Rainbow Bright, bilgi almak için takas yapmaya hazırdı.

Çamur Kampı'ndaki, kurbanı bulmuş olan kız, onun adının Scooby-Doo olduğunu söylemişti fakat nereden geldiğini bilmiyordu. Uyku tulumunu göstermişti. Uyku tulumunda pirelerden ve karton kapaklı bir *Dövüş Kulübü* nüshasından başka bir şey yoktu. Rainbow Bright, göbek deliğini, biraz peyote ve Toquilone bulana dek iyice bir kurcaladı. Kız, hiç tereddüt etmeden onları yuttu ve Rainbow da onu, Scooby-Doo'nun ölmediğine, yalnızca doz aşımı yaşadığına ikna etti. Kız, bir miktar Narcan işleri yoluna koyduğundan, hikâyeyi çabucak benimsedi. Strawberry Shortcake onu, bir ninni ve otlu brownie eşliğinde yatağa yatırdı.

Seks Cadısı çadırında, Tinkerbelle ağzını ve burnunu eliyle kapadı. "Kafan kedi kumu gibi kokuyor." Kaşları şüpheci birininki gibi kalkmıştı ve kıllarının, bacaklarının arasında boyanmış sahte ahşap damarlar varmış gibi görünmesine neden olan Hindistan cevizi yağı katmanı dışında üzerinde bir şey yoktu.

Rainbow Bright, "Prezervatif ister misin? Kayıtlara bakma karşılığında sana birkaç tane verebilirim" diye teklifte bulundu.

"Ritalin'in var mı?" diye karşılık verdi kız.

Rainbow başını iki yana salladı. "Güneş losyonu?"

"O halde, SPF 54?" diye sordu Tinkerbelle. Rainbow'un rastalarına manidar bir bakış attı. "Evcil hayvan kirlerinin kokusunu giderici bir şeylerim var" dedi.

Rainbow, "Imodium'a ihtiyacın var mı? A200'e? El dezenfektanına?"

Etraflarındaki çorak düzlükler nevi şahsına münhasır tiplerle dolmaya başlamıştı. Sanki garip bir yerdeki bir geze-

gen gibi. *Yıldız Savaşları*'ndaki bir bar gibi. Ucubeler, cambaz ayaklıkları üzerinde yanlarından geçti. Ucubeler, tek tekerlekli bisikletlerin tepesine tünemiş, kafalarında sombrerolarla, plastikten insan kafataslarıyla jonglörlük yapıyorlardı. Bir kovboy geçmişine nakledilmiş bir *Mad Max* geleceği. Bunda, yüz yıl öncesinden kalma bir Hollywood stüdyosunun arka parselinin karman çorman görüntüsü vardı: onları bir araya getirecek bir üst-anlatının geliştirilmesini bekleyen setler ve karakterler karmaşası.

Tinkerbelle, "Thumbelina nasıl?" diye sordu. Bu, karısının festival adıydı. O ikisinin tanışıklığı çok eskiye dayanıyordu. "Evde çocuklarla herhalde?" Sesinin tonu iğneleyiciydi, sanki onun bilmediği bir şey biliyordu.

Rainbow Bright teklifi büyüttü. Twinkies. Kettle Korn. Hidrojenize tropikal yağlar ve biyomühendislik yoluyla suni olarak üretilmiş Kajun baharatlı cipsler. Burada, makrobiyotik, tam tahıllı ve soyalı ürünlerle geçen birkaç günün ardından Oreolar yakut kadar kıymet kazanıyordu.

Tinkerbelle yakınına sokularak ona doğru eğildi. Öyle yakınına sokulmuştu ki Rainbow, ondan gelen adaçayı kokusunu alabiliyordu. Gözleri, işitme mesafesinde kimse var mı diye etrafı taradı ve kız fısıldadı: "Biraz et bulabilir misin?"

"Tavuk mu istiyorsun? Domuz eti mi?"

Kız, "Sığır eti" diye fısıldadı.

"Hamburger olur mu?" Uzlaşmaya varmışlardı. Tempe ve tofu diyetinden paçayı kurtarmaya yarayacak herhangi bir şey olur. Kampa kaydolmaya ilişkin kayıtlara bir göz atma karşılığında ona bir kilo sığır kıyması bulacaktı.

Ürperti Çadırı'nda, kuvars kristallerini ve pirinçten Hanuman'ı, çerçevelenmiş Ram Dass fotoğraflarını ve Yoda aksiyon figürlerini, İskeletor ve Miss Piggy bebeklerini, My Pretty Pony'leri ve Malibu Barbie'leri, Gumby'leri ve vanilya esanslı dilek mumlarını bir yana kaldırıp, kutsal objelerin bulunduğu komünal sunağı boşalttılar. Boşaltılmış haldeki sunak, bel yüksekliğindeydi ve üzeri, batik boyayla kırmızı ve turuncu

renkte girdaplar şeklinde boyanmış bir yatak örtüsüyle kaplıydı. Onlara, cesedi incelemek için kullanışlı bir alan sağlıyordu. Rainbow çalışırken, Sun Baby, cep telefonuyla fotoğraf ve video çekerek, prosedürün her bir adımını belgeledi.

Giriş kayıtlarına göre, kırk sekiz kampçı Scooby-Doo adı altında kaydolmuştu. Havada yoğun barbekü kokuları vardı. Burada her daim yazdı. Rainbow, ölü Çamur Adam'ın, kayıt sırasında ehliyetini veren altı Scooby-Doo'dan biri olmaması ihtimalini değerlendirdi. Otostop çekmiş olma olasılığı daha yüksekti.

Çalışırken, Rainbow, kendini bir arkeolog gibi hissetti: gevşek durumdaki pislikleri fırçayla temizleyip, ardından da, temiz deri parçalarını ortaya çıkarabilmek için ıslak mendillerle silerken. Doz aşımı kanıtı olarak, iğne izleri, enjeksiyon bölgeleri bulmak için bakınıyordu. Bıçak yaraları. Kurşun delikleri. Yılan sokması. Onu ovaladıkça, Rainbow Bright, o çocuğu daha önce görmediğine giderek daha da emin oluyordu. Şu üniversite derneklerindeki şımarık çocuklarından biriydi. Fitil gibi orjilerin ve uyuşturucu etkisindeki çöl nemflerinin bulunduğu müzik televizyonu görüntülerinin cazibesine kapılmış, mahallenin sütten çıkmış ak kaşığı olan bir çocuktu. Hiç dövmesi yoktu. Piercing yoktu. Rainbow, cesedi inceledikten sonra, Tinky-Wink'ten, Nevale Çadırı'na gidip, bir tavuk kesme makası getirmesini istedi ve kâğıt hamurundan bowling topu maskesini kestiler. Birinin portakal soyması gibi, şeritleri soydular ve en az bir milyar karasineğin serbest kalmasına neden oldular.

Kırmızıya boyanıp dikilmiş Mohikan saçları, Scooby-Doo'nun alnının tepesinden kafatasının ardına kadar uzanıyordu. Havaya dikilmiş bu kısımlar çelik gibi sertti. Sivriltilmiş yerler, horoz ibiğinden ziyade, kızıl renkte bir sultan papağanının tepesini andırıyordu.

Zihninde *doğal yollardan* ifadesi belirdi; Tinky-Wink dönüp, onu belden kıvırarak iki büklüm hale getirdiği esnada, bu çocuğun cesedini nereye gömebileceklerini düşünmeye

çoktan başlamıştı bile. Ağzından, uzun bir çağlayan döküldü. Kısmen sindirilmiş haldeki tofu, oraya yaslı duran Buda'nın üzerine sıçradı. Rainbow Bright tekrar bakınca gördü ki Mohikan, bir saç kesimi değildi. Sıcak hava anında kusmuk kokusuna bulandı. Ölü çocuktan çıkan diklikler metaldendi. Tıraşlı kafa derisine gömülü olan şey, kurumuş kanla kırmızıya boyanmış bir Ninja yıldızıydı.

Rainbow'un telefonu çaldı. Bir diğer gizli numara. Uzak ihtimaldi ama arayan çocuklarından biri olabilirdi, o yüzden telefonu açtı. "Alo?" Kumun ortadan kaldıramadığı parmak izlerini kan kaldırmıştı.

"Bay Bright ile mi görüşüyorum?" diye sordu arayan kişi. Televizyondan bildiği bir sesti. İngiliz aksanıyla süslenmiş bir kız sesi. Çok King's Road tarzı. Bu aklına, halter yaka bir üst ile Jersey Sahili'ndeki Bahar Tatili yerinden canlı yayın yapan cıvıl cıvıl çilli sunucuyu getirdi. Kıvırcık Nane Durumu'ndan haberdar olması gereken son kişiydi. Üzülerek, telefonu yüzüne kapadı.

En son ihtiyacı olan şey, boya küpüne düşmüş podcastçi bir hatunun, kafatası yarılmış bir kolej bebesi hakkında duyum almasıydı.

O noktada, bir cigaralığa ve bir parça güneşte kavrulmuş on dokuzluk hatuna ihtiyacı vardı. Zombi Kampı'ndan, pilili etek giyip altına başka bir şey giymemiş bir zombi amigo kızı, onu şöyle bir tepeden tırnağa süzmüştü. Çoğu zaman, akşamüzeri olmadan iki parça götürmüş olurdu. Zombi amcığı. Hobbit amcığı. Onu ipekten çiçekler ve sakalına saçılmış parıltılarla taçlandıran bu kızların hepsinin babalarıyla çözülmemiş problemleri vardı. Allah vere de kendi kızı büyüyünce koca göbekli, orta yaşlı, aşağılık avcılarla takılmasaydı.

Bu üç haftalık zamanlar, onun saygı gördüğü tek vakitlerdi. Kendini üretken bir insan olarak gördüğü tek zaman aralığı. Burada, belli bir öneme sahip olan bir insandı. Muhabirin birinin, elindeki tek güzel şeyi berbat etmesine izin vermeyecekti.

Sun Baby, daha yakından inceleyebilmek için iyice eğildi. "Bana kalırsa bu yıldızlı zımbırtı, aradığın olası ölüm sebebi." Bilir bir ifadeyle başını salladı ve sıska kollarını, danışman bir hekim gibi, çıplak göğsünde birleştirdi.

Bunlar otopsi için ideal koşullar değildi. Rüzgâr çanlarının artan müziği, çöl rüzgârının güç kazanıyor olduğunun göstergesiydi. Kalın bir kum fırtınası, Londra'nın yoğun sis tabakası Karındeşen Jack'i nasıl maskelediyse o denli etkili bir biçimde katilin izlerini örtecekti. Her daim pimpiriklenen Rainbow, "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu.

Sun Baby, tek eliyle apış arasını kaşımak için uzandı. "Ben paramediğim."

Rainbow Bright, doğru işittiğinden emin değildi.

"Yani buranın dışında" dedi Sun Baby ve parmaklarını kokladı: "Bir paramediğim." "Aslında, Rutgers'da tıp öğrencisiyim" dedi. Boynundaki bir kordonda pembe neon renkte bebek emziği asılıydı. Bir sonraki yıl, o bir stetoskop olacaktı.

Rainbow Bright, bu beyanı alaycı bir hırıltıyla geçiştirdi. Otoriteyi, genital bölgesinde daha üç tel kılı bulunan Doogie Howser'ın tekine bırakacak değildi. "Eh, o kadar akıllıysan bu nasıl gerçekleşti anlat bakalım."

Sun Baby ölü adamı şöyle bir ölçüp biçti. "Kızgın Ninja Kampı."

Tinky-Wink kusmuğu dudaklarından sildi. Ağzını temizlemek için tükürdü. "Buna şüphe yok." Muntazam dişleri, mum ışığında ve tütsü dumanları arasında bile ışıldıyordu. Bir parça kusmuk, güneş gözlüğünün yapay elmastan çerçevesine tutunup kaldı.

Rainbow Bright ürperdi. Kızgın Ninja Kampı, ziyaret etmeyi isteyeceği son yerdi. Özellikle de resmi işler gerekçesiyle. Her bir kabile üyesine kadar tüm Kızgın Ninjalar, keskin silahları ve bileme amaçlı baltalarıyla birinci sınıf birer soytarıydılar.

"Scooby-Doo itiraf edebileceği her şeyi bize anlatacak kadar gözaltında kaldı." Rainbow Bright parmaklarını şıklat-

tı ve başparmağını omzunun üstünden geriye doğru salladı. "Onu ortadan kaldırın."

İki şerif yardımcısı geriye baktı. Anlamayarak. Sun Baby emziğini ağzına götürüp emmeye başladı. Tinky-Wink süklüm püklüm bir halde başını önüne eğdi. "Böyle diyerek haddimi aşıyor olabilirim ama bu kanıtları yok etmek olmaz mı?"

Rainbow Bright pis pis sırıttı. "Ne o? Avukat mısın sen?"

Çocuk omuz silkti. Kızardı ve yüzünü başka yöne çevirdi. "Evet, eğlence sektörü telif hakları davalarında ihtisas yapıyorum."

Playa Sanat Festivali dışında, bu hiçliğin ortasındaki üç haftalık sihrin dışında, herkes başka bir şeydi. Üstsüz otçu fıstıklar, evlerine dönüp nörobiyolog ya da yazılım tasarımcısı oluyorlardı. Ağzı bir karış açık *burner*'ların hepsi gerçek hayatta bölge savcısıydı. Hiçbiri bunu kaybetmeyi istemiyordu. Rainbow Bright bir başka itiraz için bekledi. İtiraz gelmedi. "Onu derine gömün. Ufkun ötesinde bir yere. Leşçil hayvanların, onun kemiklerini diriltmesine engel olmak için üzerine taşlar koyun."

Batik boyayla boyanmış sunak kumaşını cesedin etrafına sarmalarını izledi. Onu kaldırırlarken, onları temin etti: "Katilini adalete teslim ettiğimizde her şey normale dönecek." İşin doğrusu, Rainbow bunu, kendini ikna etmek için söylemişti.

İçeriden tanıdığı vardı. Ninja kabilesinin şefi, Snidely Whiplash adında belalı bir tipti. Pleistosen Dönem'de, Rainbow'la ikisi bok-yolu görevi yapmışlardı. Whiplash asla o kadar yaşlı olduğunu itiraf etmezdi. Kırlaşmış göğüs kıllarını tıraş ederdi ve genç bir izlenim uyandırmak adına, GED sınavlarına girmekten bahsederdi. Rainbow onu, Medya Çadırı'nda, bir müzik videosu kanalı için podcast kaydederken buldu. Bu sezon burada, dünya üzerindeki her milletten kamera ekipleri, meydana gelen maskaralıkları istismar etmenin yolunu bulmuştu. Çember halinde davul çalanlardan sayıca fazlaydılar ve helikopterleri, üstsüz yapılan limbo yarışmasını çekebilmek için

fazla alçalınca, pervaneleri playa kumlarını birbirine katıp, boğucu bir hortum bulutuna çevirdi.

Burada olanlar dünya için bir çeşit kolektif Gestalt terapisiydi ve kimse dünyayı, dikizlemek istediği için suçlayamazdı. Canavarlar hoplayıp zıplıyordu. Hayaller yavaş yavaş şekilleniyordu. New York Menkul Kıymetler Borsası'nın, geniş basamaklar ve yivli sütunlarla tamamlanan gerçek boyutlarında bir replikası, çorak, rüzgârla süpürülen killi topraklarda yükseldi. Başkan Mao'nun neredeyse o yükseklikteki büstü inşa aşamasındaydı. Bir Rhineland kalesi. Güneşten kuruyup sertleşmiş kalişe gömülü bir transatlantik. Devasa bir penis. Bir Truva atı. Balsa ağacı ve mantardan yapılmış her şey. Her biri, çıta ve kâğıt hamurundan, kümes telinden, gerilmiş kanvastan, zımba teli ve boyadan bir gecede yapılmış ürünlerdi. Hepsi minik çıplak figürlerle dolup taşmaktaydı. Bir Dali resmi. Minik kollar sallanıyor ve hemen ardından da bunu, minyatür çekiçlerin sesleri izliyordu. Her şey, ölçek ve mesafe tarafından bozulmuştu. Bu anıtların arasındaki yollarda, kafalarında yükselen tavuskuşu tüyleri ve yüzlerinde oymalı Afrika maskeleriyle figürler geziniyordu. Romalı komutanlar, kısa ve sık adımlarla yürüyen geyşaların yanında uygun adım ilerliyorlardı. Papalar ve üniformalı Birleşik Devletler postacıları. Kostümler ve çıplaklıktan oluşan daimi bir izdiham. İnsanlar, tasmayla, gönüllü esirlerini sergiliyorlardı. İnsanlar, öğlen güneşinde pirinçleri göz kamaştırıcı bir biçimde parlayan tubalarla serenat yapıyorlardı.

Bu topluluğun arasına karışmış olan Rainbow Bright, onların tebrik ve övgülerini kabul etti. Genç insanlar için o, yaşın, eğlencelerinin sonu olmayacağının kanıtıydı. Yaşı daha fazla olan kampçılar içinse, gençlikleriyle aralarındaki canlı bir bağdı.

Burası inkübatördü, deney tüpüydü, petri kabıydı. Ve o, bunda rol oynadığı için gururluydu. Marjdakiler gelecek demekti ve dünyada sonradan gerçekleşen şeyler ilk olarak burada gerçekleşiyordu. Moda. Siyaset. Müzik ve kültür. Sı-

radaki dünya dini burada biçimlenecekti. Bu deneylerin neredeyse tamamı zaman içinde kaybolacaktı fakat bazıları kök salıp gelişecekti.

Bunun aksine, İşgal etkinliği için yalnız bir dönem olmuştu. Rainbow Bright, Playa Rock Festivali'nin, önermesinin yakınma değil de yaratım olmasından ötürü onyıllardır dayandığı sonucuna ulaştı. Protestoya karşı üretim.

Dış dünya, yozlaşma ve uyuşmazlığın lağımıydı. Islah edilemezdi ve tedavi için tek umut, bu artist takımıyla özgür düşünen kişilerin bu işte rol oynamasıydı.

Bu, onların özel, kırılgan dünyası, sona ermeyecekti. Onun gözetiminde böyle bir şey olmayacaktı.

Öncelikle, kendi çadırını bir ziyaret etti ve göbek deliğinde iyi bir kazı çalışması yaptı. Snidely Whiplash'in, işin içinde meskalin olduğu müddetçe her yola gelen bir tip olduğunu biliyordu.

Medya Çadırı'ndaki röportör o İngilizdi. Göz alıcı ela gözleri ve tıraşlı amcığı olan bir kızıl. Mavi-beyaz çizgili bir plaj şemsiyesinin gölgesinde, bacak bacak üstüne atmış, Snidely ile beraber oturuyordu. Whiplash, makrome Hint kenevirinden bir peştamal giyiyordu. Bu akıllıca bir hareketti. Kesik bir sik Avrupai bir kıza doğuştan gelen bir kusur gibi görünürdü. Whiplash ile kız birbirlerini yanaktan öptüler ve adam oradan uzaklaştı. Yaşlıca ninja söyleşiyi bırakınca Rainbow onun yanına damladı. Whiplash'e, telefonuna hızla bir göz attırdı. Ölü çamur çocuğun bulunduğu bir kareye. "Siz ninjalarda kayıp bir yıldız var mı?" diye sordu.

Whiplash fotoğrafa şöyle bir bakıp kafasını iki yana salladı. Bu inkâr açıkça bir yalandı.

Rainbow sesinde masumane bir ton tutturdu. Naif. "Sence bununla bölge şerifine mi gitmeliyim?" Bu soru Whiplash'i bir duraklattı. Bunun nelere mal olacağını biliyordu. Aradıkları katil bir ninjaysa kabilesi adamı orada barındırmazdı. Ya da kadını. Bu pis işin çadır kentin kepenklerini indirmesine müsaade etmektense, tüm o kıvrımlı kılıç ve palalarla ve di-

kenli sopalarla, ninjalar bir üyelerini kurban etmeyi yeğlerlerdi.

Whiplash fotoğrafa bir bakış daha attı. Daha uzun bir bakış. "Fotoğrafı bana yolla" diye homurdandı. "Söz konusu silaha aşinayım." Kulağının arkasından bir cigaralık çekti ve peştamalının derinliklerinden bir çakmak. Kaliforniya skunk tohumu ve iyi bir tütün kokusu yayan şeyi yaktı ve dumanı ciğerlerine kadar çekti. Dumanı dışarı üflerken, "Eğer bu suçu işleyen bizden biriyse biz hesabını keseriz" dedi.

Whiplash, Rainbow'a cigaradan bir nefes almayı teklif etti, o da kabul etti. Furbie Çadırı'nda yolları ayırdılar. Tüm bir kabile, tüm vücutlarını kaplayan hayvan kostümleri ile pelüş maskeler içinde, kamburlarını çıkara çıkara dolaşıyorlardı. İnsanın bu sıcakta nasıl olup da sahte kürk giyebildiğini anlamak imkânsızdı.

Etrafta dolanırken telefonu çaldı. "Ludlow, canını sıktığımı biliyorum." Karısı, yine. O, evvelden beri can sıkıcı olan biri değildi. Festivalde tanışmışlardı. Kadının, ateş üstünde yürüyen, hapçı, vücut boyama yapan bir ucube olduğu zamanlarda. O zamanlar kadın çok güzeldi. Korkusuzdu. Şimdiyse koltukaltlarını tıraş ediyordu. Telefonda, "Luddy, senin iki çocuğun var. Tatilinin tamamını ailenden uzakta geçiremezsin" dedi.

Daha önce de olduğu gibi, Rainbow Bright onun düşüncelerini söylemesine izin verdi. Yanıt vermedi. Kendini savunmadı. Sinyalin netliği onu etkilemişti. Kadının dişlerini gıcırdatmasını bile açıkça ayırt edebiliyordu.

Kadın, "Bir yanım ayrılmam gerektiğini söylüyor" diye onu kışkırttı. "Senden ayrılmalı mıyım? Çocukları alıp, kilitleri değiştirip, taşınmalı mıyım?" Sesi yumruk gibi sıkılıydı, bekledi. "İstediğin bu mu?"

Adam dinledi. İçindekileri döküp rahatlamasına izin verdi. Mood yüzüğü koyulaştıkça koyulaşıyordu; yine neredeyse obsidyen rengini almıştı.

"Ludlow, orada mısın?"

Oradaydı ama bunu söylemedi.

"Peki" dedi kadın. Ve telefonu kapattı.

Adam geldiği yoldan Medya Çadırı'na geri döndü. Kızıl, iki söyleşi arasındaydı. Ela gözleri ona iliştiği sırada diyet kola içiyordu. Yüzündeki davetkâr ifadeye bir bakınca, Rainbow Bright, temiz peştamalını giymiş olduğuna sevindi. Karısının ve çocuklarının yayını görmesinden endişe duydu ama iş ortaklarının görmesi için dua etti. Kameraman onu çizgili şemsiyenin altına oturttu ve kızıl da aynaya bakarak kendini kontrol etti. Beceriksizce birkaç denemenin ardından, sonunda, sakalına ufak bir mikrofon iliştirdiler.

"Seni aramaya çalıştım." Kız ona çilli bir el uzattı. "Ben Skipper." Kız, kameraya dönüp, "Hazır mısın?" diye sordu. Beysbol kasketi takan, kulaklıklı bir adam ona hazırım işareti yaptı.

Rainbow Bright medyanın kamp hakkındaki resmi tutumunu anlamıştı. Onu istismar etmek ve festivali bir emtiaya çevirerek orada diğer emtiaların satılmasında itici bir kuvvet olmak için oradaydı: bira, kondom, partileyen gençlerin aranacağı her şeyin. Gel gör ki, medya *burner*'lara, mesajlarını ve vizyonlarını dünyayla paylaşabilecekleri bir araç da sağlıyordu. İşin sırrı alengirli sorularda tuzağa düşmemekti. Evet, diye yanıt verdi, adı Rainbow Bright. Hayır, çadır kent güvenliğinin başında bulunmuyordu. Onun işi, kabileler arasındaki iletişimi kolaylaştırmaktı. Kız, kavgalar hakkında standart bir dizi soru sordu. Uyuşturucular hakkında. Cinsel saldırılar hakkında.

Hiç beklenmedik bir anda, sunucu, "Kıvırcık Nane Durumu nedir?" diye sordu

Rainbow doğru işittiğinden emin değildi. "Durum?"

Kız başıyla onayladı. "Üzgün bir palyaço sormamı söyledi."

Rainbow omuz silkti. "Öyle bir terimimiz yok."

"Bir seril katil anlamına geliyor, öyle değil mi?" Kızıl hiç ıskalamıyordu. Orada dikilmiş onları izleyen kalabalığa parmağını doğrulttu. "Palyaço buydu yanılmıyorsam."

Rainbow, kızın izleyiciler arasında bakışlarını odakladığı yeri takip etti ve işte orada, kaşlarını çatmış bir palyaço vardı. O şey, tanıdık geldi ama yalnızca tüm palyaçolar birbirine benzediğinden. O şeyin gözleri ya da vücudunun duruşuyla ilgili bir şey.

Rainbow Bright hoşnutsuzca kımıldandı. "Burası dış dünya gibi değil." Kıza mahcup bir ifadeyle sırıttı. "Burada, o türden bir şey yok."

"Diyorsunuz ki onca uyuşturucu, genç insan ve ekstrem koşullara rağmen" –kızın gözleri kahkahalar atıyor, ona hakikati söylemesi için meydan okuyordu– "hiç cinayet olayınız olmadı yani?"

Rainbow düşünür gibi yaptı. Başını havaya dikti. Alnını kırıştırdı. Beysbolda atıcının topu var gücüyle atmadan hemen önceki hareketleri. "Hayır" dedi. "Hiç olmadı."

Telefonun ötüşü yeni bir mesajın geldiğini haber verdi. Canlı yayında. Ona telefonunu kapatması söylenmişti ama o kapatmadığı için memnundu. Skipper'ın gözleri üzerinde, mesajı kontrol etti. Mesaj Strawberry Shortcake'tendi; Kızgın Ninja Kampı'ndaki şiddetli boğuşma sesleri ve bağırışlar hakkında rapor veriyordu. Kameralara rağmen, Rainbow ona yanıt yazmaya başladı.

Skipper, bir yanıt koparabilmek için sordu: "Bu senin Kıvırcık Nane Durumu mu?"

Rainbow, paçayı kurtarmak için mesajı bahane olarak kullandı. Doğrudan kameraya baktı –bu, onu özellikle menettikleri bir diğer hareketti– ve "Gidip kötü adamları dövme vakti" dedi.

Onun derme çatma sahneden inmesine kalmadan palyaço oradan ayrılmıştı bile. Balerinler, üzerine derileri çekmiş motorcular ve drag queen'lerden oluşan, sağa sola giden kalabalık tarafından yutulmuştu.

Kamera kaydından çıkınca, Strawberry'yi aradı. Strawberry hiçbir şey bulamamıştı. Rapor edilecek bir şey yoktu. Vampir kabilesi ve Süper Kahraman kabilesinin bazı üyeleri bir ada-

mın çığlık attığını duymuşlardı. Yardım için bağırdığını. Kimse soruşturmaya başlayamadan her şey normale dönmüş gibi görünüyordu. Bu bölgelerde ne kadar olabilirse o kadar normale. Rainbow Bright'ın aklına Snidely Whiplash geldi ve hakkaniyetli bir ninja adaleti yerini bulmuş olabilir mi diye düşündü.

Bu noktada, Sandra Bernhard'ın her iki bacağı da telefon direği boyuna gelmişti. Tamamı bir araya getirildiğinde, balta değmemiş bir sekoya yüksekliğine gelecekti. Yakılması planlanan vakit iki gün sonrasıydı. Ateşe verilecek olduğu vakit geldiğinde ancak bitmiş olacaktı. Rainbow Bright durup, başı olmayan gövdeye kolları asmalarını izledi. Akşamüzeri nedeniyle gölgelerin boyu daha uzundu. Günbatımına doğru, her şeyin gölgesi kilometrelerce uzunluğa ulaşmış, uçsuz bucaksız düzlükte şeritler oluşturuyordu. Sıra sıra Noel ışıkları yanıp sönüyordu ve kısa zaman sonra, gecenin muazzam gölgesi, ufakça olanların hepsinin işini bitirdi. Temiz çöl havası, jeneratörler yüzünden fena halde dizel dumanı kokmaya başladı. Bir yerlerde, gerizekâlının biri gayda çalıyordu.

Rainbow'un telefonuna, Ulusal Hava Durumu Servisi'nden mesajla bilgilendirme geldi. Gece yarısı kuvvetli rüzgâr bekleniyordu ve bu da gözleri kör edecek bir diğer kum fırtınası demekti. Rüzgârın biraz gecikmesini umdu. Kâğıt hamurundan yapılma devasa penisin saat dokuzda yakılması planlanmıştı. Büyük bir kalabalık bekleniyordu. Akşam, sevgi ve uyuşturucu hakkındaki her zamanki ağız dalaşlarıyla geçti. Birkaç güneş çarpma vakası. O, salına salına kamplarının yanından geçerken, kabileler ona saygı gösterdi. Kızlar başından aşağı kolye şekerler fırlattılar. İnsanlar bira ve chai ikram ettiler. Bunlar onun halkıydı. Çuvallamış sanatçılar. Reddedilmiş müzisyenler ve yazarlar. Yarı zamanlı idealistler ve gizli hayalperestler.

Genç bir adam olarak, yozlaşmış bir dünyada bir idealist olmuştu. Eş derecede yozlaşmış olması şaşırtıcı değildi; yalnızca yozlaşmanın yeni ve değişik bir biçimiydi onunki. Bu,

bir neslin erişebileceğinin en iyisi olabilirdi: kendi yozlaşma biçiminin öncüsü olmak.

Sanat okuluna gitmişti; okul hava cıvaydı. Sevimsiz, berbat bir şamataydı. Çeklerini bozdurup ona, Rembrandt olma potansiyeli taşıdığını söylüyorlardı. Danışmanları ve hocaları, gerçek hayatta yaptıkları herhangi bir başyapıttan daha güzel bir gelecek çizdiler ona. Ne kandırmaca ama. Ona yeteneği olduğunu söylemişlerdi. Bu kelime gençlerin eroiniydi. *Yetenek*. Dört yıl, beş yıl, altı ve o, kendisine sunulan bu eroine kanıp durmuştu. Hayali hep, filmlere bilgisayar animasyonu yapmaktı, belki video oyunlarına. Kariyerini, dijital kahramanlara ve meleklere hayat vermeye harcamıştı. Olanaksızı olanaklı hale getirmeye.

Öğrencilikten kalma borçlar, hizmet sektöründeki bir dizi iş derken –ki bu işler, karısını, sıkıcı kümesinden ayrılmayan o kadını da bulmuş olduğu bu yer için her sene kesintiye uğruyordu– sonunda kendi işini bulmuştu. Onca insan arasından bir proktolog onu toparlamıştı. Tuhaf ama eskiden doktorlara güvenirdi. Şimdiyse onların diğer tüm alt tabaka çalışanlar gibi olduğunu biliyordu.

Rainbow Bright'ın ilk sigmoidoskopisi pek sancılı geçmişti. Hâlâ Demoral'dan kafası güzel vaziyette, doktoruyla beraber videoyu izlemişti. Sağlıklı kalınbağırsağında rehber eşliğinde bir gezinti. Dalavere çevirmek amacıyla yola koyulmuş değildiler. Cinlik peşinde koşan iki adam. Rainbow Bright videonun bir kopyasını istemişti. Dijitaldi. Artık her şey öyleydi. Ve onu eve götürmüş, kafası güzel halde kalarak, kolon görüntüsünü dijital animatörüne yüklemişti. İnternette bulabildiği en tehlikeli prekanseröz poliplere ait JPEG'lere Photoshop uygulamıştı. Bunları İsa peygamberin görüntüleriyle birleştirmişti. Sanat okulundaki çocuk-dahi günlerinden bu yana en yaratıcı çalışmasıydı bu. Son olarak, bu polip yüzeylerini kendi kolon duvarına yerleştirmiş ve hekimi için videonun yeni bir çıktısını almıştı. Kıç doktorunu şoke etmesine

etmişti. İkisi de bir güzel gülmüşlerdi fakat sonra pandikçi doktor bu muzipliği ciddiye almıştı.

Bunu yalnızca masrafları karşılayabilecek kişiler üzerinde uygulamışlardı; kapsamlı sağlık sigortası olan insanlarda. Bu bir tezgâhtı elbette. Sigmoidoskopi bir anormallik göstermediğinde, Rainbow sanat okulu sihrini çalıştırıyordu. Rainbow'un iç organlarına büyük özenle yerleştirdiği korkunçluklara bir göz attıkları gibi insanlar, bıçak altına yatmak için yalvarıyorlardı. Gerçekte bir kesme işlemi vuku bulmuyordu. Belki biraz uyuşturma ve öteyi beriyi kurcalama fakat travmatik bir şey değil. Hastalar eve küfelik bir halde gidiyorlardı, kefeni yırttıklarından yeni yaşam enerjisiyle dolmuş halde. Rainbow Bright ile doktoru, ücreti kırışıyorlardı. Paralar oluk gibi akıyordu.

Son zamanlarda, göğüs röntgenleri üzerinde oynayarak, bir onkologdan birkaç komisyon almıştı. Çoğu zaman tümör, bazen de tüberküloz. Paraya ihtiyacı olduğundan değil. Yalnızca, sanatsal dışavurumu için yeni bir yol keşfetmek istiyordu. Bir dalavereydi bu, pis bir dalavere ve bir tezgâh; fakat sanat okulunun olduğundan daha fazla değil. Kaldı ki bu bir şey kanıtlamıştı: Marcel Duchamp haklıydı. Kimse Fransızı oyuna getiremezdi. Bağlam her şeydi. Hoş bir şey, gür bitkilere sahip bir gül bahçesinin üzerinde batan hoş bir güneş tasvir edebilirdiniz ve hiçbir sanatsever metelik vermezdi. Fakat bir başyapıt, biçimsiz ve rengi atmış bir şey ortaya koyup onu zengin bir tipin kıçına soktunuz mu, onu ortadan kaldırmak için servet öderlerdi.

Hava karardığında, dev ebatlardaki penis tepelerinde belirdi. Öyle uzundu ki alacakaranlığın içinde kaybolmuştu. Elbette sünnetsizdi.

Binlerce kişilik kalabalık izlerken, çıplak bir seks cadısı belli bir mesafede durup yayını gerdi. Mükemmel bir şekilde nişan alıp, glansı deşmeden önce binlerce retina boyunca ilerleyerek parlak bir kemeri takip eden bir alev oku attı.

Orada bulunan tüm adamlar yüzlerini buruşturdular. Alevler dört bir yana savruldu; cayır cayır yanan bir herpesin infilak etmesi gibi. Bunun ardından, maytaplar patladı. Islık çalan şu Piccole Pete'ler, acı acı bağırmaya başladı. Diğer havai fişekler, gece göğüne kıvılcımlar saçarak patladı.

Hayal gücüne bakılırsa... Bu onun hayal gücü olmalıydı ama Piccolo Pete'ler neredeyse insan sesi gibi duyuluyordu. Derken buna kulak vermek için iş işten geçmişti. Herkes bağırıyor ve feryat ediyor, kıpkızıl gösterinin etrafında daireler oluşturmuş dans ediyordu.

Penisin içindeki çığlık, kalabalığı da çığlık atmaya teşvik etti. O patırtıda, Rainbow Bright, Snidely Whiplash'in ona yanaştığını fark etti.

Whiplash, gözleri ateşin üzerinde, "Dude, Çamur Kampı'nda kavga çıkardı. Yıldızlarının ve bıçaklarının firari olduğunu söyledi" dedi.

Akşam havası barbekü koktu ama her zamankinden fazla değil. Izgara et, dizel dumanı ve karabarut.

Snidely'nin sesi tepeden bakan bir edayla çıktı. "Oylama yaptık. Dude kaybetti." Gözlerini yanmakta olan fallusa dikmeyi sürdürdü. "Merak etme" diye ekledi, gözlerini yakma işleminde kullanılan odun yığınının en tepesindeki belli bir noktadan hiç ayırmadan. "Ona bir atı bayıltacak kadar Rohypnol verdik. Dude hiçbir şey hissedemez."

Bir an için Rainbow Bright'a festival, gelecekmiş gibi görünmedi. İşkence çığlıklarından oluşan bir müziğin eşliğinde, alevlerden bir kulenin etrafında dans eden kana ve dışkıya bulanmış iblisler gibi göründü. Ottan öyle geliyor dedi kendi kendine, ottan öyle geliyor; ta ki gördüğü şeyler yeniden görmek istediklerine dönüşene dek. Endişelerinin başını çeken şey, taze sığır kıymasını nereden bulacağı meselesi olana dek.

Penisin, gece göğüne doğru tüm gücü tükendi. Bir tarafına doğru devriliverdi. Yavaş çekimde yanlara doğru yığıldı. Ve ateş, geriye, Mistik Kabile'nin üzerlerinde yürümek için hiç vakit kaybetmediği kömür tepeleri kalana dek onu yakıp

kül etti. Tahmin edildiği üzere, hava rüzgâr topluyordu. İnsanlar barınaklara yöneldiler. Yeni bir yoğun kum fırtınası geliyordu.

İçlerinde en şevkli olanlar, Varolmayan Ülke Kampı ve Kinetik Ritüel Laboratuvarı Uygulamalı Bilim'i, onlar bile kasırga etkili kuvvetli rüzgâr ve uçuşan toz toprak nedeniyle geceye son verdiler. Hava öyle yoğunlaşmıştı ki, Rainbow Bright, çadırından, patikanın aşağısındaki Seks Cadısı Kampı'nı göremiyordu. Nevale Çadırı'nın ışıklarını seçemiyordu. Ay ve yıldızlar gizlenmişlerdi.

Uyku tulumunun sağladığı rahatlık içerisinde ezbere bildiği numarayı tuşladı. "Thumbelina?" Bu onun festival adıydı. Dış dünyada, doğumda ona verilen ada sadıktı. Sloane. Bayan Sloane Roberts. Adam sordu: "İyi misin?"

Kadın sordu: "Sen iyi misin?"

Bitap düşmüş bir halde, "Bir hadise yaşadık ama mesele çözüme kavuştu" dedi.

"Ludlow?"

Adam tereddüt etti. "Endişelenecek bir şey yok."

Adam, kadının bekleyişini duydu. Kadının bir şeye karar verişini dinledi. Çadırın dışında kum fırtınasının toplanmasından çıkan uğultuyu duydu. Çölü komple süpürüşünü. Canlı canlı yakılan bir katilin çığlıklarını adamın belleğinden silişini. Ağzından çıkan sonraki lafların nereden geldiğinden emin değildi. İki taraf da konuşmayınca, adam, sessizliğin daha da derinleşmesi için bekledi. Daha fazla bekledi. Sonunda, konuştu. "Bir defasında okulumuza bir köpek girmişti. Ben dördüncü sınıftaydım. Etrafta koşturup her şeyi yaladı. Sekiz yaşındaydım ve o köpek sonsuza dek vazgeçiyor olduğum şeylere aymamı sağladı." Aklına gelenler bundan ibaretti. Diyeceğini demişti.

Sloane ya da Thumbelina, anlamış gibiydi. Karısı karşılık verdi: "Okulda kuzu görmek çocukları güldürüp eğlendirdi."*

* "Mary Had A Little Lamb" adlı çocuk şarkısının sözlerine gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

Kadın anladı. Evde kalmak, çocuklarını aynı geleceğe mahkûm etmekti. Bu, daha iyi bir medeniyetin beşiğiydi. Bunu anlamak zorundaydı. Bu bir orta yaş krizi ya da geçici bir önlem değil, asıl seçenekti. Ruhani yolculuktakiler kendilerini oldum olası büyük bir yanıtın peşinde çöllere vurmuşlardı.

"Düşünüyordum da" dedi adam umutla, "belki de seneye festivale hep beraber, ailece katılırız." Uykuya doğru sürükleniyordu.

Sert fakat anlayışsız olmayan bir sesle, karısı, "Seneye festival olmayacak" dedi.

Rainbow Bright, rüzgâra karşın sesinin nasıl da yakından ve net geldiğine hayret etti.

Kadının sesi bir mırıltı halini aldı. Muzip bir mırıldama. Ve "Ludlow?" dedi. "Seninle bir anlaşma yapalım" dedi.

Adam, doğru duyduğundan emin olmayarak, "Bir anlaşma?" diye tekrarladı.

"Eğer eve gelirsen" diye teklifte bulundu kadın, "... seninkileri öldürmeyi bırakırım."

Rainbow saniyesinde tamamıyla ayıldı. Ona anlatmamıştı. Strawberry Shortcake'de onun numarası yoktu. Ondan başka kimsede kadının numarası yoktu.

Kadın fısıldadı: "Aptal bir çamur adamın başının arkasına bir ninja yıldızı... Bu sana bir şey anımsatıyor mu?"

Burada herkes sahte isim kullanıyordu. Pek çoğu maske takıyordu. Sloane böyle bir şey yapabilecek biri miydi? Evet, bir zamanlar pisliğe bulanmış bir vahşiydi. İlk tanıştıklarında, bıçak atma gösterisinin bıçağı atan tarafındaydı. Ama artık çocuklara futbol idmanı için şoförlük yapan bir annecikti.

Telefondaki ses sordu: "Televizyon arkadaşına 'Kıvırcık Nane Durumu'ndan kim bahsetti sanıyorsun?"

Adam, "Lisa ile Benny nerede?" diye sordu.

"Büyükanne Roberts ile beraberler."

Ludlow Roberts sordu: "Annecikleri *burner*'ları katlederken mi?"

Bugün ona kem gözlerle bakan palyaço oydu. İzleyicilerin arasındaki üzgün palyaço. Bu akşam, masum bir adamı infaz etmelerine izin vermiş ve furbielerle zombilerin ve terli, kılık değiştirmiş sefa pezevenklerinin aralarında dans etmişti. Kendine öyleymiş süsü verenlerin arasında gerçek bir canavar.

Onu dinlerken, adam, mor renkli uyku tulumunda değil de etrafından ılık sular akan bir küvette yatıyormuş gibi ağırlaştıkça ağırlaştı. Artık suyun üstünde yüzer halde değildi; kemiklerinin ve etinin tüm ağırlığını hissedebiliyordu. Yerinden kımıldatılamayacak kadar ağır bir yük. Ölü birinin hareketsiz cüssesi.

Telefondaki ses dikte etti: "Yarın bir bahane uyduracaksın ve ben başka bir tanenin daha peşine düşmeden eve geleceksin." Durakladı. "Kararı sen ver." Ve kadın telefonu kapattı.

Rüzgâr... Rüzgâr insanları çıldırtmıştı. Yoğun, uçuşan rüzgârda kadın birkaç adım ötede olabilirdi. Çadır şehir ayyaşlarla ve uyuşturucudan kafası güzel çocuklarla doluydu ve ölü ninjaya inanılacak olursa, kadın onun, sivri uçlu, bilenmiş ve jiletli silahlardan oluşan cephanesini çalmıştı. Kadın biliyordu ki, adam polisi aradı mı parti sona erecekti. Sonsuza dek sona erecekti çünkü o, kocalık vazifelerini ihmal etmişti. Çadırını toplamayacak olursa, daha fazla insan ölecekti.

En iyi ihtimalle, eve, acımasız bir katilin yanına dönecekti.

Parmak ucu, göbek deliğinin altını üstüne getirdi, araştırdı, kapsamlı bir arama yaptı ve yüz miligram Luminal tablet bulup çıkardı. Her gün birileri çadır kente veda ediyordu. Başkaları geliyordu. Bunun kaydını tutan yoktu. En kötü ihtimalle, her geçen gün bir diğer insanın hayatına mal olurdu. Strawberry Shortcake'i ölmüş olarak hayal etti. Tinky-Wink'i. Sun Baby'yi. Onun blöfünü görebilirdi. Belki de, haber etse, onu yakalayabilirlerdi. Hasar kontrolü yapabilirlerdi.

Gecede bir *burner*, hesaba vurunca on yedi ölüm daha demekti. Her sene bir iki çocuk gruptan ayrılıp, sendeleye sendeleye rüzgârdan savrulmuş kumların arasına karışıyor

ve onlardan bir daha haber alınamıyordu. Çöl, onları kurban olarak tüketiyordu. Hürmeten takdim edilmiş sunular olarak. Bin beş yüz metrekare boş arazide, fırtına her birini nerede düşüp kaldıysa oraya gömmüştü.

İnşa et. Yak. İnşa et. Yak. Tapın ve yok et.

Luminal'e bu akşam ihtiyacı olacaktı. Uykuya dalarken bile göğsünde büyüyen heyecanı hissetti. Onları bekleyen kayda değer bir karşılaşma vardı. Kadını yakalasa bile ne olacaktı ki? Hakikati bile bile, onu uyuşturabilir miydi? Karısını, devasa boyutlardaki bir Sandra Bernhard'ın kafasının içinde, canlı canlı kızartabilir miydi? Karısının muazzam, görkemli adanmışlığını bile bile?

LİTÜRJİ

Battlinghamshire Court 475 numarada yakın zamanda ortaya çıkan mal hasarı ışığında, ev sahipleri kurulu, hem köpek sahipliği hem de biyozararlı organik maddelerin uygun biçimde elden çıkarılması konularına ilişkin dernek politikasını yinelemek istemektedir. Mevzuat uyarınca, tüm evcil köpeklerin, sahiplerinin mülk sınırları içinde bağlanması ya da etraflarının çitle çevrilmesi gerekmektedir. Bir köpeğin sahipsiz biçimde ortada dolanmasına hiçbir zaman müsaade edilmeyecektir.

İnsan kalıntılarına gelince, bölge sağlık mevzuatı, sağlıklı bir tasfiyenin sağlanabilmesi için bunların vekâlet mercilerine bırakılması zorunluluğunu getirmektedir. Hiçbir koşul altında evde defin işlemine izin verilmemektedir.

Bahsi geçen her iki mevzuata da riayet edilerek, yakın zamanda gerçekleşmiş olan geniş çaplı mal hasarının önüne geçilebilirdi. Şimdi, tahribatın bir zaman çizelgesi oluşturularak, tıbbi tehlike arz eden mevzubahis maddenin rotasının kaydedilmesi ve müdahil hayvanların belirlenmesi mümkündür. Kaydedilen ilk hadise, 17 Mayıs'ta, 10:00 ila 15:30 saatleri arasında gerçekleşmiştir. Kısmi olarak ayrışmış hal-

deki kalıntılar, görünüşe göre, bir köpek tarafından bilinmeyen bir mevkide topraktan çıkarılmıştı. Gerçekleşen bu ilk vakada görünürdeki mücrim "Düğme" idi. Ailenin beagle cinsi köpeği, mezarından çıkardıktan sonra kalıntıları, Battlinghamshire Court 475 numaranın ebeveyn odasının önceden beyaz olan tüylü halısına taşımıştı ki kalıntıların o mülkün arka bahçesine defnedilmesine kadar bilinmeyen bir süre boyunca onlarla oynadığı yer de yine orasıydı.

Battlinghamshire Court 475 numaradan, 565, 785, 900, 1050, 1075 ve 1100 numaraya kadarki hasar güzergâhını saptayarak, bir insan bedenine ait, düşüncesizce atılmış olan bu iç organların bedbaht serüveninin izini, gitgide çürüyen bu maddeyi sahiplenen, onu istismar eden ve yeni yerlere gömen bir dizi evcil hayvan ile bölgede bulunan sıçan, rakun gibi zararlı hayvanlar tarafından ortaya çıkarılarak oradan oraya taşınmaları üzerinden sürmek mümkündür. Halılar, kapitone mobilyalar ve yatak takımlarında meydana gelen benzer hasarlar, bu mal kaçakçılığının oradan da Surreydaledown Mews'a kadar ulaşmış olabileceğini düşündürmektedir. Buna ilişkin dikkate değer kanıtlar, Knightsbridgeton Close ve Regenstrosetudor Crescent boyunca çok sayıda hanede görülebilmektedir. Ayrışmakta olan organların, tipik bir biçimde giderek artan kararsızlıkta özellikler göstermesine bağlı olarak, her yeni uğrak, evlerin halı ve kilimlerle kaplı zeminlerinde daha zararlı ve kalıcı etkilerin ortaya çıkmasına neden olmuştur.

Bölgedeki yüzme havuzlarının tahliye ve temizlik masraflarının karşılanması adına özel bir vergilendirme önerisi sunulmuştur. Bunun yanında, bölge sakinleri, geçmişte yaptırdıkları aşıları gözden geçirme konusunda yüreklendirildiler; en başta da, yüzmeye gidip bu maddeyle karşılaşan ve ne olduğunu anlamayıp onu havası inmiş mor renkte zavallı bir plaj topu zannedenler. Vakada en az bir defa, tarafların onu birbirlerine durumdan bihaber bir keyif içinde atmış oldukları anlaşılmaktadır.

Bu menfur şey, Sanchez'lerin en küçük kızının masumane bir biçimde haneye ait havuzdan aldığı su dolu haldeki ne idüğü belirsiz yaratıktı. Barbekü maşası kullanarak kız, onu havaya atıp, çitin üzerinden DiMarco'ların havuzuna düşürmüştü. Bu şey orada, ailenin en büyük oğlu olan Danny tarafından bulunmuş ve asil ve edepli bir davranışta bulunmak yerine Danny, onu Ivy High Street 8871 numarada bulunan yandaki evin çatısına fırlatmıştı. Orada kargalar bununla ziyafet çekmiş, sonra da aralarından biri, bu sırılsıklam haldeki leşi kapıp, yazın masmavi gökyüzüne doğru havalanmış, üzerinde Ada Louise Cullen'ın olduğu şezlongun tepesine bırakıvermişti. Bu noktada, bu musibetin yolculuğu pat diye kesilmişti.

Üzücü bir biçimde, internetteki çok sayıda haber kaynağı tarafından bu hikâye, "Uluorta Atılan Ölü Et Parçası, Çıplak Halde Güneşlenmekte Olan Şahsın Kafasına İsabet Etti" başlığıyla verildi. Hikâye, ulusal çapta sendikalaşmış radyo programı âlimlerine malzeme olunca, kısa sürede internet ortamında viral oldu.

Geri kazanım sürecinde, musibet, baştaki hacmini büyük oranda yitirmişti. Kolluk kuvvetleri göreve çağrıldı. Münakaşayı müteakip, olay mahallindeki sağlık görevlileri bu organik kütlenin ne olduğunu saptama girişimlerinde bulundu ve gelinen son noktadaki ağırlığına ilişkin "altı yüz yirmi üç gram" şeklinde bir değerlendirme yaptı. Bayan Cullen'a, şok, mide bulantısı, muhtemel beyin sarsıntısı ve servikal disklerde yumuşak doku travmasına dönük bir tedavi uygulandı.

Kapsamlı görüşmeler sonucunda, çoğunluğun kanaati, mevzubahis et yığının bir şiddet eylemi sonucunda ortaya çıkmış olmadığı yönündeydi. Doğal yollardan derisini dökmüş gibi görünüyordu. İlk saptama, onun başlangıçta bir insan olduğu yönündeydi.

Pek çok kişi bu fikre katılmayabilecek olsa da, bu türden dökülmekte olan dokular, esasında, yasal açıdan tıbbi atık olarak nitelenir ve buna bağlı olarak da kamu sağlığına tehdit

teşkil eder; akabinde, evcil hayvanlar tarafından topraktan çıkarılıp, hava sıcaklığının fazlaca yüksek olduğu üç uzun gün boyunca aralıksız olarak oradan oraya taşınan söz konusu kütleye maruz bırakılan evlerin satış değerlerinden bahsetmiyoruz bile.

Adli muayenede, mevzubahis maddenin, çok-yakın-olmayan-bir-zamanda doğum yapmaya bağlı olarak dışarı atılan rahim iç zarı ve onunla bağlantılı doku yapılarından mürekkep olduğu ortaya koyuldu. Doğum sürecinden kalan gereksiz artıklar.

Corningmarblerock Estates'te birkaç hane, aralarına yeni bir üyenin katılışını kutlamıştı; fakat bu, mevzubahis tıbbi atığın parsel dışında bir yerden taşınmış olamayacağı, ağaç dikme töreni ya da ona benzer bir kutlama için buraya gönderilmediği anlamına gelmiyor. Geçtiğimiz üç ay süresince yapılan peyzaj dönüştürme müracaatlarına şöyle bir göz atmak, beş adet gül, bir leylak, üç tane filbahri, bir servi, on dört şimşir ve bir bataklık meşesi ekimine izin verildiğini ortaya koymaktadır. Bunlardan herhangi biri, sürgün halindeki bu maddenin asıl kabrine işaret ediyor olabilirdi.

Geniş alanlara ulaşabilen bir hayvanın, mesela dört ayaklı akbabalardan olan çakalın, bu musibet kalıntıları, kendi çevreniz dışında bir yerlerden ele geçirmiş olması hiç de olasılık dışı değil. Örneğin, Mockingbird Hayvan Barınağı'ndan. Ya da doğum sonrası kalan artıkların gelişigüzel bir yana atılmasının, kuvvetle muhtemel ki, daha az uygunsuz bir pratik olarak görüldüğü Belle Lakeside Villaları'ndan.

Açıkçası, heyetin Heron Cove sakinlerinin yarısının çevirmesinin bekleneceği türden hippi saçması bir işti bu; fakat elden ne gelirdi ki? Kayıp Eşya adı altında ilanlar vermek? *Bulunmuştur: kısmen ayrışmış haldeki harap bir plasenta. Bir buçuk kilometre çapındaki bölgede tüm meraklı hayvanlarca kemirilmiştir. Sahibi aranmaktadır.* Heyet nasıl bir yol izlerse izlesin, hiçbir şeyden tatmin olmayan, musibetin çıkış noktasına iadesi için her yola başvurulması gerektiğini düşünen her-şeye-muhalefet tipler olacaktır.

Heyet, üremeyi sağlayan dokulardan artakalan bu şeylerin ruhani değer mi yoksa ritüelistik değer mi taşıdığına ilişkin bir tartışmaya meydan vermeyecektir; bununla birlikte, bu vaka, gelecekte yaşanabilecek hadiselere çözüm öneren bir politikanın gerekliliğini gözler önüne sermiştir.

Mesele döşemelerin pislenmesiyle sınırlı kalmamıştı. Azımsanamayacak miktarda evcil hayvan bu musibetten mideye indirmişti. Bunun sonuncunda da, Bay ve Bayan Heywood Marshall-Simon'ın siyam kedisi, yediklerini olduğu gibi Bayan Marshall-Simon'ın üstüne çıkarmıştı. Aynı şeyi İskoç teriyeri Düğme de Bay Clayton Farmer'ın yeni Jaguar XJR LWB aracının ısıtmalı deri koltuğuna yapmıştı.

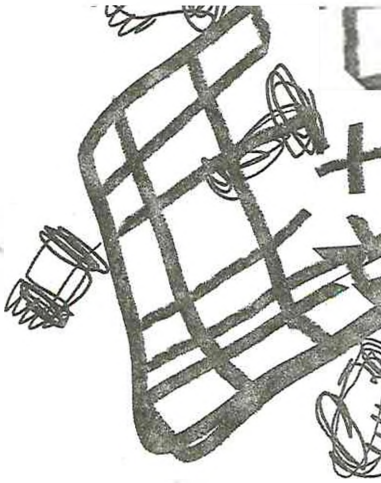
Ev sahipleri heyeti, mağdur olan komşularımızla empati içerisindedir. Bayan Cullen haricinde kimse sorumluluktan muaf değildir. Bu musibeti bu denli özensiz defneden şahıslardan tasma kullanma protokolünü göz göre göre yok sayan evcil hayvan sahiplerine kadar bundan doğrudan etkilenen herkesin ortadaki suç ile ilişiği bulunmaktadır. Mülkü hasar gören şahıslardan biri, iyelik durumunun saptanabilmesi ve restorasyon masraflarının telafisi için tazminat alınabilmesi adına DNA testi yapılması gerekliliğini savunmuştur. Bununla birlikte, heyet, bu türden tedbirlerin meşrulaştırılmasının da tatbik edilmesinin de hukuki açıdan güç olacağını iddia etmiştir.

Yeni baba olmuş bir kimsenin, arka bahçesinde gelişigüzel eşelenmiş bir delik bulup, bu hengâmelerin bilgisiyle, öne çıkıp sorumluluk üstlenmemesini tahayyül etmek hiç zor değildir. İlgilileri tatmin edecek ivedi bir çözümdense heyet, olaya ilişkin uzun vadeli bir tutum sergileme yönünde karar almıştır. Şöyle ki, bu türden müşterek felaketler zaman içerisinde komşuları birbirine kenetleyen şeylerdir. Ortalama yedi yılda bir evlerin satılıp ailelerin taşındığı mevcut cemiyetimizde, bu destan, arkadaş ve eş dost olarak geçirilen bu kısa zamandan baki kalan bir hatıra görevi görecektir.

Bu gerçekler ağızdan ağıza geçerken çarpıtılacak. Buna doğrudan müdahil olmayanlar, olduklarını iddia edecekler. Belki de bir tek kiliminden olmuş insanlar, tüm bir evini bırakıp gitmek zorunda kaldığını iddia edecek. Yakın zamandaki olaylar, büyüyerek cemiyetimizin mitolojisi halini alacaklar. Evcil hayvanlarımızın ölümünden çok sonra, bizler, kendimiz, bu anıları, tadına varıp onları dünyanın kalanıyla paylaşmak üzere dirilteceğiz. Gülüp eğlenmek için bunları birbirimize anlatacağız. Tahrif edeceğiz. Partilerde hikâyeyi havalara saçıp, meselenin olgunlaşmasına kahkahalar savuracağız. O ne kadar alçaltıcıysa, biz onu daha da çok alçaltacağız. Onu bir güzel şişireceğiz. Onu olanaksız biçimde berbat bir şeye çevirip, ondan kendimize bir mitoloji çıkaracağız. Teselli çıkaracağız. Atlattığımız badirelerin kanıtı olacak.

Dualarımız, hadiseyi müteakip tekrar eden kâbuslar gördüğünü bildiren Bayan Cullen için. Daha iyi bir seçeneğin olmaması hasebiyle kalıntılar, iki ay süreyle saklanarak, ardından da kuralına uygun biçimde yakılacakları Shaysaw County adli tabip bürosuna teslim edilmiştir.

NEDEN KARINCAYİYEN ASLA AY'A AYAK BASMADI

Bundan neredeyse bir ömür kadar önce, Horoz daha bir yavruyken, arkadaşlarıyla satranç oynuyordu. Hepsi, Horoz, Tavşan ve Karıncayiyen, beşinci sınıftaydılar; teneffüste oyun parkının sakin bir köşesinde bir satranç tahtasının etrafında bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Oyunlarının üzerine devasa bir gölge düştüğü sırada, Karıncayiyen, bariz bir tuzak kurmak üzere kalesini oynattı; Horoz da, Karıncayiyen'in fillerinden birini alıp, "Şah" dedi. Her şeyi kaplayacak büyüklükte bir gölgeydi bu. Bir ayak, piyonların ortasına bodoslama daldı, atları etrafa saçıp, Horoz'un onuncu yaş gününde aldığı ve içinde durduğu saplı el çantasının görüntüsü bir evrak çantasını –avukat olduğunda kullanmayı planladığı deri evrak çantasını– andırdığından okula onunla getirdiği oyun tahtasını devirdi. Bir fikri haklar hukuku avukatı olup, tercihen eğlence hukuku alanında uzmanlaştığında kullanmayı planladığı çantanın içinde. Hatta çantanın

sahte derisinde –altın varaklı– gofre baskılı olarak Horoz'un adının baş harfleri bulunuyordu: anne babasından gelen bir hediye. Karıncayiyen kazanmanın eşiğindeydi fakat artık oyun tahtası ortasından buruşturulmuş, kenarları da yırtılmıştı. Siyah plastikten Şah'ı ve beyaz piyonları bozguna uğratılmıştı ve tüm bu facianın ortasında Düğmeli Domuz dikilmiş, Horoz'un yaş günü hediyesini ufalayarak çöp haline getiriyordu.

Vahşi bir savaş narası eşliğinde, Düğmeli Domuz ileri atıldı, bağırıp her iki dizini de sertçe Horoz'un göğsüne geçirdi.

Tavşan'la Karıncayiyen geri çekildiler; her ikisi de, bir defa olsun darbeyi alan kişi olmadığına sevinerek, kaçmak için çimenlerde süründü. Düğmeli Domuz'un sımsıkı sıktığı yumruklarını indirmesiyle Horoz'un gözlükleri yüzünden fırladı. Düğmeli Domuz'un dizleri, Horoz'un cılız kaburgalarına saplandı ve burnunu ezdi. Horoz da kendi payına, kan içindeki patlamış dudağı ve kan fışkıran burun delikleri ile ona karşı koydu. Yere düşmüş olan satranç taşlarının üzerinde yuvarlanınca, filler omurgasına battı ve kale figürleri de kıçında kale şeklinde çürük izi bıraktı. Horoz, daha baştan, sulugözlü bir velet gibi hıçkırıklara boğulmuştu.

Uzaklarda tiz sesli bir düdük öttü ve Düğmeli Domuz, saldırıya geçtiği hızla geri çekildi. Horoz'un gözlük camlarından biri yerinden fırlamış ve gözlük saplarından biri menteşe kısmından ikiye ayrılmıştı. Satranç takımı öylesine pislenmiş ve parçalanmış haldeydi ki, Horoz onu sevmiş olmaktan utanç duydu. Horoz onu öyle çok sevmişti ki, şimdi Karıncayiyen ile Tavşan onu sükûnet içinde izlerken, takımdan kalanların üzerinde tepinip onu oyun alanının pisliklerine gömdü. Yüzünden yaşlar ve kanlar akarken, atları ve vezirleri tekmeyle dört bir yana saçtı. Horoz, "Hay siktiri boktan aptal kancık oyun!" diye söylenerek, adının altın varaklı baş harflerini, küçük düşürülüşünün çamuruna yumruklarıyla gömdü.

Karıncayiyen ile Tavşan, arkadaşlarının mahcubiyetinden

mahcup oldular ama onu tamamıyla anlıyorlardı. O üçü, fazladan kredi için çalışıp, ek okumalar yapıyorlardı. Her biri en yüksek notları alıyordu ve daha beşinci sınıftan, onları azametli geleceklerin beklediği anlaşılıyordu: Horoz avukat olacaktı, Tavşan beyin cerrahı, Karıncayiyen de roketbilimci. Akranlarının yanında cüce gibi kalıyorlardı. Başarı ortalamasını yukarı çektiklerinden tüm öğretmenleri onları seviyordu. O zamanki sınıf öğretmenleri, uzun saçlarını bir kurdeleyle arkada toplayan genç ve güzel Bayan Scott onları özellikle seviyordu ve onlar da ona tapıyorlardı. Horoz, Tavşan ve Karıncayiyen, temiz evlerden geliyorlardı ve kendilerine sevgi ve saygı gösteren ebeveynleri vardı. Belalı tipler tarafından neredeyse haftada bir pataklandıklarını söylemeye bile gerek yok.

Daha da fenası, okulları şiddet konusunda sıfır hoşgörü politikası izlediğinden, herhangi bir darp durumu olduğunda, buna karışan herkes zorunlu uzaklaştırma cezası alıyordu. Zorbalık eden kişi için bu, haftalık tatile karşılık geliyordu; fakat kurban için derslerin gerisinde kalmak demekti. Bu yüzden, Bayan Scott Horoz'un satranç tahtası üzerinde tepinip lanetler yağdırdığı yere seğirtince, Horoz, morarmış olan elinin arkasıyla akmakta olan gözünü silip, "Ebelemece oynuyorduk. Ağaca çarptım" dedi.

Horoz, kesikleri temizlenip bandajlanmış halde okul hemşiresinin yanından döndüğünde, beşinci sınıftan kızlar onu seyredip, elleriyle ağızlarını kapayarak kıkırdadılar. Sinek Kuşu, Kırlangıç'a Horoz'un gözündeki morluğu ve dişindeki kırığı işaret etti ve gözlerini devirdiler. Horoz, okuma masasında kendine ayrılan yere oturdu ve kendi kendine, "Sınavlarda bir dâhisin" dedi. Tavşan ve Karıncayiyen onun bakışlarıyla karşılaşmamak için gözlerini yukarı kaldırmadılar fakat o, okuma masasının üzerinden eğilip onlara, "Bu durumlardan sıyrılmak için bize uygun bir plan yapmalıyız" dedi.

Sessiz Okuma'yı Matematik Becerileri takip etti. Pazartesinin yerini çarşamba aldı. İmla ve Kelime Bilgisi. Horoz'un

sıyrıkları iyileşiyordu, egosu değil. Heceleme yarışmasının sonlarına doğru, Horoz, düşmanca bakışların üzerinde olduğunu fark etti. "Fatura" kelimesini hecelemeye başladığı sırada gözü, sınıfın en arka sırasında oturup, ona öfkeli bakışlar atarak yumruğuyla diğer avucunu döven, sessiz bir hırıltıyla dişlerini gösteren Düğmeli Domuz'a ilişti. Horoz paniğe kapılıp yanlışlıkla "a" yerine "u" diyerek, zaferi Yunus'a vermiş oldu. Aynı günün akşamüstü, Bayan Scott fazladan tebeşir almak üzere okul malzemeleri ofisine gittiğinde, Düğmeli Domuz, Yunus'un kafasının arkasına sözlük indirdi. Kafatasına-çarpan-kitap sesi bile, işitme mesafesindeki herkesin canını yaktı.

Horoz açısından o an ilham vericiydi.

Okuldan eve yürürlerken, Tavşan'la Karıncayiyen'e, "Dinleyin arkadaşlar" dedi. "Kurtuluşumuz için bir planım var."

Plan basitti. Kolay görünüyordu fakat zekiceydi. Tavşan'la Karıncayiyen, bunun dâhiyane olduğu konusunda hemfikirdiler.

Ertesi gün, Bayan Scott Horoz'u tahtaya kaldırdı ve ondan, 34'le 3'ü çarpıp bulduğu sonucu göstermesini istedi. Horoz, tebeşiri alıp, tahtanın yarısını doldurana dek, uzun süre boyunca bir şeyler yazdı; bulduğu yanıt 97'ydi. Bayan Scott ondan soruyu yanıtlamasını yeniden istedi ve Horoz'un yeni çözümü 91'di. Bayan Scott ona endişeli bir bakış attı ve yerine geçmesini söyledi. Tavşan'dan soruyu çözmesini istedi ve o da 204 sonucunu buldu. Karıncayiyen 188 buldu. Ansızın yapılan bir Sosyal Bilgiler sınavında Tavşan, Finlandiya'nın başkenti olarak Atina'yı yazdı. Karıncayiyen başkent olarak Danimarka'yı sundu. Horoz Kaliforniya Körfezi diye yazdı.

Bayan Scott, dersten sonra kalmalarını istedi. Evde mutlu olup olmadıklarını ve anne ya da babalarının hiç bağırıp bağırmadığını sordu. Bayan Scott'ın saçları öylesine ahenkle dans ediyor ve yüzü öylesine ışıldıyordu ki üç yakın arkadaşın elinden, âşık gözlerle ona tapınmaktan başka bir şey gelmiyordu.

Bunu izleyen haftalarda, Karıncayiyen, adının yazılışını unuttu. Tavşan, "Yaşasın Okulumuz"un sözlerini eline yüzüne bulaştırdı. *Plum Creek'teki Küçük Ev*'i sesli okuma sırası Horoz'a geldiğinde, "hermafrodit" kelimesinde tökezledi. Bayan Scott, önceki hafta yapılan Tarih sınavının sonuçlarını açıkladı ve üç arkadaşın üçü de F almıştı. Fiyasko'nun F'si. Çan eğrisini öyle aşağı çektiler ki Düğmeli Domuz bile C aldı. Teneffüste kimse onları pataklamadı.

Feraha-çıkmanın F'si.

Matematik, Fen, Okuma ve Coğrafya'yı unutmak için Horoz ve arkadaşları iki kat fazla çalıştı. Sağlık Bilgisi'ni göz ardı etmelerinin kanıtı olarak, okula pis yüzlerle geldiler. Vatandaşlık kurallarına uymadıklarını kanıtlamak için, yaya geçidi görevlisini itekledilər. Düzgün Duruş'tan kalmak için kamburlarını çıkarıp durdular.

Tüm derslerden çakıyorlardı. Horoz'un planı kusursuz biçimde işliyordu. Önerisine göre, yapmaları gereken tek şey beşinci sınıfta çakmaktı. Ve bir defa da değil, üç dört kez. Bırakacaklardı da Düğmeli Domuz, Sinek Kuşu ve sınıfın geri kalanındaki zorbalık eden, kıkırdayan kişiler altıncı, yedinci sınıfa geçsinler. Birkaç seneye, Horoz, Tavşan ve Karıncayiyen, beşinci sınıftaki sınıf arkadaşlarının arasında fiziksel açıdan birer dev olarak yükseleceklerdi. Öğrenim hayatlarının kalanında, sınıf başkanları, takım kaptanları ve mezuniyet balosu kralları olacaklardı. Ve yalnızca daha iri değil, akıllı da olacaklardı: Gelmiş geçmiş tüm kampüs kahramanlarından daha akıllı ve yardımsever olacaklardı. Kas oranları, fiziksel koordinasyon ve kendilerinden önceki mazlumların bilgeliğine de sahip olmak gibi avantajları olacaktı. Bu süre zarfında, gevşeyip, özenli Bayan Scott'ın fazladan ilgisiyle dolu güzel dört yılın tadını çıkaracaklardı.

Sınavlardan çakmanın, yalnızca bir başınıza uzaklaştırma aldığınızda bir utanç kaynağı olduğunu biliyorlardı. O içine edilmiş olan heceleme yarışmasının olduğu akşamüzeri eve yürürlerken –sözlüğün Yunus'un kafatasına indirilişinin sesi

hâlâ kulaklarında yankılanmaktayken– üçlü, ellerine tükürüp, derslerden beraber çakma yemini ettiler. Eninde sonunda başarabilirlerdi fakat ancak üçü bir takım halinde başarısız olursa. Ayrıca, planlarından bir allahın kuluna bahsetmeyeceklerdi. Kendilerine "Çakış Kulübü" adını takan da Tavşan'dı.

"Çakış Kulübü'nün ilk kuralı" demişti Karıncayiyen, "Çakış Kulübü hakkında konuşmamaktır."

Planlarını hayata geçirme kısmı, umduklarından daha zordu. Öncelikle, methedilme alışkanlıklarından vazgeçmek zorundaydılar. Yoksunluk sendromu çok fenaydı fakat arkadaşlardan biri kimya setiyle deney yapmanın ya da Platon'un *Devlet*'ini yeniden okumanın cazibesine kapıldığında, yapması gereken tek şey, aksi yönde bir dürtü bunun yerini alana kadar ona destek olmaları için diğerlerini aramaktı. Saatlerce televizyon izlemenin faydası oluyor gibiydi fakat bu kadar aptal olmak da beyin gücü gerektiriyordu. Bereket, Karıncayiyen kestirme bir yol buldu. Bir sabah okula doğru yürürlerken bir ara sokağa girdi ve Horoz ile Tavşan'a kendisini izlemelerini işaret etti. Kimsenin onları göremeyeceği bir yerde, Karıncayiyen elini ceketinin cebine uzatıp ortaya buruşuk bir kâğıt poşet çıkarmadan önce her iki yöne de baktı. Poşeti açtığında, içinde bulunan tek şey bir tüp model-uçak tutkalıydı.

Karıncayiyen, kapağını açtığı tüpü bir güzel sıkıp, yoğun kıvamlı tutkaldan yapış yapış bir şeridi kâğıt torbanın içine akıttı. Sıkılmış tüpü torbanın içine attı –gerizekâlı olmayı istiyorlardı, çevreyi kirleten insanlar olmayı değil– ve torbayı ağzına ve burnuna tuttu. Gözleri açıktı, torbanın ambalaj kâğıdının bir balon gibi şişip sönmesine neden olacak kadar derin soluklar alıp verirken, Tavşan'la Horoz'u izliyordu. Bulundukları sokaktaki tek ses, kâğıt buruşma sesi ile Karıncayiyen'in çıkardığı güçlü soluk alıp verme sesiydi. Karıncayiyen'in gözleri cam gibi oldu ve torbayı Horoz'a uzattı.

Tutkal, çürüyerek kararmaya başlayan yumuşamış muz gibi kokuyordu. Gazı solumanın etkisi muhteşemdi! Artık yalnızca aptalı oynamıyorlardı; Çakış Kulübü üyeleri gerçekten de aptaldılar! Sonradan ona verdikleri isimle, Tutkal Yöntemi'nin etkisi sonsuza kadar sürmüyordu fakat onun etkisi altında Tavşan kalem tutamıyordu. Sonrasında Karıncayiyen, sırasında uyuyakalıp altını ıslattı. Horoz, ailesinin dolabından votka çalmayı teklif etti ve tutkalla votkanın sihirli birleşimi bu üç arkadaşa erişmeyi umduklarından çok daha büyük bir cehalet sağladı. Noel zamanı, Telafi Okumaları düzeyine düşürüldüler. Paskalya zamanı geldiğinde, ayakkabılarını bağlayamaz hale gelmişlerdi!

Bayan Scott, güzel ve özenli Bayan Scott, onların tarafını neredeyse hiç terk etmedi. Onlara sevgi ve şefkat gösteriyor, çizgi roman açtıkları için bile onlara methiyeler düzüyordu. Horoz'un morlukları kaybolmadan önce defalarca, "Kendini nasıl incittiğini bana yeniden anlatır mısın?" diye sordu. Karıncayiyen'i yalnız başına yakalayıp, "Horoz nasıl yaralandı?" diye sordu. Hiçbiri hikâyesini birbirlerininkiyle tutarlı tutmayı akıl edemedi ve tutkalın da bu duruma yardımı dokunmuyordu. Horoz, oyun alanındaki kaydırağın tepesinden düştüğünü söyledi. Tavşan, onun futbol oynarken yaralandığını söyledi. Nihayet Bayan Scott onu, hemşirenin, Bayan Scott'ın kolları Horoz'un omuzlarına dolanmış halde ikisinin üç adet fotoğrafını çekeceği okul idaresine götürdü. Yarık dudağının sızlamasına rağmen Horoz sırıttı. Kameraya bakarken gözlerinin içi gülüyordu; çok âşıktı.

Artık kimse onlara yumruk atmıyordu. Kimse onlara gülmüyor ya da parmakla onları göstermiyordu. Kimse onları fark etmiyordu bile. Başlangıçta, görünmez olmak kolay olmamıştı. Kısa zamanda kolaylaştı. Horoz, hâlâ hukuk fakültesine gitme hayali kuruyordu. Avukatlık sınavını yüksek notlarla geçecek ve mahkeme salonlarında, mazlumları ve mağdurları tutkuyla müdafaa edecekti. Okul, ailesine ihtar mektubu göndermiş olmalıydı –bu, gelişim raporunun tam tersiydi– çünkü

Horoz'un anne babası onu bir akşam yemekten sonra masada beklettiler. Horoz'un babası, iç çekerek, "Pekâlâ, hayırdır bayım?" diye sordu.

Mutfaktaki telefon çaldı ve Horoz'un annesi telefonu yanıtlamak için yemek masasından kalktı. Mutfağın girişinden Horoz, onun ahizeyi kaldırıp, "İyi geceler" deyişini görebiliyordu ve sesi birden durgunlaşmıştı. "Bir saniye lütfen" dedi ve ahizenin ağız kısmını, Bağlılık Yemini etmek için kalbinin üstüne koyar gibi göğsüne bastırdı. Horoz'un babasına seslenerek, "Arayan Hamster" dedi.

Horoz'un babası bir süre dinledikten sonra, telefona, "Baş Hukuk Müşavirin olarak sana, o peynirden ivedilikle kurtulmanı salık vermek durumundayım..." dedi.

Diğer tarafta, yemek masasında, Horoz'un annesi ona etrafı kızarmış endişeli gözlerle bakarak, "Bunun notlarınla alakası olmadığını biliyoruz" dedi. Altdudağını ısırdı. "Seni her koşulda sevdiğimizi biliyorsun, değil mi?"

Mutfakta, Horoz'un babası, "Salmonella böyle bir riske değmez ve eğer bu sigorta temsilcimizin kulağına giderse, ihmal olduğu gerekçesiyle teminatımızı fesheder" dedi. Ahizeyi yerine koyup yemek odasına geri döndü. Ailesinin kaygılarını anlamamak için Horoz'un aptal olma konusundaki tüm hünerlerini kullanması gerekti; fakat babası, not durumu düzeltilene kadar Televizyon Yok dedi. Bunun ardından, Telefon İmtiyazları Yok geldi. Sonra da, Eğlenceli Hiçbir Şey Yok. Bir noktadan sonra artık, Horoz, Karıncayiyen ve Tavşan, şaşaalı posterlerin ve hatta radyonun, onları ihmal edilmiş çalışmalarından alıkoyacak hiçbir şeyin olmadığı bomboş odalarda uyuyorlardı.

Cuma günü dersten sonra Bayan Scott Horoz'u bekletip, sorunun ne olduğunu kendisine anlatması için ona yalvardı. Neden sınıfın en dibine sürüklenmişti? Öylesine üzüntülü bir sesle sordu ki Horoz ağlamaya başladı. Düğmeli Domuz'un onu patakladığı zamandaki kadar şiddetli ağladı. Bayan Scott'ın acılı yüz ifadesini görmek, Düğmeli Domuz'un tekme

ve yumruklarından bile daha kötü hissettirmişti. Horoz, burnu kanamaya ve gözleri Rakun'unkiler gibi mosmor görünmeye başlayana kadar ağladı. Fakat Bayan Scott kollarını ona dolamış, kendisi de ağlayarak ona sarılırken bile, o zaman bile Horoz'un söyleyebildiği tek şey, "Size söyleyemem. Asla söylemeyeceğime söz verdim" oldu.

Bunu takip eden pazartesi günü, aile mahkemesi yargıcı ihzar müzekkeresi verdi ve Horoz, Sosyal Hizmetler görevlileri tarafından devam eden soruşturma boyunca yanlarında kalması için bir koruyucu ailenin yanına gönderildi. Çarşamba günü, Karıncayiyen ile Tavşan da koruyucu ailelerin yanına yerleştirilmişlerdi.

Horoz kendi kendine, "Bu davalar sadece kısa vadeli şeyler" dedi. Yoldaşlarını bir araya toplayıp onlara, "Geleceğimizin görkemi, bugünü, bu geçici güçlükleri meşru kılacak" dedi. Birbirlerine sahip olduklarını söyledi. Bayan Scott'ın hoş ihtimamına sahiptiler. Birkaç yıla, okulu yöneteceklerdi; en büyük, en akıllı çocuklar olarak, koridorları ve oyun alanını yöneteceklerdi. Üçlü şu an, gelecekteki çelimsiz sınıf arkadaşları zorbalığa ve aşağılamalara maruz kalmasın diye ıstırap çekiyordu.

Günün birinde Horoz avukat olacaktı. Tavşan, beyin cerrahı. Karıncayiyen, roketbilimci. Ve her biri, kendi ailesine Country Club malikâneleri ve özel jetler alacaktı. Nihayet Çakış Kulübü'nün gizli anlaşmasını açıklayabileceklerdi ve herkes kahkahalara boğulacaktı. Ebeveynleri onlara, üç arkadaşın birer beşinci sınıf öğrencisi olarak gösterdiği öngörü ve adanmışlık nedeniyle daha bile fazla sevgi ve hayranlık duyacaktı.

Tutkal koklamanın da yardımı oldu. Kokuyu içine yeterince çektiği takdirde, Horoz'un zihni yanık plastik yığını gibi cızırdayıp tıslıyordu. Yüzünü kâğıt torbaya gömdü ve derisinin altında hareket eden böcekler hissedip, yabancıların düşüncelerini işitebilir hale gelene dek soluk aldı. Bir cumartesi akşamüzeri Horoz, gırgır olsun diye Karıncayiyen'i takip etti.

Bir iki blok geride kalıp, görünmemek için çitlerin arkasına gizlenerek, çöp tenekelerinin gölgelerinde çömeldi. Bu şekilde, Karıncayiyen'in izini Devlet Kütüphanesi'ne kadar sürdü. Arkadaşının çaktırmadan içeri girişini izlerken kan beynine sıçradı. Bize ihanet etme planları kuruyor dedi kendi kendine. Fazladan kredi için ödevler hazırlıyor ve yıl sonunda altıncı sınıfa geçerek, Tavşan'la bizi utancımızla baş başa bırakacak!

Horoz, Tavşan'ı bu hıyanetten haberdar etmeye gitti. Her yere baktı: koruyucu aileye, ara sokağa, ilköğretim okulunun arkasındaki Çöp Konteynırı'na; fakat Tavşan hiçbir yerde yoktu. Horoz'un yanık-plastik zihninde korkunç bir gerçek şekillendi fakat o, bu fikri reddetti. Teslimiyeti korkusuna ağır bastığında, Horoz, Doğal Tarih Müzesi'ne gitti. Orada, Antik Mısır hakkındaki bir sergiyi inceler halde Tavşan duruyordu. Daha da fenası, Tavşan'ın kâğıt kalemi de vardı ve notlar karalıyordu.

Çakış Kulübü'nü kurmuş olan Horoz, kendini terk edilmiş hissediyordu. Beşinci sınıfı tekrarlamak üzere tek başına uzaklaştırma alacaktı. Beraberce çok defa istismar edildiği yoldaşları birer haindi. Ne büyük hıyanet! Onların bencilliği, geleceğin on-yaş-nesillerini de aynı taciz ve bedbahtlık döngüsüyle lanetleyecekti. Ne de çabuk unutmuşlardı; fakat Horoz onlara hatırlatmaya kararlıydı.

Pazartesi günü, sırasında yana doğru eğilip fısıldayarak, "Arkadaşlar, hadi öğle yemeği arasında Çöp Konteynırı'nın arkasında tutkal koklayalım" diye öneride bulundu.

Masumane biçimde, her ikisi de öneriyi kabul etti. Üçlü bir araya toplanıp da kâğıt torba hazırlandığında, Horoz zarif bir biçimde gazı ilk olarak arkadaşlarının solumasına müsaade etti. Tavşan ve Karıncayiyen'in kafaları bir milyon olup gözbebekleri irileşerek sarkık dudakları salya akıtmaya başlayınca, Horoz onlarla adamakıllı yüzleşti. "Sizi ifşa ediyorum!" diye bağırdı Horoz. Savunmasız durumdaki ikilinin üzerine sıçrayıp, dizleriyle Karıncayiyen'i pataklayıp, Tavşan'a da yumruklar indirdi. Horoz, "Kütüphane ha? Müze ha?" diye

bağırdı. "Hesap verin bakalım!" diye bağırdı. Böylelikle, arkadaşları tutkalın zehirli gazıyla aciz durumdalarken, Horoz onlara dirençle karşılaşmaksızın tekme tokat girişti.

Yemek arasından sonra, Bayan Scott, Karıncayiyen'in kırılan burnu ve Tavşan'ın yırtılan kulakları için gözyaşı dökmek üzereyken, ikili, Okuma Masası'nda yerlerini alıp ona endişelenmemesini söylediler. "Merdivenlerden yuvarlandım" dedi Karıncayiyen. "Başkalarını düşünmemenin karşılığında ödediğim bir bedel."

Tavşan, "Benim kendi sakarlığımdandı. Kulaklarım, parlak bir gelecek uğruna önemsiz bir kayıp" dedi.

Arkadaşlarına daha iyi akıl hocalığı yapabilsin diye Horoz, üçünün aynı koruyucu ailenin yanına yerleştirilmesi için Bayan Scott'a yalvarmaya gitti. Bayan Scott, onun bu talebini destekledi ve kısa zaman sonra, Horoz, Tavşan ve Karıncayiyen aynı yatak odasını, aynı banyoyu ve aynı kâğıt torbayı paylaşıyorlardı. Hiçbiri kütüphane ya da müze ziyaret etmenin cazibesine kapılmıyordu. Odalarının duvarına bir takvim astılar ve ders yılının kalan günlerinin üstünü çizdiler. Idaho, Iowa ve Ohio arasındaki farkı unuttular. "Tiksindirici" ile "itici" arasındaki farkı unuttular. Açık ara, o ana kadar hevesine düştükleri en güç gaye, muazzam potansiyellerine uygun biçimde yaşamamaktı fakat bu zorluğa cesaretle göğüs gerdiler. Kolay olmadı fakat çaktılar. Yaz okulunda, çaba sarf etmemek için fazladan gayret göstermek zorunda kaldılar.

Yaz okulunun son gününde, Bayan Scott'ın masasının çekmecesini açıp, içinden fotoğraflar... yadigârlar... andaçlar çıkararak bunları bir karton kutunun içinde bir araya toplamasını izlediler. Masası boşalıp da kutu dolduğunda Bayan Scott, onlar dışında el ayak çekilmiş durumda olan sınıfta üçlüye bakıp, "Önümüzdeki yıl, sizi özleyeceğim" dedi.

"Başarısız olma konusunda başarısız olduk" dedi Horoz kendi kendine. O güne kadarki en kötü performanslarına rağmen altıncı sınıfa geçiriliyorlardı. Saygınlıklarını, ailelerini ve zamanlarını kaybetmişlerdi ve sonuçta, sinsi ast-üst ilişkisinin

en alt basamağında kalacakları üst sınıfa yollanıyorlardı. Ah, nasıl bir yozlaşma! O anda, Horoz'un öğretmenine olan öfkesi sevgisine baskın çıktı. Eğer onları önemsemiş olsaydı, onları mezun etmezdi. Horoz'a göre, Bayan Scott'ın kendi sorunlarını başka bir öğretmene paslamak dışında bir şey yapmadığı aşikârdı. Onları ıskartaya çıkarıyordu. Kan beynine sıçradı, tüm bedeni öfkeli bir yumruk halini aldı ve Horoz bağırdı: "Seni sürtük!"

Karıncayiyen'le Tavşan ona bakakaldılar. Bayan Scott ona bakakaldı.

"Bizi nasıl altıncı sınıfa geçirirsin? Buna 'eğitim' mi diyorsunuz?" diye ona hesap sordu. Onu çok çok sevmiş olmasının hatırına, odanın ön kısmına koşup karton kutuyu masasından aşağı devirdi. Horoz, fotoğrafları ve yadigârları yere saçıp, onları ayaklarının altına aldı; yırtıp, içlerine edip, "Siktiri boktan aptal kancık oyun!" diye bağırdı.

Her şey mahvolduğunda, Horoz, nefes nefese ve ter içinde, bir yanıt bekledi.

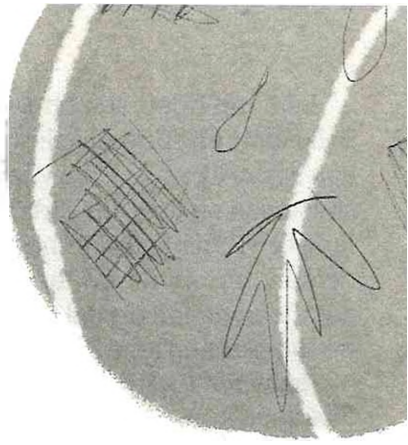
Bayan Scott ağlamadı. Kimse ağlamadı. Bu bir ilerlemeydi, eğer öyle denebilirse.

"Altıncı sınıfa geçmiyorsunuz" dedi Bayan Scott. Mahvolan eşyasını toparlamak için bir çaba sarf etmeksizin ceketini sandalyesinin arkasından aldı ve kollarını cekete geçirdi. Düğmeleri iliklediı. Evrak dolabının çekmecesini açıp el çantasını çıkardı. "Tüm çabalarıma rağmen üç öğrencim başarısız oldu" dedi, çantasını pat diye açıp içinden anahtar tomarını bulup çıkararak. "Haliyle ben de işimden oldum." Horoz'un ayaklarının altındaki dağınıklığı bırakıp kapıya gitti, kapıyı açıp dışarı çıktı ve sonsuza dek hayatlarından yok oldu.

Altıncı sınıfa geçmek yerine, Horoz, Tavşan ve Karıncayiyen, marihuanaya geçmişlerdi. Aptal olma konusunda büyük yetenek kazanmışlardı ve ikinci yılları çok daha kolay gelip geçti. Üçlü, yeni öğretmenlerinin ismini bile hiç öğrenmedi. Ailelerinin yanına döndüler. Sebat ettiler.

Sonraki sene, altıncı sınıfa geçmek yerine, reçeteli ağrı kesicilere geçtiler. On yaşındaki bücürlerin arasında yükselen on iki yaşında devlerdiler. Bu noktada, beşinci sınıf arkadaşlarının arasında koca avanaklar gibi hantal hantal hareket ediyorlardı. Kimse onlara kahraman muamelesi yapmıyordu; kimse onlara zerre kadar saygı göstermiyordu, ta ki bir heceleme yarışmasında Horoz, "fatura"da çuvalladığı zaman Afrika Antilobu'nun kıkırdamasını işitene kadar. Teneffüs vakti gelince, Horoz, Tavşan ve Karıncayiyen, sinirle, sırayla Afrika Antilobu'nun yaşlar içindeki suratına yumruklar indirdikleri oyun alanına gittiler. Afrika Antilobu'nun bu konuda bir şey demediğini söylemeye bile gerek yok. Hem söylese bile... ne fark ederdi ki? Beşinci sınıfta çakmak artık onları dehşete düşürmüyordu; üç arkadaş aptallıklarını perçinlemek için çer çöp içinde sakin bir köşeye oturup ot sardı. Otu içip, zengin olunca satın alacakları şeyleri konuşarak kıkırdadılar. Horoz yere uzanınca keskin bir şey omurgasına saplandı. Uzanıp, batan nesneyi buldu: ufak bir heykel, taç takan bir figür... Onu anımsar gibi oldu ama tam da hatırlayamadı. Horoz ufak figürü Tavşan'la Karıncayiyen'e gösterdi ama onlar da başlarını iki yana sallamakla yetindiler. Kimse adını koyamadı. Tavşan onu yaladı, ısırdı ve figürün siyah plastikten yapılma olduğunu ilan etti. Karıncayiyen onu eritmeleri önerisinde bulundu ve bu niyetle bir kibrit ayarladı. Ufak taç yanmaya başlayınca mavi renkte alevler çıktı ve dışkı ile yanık saç kokusu yaymaya başladı. O şey her ne idiyse, ortaya buruk bir duman sarmalı çıkarıyordu; bu yüzden de üzerine düşünmeksizin, üç arkadaş da onu içine çekmek için öne eğildi.

GİT-GETİR

Hank, bir ayağı diğerinden bir adım önde, tüm ağırlığını arkada olana verir vaziyette duruyor. Arka bacağının üzerine çömeliyor; dizi kırık halde, gövdesi, omuzları ve başı bükülüp öndeki ayağının başparmağından en uzak noktaya doğru geri çekiliyor. Soluğunu verirken, Hank'in arka bacağı düzleşiyor; kalçası, tüm bedenini öne doğru fırlatacak şekilde kasılıyor. Gövdesi, omzunu öne fırlatmak üzere çevriliyor. Omzu dirseğini fırlatıyor. Dirseği, bileğini. O tek bir kolun tamamı bir kavis çizerek sallanıyor, bir kırbaç kadar hızlı bir şekilde çatırdıyor. Bütün kasları o bir tek eli şırak diye öne doğru fırlatıyor ve Hank'in yüz üstü kapaklanması gereken yerde elleri topu serbest bırakıyor. Parlak sarı bir tenis topu, silah atışı kadar hızlı bir şekilde havada uçuyor; top neredeyse mavi gökyüzünde kaybolana dek uçuyor, güneş yüksekliğine varan bir yayı takip ediyor.

Hank tüm vücudunu, bir adamın nasıl fırlatması gerekirse o şekilde fırlatıyor. Jenny'nin Labrador retriever'ı tenis topunun arkasından sıçrayarak koşuyor; siyah bir leke, ufka doğru ok gibi atılıyor, mezar taşlarına çarpmadan aralarından geçiyor, sonra da sıçrayarak geri geliyor, kuyruk sallıyor ve topu ayaklarımın dibine bırakıyor.

Ben, top fırlatırken bir tek parmaklarımı kullanıyorum. Belki biraz da bileğimi; cılız bileklerim var. Kimse bana bundan iyisini öğretmedi; bu yüzden atışım, mezar taşlarının ilk sırasından sıçrıyor, bir türbeden sekiyor, çimenlerde yuvarlanıyor ve Hank ayakta başını iki yana sallayıp, "İyi atış" derken, birinin mezar taşının ardında kayboluyor. Hank, göğsünün derinliklerinden iyice bir toplayıp, çimlerdeki çıplak ayaklarımın arasına koca bir balgam çıkarıyor.

Jenny'nin köpeği öylece orada duruyor; kısmen bir siyah Labrador, kısmen de bir aptal haliyle Jenny'ye bakıyor. Jenny Hank'e bakıyor. Hank bana bakıyor ve "Neye bakıyorsun oğlum, git getir" diyor. Hank başını, tenis topunun kayıplara karıştığı, gömüt taşları arasında kaybolduğu yere doğru sallıyor. Hank benimle, Jenny'nin köpeğiyle konuştuğu gibi konuşuyor.

Jenny uzun saçlarından bir tutamı parmaklarına dolayarak, arkamızdaki boş park alanında Hank'in arabasının durduğu yere bakıyor. Güneş ışığı eteği arasından ışıldıyor; altında astar yok ve ışık, ta küloduna kadar bacaklarının hatlarını boydan boya ortaya çıkarıyor. "Bekleyeceğiz. Yemin ederim" diyor.

Yakın plandaki mezar taşlarının üzerinde, 1800'lü bir şeylerden daha yakın bir tarih yok. Tahminim, benim atışım 1930'ların oralara indi. Hank'in atışı, ta *Mayflower* gemisindeki aptal Hacılarınkilere kadar gitti.

Attığım ilk adımla, çıplak ayaklarımın altında bir ıslaklık, hâlâ ılık ve yapış yapış olan bir parça balçık hissediyorum. Hank'in tükürüğü topuğuma yapışıyor, parmaklarımın arasında uzuyor; ben de bu yüzden onu silebilmek için ayağımı çimlerde sürüyorum. Ben ayağımı sürüyerek ilk sıra mezar taşlarına doğru bayırı çıkarken, arkamda Jenny gülüyor. Zemine plastik gül demetleri saplanmış. Küçük Amerika bayrakları esintide kıpırdanıyor. Siyah Labrador ileri atılıyor, ölüleri, çimenlerdeki kahverengi noktaları kokluyor, ardından da kendi sidiğini oraya ekliyor. Tenis topu 1870'lerin mezarlarının ardında değil. 1860'ların ardında da hiçbir şey yok.

Ölü insanların isimleri dört bir yanıma doğru uzayıp gidiyor. Sevgili kocalar. Sevgiyle anılan karılar. Tapılan anneler ve babalar. Üzerlerine Jenny'nin köpeğinin işediği, önümde uzayıp giden bu isimler, tüm o insanların oluşturduğu bu ordu, hemen altımızda ölmüş halde yatıyor.

Bir sonraki adımımla zemin patlayıveriyor ve biçilmiş çimen gayzerleri ile soğuk su mayınları kotumu ve gömleğimi suluyor. Basbayağı dondurucu soğuklukta bir bubi tuzağı. Toprak altı fıskiyelerinin püskürttüğü sular yüzünden, gözlerimi sımsıkı yumuyorum ve fıskiyelerin yıkadığı saçlarım yamyassı bir hal alıyor. Dört bir yandan soğuk sular çarpıyor. Ardımdan kahkaha sesleri geliyor; Hank'le Jenny öyle bir kahkahaya boğuluyorlar ki birbirlerinin üzerine yığılarak, birbirlerinden destek alıyorlar; Jenny'nin memelerine yapışmış kıyafetleri ıslak halde ve kasık kıllarına ait gölgenin kalıbını çıkarmış durumda. Hâlâ sarılır vaziyette, çimenlere düşüyorlar ve kahkahaları, ıslak ağızları birbirlerininkiyle buluşunca kesiliyor.

İşte ölüler de bizim üzerimize bu şekilde işiyorlar. Güneşli bir günün öğle vaktinde, tam da en beklemediğiniz anda ölümün size dank edişinin buz gibi biçimi.

Jenny'nin aptal Labradoru akan sulara havlıyor ve onları ağzıyla yakalamaya çalışıyor; yanı başımda, fıskiyenin baş kısmını ısırıyor. Otomatik fıskiyeler ortaya çıktıkları hızla zemine geri çekiliyor. Tişörtümden sular damlıyor. Su içinde kalmış darmadağın saçlarımdan yüzüme sular süzülüyor. Sırılsıklam haldeki kot pantolonum kaskatı ve beton gibi ağır.

Aramızda iki mezarlık bir mesafe bile yok ki top, ileride bir mezar taşının dibinde duruyor. Tozla ya da yosunla kaplı olmayan bir gömüt taşının dibinde. Granit üzerine yeni kazınmış kelimeler, "Sevgili Koca", isim olarak "Cameron Hamish" ve de bu yılın tarihi. Zavallı bir ölü piç kurusu. Parmağımla işaret edip köpeğe, "Git getir" diyorum; o da koşup gidiyor, tenis topunu kokluyor, ona hırlıyor, sonra da onu almadan koşarak geri geliyor. Oraya gidip, ıslak, sarı

renkteki tüylü topu alıyorum. Mezar taşına, "Sana rahatsızlık verdiğim için üzgünüm Cameron. Kurtçuklara yem olmaya devam edebilirsin artık" diyorum. Aptal köpek.

Topu Jenny'ye geri göndermek için döndüğümde, altımda bayır aşağı uzanan çimenlik boş durumda. Oradan ötede, park yeri olarak ayrılan alanlar boş durumda. Hank de yok Jenny de. Araba da yok. Geriye kalan tek şey, Hank'in motorundan damlamış olan siyah renkteki motor yağı birikintisi ile oradan başlayarak, arabanın park edilmiş olduğu yerde son bulan ıslak ayak izleri.

Kolumdaki cılız kasların her birinin birer kamçı halini aldığı koca bir atışla, topu, bayırdan aşağı, Hank'in tükürmüş olduğu noktaya doğru büyük bir güçle fırlatıyorum. Köpeğe, "Git getir" diyorum, o ise bana bakmakla yetiniyor. Hâlâ tek ayağımı sürüyerek, bayır aşağı inmeye başlıyorum, ta ki parmaklarımda bir kez daha ılık bir şey hissedene kadar. Bu defa köpek sidiği. Durduğum yerdeki çimenlerin dokusu sert. Ölü. Başımı kaldırıp baktığımda, top yanı başımda duruyor; sanki bayırdan yukarı yuvarlanmış gibi. Görebildiğim kadarıyla mezarlık, taşlara kazınmış binlerce isim dışında boş durumda.

Topu bir kez daha bayırdan aşağı atıp köpeğe, "Git getir" diyorum. Köpek bana bakmakla yetiniyor ama uzaktan, top bana doğru yuvarlanarak geliyor. Bana geri dönüyor. Bayırdan yukarı yuvarlanıyor. Yokuş yukarı yuvarlanıyor.

Ayaklarımdan biri yanıyor; çıplak ayağımdaki çizikler ve şişlikler köpek sidiği yüzünden sızlıyor. Diğer ayağımın parmakları, Hank'in köpüklü, gri renkli tükürüğüyle birbirlerine kaynamış haldeler. Ayakkabılarım, Hank'in arabasının arka koltuğunda. Gitmiş durumda. Ben, Jenny basıp gitmişken, onun aptal köpeğine bakıcılık yapmak üzere terk edilmiş vaziyetteyim.

Mezarların arasından geriye doğru yürürken, bir ayağımı, temizleyebilmek için çimenlerde sürüyorum. Bir sonraki adımda, öbür ayağı sürüyorum. Her iki ayağı da yerde sürümekten,

boş park alanına giden yol boyu çimenlerin üzerinde yol yol izler bırakıyorum.

Bu tenis topu; köpek artık onun yanına yaklaşmıyor. Park alanında, karterden damlayan yağların oluşturduğu havuzun yanına oturuyorum ve topu bir kez daha fırlatıyorum; onu, elimden geldiğince sert bir şekilde savuruyorum. Top gerisin geri yuvarlanıyor; sıcak, gri renkteki çimentonun üzerinde, etrafımda spiraller çizerek, beni, onu izleyebilmek için dönüp durmak zorunda bırakıyor. Sarı top, başım dönüp de sersemleyene dek etrafımda daireler çiziyor. Top, ayağımın dibinde durduğunda, onu yeniden fırlatıyorum. Bana doğru yuvarlanırken, top bu defa dolambaçlı yoldan gidiyor; Yerçekimi Kanunu'na karşı gelerek, eğimden yukarı yuvarlanıyor. Top, Hank'in karter yağından oluşma havuzun içinde daireler çizip, simsiyah kiri pası emiyor. Siyah siyah lekelenmiş halde, çıplak ayağımın tekmeleme mesafesine gelene dek yuvarlanıyor. Top, daireler çizip, zıplayıp, gittiği yollardan gerisin geri dönerek, gri renkteki park alanı boyunca siyah izler bırakıyor; sonra da duruyor. Siyah bir tenis topu: bir cümlenin sonundaki nokta kadar yuvarlak. Bir ünlem işaretinin altındaki nokta.

Aptal siyah Labrador fazlaca yakınımda silkelenerek, sırılsıklam kürkünden gelen sıvıları üzerime püskürtüyor. Leş gibi köpek kokusu ve sıçrayan çamurlar kotumun ve tişörtümün her yanına yapışıp kalıyor.

Topun bıraktığı yağlı, siyah izler, ortaya harfler çıkarıyor. El yazısı biçimindeki harfler, park alanının beton zemininde kelimeler oluşturarak şu cümleyi yazıyor: "Lütfen yardım et!"

Top, motor yağı birikintisine dönüp, tüylerini siyaha buluyor ve yuvarlanıp, büyük, kavisli bir el yazısıyla yazıyor: "Onu kurtar."

Onu almak için uzanmamla, daha tenis topunu yakalamak için çömelmemle, top birkaç adım öteye sıçrıyor. Bir adım atıyorum ve top yeniden sıçrayarak, park alanının diğer ucuna ulaşıyor. Ben onu takip ederken o sıçrıyor ve sanki yola tutkalla yapıştırılmış gibi tamamen hareketsiz durduğu bir

noktaya vararak beni mezarlıktan dışarı çıkarıyor. Asfalt yol, çıplak ayaklarımın altında yakıcı sıcaklıkta ve keskin; seke seke topu izliyorum. Top sıçrayarak, önümdeki yol boyunca, Jenny ve Hank'in hiçbir yere varmayan ayak izlerine eş, bir dizi siyah benekten iz bırakıyor. Siyah Labrador takip ediyor. Şerifin devriye aracı, yavaşlamadan, basıp geçiyor. Top, mezarlık yolunun ilçe yoluyla buluştuğu noktadaki dur işaretinde durup, ona yetişmemi bekliyor. Her sıçramada daha az yağ bırakıyor. Ben, pek bir şey hissetmiyorum; imkânsız olanın görüntüsü tarafından ileriye doğru çekiliyorum. Top sıçramayı bırakıp duraklıyor. Arkamızdan bir araba geliyor, sabit bir hızda yavaş yavaş ilerliyor. Korna çalıyor ve dönüp, direksiyonun ardında Hank'i, yanındaki koltukta da Jenny'yi görüyorum. Jenny, şoför mahallinin camını indirip başını dışarı uzatıyor, uzun saçları araba kapısının dışında sallanıyor ve "Deli misin sen? Kafan mı güzel?" diyor. Tek koluyla Jenny, arka koltuğa uzanıyor; ardından da, elinde ayakkabılarımı tutarak, arabanın camından dışarı uzanıyor. "Allah aşkına şu ayaklarının haline bir bak..."

Her bir adımda, derileri kalkmış ayaklarım biraz daha kırmızılık, kan bırakıyor; ayak izlerim kaldırıma kanlı damgalar basıyor, mezarlığın park alanından itibaren geldiğim tüm yolu işaretliyor. Yerimde kalakalmış halde, kendi pekmezimden oluşan birikintinin içinde dikiliyor, yol kenarındaki keskin çakılları ve cam kırıklarını hissetmiyorum.

Bir sıçrama mesafesi ötemde tenis topu bekliyor.

Direksiyonun ardında oturan Hank, dirseğini geriye büküyor, kolunu koltuğun arkasına geçiriyor ve iki parmağıyla kapı kilidini kavrıyor. Kilidi yukarıya doğru çekiyor, aşağı uzanıyor, kapıyı hızlıca açıvermek için kapı koluna abanıyor ve "Bin arabaya" diyor. "Soktuğum arabasına bin *hemen*."

Jenny elini sallayıp tenis ayakkabılarımı aşağı bırakıyor; onlar da bulunduğum yere doğru uçarak yolu yarılıyor, yol kenarındaki çakıllardan aşağı kanat çırpıyor. Ayakkabıların dilleri ve bağcıkları dışarı sarkmış, birbirine dolanmış halde.

Burada, ayaklarım toynaklar ya da kilise ayakkabıları kadar kararmış, kurumuş kan ve toz toprakla fena halde kaplanmış vaziyette dikildiğimden, yapabildiğim tek şey kirli tenis topunu işaret etmek oluyor... Kocaman karasinekler etrafımda daireler çiziyor... Yalnız top, orada öylece duruyor; hareket etmeden, beni bir yere yönlendirmeden, amarantların yetiştiği yerde, asfalt yolun kenarında duruyor.

Hank, direksiyonun orta yerine yumruğu geçirip, devasa bir korna sesiyle beni havaya sıçratıyor. İkinci bir korna sesi öyle yüksek sesli çıkıyor ki ufkun ötesindeki hiçlikte yankılanıyor. Tüm o düzlükler halindeki şeker pancarı tarlaları, etrafımdaki ekinler ve arabaları, Hank'in yüksek desibelli korna sesiyle doluyor. Kaputun altında motor hızlanıyor, itici çubuklar gürültüyle vuruyor, kamlar açılıp kapanıyor ve Jenny şoför mahallinin camından sarkıp, "Kafasının tasını attırma" diyor. "Bin şu arabaya."

Ani bir sıçramayla bacaklarımın oradan bir siyahlık geçiyor ve aptal Labrador Hank'in açık tuttuğu kapıdan içeri sıçrıyor. Arkaya döndürdüğü koluyla Hank, kapıyı hızla çekip kapatıyor ve direksiyonu yana kırıyor. Koca bir U-dönüşü yaparken hurda arabası yırtınıyor, tekerlek yuvalarında çakıllar tıkırdıyor, Jenny'nin bir eli hâlâ açık olan camından uzanıyor. Hank'in lastikleri, arkalarında, dumanı tüten, birbirinin aynı olan yanmış kauçuk izleri bırakıyor.

Onların gidişini izlerken, ayakkabılarımı yerden almak için eğiliyorum. Hemen akabinde –kabartı şeklinde– bir şey kafamın arkasına çarpıyor. Elimle kafa derimi ovuşturarak bana vuran şeyin ne olduğunu görmek için dönüyorum; aptal tenis topu çoktan harekete geçmiş, zıplayarak Hank'in arabasının aksi yönde yoldan aşağı inmekte.

Diz çökmüş ayakkabılarımı bağlarken bağırıyorum: "Bekle." Ama top gitmeye devam ediyor.

Arkasından, "Dursana" diye bağırarak koşuyorum. Ve top, sıçramaya devam ediyor; yol hizasında büyük sıçrayışlarla ilerliyor. Fisher Road'a giden dur tabelasında, top, en yükse-

ğe çıktığı sıçrayışının orta yerinde sağa dönüyor. Hâlâ arkasına beni takmış vaziyette, köşeyi havadayken dönerek, Fisher'dan aşağı sıçrayarak ilerliyor. Oradan devam ederek, yolun Millers Road'a döndüğü yerdeki araba mezarlığını geçip, Turner Road'a doğru sola dönüyor ve Skinner Deresi kıyısına paralel biçimde, su kaynağına doğru ilerlemeye başlıyor. Ağaçların arasına dalmadan, yağa bulanmış, toz toprak içindeki tenis topu, yere çarptığı her seferinde ufak bir toz bulutu çıkararak, gerçekten de yol boyu uçuyor.

Eski iki tekerlek izinin yoldan ayrılıp yabani otların arasına girdiği yerde top, o yöne dönüp yuvarlanmaya başlıyor. Çukurların ve su birikintilerinin etrafından dolanabilmek için arada yoldan çıkarak, tekerlerden birinin kurumuş çamurunun izini takip ediyor. Ayakkabı bağcıklarım sarkıyor ve ayak bileklerime kamçı gibi vuruyor. Nefes nefese ayaklarımı sürükleyerek ardından giderken, topun izini uzun çimenlerin arasında kaybediyorum. Top sıçrayınca gözüme ilişiyor ve ben onu orada bulana dek tek bir noktada sıçramaya devam ediyor. Ben onu takip ediyorum, karasinekler de beni. Ardından, tekerlek izleri boyunca yuvarlanarak top beni, dere boyunca yetişen kavakların arasına götürüyor.

İnsanlar bana burs vermek için sırada bekliyor falan değil. Bay Lockard'ın bana Cebir, Geometri ve Fizik'ten verdiği üç koca D'den sonra yok öyle bir şey. Ama hiçbir topun katiyen yokuş yukarı yuvarlanmaması gerektiğine neredeyse eminim. Hiçbir tenis topu bir yerde tamamıyla sabit durup, sonra da kendiliğinden sekmeye başlayamaz. Atalet ve ivme hakkında öğrendiğim azıcık bilgiden hareketle, bu topun hiçlikten fırlayıp gelerek, yüzümü ne zaman başka yöne çevirsem dikkatimi çekmek için alnıma bir tane geçirmesi: fiziksel bir imkânsızlık.

Ağaçların arasına adımımı atınca, durup gözlerimin oraya uyum sağlamasını beklemem gerekiyor. Yalnız ufak bir bekleme ve –bam– pis tenis topu suratıma iniyor. Alnım yağlı halde ve motor yağı kokuyor. Refleksle iki elim de havaya

kalkıyor ve gözle görülemeyecek kadar hızlı hareket eden bir eşekarısı ile mücadele ederken nasıl olursa o şekilde havaya vuruyor. Ellerimi olmayan bir şeyi uzaklaştırmak için sallıyorum; tenis topu çoktan zıplayıp önüme geçmiş, muazzam gümleme sesleriyle ormanın içine doğru ilerliyor.

Top, dere kıyısına kadar önden hoplayarak ilerliyor, sonunda da duruyor. Bir kavak ağacının çatallanan kökleri arasındaki çamura yuvarlanıp orada hareketsiz hale geçiyor. Ben ona yetişince ufak bir sıçrama yapıyor; diz hizasında bile yok. İkinci bir defa sıçrıyor; bu defa bel hizasında. Top omuz hizasında sıçrıyor, baş hizasında; her defasında tam olarak aynı noktaya iniyor, her inişte kendini çamurun daha da derinliklerine itiyor. Erişebileceğimden yükseklere, ağacın yapraklarına kadar sıçrayarak, köklerin arasında küçük bir delik açıyor.

Kuşların, saksağanların sesi kesiliyor. Sivrisinek ya da atsineği vızıltıları yok. Bu toptan ve göğsümdeki kalp atışlarından başka ses çıkaran bir şey yok. Her ikisi de, giderek daha fazla pat pat diye sesler çıkarıyor.

Bir diğer sıçrama daha ve top, metale çarpma sesi çıkarıyor. Keskin bir ses değil; daha ziyade ihtiyar Bay Lloyd'un evinin oluğuna sayı attığında ya da Âşıklar Yolu'nda park etmiş bir arabanın tavanında taş sektirdiğinde çıkan türden bir tangırtı. Top, toprağa, bir mıknatısla çekilmiş gibi sertçe çarpıyor, duruyor ve yana yuvarlanıyor. Ve kazdığı çukurun derinliklerinde pirinçten bir şey parlıyor. Gömülü bir şeyin metali. Bir konserve kavanozunun, tıpkı annenizin içine kışlık domates koyacağı türden bir Mason kavanozunun pirinç kapağı.

Bir tenis topunun bana ne yapacağımı söylemesine artık gerek yok. Ellerimle çamuru eşeleyerek toprağı kazıyorum, parmaklarım gömülü kavanozun camlarının etrafında kayıyor. Top beklerken, ben orada diz çökmüş, pislik içindeki, birinci sınıf bir turp kadar kocaman ve yuvarlak olan kavanozu onu içine çeken çamurdan çekip çıkarıyorum. Cam öyle bulaşık durumda ki onu bu kadar ağır yapan şeyin ne olduğunu göremiyorum.

Tükürük yardımıyla, tükürük ve mezarlık fıskiyelerinden ve terden ötürü hâlâ ıslak olan tişörtümün yardımıyla, onu siliyorum. Kapak yapışmış durumda; pastan ve pislikten şişmiş, sıkışmış. Altın bir şeyler camın içinden bana bakana dek tükürüp siliyorum: üzerinde ölü başkanların başları ve uçan kartallar bulunan altın sikkeler. Tıpkı –eğer o türden zırvalara inanıyorsanız– aptal bir leprikonu gökkuşağının ayağına kadar izlediğinizde bulacağınız türden bir şey; altın sikkelerle dolu litrelik bir kavanoz ağzına kadar öyle bir dolu ki içindekiler şıngırdamıyor. Yuvarlanmıyor. Tek yaptıkları, Hank'in boktan arabasını saf dışı etmek üzere alacağım alaşım jantlar gibi parıl parıl parlamak. Jenny'yi, Crossroad Marketleri'ne seçmesi için götüreceğim pırlanta yüzük kadar parlak. Buracıkta, ellerimin arasında: derken, güm.

Parlak altının yerini kayan yıldızlar alıyor. Motor yağı kokusu.

Gelen bir sonraki koku, kendi burnumun göçüp, kanla dolması. Kırılması.

Tenis topu suratıma bir tane patlatıp, bir eşekarısı gibi sinirle sıçrıyor. Ben ağır kavanozu kullanarak mücadele eder, altınların ağırlığından kol kaslarım yanar vaziyette kavanozu yüzüme siper ederken, top yüzüme doğru uçarak bana okkalı bir patlatıyor. Burnumdan akan kanlar, bağırışımla son buluyor. Kaygan çamurda tek ayak üzerinde dönerek derenin kıyısından mızrak gibi fırlıyorum. Yavrukurtların yabanarısı saldırısında yapmanızı öğrettikleri gibi, suyun içine cup diye atlayıp, başım dahil suyun içine giriyorum.

Top, suyun altında, gökyüzüyle aramda, derenin yüzeyinde yüzüyor. Bekliyor. Altın sikkelerin olduğu ağır kavanoz beni dere yatağındaki taşlıklara doğru çekiyor ama onu yuvarlayarak, göğsüm havayla dolu bir biçimde, akıntıya karşı yavaşça ilerliyorum. Altın beni oraya demirleyerek güneş ve havayla ilişiğimi keserken, akıntı tenis topunu akış yönüne doğru sürüklüyor. Nefesimin tükendiği ve topun ortalarda görünmediği bir esnada sığ taraflara doğru yavaşça ilerleyip,

soluk alabilmek için başımı sudan çıkarıyorum. Koca bir nefes alıp, başımı yeniden aşağı daldırıyorum. Top, suya bata çıka, akıntı yönünde belki de yarım mil kadar yüzmüş durumda. Söylemesi zor çünkü suyun derinliklerinde yağdan simsiyah görünüyor; fakat top, burnumdan akan kan izlerini takip ederek, akıntı yönünde beni izliyor.

Aldığım yeni hava da tükenince, vücudumun yarısı suyun dışına çıkacak vaziyette ayağa kalkıyorum ve altını taşıyarak ve olabildiğinde az şapırtı sesi çıkararak kıyıya doğru yürüyorum. Kırık burnumdan akan kanları burnuma geri çekiyorum. Omzumun üzerinden geriye bir bakış atıyorum ve topun şimdiden, ayaklarını oynatarak yol alan bir yeşilbaş yavaşlığında akıntıya karşı yüzerek arkamdan geldiğini görüyorum.

Bir diğer Sir Isaac Newton imkânsızlığı.

İki elim de altın dolu kavanoza dolanmış vaziyette derenin kıyısına tırmanıyorum; ayakkabılarımın içinde sular gıcırdıyor ve ormana doğru koşarak uzaklaşıyorum.

Koşarken attığım her adımda, ayakkabılarımın altındaki çamurlar kayıyor. Kavanoz beni yanlara doğru sallıyor, neredeyse dengesiz bir biçimde, diğer yöne fazlaca seğirttim mi beni döndürüyor. Göğsüm ağrıyor, göğüs kafesim göçmüş gibi. Adımımın yere her temasında, yüzükoyun yere kapaklanacak gibi oluyorum; kavanozu öyle sıkı kavrıyorum ki eğer düşecek olsam cam patlayıp doğrudan gözlerime ve kalbime saplanacak. Burada kayıp, çamur, altın ve kırık camdan oluşan birikintiye yüzükoyun kapaklanıp kan kaybından öleceğim. Arkadan, tenis topu yaprakların arasından hızla geçiyor, dallara ve dalcıklara şaklatıyor, televizyondaki bir savaş programında kurşunun Vietnam cangılını yarıp kafanızın yanından geçerken çıkaracağı türden bir sesle uğulduyor.

Belki de topun beni yakalayışından okkalı bir sıçrayış kadar önce eğiliyorum. Orada, bir kavağın gövdesi kırılıp düşmüş ve ben de ağır kavanozu, köklerin merkezindeki yumuşak ve nemli yere, ağacın bir tarafının zeminden söküldüğü yerdeki çamur mağarasına tıkıştırıyorum. Altın, benim

altınım, gizlenmiş durumda. Top muhtemelen görmüyor; çünkü ben hızımı arttırdıkça, böğürtlen ağaçlarıyla fidanları arasında zıplayarak ve oraya buraya çarparak ilerledikçe, Turner Road'un çakıllarına varana dek ayaklarımı bastığım yerden çamurlu sular püskürtürken, bana ayak uydurmaya çalışıyor. Ayakkabılarım çakılları çiğniyor, uzun zıplayışlarımın her biri kıyafetlerimdeki suları silkeliyor. Mezarlık fıskiyelerinin yerini alan köpek sidiğinin yerini alan Skinner Deresi'nin yerini alan terimi. Kot pantolonumun bacakları sürtünüyor; kot kumaşı, üzerine yapışan toz topraktan kaskatı. Öyle hızlı soluk alıp veriyorum ki ciğerlerimi kusmak üzereyim; içim dışıma çıkmış halde, iç organlarım pembe çikletlerin balonları misali ağzımdan çıkacak gibi oluyor.

Koşarken iki adımımın tam ortasında, biri önümde diğeri arkamda olmak üzere her iki bacağımın da havada uzanmış olduğu esnada, sırtıma bir şey hızla çarpıyor. Öne doğru sendeleyip, toparlanıyorum fakat o şey bana yeniden çarpıyor; omurgama dik olarak, kürek kemiklerimin arasına. Bir şey, omurgama doğru yay çizerek, bana, aynı sertlikle üçüncü posta vuruyor. Softbol'daki faul atışı ya da hızlı atış kadar sert bir biçimde kafamın arkasına vuruyor. Beysbol'da Louisville Slugger sopalarının sağlam bir atışı nasıl on ikiden vurursa o hızla, bu şey kafama bir daha vuruyor. Karter yağının leş gibi kokusu. Gözlerimde kayan yıldızlar ve kuyruklu yıldızlar uçuşurken, hâlâ ayaklarım üzerinde ilerliyor, tam gaz koşuyorum.

Ben nefesim kesilmiş halde, ağzımdan soluyarak, terden kendimden geçmiş ve ayaklarım birbirine dolanmış vaziyetteyken, o şey bana bir daha indiriyor; kafatasımın tepesine bir tane geçiriyor ve ben yere devriliyorum. Dirseklerimin çıplak derisi çakıllara sürtünüyor. Dizlerim ve yüzüm, yere düşmemle havaya kalkan toz toprağın arasında kalıyor. Dişlerim ağzıma dolan pisliklerle gıcırdıyor ve gözlerim sımsıkı kısılıyor. O gizemli şey, ben yolda kıvrılmış vaziyetteyken, kaburgalarımı yumrukluyor, böbreklerime sert darbeler indiriyor. Sıçrayıp durmaya devam ediyor, muazzam bir etkiyle

bağırsaklarımı deşiyor, ben hayalarımı korumak için sıkıca kıvrılmışken, kulaklarıma darbeler indiriyor.

Oraya kadar dönüp altının nerede olduğunu topa gösterebileceğim noktayı geçmiş, neredeyse tamamıyla nakavt olacak kadar dövülmüş durumdayım. Pataklanmış haldeyim. Devasa bir korna sesi beni kendime getirene dek. İkinci korna sesi beni kurtarıyor; o kadar yüksek sesle çalınıyor ki ufkun ötesindeki hiçlikte yankılanıyor, düzlük arazideki tüm kavaklar ve etrafımdaki uzun otlar Hank'in yüksek desibelli korna sesiyle doluyor. Hank'in beyaz yanaklı lastikleri patinaj yaparak duruyor.

Jenny'nin sesi, "Tepesinin tasını attırma" diyor. "Bin arabaya".

Kan ve toz topraktan yapışmış haldeki gözlerimi pat diye açıyorum ve top, yolda, yanı başımda duruyor. Hank arabayı yola çekmiş, boşta çalıştırıyor. Kaputun altında motor devrini alıyor, itici çubuklar gürültüyle çalışıyor ve subapların sesi duyuluyor.

Başımı kaldırıp Jenny'ye bakıyorum, kan tükürüyorum. Pembe renkteki salya sızıp, çenemden aşağı süzülüyor ve dişimdeki kırık dilime geliyor. Tek gözüm şişlikten kapanmış bir halde, "Jenny?" diyorum. "Benimle evlenir misin?".

Pislik içindeki tenis topu, bekliyor. Jenny'nin köpeği arka koltukta, dili dışarıda, soluk alıp veriyor. Altın dolu kavanoz yalnız benim bulabileceğim bir yere saklı.

Kulaklarım alev alev yanar vaziyette ve derileri soyulmuş. Dudaklarım yarılmış ve kanıyor. "Hank Richardson'ı tek bir tenis maçında olsun yenersem benimle evlenir misin?" diyorum.

Kan tükürüp, "Eğer kaybedersem sana araba alırım. Yemin ederim" diyorum. "Camları otomatik, hidrolik direksiyonlu, ses sitemi, her şeyi olan gıcır gıcır bir araba...".

Tenis topu duruyor; çakılların arasına yuvalanmış, dinliyor. Direksiyonunun ardından Hank başını iki yana sallıyor. "Anlaştık" diyor Hank. "Heralde yani seninle evlenir."

Şoför mahallinde, yüzü araba penceresiyle çerçevelenmiş halde Jenny, "Sen kaşındın" diyor. "Atla artık arabaya."

Ayağa kalkıp, eğilerek tenis topunu alıyorum. Şu an için, havayla dolu kauçuk bir şeyden ibaret. Canlı değil; sadece ellerimin arasında derenin suyundan ötürü ıslak ve üzerine çakıllardan bulaşan toz nedeniyle yumuşak. Arabayla, lisenin arkasındaki kimsenin tenis oynamadığı ve beyaz çizgilerin renklerinin solmuş olduğu tenis kortuna gidiyoruz. Tel örgüler öyle uzun zaman önce takılmışlar ki, kızıl paslar halinde pul pul soyuluyorlar. Çatlak betondan dışarıya doğru otlar büyüyor ve tenis filesinin ortası sarkmış durumda.

Jenny havaya bir yirmi beş sent atıyor ve Hank ilk servisi atma hakkını kazanıyor.

Raketi topa küt diye vuruyor ve topu gözümün göreceğinden hızlı bir biçimde, ulaşamayacağım bir köşeye atarak ilk sayıyı Hank alıyor. İkinci sayısında da aynı şey oluyor. İlk oyunun tamamında aynı şey oluyor.

Servis sırası bana geldiğinde, tenis topunu dudaklarıma yaklaştırıp ona anlaşmayı fısıldıyorum. Pazarlığımı. Eğer top maçı kazanmama –Jenny'yi kazanmama– yardım ederse ben de altınla ilgili yardımcı olacağım. Fakat eğer Hank'e yenilirsem, beni öldüresiye dövse de altının nerede saklı olduğunu asla söylemeyeceğim.

"Servisi at artık" diye bağırıyor Hank. "Lanet topu öpmeyi bırak..." diyor.

İlk attığım servis Hank'in hayalarını, boom, delip geçiyor. İkincisi sol gözünü çıkarıyor. Hank üçüncü servisimi, hızla aşağıdan karşılıyor fakat tenis topu neredeyse durana dek yavaşlıyor ve tam tamına önüme sıçrıyor. Her servisimle top benim hayatta vurabileceğimden hızlı uçuyor ve Hank'in aptal ağzındaki bir diğer dişi döküyor. Her karşılamada, top yönünü değiştirip yavaşça bana doğru geliyor ve ona vurabileceğim bir yere sıçrıyor.

Bekleneceği üzere kazanıyorum.

Ben her ne kadar sakatlanmış görünüyorsam da, Hank daha da kötü görünüyor; gözü şişlikten neredeyse tamamen kapanmış durumda. Parmaklarının eklemleri şişmiş ve üzerleri kabuk bağlamış. Hank'in aksaması doğrudan kasığına vuruyor. Jenny, onun arabasının arka koltuğuna uzanmasına yardım ediyor ki onu eve götürebilsin. Ya da hastaneye.

Jenny'ye, "Kazanmış olsam da benimle çıkmak zorunda değilsin..." diyorum.

Jenny de, "İyi" diyor.

Ona, zengin olsam durum farklı olur muydu diye soruyorum. Yani gerçekten aşırı zengin olsam.

Ve Jenny, "Öyle misin?" diyor.

Çatlak tenis kortunda bir başına duran top Hank'in kanıyla lekelenmiş, kırmızı görünüyor. Yuvarlanarak, kan kırmızı yuvarlak bir el yazısıyla, "Unut onu" yazıyor.

Uzunca bir süre bekliyor, ardından başımı iki yana sallıyorum. Hayır. Zengin değilim.

Onlar arabayla uzaklaştıktan sonra, tenis topunu alıp, yeniden Skinner Deresi'ne doğru yola koyuluyorum. Devrilmiş kavakların köklerinin altından, altın sikke dolu Mason kavanozu çekip çıkarıyorum. Kavanozu taşıyor, topu elimden bırakıyorum. O yuvarlanarak ilerlerken, ben de onu takip ediyorum. Yokuş yukarı yuvarlanarak, Bay Lockard'ın kafama sokmaya çalıştığı tüm kanunları ihlal eden top, tüm bir akşamüzeri boyunca yuvarlanıyor. Otların ve kumların arasından top alacakaranlığa doğru yuvarlanıyor. Tüm bu süreç boyunca arkasında onu takip ediyor, o korsan hazinesi kavanozunu güçlükle taşıyorum. Turner Road'dan aşağı, Millers Road'dan aşağı, eski otoban boyunca kuzeye, ardından adı olmayan toprak yollar boyunca batı istikametine.

Ufukta bir tümsek görünüyor, ardında güneş batmakta. Biz yaklaştıkça, tümsek de biçimsiz bir kütle halini alıyor. Bir kulübe. Daha yakından, bu kulübenin, mevsim geçişleriyle beraber altındaki ahşaptan soyulup dökülen boya kümesinin tuğla temelin etrafında oluşturduğu halkanın ortasına otur-

muş bir ev olduğu görülüyor. Ölü deri güneşten yanınca nasıl soyulursa o şekilde soyulmuş. Çıplak, ahşap kaplama, eğrilip bükülmüş. Çatıda, katranlı kâğıtla kaplı padavralar yer yer kabarmış ve dalgalanmış. Ön kapıya zımbalanmış sarı renkli bir kâğıtta, "Tahliye Taahhütnamesi" yazıyor.

Sarı kâğıt, günbatımıyla daha da sararmış durumda. Mason kavanozundaki altın, sarı ışıkta daha da yoğun bir biçimde parlıyor.

Tenis topu yoldan yukarı yuvarlanıyor, toprak garaj yoluna doğru. Sıçrayarak tuğla basamaklardan çıkıp ön kapıya vuruyor ve kapıdan, arkası boşlukmuş gibi ses çıkıyor. Top, sundurmadan sekip kapıya bir kez daha vuruyor. Evin içinden, ham ahşap üzerinde gıcırdayan ve yankılanan ayak sesleri geliyor. Kapalı kapının, "Tahliye" tabelasının ardından bir ses, "Git buradan" diyor.

Eğrilmiş ahşap dış cephe gibi çatlak ve gevrek bir cadı sesi. Pul pul olup yerlere dökülmüş boyaların solgun renkleri kadar sönük bir ses.

Kapıyı çalıp, "Teslimatım var, sanırım..." diyorum.

Altın kavanozu, kol kaslarımı incecik teller haline getirecek gibi, kemiklerimi kıracak gibi geriyor.

Tenis topu kapıdan bir daha sekiyor, kapıda kısa bir trampet çalıyor.

Cadının sesi, "Git buradan, lütfen" diyor.

Top, ahşap kapıdan sekiyor; yalnız bu defa gelen, metal sesi. Bir metalin tıkırdaması. Bir tıkırdama. Kapının alt kısmında boydan boya, altın sarısı renkle çerçevelemiş, "Mektup" yazan bir yarık var.

Çömelip, sonra da diz çöküp, Mason kavanozun kapağını gevşetiyorum. Kapağı çevirip açıyor, kavanozun ağzını "Mektup" yarığına yaslıyor ve içindeki sikkeler gevşeyip ayrılsın diye sallıyorum. Orada, ön sundurmada diz çökmüş, altını kapıdaki yarıktan içeri boşaltıyorum. Sikkeler şangur şungur sesler çıkararak içeri düşüyor ve ham ahşap boyunca yuvarlanıyor. Bir slot makinesi göremediğim bir yere paralar saçıyor.

Cam kavanoz boşalınca, onu sundurmaya bırakıp basamakları inmeye başlıyorum. Arkamda hızla kapı kolu oynuyor, çat diye kilidin dönme sesi geliyor ve kilit dili kayarak açılıyor. Menteşeler gıcırdıyor ve çerçevenin bir yanından içerinin karanlığı ortaya çıkıyor.

İçerinin o karanlığından, cadı sesi, "Kocamın koleksiyonu..." diyor.

Hank'in kanıyla yapış yapış, pislikle kaplı tenis topu yuvarlanarak peşime düşüyor, Jenny'nin köpeğinin onu izlediği şekilde beni takip ediyor. Peşime takılıyor, önceden benim Jenny'yi takip ettiğim gibi.

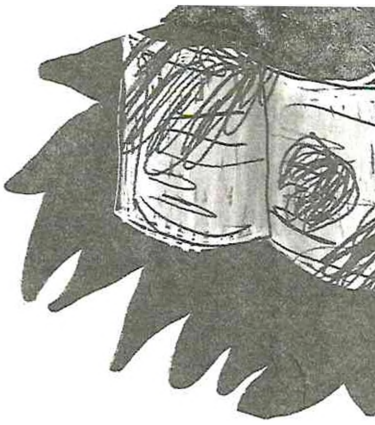
Cadı sesi, "Nasıl buldun onları?" diyor.

Sundurmadan, ses, "Cameron'ımı tanıyor muydun? Cameron Hamish'i" diyor.

Ses bağırıyor: "Kimsin sen?"

Fakat benim, yataktan daha çok olmayı istediğim bir yer yok. Bundan sonra tenis topunun bana borçlu olduğunu düşünüyorum. Şu Bay Hamish'in beni dünyanın bir numaralı tenis üçkâğıtçısı yapacağını aklımdan geçiriyorum.

KEŞİF GEZİSİ

"Erdem nedir anlayabilmek için,
öncelikle ahlaksızlığa aşina olmalıyız."
—Marquis de Sade

Hamburg'u ilk defa ziyaret edenler bile Hermann Strasse'nin tuhaf yanını fark edecektir: Mevzubahis sokağın bir bölümü, iki uçtan da kapatılmıştır. Öyle tek bir barikat da değil, yo, dört metre yüksekliğinde iki kat tahta çit, cadde boyunca bir binadan diğerine uzanmaktadır; iç taraftaki barikatın dıştakine mesafesi yaklaşık altı metredir. İçeri taşıtla girmek yasaktır. Tahta kapılar yalnızca erkek yayaların geçişine izin verir ve yaylı olan o kapılar, bırakıldıkları gibi hızla çarparlar. Dahası, dıştaki barikatın kapıları içtekininkiyle birbirine tam denk geldiğinden, sokağın kapalı kısmından içeriyi ya da dışarıyı net biçimde görmeyi imkânsızlaştırmaktadır. Erkekler diye burada özellikle belirtildi; çünkü kadınlar o kapılardan geçme fikrinden caydırılıyorlar. Teamül olarak, yalnızca erkekler bu barikatları aşmaya teşvik ediliyor.

Bunun neticesinde de, çevresi kapatılmış alanın dışında her daim bir grup burnundan soluyan, hiddetli, düşük omuz-

lu kadın görülebilir. Halkın acıma duygularının nesnesi olduğunu bilerek, başını öne eğmiş halde her biri bir diğerine belli bir mesafede durur. Almancada bu kadınlara *Schandwartfreierweiber* denilmektedir. Kabaca tercüme edilecek olursa, bu, "utanç içinde erkeklerini bekleyen kadınlar" anlamına gelmektedir.

O barikatların içinde, pek çoğu inanılmaz derecede hoş olan ve oradan geçmekte bulunan erkeklere "Hast ein frage?" diyen sıra sıra kadın fahişeleriyle Hamburg'un ahlaksız bölgesi bulunmaktadır. Ya da "Haben sie ein fragen?" diyen. Bariyerlerin görevi, masum ve yargılayıcı, özellikle de saygın kadınları içeri almamaktır. Bedenini satmayan bir kadının varlığının, bedenini satanları mahcup edeceği kabul ediliyor ve neticede, her insan bir miktar saygıyı hak etmiyor mu? Belki en çok da, ellerinde başka pek bir şeyi olmayan kadınlar.

Bu, gayri resmi bir düzenleme. Saygın kadınların bölgeye girmesini yasaklayan bir kanun yok; fakat teamül, bölgedeki çocukların, fahişelerin çocuklarının, prezervatifleri idrarla doldurması yönünde. Yalnızca bir kını idrarla doldurma işinin icap ettirdiği fizyoloji nedeniyle, oğlan çocukları. Ortaya çıkan –ılık, pis kokulu, dengesiz, kuzu derisinden ya da kauçuktan– bu balonlara düğüm atıp, gün ışığını en yoğun şekilde alan noktalara sıra sıra diziyorlar ki muhteva, leşliğin doruklarına ulaşana kadar fermente olsun. Bu zehirli bombaları atarak, yanlarından ayrılalı uzun vakit geçen kocalarını ya da erkek arkadaşlarını aramak üzere içeri girmeye kalkışan meraklı, röntgenci ve sabırsız kadınları sırılsıklam ediyorlar. İşin daha da garibi, düşkün annelerinin şerefini müdafaa rolünü üstlenenlerin, piç erkek dölleri oluşu.

Bu balonların nasıl narin, kullanışlı ve sıra sıra dizilmiş halde olduğunun ve çocukların onları fırlatmaktan nasıl heyecan duyduklarının farkındalığı, erkeklerini –yabancı turistleri, kırsal bölgeden gelen insanları– bekleyen *Schandwartfreierweiber*'ı dışarıda tutar: Bu erkekler, "Bir göz atıp geleceğim" ya da "Bir dakika, hayatım, şöyle bir bakma-

mak için bir neden göremiyorum" diye içeri girmek için ısrar edip, bir saat boyunca ortadan kaybolan erkeklerdir. İki saat boyunca. Bu türden ziyaretler ne kadar sürerse o kadar süre boyunca.

Elle tutulur olsun ya da olmasın, her şehrin bir bariyeri olur. Düşkünlerin saygınlığını ve ötekilerin duyarlılığını korumak için. Amsterdam'da De Wallen. Madrid'de Gran Vía'nın dışındaki Calle Montera. Ve Felix M—'nin, kendine bile itiraf etmek istemeyeceği kadar çok maceraya atıldığı yerler de kendi şehrinin böyle bir bölgesiydi. Özellikle de kendine itiraf etmek istemeyeceği. Özellikle de kendi babası yirmi yıldan uzun bir süre önce böyle aşağı bir uğrak yerine giderek sırra kadem bastığından. Ve özellikle artık Felix M— on yaşına gelmiş bir oğlan sahibi olduğundan.

Felix M— bir çocuk, bir oğul sahibi olmanın durulmasını sağlayacağını ve avareliklerine son vereceğini düşünmüştü: yani genel kültür açısından neredeyse bilinmedik ve gözden uzak olan birtakım döküntü mekânlarla ahlaksızlık yuvalarındaki sonu gelmez dolambaçlı gezintilerine. Bu bilinmezlik ve görünmezliklerinden, bu mekânların var olmadıkları anlamı çıkarılamaz. Ve anaakım gazetelerde bu yerlerin lafı edilmez, dolayısıyla da kayıtlarda görünmezler. Namevcutturlar. Belki de onların en büyük albenisi budur: onların içine dalan bir kimsenin kayıplara karışacağı fikri.

Karısına, acil bir durum için işe çağrıldığını söyleyerek yataklarından çıkıp gittiği zamanlarda, yalan söylüyor bile sayılmazdı. Yo, kadın, adamın karanlıkta giyinip de kendisine hoşça kal öpücüğü verdiğini bile neredeyse fark etmezdi. Hakkını yememek lazım, kadın zeki ve alımlıydı. Akranları arasında itibar sahibi bir şahsiyetti. Vücudu gençlikteki oranlarını hâlâ koruduğundan ve teninde hiç güneş lekeleri bulunmadığından, çoğu kadının aksine, soyunukken, giyinikken olduğundan daha hoş görünürdü ve de uzun bir zaman boyunca, en azından birkaç yıl kadar, bu kadarı yeterli olmuştu.

Bu akşam, kendini dışarı attığı her akşam olduğu gibi, Felix, varolan dünyadan var olmayana doğru o her zamanki kısa yolculuğunu yaptı. Bir atlı araba yolculuğu. Karanlık şehirde ilerlerken, hız ona gerçekte olduğundan fazlaymış geldi; tıpkı saatte seksen kilometreyle giden bir tren boyunca ilerleyen bir kişide olacağı gibi. İnsanüstü bir varlık. O pervasızca son sürat ilerleme hali.

Çarçabuk o uğrak yerlerinin ve aşağı mekânların arasına karışmış, oranın, gün ışığının konforu altında ve insan endüstrisi içerisinde var olmayan sakinleriyle dirsek temasına geçmişti. Aksilikler ve de tarih onları, bu kötürüm zihinleri ve ezik büzük bedenleri ayıplıyordu ve Felix M— tıpkı Krafft-Ebing'in yaptığı gibi, onları gözlemleme ve onları bu denli onarılamaz biçimde alçaltan koşullara ilişkin bir taksonomi derleme arayışındaydı. İnsan muvaffakiyetsizliğine dair kısa bir inceleme diye düşündü kendi kendine. Onu babasından mahrum bırakan bu aşağılık toplumu ifşa eden bir metin. Bu maksatla, kulak kabarttığı şeylerden saptayabileceği en güzel kısımları kaydetmek için gereken araçları, her ikisi de göze çarpmayan cinsten birer günce ile kalemi kuşandı. Bundan başka, cüzi bir bedel karşılığında alınabilecek yeter miktarda stygian siyah fıçı bira pusuda bekleyen en ağzı sıkı tipin bile dilini çözmek için kafi gelirdi.

Mühendislerin çelik elementlerin esneme mukavemetini ölçmelerine benzer biçimde Felix de kendisinin ve diğerlerinin kırılma noktasını tespit edebilmek için didiniyordu. Söyleşiler aracılığıyla, her bir adamı o çöp yığınının tepesine bırakan hadiseleri toparlamaya çalışıyordu.

Darwin ile Audubon'un yolundan giderek, vahşi hayatın içine doğru kısa bir yolculuk yaptı: o yaşama elverişsiz yaşam ortamlarına, içki içip afyon çekme ve kendisini, kendi-kendini-imhaya adamış olan diğer insanlarla takılma uğraşlarına ayrılmış rutubetli meyhanelere. Loş ışıkta, gölgeler arasındaki duvarlar kocaman, ışıl ışıl mozaiklerle ve *motallaric* hamamböcekleriyle parıldıyordu. Dimorf türden kürklü

haşereler, masa ve sandalyelerin altında görünmeden, ara sıra da Felix'in ayakkabılarının tepesinden *sepaciate* ederek, pençelerini kullanarak zeminde bir taraftan öbür tarafa geçiyorlardı.

Burada yerini aldı ve güncesinden boş bir sayfa açıp, oradaki mevcut bedbahtlıkların mahsullerini toplamak üzere hazırlandı. Mükemmel kelimeler var olmadığında Felix M— onları ustalıkla işleyerek temin ediyordu. Bütünüyle yeni amaçlar için araç yaratırmış gibi, kelimeler icat ediyordu. Duyduğu sesler, ötekilerin duyduklarıyla özdeş olmadığından, insanları geçmişe bağlayan ve her yeni macerayı daha önceki bir olayın yalnızca ufak bir varyasyonuna indirgeyen standart dilin ötesinden bir şeylere ihtiyacı vardı.

Gözler önündeki kasvetli ve iç karartıcı manzara, onun zihnini, başkalarınınkini olmadığı biçimde harekete geçiriyordu. Dört bir yandan onu sıkıştıran öyküler, dergilerin basmaya cesaret ettiği türdekilerden daha heyecan vericiydi: delice bir şiddetle zayıflatılmış ve namertlerin, hak ettikleri gibi yasal biçimlerde cezalandırılmadığı hikâyeler. Burada, Dickens ya da Shakespeare'in en kederli yapıtlarındakinden daha katartik aile ocağı ve yuva trajedileri vardı. Burada, kaos, neticesinde bir aydınlanma getirmiyordu. Bu *nittoctic* haytalardan ve *volmaritary* ayyaşlardan alınacak ders yoktu. Daha ziyade, kişisel olarak, Felix M— açısından, bu türden öyküler duymanın yüreğine su serpen bir yanı vardı. Bir kâtip ve bir koca olarak ideal bir yaşantısı olmasa da, bunlarla kıyaslandığında bir kraldı.

Kaleme almakta olduğu kitap, yo, o salt bir günlük değildi. Yalnız sebat ve kendi kaderini tayin etme konularında verdiği değerli dersler nedeniyle değil, aynı zamanda, teskin edici bir yanı da olduğundan, Felix onun geniş bir okur kitlesinin ilgisini çekmesini bekliyordu. Diğer insanların sefaletinin göz alıcı pornografisi. Fas derisinden kapağıyla, kenarları yaldızlı kâğıttan böyle kallavi bir kitap, oturma odasındaki insanın içini ısıtan şöminenin yanı başında ka-

dife bir koltuğa oturmuş bir kimse tarafından, Porto şarabını yudumlarken tahlil edilebilirdi. Tüm bu banliyöye has hazları, bu kitaptaki mutsuzluklar daha ihtişamlı bir hale getirirdi. Bu sayfaların arasındaki delilikler, banka memurlarının ve esnaftan kimselerin can sıkıcı ve ürkek hayatlarına bir geçerlilik kazandıracaktı.

Ensesi kalınlar, yoksulluk içindekileri enikonu incelemeye bayılırlardı. Ahlak, ahlaksızlık hikâyeleri için yanıp tutuşurdu; hele de bu hikâyeler sosyal reform ruhu taşıyorsa. Bu türden, ahlaki açıdan tartışma götürmez bir kisve altında, fahişeliğin temel gidişatına ilişkin en ilgi uyandırıcı tariflerini yayımlayacaktı. Tarifelerini ve sapkınlıklarını. İlerlemeci bir çalışma olarak tasarlanmış olsa da, kroniği, dünya üzerindeki tüm sirklerin toplamından daha fazla ucube ve anormallikle şişiniyor olacaktı. Aklı kıtlar. Bozuk biçimliler. Canavarca sadizm ve insanlık dışı aşağılama barındıran eylemleri, okurun gözleri önüne açıkça serecekti.

Asıl motivasyonu daha derinlerde gizliydi. Felix'in kendisinin yalnızca belli belirsiz farkında olduğu bir sır.

Herr Nietzsche Tanrı'nın ölümünü daha yeni ilan etmişti. Felix'in başarılı olması durumunda, onun keşif gezisi bunun aksini ispatlayacaktı. Keşif, belgeleme (kendisi, Bay Darwin'in olduğundan daha az kâşif değildi ya?) teoremini kanıtlayacaktı.

Bunun, tatsız bir deneyimin güdük bir kaydı olarak kalmak yerine, bir kanıt olmasını istiyordu. Tanrısallığın yadsınamaz bir kanıtı. Felix'e, matematikçilerin –bir parça tebeşirle tüm bir zaman ve uzayın özünü çıkaran o parlak zekâlı adamların– bir denklemle varoluş bulmacasını çözmeleri gibi, kendisi de ebedi olanın gizemlerini tek bir cümleyle özetleyebilirmiş gibi geliyordu.

Eğer rakamlar fiziksel dünyayı açıklayabiliyorsa, kelimeler de görünmez olanı açıklayabilirdi. Felix buna hayatını koymuştu. Eğer tarih onu bir gerizekâlı olarak hatırlayacaksa, eh, milyarlarcasından biri olacak demekti. Sonuçta tarih tek

bir adamı idare edebilir. Herkes varoluşunun büyük kısmını ölüler arasında geçirmeye mahkûmdur.

Keşif gezisinin yanlış temellere dayandığı düşünülebilirdi fakat nice gezilerin de öyle olduğu düşünülmüştü. Bay Darwin onlardan biri. Vasco da Gama ya da Ferdinand Macellan da. Koca ve baba olmak ve gündüzleri bir bankada kâtip olarak çalışmak Felix'i, kendi keşfetme arayışını faaliyete geçirmekten alıkoyamayacaktı.

Ampirik açıdan, tartışma götürmez biçimde –Henry Stanley'nin uzun zamandır kayıp olan Doktor Livingstone'u çok yakın bir zaman önce bulması gibi– Felix Tanrı'nın imdadına koşmak üzere yola koyulacaktı. Bayağı olanda, profan olanda Tanrı'yı bulma amaçlı keşif gezisi Felix'i, insan kalbinin en karanlık derinliklerine götürecekti.

Bu maksatla, güncesi, bir yanlış adımlar ve hatalar ansiklopedisi halini aldı. Yolunu sonsuza dek kaybetme tariflerinden derlenmiş bir yemek kitabı. Birinin başına gelebilecek tüm kötü şeylerin bir el kitabı olarak, Felix'inki, insanları kurtaracak bir kitap olacaktı.

Gerçek insan ıstıraplarının korkunçluğunun az kaldığı noktada, onun hayal gücü daha uç elementleri ekleyerek, sadece şoke edici olan şeyleri dehşetengiz şeylere dönüştürüyordu. Derinliklerine dalmadığı hiçbir konu kalmamıştı. Gözlerini kaçırdığı tek bir korkunçluk olmamıştı. Ve işin aslı, kitabı hazırdı. Bu akşamın amacı yalnızca takılmaktı, zafer turu atmaktı. Birkaç haftaya, yoldan geçen okuryazar her bir insan evladı, etrafında incelemeye aldığı bu insanlar, tüm bu akşamcılar, hapçılar, edepsizler, eksik uzuvlara sahip olanlar ya da yüzgeçler ve perdeli parmaklar gibi fazlalıklarla kutsanmış olanlar hakkında meraklanıp, onların gizli isimlerini mırıldanacaktı: Badem Gözlü Waltraud, Timsah Holger, Yamuk Kafalı Bertina.

Felix, ancak gece yarısından sonra gözyaşları içinde, fısıltıyla anlatılan hikâyeleri duymak için can atıyordu. Görünür her şeyin perde arkasında bulunan şeyi görme özlemi duyu-

yordu. Bu maksatla yabancıların bira paralarını çekti ki onların deliliklerini cebe indirebilsin. Ve o alışverişte, o evla olan taraftaydı. İnsanlar birbirlerinin kalbinden geçenleri, aklı başında oldukları müddetçe, bilemezler. Standart sözler destekten çok köstek olur. Jestler de bir işe yaramaz. Ancak aklın çöktüğü noktada hakiki bir iletişim var olabilir.

İntikamı böyle olacaktı; çünkü bu uyumsuzların arasında, Kenef Ağızlı Manfred, Cüzamlı Fritz Marie ve Albino Hermafrodit Bruno'nun arasında, onların topluluğunda hâlâ tanınmaz halde olan babası da vardı. Adam aile ocağını bu ahmak dünya için terk etmişti ve ona hak ettiği cezayı vermek için Felix M— buradaki her şeyi, yerle yeksan edecek şekilde gün ışığına çıkaracaktı. Felix M— hayatta kendi kendinin rehberi olmak zorunda kaldığı ve kendisine, annesinin sonu gelmez ıstırapları ve endişeleri için ağlama duvarı rolü biçildiğinde oğlunun şimdiki yaşından büyük değildi. Bu kısa inceleme, onun bahtını açacak ve şansı yaver giderse de, babasınınkini yakıp yıkacaktı.

Leş gibi meyhanenin karşı yanından bir ses haykırdığında zihninde çalkalanan düşünceler bunlardı. Sesi algılayanlar oraya döndü, dişsiz ağızlar açılıp kaldı, irinli gözler cevaben bir bakış attı ve ses yeniden haykırdı. O loşluğun üstesinden gelebilecek kadar canlı bir erkek sesi, "Kim bana ivedilikle bir bardak içki ısmarlar?" dedi. Birisi, kaale almaz bir tavırla güldü.

"İstirham ederim, yalnızca bir bardak" diye haykırdı ses, "hakikaten tek bir bardak ve karşılığında, benim de size canavarların en menfurunu göstermem kabildir."

Bu, Felix'in ilgisini uyandırmıştı. Kenar mahalleler, sefahatin bu çamur dolu çukurları ve foseptikleri, ona gözünden kaçmış olan korkuları hâlâ sunabilirdi. Böyle bir şey, onun o uzun mektubuna hoş bir katkı sağlardı. Haykıran kişiyi hâlâ net bir biçimde görebilmiş değildi ama Felix cevaben bağırdı: "Hangi canavarı?" Kalabalık merakla sessizliğe bürünürken –deformasyonluların ve kafadan çatlakların arasında bile,

daha hakiki canavarlara karşı bir merak vardır– Felix elini paltosunun cebine sokup, bir fıçı biralık para ayarladı.

Ses, küflü, ağdalı laflarla seslendi: "Bu canavar biraz ufak tefek ama tahayyülüme göre gözleriniz böyle sübyan görmedi." Bunu dedikten sonra konuşan kişi öne çıkarak kendini, sallanıp duran, salyalarını akıtan, günahın izlerini taşıyan, bir çeşit yozlaşma halindeki kitlelere görünür kıldı.

Kendini sunuş biçimi, son derece coşkulu bir muziplik şeklindeydi. Öne çıkan adam, etrafını saran ahlaksızlıkların olumsuz etkilerini taşımıyordu. Uzuvları yerinde görünüyordu. Yaşı ve dış görünüşü Felix'inkinden farklı değildi ve beriki, onun, daha zayıf olanlardan faydalanarak onların kısıtlı kaynaklarını cebe indiren bir avcı olduğu kanaatine vardı. Gözlerinde bir manik-turuncu parıltısından fazlası vardı. Bu gürbüz tipe ıssız bir gecede refakat etmek düpedüz aptallık olurdu. Önerilecek herhangi bir gezinti, şüphesiz ki Felix'in soyulması, ilaçla uyutulması ve muhtemel cesedinin bölgenin cerrahlık okulundaki anatomi eğitimi veren kişiye satılması ile sonuçlanırdı. Sonraki gün, iç organlarının, bir galeri dolusu esneyen birinci sınıf tıp öğrencisinin öğrenimi için bir mermer levha üzerinde sergilenmesiyle ağarırdı.

Buna rağmen Felix, kendisine katılması için adama el salladı ve meyhaneciye onlara servis yapması için işarette bulundu. Yabancı, dedikodu mesafesindeki yerini aldığında Felix onun şeklen bir bozukluğunun olmadığını fark etti. Buna karşın, saçı başı birbirine girmişti, kıyafetine bakılırsa sefih bir beyefendiydi. Adamın intizamsız, omuzlarına gelen saçları, Eski Ahit'in kimi ayetlerinden yükselmiş bir çöl peygamberi olduğunu ima eder gibiydi. Felix kendini hayal kırıklığına hazırladı: Kendini grotesk mütehassısı olarak düşünmeye başlamıştı ve bu yabancının vaadinin mübalağadan ibaret olması yüksek ihtimaldi. En iyi ihtimalle, bu pazarlığın, Barnum'un Denizkızı Fiji'sine benzer bir durum olduğu ortaya çıkardı: talihsiz bir kurbanın doldurulmuş gövdesinin başka birisinin bacaklarına nakledildiği ve bir

tilkinin kulaklarının ömrünü çoktan doldurmuş bir şempanzenin başına dikildiği.

Bununla beraber, Felix M— dehasının, kendisine gösterilenlere değil de kendi tasvir etme becerilerine dayandığını biliyordu. Asıl korkunçluk ne kadar eğreti ya da dünyevi olursa olsun, ona kâğıt üzerinde çok daha muazzam biçimde hayat verebilirdi. Bu şakacıya bir Ale ısmarlayacak ve onun sözde canavarına tanık olmak üzere ufak bir gezintiye çıkacaktı ama ortaya çıkan şey her ne olursa olsun katiyen Felix'in hayal gücünde çoktan şekillenmeye başlamış olan görüntüyü aşamazdı. Orada, zihinsel engelli bir fahişeyle onun fiziksel deformasyonlu saldırganının bir kenara atılmış olan ürünü vardı; şiddet mahsulü olan çocuk, insan demeye bin şahit isteyen yüz hatlarıyla, topak gibi bir etten ibaretti. Felix'in çiziktirdiği notlarda canavar daha şimdiden kemiksiz bedenini pis bir bodrum katında sürükler vaziyetteydi. Terk edilmiş yaratık ne yapıp edip hayatta kalıyordu. Diğer hayvanların dışkılarıyla beslenen başıboş bir it gibi hayatta kalıyordu. Dökülmüş onanist faaliyetleri, bir kesik sütü ya da bir rafadan yumurtanın beyazını yer gibi kaşık kaşık yiyordu. Hayatta kalmak için, bayat adet kanlarına bulanmış çaputlara diş etlerini geçiriyordu ve lağımların taşmasıysa Felix'in canavarı için ziyafet demekti.

Ve tabii yabancı onu ardına katmış meyhaneden beraberce giderlerken, Felix, o canavarsı çocuğa fazlasıyla ehemmiyet vereceğine dair sessizce ant içti. O, Felix'in taksonomisinin en ilgi çekici kısmı olma görevini üstlenecekti ve Felix, onun kefareti için yankı uyandıran cinsten bir şey tertip edecekti. Ona kalırsa, duyguları olan insanlardan yüreği paralanmayan tek bir kimse bile kalmayacaktı. Bu türden bir zaferi ebedileştirme fikri bile onu cezbetti. Toplumun acıma duyguları adamakıllı kabaracaktı. Onun ısrarına bağlı bir kurtarma kampanyası. Fakat hiçbir canavarın yeri saptanamayacaktı; en azından Felix'in akli melekelerince ortaya koyulanla yarışacak bir canavar saptanamayacaktı.

Onu yozlaşmayla dolup taşan pasajlar ve ahırdan bozma evlerin dizildiği sokaklar boyunca götürürken yabancı, "Gidelim, efendim" dedi. Şehrin bu, aşağı sapa yolları Felix'e, aylar boyu dolanıp durmalarından ötürü pek bir tanıdıktı. Şehrin altında bir şehir oluşturan tüneller ve kalabalık semtler konusunda bir otorite halini almıştı.

Lapa lapa kar yağıyordu. Beyaz girdap, bölgenin az sayıdaki sokak lambasını uzunca duvaklar takmış olan uzun boylu birer geline dönüştürdü. Karanlığın *sarcophagied* bir havası vardı. Kar tanelerinin *trickaricious* düşüşü. Ve ikili yol boyu ilerlerken *sepulchrious* bir sessizlik çevrelerinde pelteleşti.

Felix M— içi ısınarak, uyumakta olan karısının sütten mürekkep bedenini düşündü.

Her bir gaz lambasına doğru ilerlediklerinde adamların gölgeleri arkalarına düşüyordu ve lambalardan uzaklaşırlarken de önlerine. Bu şekilde, yanıp sönen her bir güneşin doğuşu ve batışı, yolculuğun her bir mesafesini sahte günlerle imliyordu. Çıkmaz bir sokağın sonuna varana dek, haftalar silsilesi gibi görünen bir süre boyunca yürümeye devam ettiler. Orada, grafiti ile görünümü bozulmuş tehditkâr bir duvar önlerini tıkadı. Vandalların eseri oldukça kalındı: oraya boyanmış fikirleri ve imzaları, fikir üstüne fikir, öyle bir hevesle duvarı doldurup birbirini izliyordu ki duvarın asıl halinden geriye bir şey kalmamıştı. Tuğladan mı yoksa ahşaptan mı olduğu, taş duvar mı yoksa sıvalı bir duvar mı olduğu konusunda Felix tahminde bulunamıyordu. Boya o kadar kalın uygulanmış ve rakip fırçaların işlerini ortadan kaldırmak için öyle aktif çaba harcanmıştı ki duvarın amacına ya da aidiyetine dair ortada hiçbir iz kalmamıştı.

Boyanmış protesto çığlıkları o kadar yoğundu ki hiçbiri okunaklı değildi. Bunlar uyarı sözcükleri miydi? Akan karalamalarda, kırmızı kan nüansları ve ziftle ortadan kaldırılmış olan kelimeler vardı.

Bu açmazda bile yabancı durmadı ve birbirine karışmış olan sövgülerle küfürlere doğru uzandı. Parmakları, boyası

kendinden öncekileri sansürlemiş olan, kutsal şeylere dönük olarak yazılan küfürlerin arasında tutacak görünmez bir şey buldu. Felix adamın bileğinin dönüşünü izledi ve bir takırtı ile bir sürgünün yana kayma sesini işitti. Az önceki kelimelerden oluşan yekpare duvarda karanlık bir çatlak açıldı. Yabancı, bir kapıyı çekip açınca çatlak genişledi. Evet, Felix hayrete düştü: önlerinde, birbirine rakip lekelerle bir hayli kaplanmış olduğundan kimsenin keşfedemeyeceği bir kapı duruyordu.

Bedeniyle girişi kapayacak şekilde durarak, yabancı, konuştu. "Şunu dikkate almanızı istirham ederim ki canavara müteallik ilk kaide, canavarla müşerref olduğunuza dair katiyen kelam etmemenizdir."

Yabancı böylece bir asır önceki atalarından kalma tumturaklı, arkaik ifadelerle konuşmaya devam etti. "Canavara müteallik ikinci kaide, canavarla müşerref olduğunuza dair katiyen kelam etmemenizdir." Sonra da yabancı, ancak Felix bu şartları kabul ettikten sonra samimi bir kol hareketiyle yana çekildi ve Felix gizemli kapının ardındaki boşluğa adımını attı. Uzunca bir adım mesafesinde, daha da ışıksız bir alana inen bir sıra dar merdiven vardı.

İki adam neredeyse zifiri karanlıkta beraberce taş basamaklardan aşağı indiler. Kollara ayrılarak rampa aşağı inip duran, altından geçtikleri mezarlıklardan damlayan şeyler gibi kokan havalandırma kuyuları boyunca yol aldılar. Yeraltı mezarları kadar karanlık olan yeraltı galerileri boyunca sendeleye sendeleye ilerlediler. Foseptik sızıntısının altında yola devam edip, öyle berbat safra kokularının arasından geçtiler ki Felix zehirlenmekten korktu. O kısımlar boyunca nefesini, paltosunun kolu üzerinden aldı.

Her yaşın kendine has dehşetleri vardı. Çocukken Felix, uyanık halde uzanır, evin yanıp kül olacağından korkardı. Gençlikte, zorbalardan ödü kopardı. Sonra, orduda zorunlu askerlik meselesi çıktı. Ya da ticareti öğrenememe korkusu. Ya da asla bir eş bulamama. Okuldan sonra, kariyer mesele-

si. Oğlu dünyaya geldikten sonra her şeyden korkmaya başladı. Gizli hayali, bunlara karşı bağışıklık kazanacağı türden bir korkuyu yenmekti. O zaman bir daha asla hiçbir şeyden korkmazdı.

Bu tüneller, onun mümkün olabileceğini düşündüğünden daha yaşlıydı. İlkel aletlerin üzerinde açtığı izlere bakılırsa bu duvarlar, Babilli Mecusilerin Letheli Keops için ördüğü köşe taşından bile eskiydi. Bu şekilde gömülü olan bakımsız döşemeler, iç karartıcı orman tarafından yutulup harap olmuş olan Larmos'un efsanevi Ay Tapınağı'ndan da eskilere dayanıyordu.

Her bir *mugrubrious* ayak sesinde duyulan *blatt-klosp*'lar çamurun zemindeki varlığını tasdik ediyordu.

Bu noktada Felix'in dikkatini tuhaf bir etki çekti. Yabancının fazlaca uzun olan saçlarında zayıf bir ışık parlıyordu. Keza, adamın açıkta duran ellerinden ve yüzünden turuncu bir ışık yayılıyor gibiydi; ateşli gözlerinde kendini gösteren aynı manik-turuncunun soluk bir gölgesi. Bu parıltı, gelecekte anlatacağı hikâyeyi süsleyecek bir diğer ayrıntı.

Kaybolma kaygısıyla Felix, defterinden küçük parçalar yırtıp geri dönüş yolunu bulabilmek için onları yere atıyordu. Bu parçalar hayati önemde değildiler, en azından başta öyle değildiler; sadece boş sayfalardılar. Onlar tükenince, teker teker kelimeleri yırtmaya başladı. Hiçbir kelimenin kaybının tüm bir kitabı mahvedecek önemde olmadığına kendini ikna etti. Öksürük krizleri arasında sordu: "Daha çok var mı?"

Hep birkaç adım önde olan yabancının sesi yankılandı: "Şu canavar mı? Bu akşam mı?"

"Gidecek çok yolumuz var mı?" diye sordu Felix, geri dönüp adımlarını geriye doğru takip etmeye hazır vaziyette. O ana gelindiğinde kafasında, kendisine sergilenecek herhangi bir şeyi geride bırakmaya yetecek kadar canavar vardı.

Düşüncelerini okumuş gibi, yabancı sordu: "Dünyaya canavarımı anlatmayı mı tasarlıyorsunuz?" Ayak seslerinin yankısı, önlerinde daha hâlâ açık bir tünel olduğuna dair tek

işaretti. Alaycı bir sesle, yabancı sordu: "Kitabınızda ondan bahsetmeyi mi tasarlıyorsunuz?"

Yön duygusu Felix'i yanıltmıştı. Her bir adım daha da yabancı geliyordu. Ümitsizlik içinde, paltosunun cebini yoklayarak, bir kutu kibrit buldu. Bir kibrit yaktı ve kibrit yandığı anda, yabancının kendisini geride bırakmış olduğunu ve tünellerin dört bir yana doğru dallanıp budaklandığını gördü. Kibrit söndü ve Felix yeni bir tane yakmak için çabaladı. Onunla beraber, rehberinin öncekinden de çok uzaklaşmış olduğunu ve onu bütün bütüne geride bırakma riskinin bulunduğunu gördü. Felix arayı kapatabilmek için acele etti, hızının artması kibritinin vaktinden önce sönmesine neden oldu. Yeni bir tane yakmadan önce geniş adımlarla hızlı bir biçimde koştu ve ışık yayan ev sahibinin neredeyse gözden yitip gitmiş olduğunu fark etti. Kibrit ışığının ömrünü uzatabilmek için defterinden bir sayfayı ateşe verdi. Bir sayfadan bir şey olmazdı. Kayıp kısımları hafızası yardımıyla yeniden oluşturabilirdi. Yıllar boyu yeraltının keşmekeşine yaptığı gezintileri yeniden hikâyeleştirmeyi deneme konusunda kendine güveniyordu. Küçük meşaleyi havaya kaldırıp, uzaktaki figürün ardından seslendi: "Seni kaybedersem canavarı nasıl bulurum?"

Bir kez daha alev sönüverdi ve Felix zifiri karanlıkta kalakaldı. Yabancının turuncu parıltısı yok olmuştu.

Bu taşlık yolların Büyük Blatoy Onusu'ndan öncelere dayandığını fark etti. Druid'lerden ve paganların Cymric Cleoples Sunağı'nı dikmesinden bile önceye. Hayret içinde, düşüncelerinin bir sayfasını daha ateşe verdi ki etrafını saran bu yaşlı, *mesoesomerical* yerlere göz atabilsin.

Felix ileriden, önünden, arkasından, etrafından, yabancının yankı yüzünden bozularak gelen kahkahasını işitti. Aynı şekilde, dört bir yandan gelen, adamın temin edici sesini duydu: "Endişeye kapılmamalısınız." Damlama sesleri dışında bir şeyin duyulmadığı bir sessizlik oldu. Felix bir kibrit daha yakmaya uğraştı.

Bu sonsuzluk gibi gelen beklemeyi dağıtmak üzere adamın sesi ekledi: "Zannediyorum canavar sizi ivedilikle bulacaktır."

Yeni bir kibrit de sorunsuz bir biçimde yakılıp defterden yeni bir sayfa kurban edildikten sonra Felix onu havaya kaldırdı ve kendini bir başına buldu. Bütünüyle, tam anlamıyla ve şüpheye yer bırakmayacak bir biçimde terk edilmiş. Işık eridi ve titreyerek söndü fakat Felix kafasını toplayana dek yeni bir kibritle sayfayı daha heba etmeme kararı aldı. Öfke onun için panikten daha iyi bir müttefikti; o da, uzak olmayan bir gelecekte, saklandığı yere girip onu bu saçma sapan işe bulaştıran adamın kim olduğunu anlayacağı sahneyi zihninde canlandırdı. Bu onun için pek de yabancısı olduğu bir bölge değildi: Bir kez daha, ıskartaya çıkarılmış, terk edilmiş, geride bırakılmıştı. Bunu atlatırdı. Gerekirse tüm ayak izlerini kaynağına kadar takip ederdi. Koşullar onu, hayatının bir başına ve güçlüklerle geçen her bir gününde kendi yolunu aydınlatmaya mecbur bırakmıştı. Çocukluğundan beri ona ne bir şey verilmiş ne de bir şey açıklanmıştı ve bu boş teberru, onda, kendi kudretine dair muazzam bir inanç oluşmasını sağlamıştı. Asla umudunu yitirmezdi. Aksilikler olsa olsa kararlılığını güçlendirirdi.

Bu *miasmire*.

Bu *polystenchous* buharlı akıntılar.

En ufak bir sesin bile bulunmayışı öyle ağırdı ki, çok derin kısımlarda suyun kulak zarlarına yaptığı baskının bir benzerini yapıyordu. Sessizlik onu havasız bırakıyordu.

Felix M— yumruklarını sıkılı halde buldu. Soluk alıp verişi hızlı ve kesik kesik. Bir öfke krizinin etkisi altına girme tehdidiyle burun burunaydı. Bu hissiyat, çok uzun zaman önce, kendi babasının hızlı hareketlerine ayak uydurmaya çalışmasının üçüncü-nesil bir yankısıydı; tüm bu olan biten, içinde, bir yetişkin halini aldığından bu yana mustarip olmadığı bir hiddeti harekete geçirmişti.

"Git o zaman" diye bağırdı Felix hayaletin ardından. "Git de senden kurtulayım!" Defterini karanlıkta başının üzerinde salladı. "Ben tüm bunları anlatırken cezanı fazlasıyla çekeceksin." Yabancının ismi muamma olarak kalmıştı ve bunu sormadığı için Felix kendine sövüp sayıyordu. "Yirmi yıldır yol gösteren kimse olmadan, kendi kendimin çırağı olarak, yalnız kendi cesaretimle, başımın çaresine bakıyorum." Bu kadar kolay alt edilmeyecekti. Artık bağırınıyordu; savurduğu küfürler, bulunduğu tünelle bağlantısı olan tüm tüneller boyunca duyuluyordu. Babasının gidişi hakkında veryansın ediyordu. Zorbalıklara uğradığı çocukluk yılları hakkında bağırıp çağırdı. Hırpalandığında, ona durumu en iyi nasıl idare edeceğini ya da kendini nasıl savunacağını öğretecek kimsesi olmamıştı.

Bu açmazın sebep olduğu amansız *diamonsity*'ye rağmen gergin düşüncelere esir düşmeyecekti. Korku ona sinsice yaklaştı, karanlıkta bir kol mesafesi uzaklıktaydı; panik de hemen onun ardında pusu kurmuştu. Boşlukta, yerine dair en ufak fikri olmaksızın, Felix dilindeki ferahlatıcı *glulubrious* aromaya odaklandı.

Babasız bir oğlan çocuğunun, kolları yerinde silahlar ve ağzı yerinde de dolu bir savaş topu çıkar. Hep, her daim, takviyenin gelmediği bir kuşatma altında olmak. Hiddetin korkunu gölgede bırakırken, asıl isteğinin duvara toslamak, bir hataya düşmek, birtakım sınırlar, kısıtlamalar ve disiplinle karşılaşmak olduğunu bilmeden, zifiri karanlığa doğru son sürat koşmak. Kırık bir bacak. Bir beyin sarsıntısı. Vekâleten babalık eden biri tarafından cezalandırılma: bu baba fiziksellikten ibaret olup da seni terslese ve hizaya getirmeye çalışsa bile.

Çocukluğundan bu yana hiddet onun babası olmuştu. Ağabeyi. Tek koruyucusu. Hiddet ona kuvvet ve cesaret vermiş, hep bir şeyleri yanlış yapmasına, sürekli çuvallamasına, ona yardımcı olacak ya da bir şeyler öğretecek bir akıl hocasının olmamasına ve herkesin gülüp durmasına rağmen ilerleme-

si için onu kamçılamıştı. Öfke onu faciadan korumuştu. Kızgınlık dibe batmasına engel olmuştu. Bu onun en önemli varlığı ve tek stratejisi halini almıştı.

Hayatı, bir kutbunda yalnızlık, diğerinde kızgınlık bulunan bir pille çalışıyordu ve Felix bu ikisi arasında umarsızca askıda kaldı, var oldu. Babası, Felix'in annesinin dönüştüğü barut gibi öfkeli kadını hiç görmedi. Felix küçük bir oğlan çocuğuyken ona babasının zayıflıkları hakkında nasıl nutuk çektiğini. Bu zehir ilmihalini ezberine alana dek zihnine kazımıştı. Ve Felix büyüyüp de kadının kayıp kocasının aynası halini aldığında, kadın, onu bütün küçümsenmiş hiddetinin hedefi haline getirmişti. Felix'in imkânsız görevi, sınavı, ekmeğe yağ yerine horgörü sürülen kaynar haldeki bu evde kendine hayat kurmaktı.

Felix babasından, annesinin yegâne istismarcı velayetinden serbest kalabilmek için nefret etti. İkisinden de nefret etti; onları, hayatındaki kalan her şeyi önemsizleştiren ve renklendiren bir tutkuyla sevdi ve hakir gördü.

Kaçmak için, duygulanımlarını fenikle ölçen ve onları, kocasında ve oğlunda da geliştirmeyi umduğu davranışlar karşılığında kısıtlı bir ücret olarak, pintilikle dağıtan bir kadınla evlendi. Felix'in karısı, en neşeli durumlarda bile mutsuz bir ruh haline teslim olabilirdi. Karısının, Felix'in annesiyle paylaştığı bu özelliklerin ayırdına Felix iş işten geçtikten sonra vardı. Felix'in böylesine tanıdık bir huzursuzluk içinde huzur bulmaya alışması fikri imkânsızdı.

Geri dönmeyi başaramazsa, onun ufak modeli olan kendi oğlu, karısının husumetine göğüs germek durumunda kalacaktı.

Felix'in kendi oğlu, ertesi gün aynı yazgıyla karşılaşacaktı. Karısı uykusundan uyanıp, yataklarının Felix'e ait olan tarafını boş bulacaktı. Akabinde, iş yerine çağrılmamış olduğunu öğrenecekti. Endişe sökün edecek, ardından, yerini, büyüyerek ümitsizliğe bırakacak olan korku gelecekti. Erdemlerine rağmen karısını seçerken Felix, gizli bir intikam potan-

siyeline kapılmıştı. Annesinin duygusal tutumluluğundan hiç de o kadar uzak olmayan bir karakter özelliği.

Çok yukarılarda bir yerlerde bir tünelden tren geçti. Yerin nasıl sallandığını tasvir etmek için Felix, *abbeltomish* ve *abbelhomish* kelimeleri arasında gidip geldi. Oradaki tek şey, o gayda sesi gibi tiz sesti; derken o da yok olmuştu.

Hiddeti tükenmiş halde Felix, soluklanmak için durakladı ve o dinginlikte karanlığın içinde uzaktan kendisine doğru gelen ayak sesleri duydu. Yabancınınkiler değildi; bunlar, sürüklenen, tökezleyen, sert ayak sesleriydi. Felix'in, zihninde bütün korkunçlukların temsili olarak canlandırdığı canavar, ilerisindeki tünelde teşekkül etti.

Öfkenin görkemi, korkuya hiç alan bırakmamasıydı. O ışıksız kasvetin içinde yaklaşmakta olan ister düzenbaz rehber olsun ister onun grotesk bebeği, Felix onu gırtlaklamaya hazırlandı. İki elini de boşaltmak için güncesini paltosunun cebine soktu. İlerlemekte olan yaratık kendisini önceden fark etmesin diye Felix, düzensiz haldeki soluğunu yatıştırdı, bedenini tepeden tırnağa sıkarak, hasmı ile ilk karşılaşma anları için onu hazırladı. İleri atılıp, apar topar, tam gaz koştu; havaya yumruklar attı, her şeye vurup hiçbir şeye isabet ettiremedi.

Yumrukları, temas anında patlamaya hazır bombalar halini aldı. Kol mesafesinde o varlığı hissedince Felix, üzerine atıldı. Tüm sert eklem yerlerini silah olarak kullandı: dizlerini ve dirseklerini, yumruklarını ve ayakkabılarının topuklarını. Bu cephane, değnekler ve coplar gibi, göremediği o şekli yumrukladı.

Tüm ağırlığıyla görünmeyen düşmanının üzerine abanıp onun ezilmiş eti ile parçalanmış organlarına sert darbeler indirirken, rakibi kendini savunmak için pek bir çaba sarf etmedi. Bir çocuktan daha büyüktüyse de figür, çelimsiz görünüyordu. Yanına hiddetini de alarak, Felix, beriki artık hiçbir direnç göstermeyene dek onu yumruklamaya devam etti.

Felix'in altında inip kalkan kitle, muazzam bir soluk verdi. Kullanılmamaktan pas tutup tozlanmış bir ses çıkardı. Artık kuşkuya yer kalmadığından yıkılmış bir sesle, o şey, "Sohnemann" dedi. Lanetlenmiş birinin ses tonuyla, iç geçirdi. "Geldin."

Karanlıkta, canavar, bir dua etti: "Lütfen benim oğlum olma."

Felix, bir kibrit yakmaya çalışırken, sesin izini geçmişe, ta en eski anılarına doğru takip etti. Kibrit alev aldı ve o da alevi defterinin bir sayfasına tuttu.

Titreşen ışıkta, biri, gözlerini yumup, yüzünü ışığın aksi yöne doğru çevirdi.

Felix şaşkınlıktan donakaldı. Bu mümkün değildi. Ne zalim bir numara. Rehber, düzenbaz hödük onun geçmişi hakkında bir şeyler biliyordu ve bu düzmece buluşmayı düzenlemişti. Canavarsı olan şey bu eşek şakasının kendisiydi.

Hâlâ Felix'in dizlerinin altına mıhlanmış olan hayalet, "Asla gelmeyeceğini umarak, hep bekledim" dedi.

Bu, kiralanmış dilencinin tekiydi, iğrenç bir sahtekârdı ve Felix, bu dublörün akıllıca sadizmine dudak büktü. Cesedi yana itmeye hazırlandı. "Ne cüretle?" diye hırladı. Kalbi öyle yaralıydı ki elinin tersiyle çelimsiz adama vurup onu yere devirdi. Oradan uzaklaşamadan, tepesinde dikildi; olduğu yerde, sevgiyle iğrenme arasında donakaldı ve bağırdı: "Sen benim babam değilsin!"

Yaşlı adam onu şöyle bir inceledi. "Seni de kandırdı."

Felix, "Kimsenin beni kandırdığı yok" diye gürledi.

Canavar, "Tyler kandırdı" dedi.

Ümitsiz bir çılgınlık haliyle Felix M— rehberin geri dönmesi için bağırdı. Rehber denilerek yanlış bir biçimde adlandırıldığı ortadaydı; çünkü bir rehberin görevi birini bir istikamete götürmekti, buysa onu sadece kafa karışıklığına ve yolundan sapmaya doğru götürmüştü. Hiddetini ve ümitsizliğini dizginleyerek Felix, böğürdü: "Parlak eşek şakan başarıyla tamamlandı!" Felix bağırdı: "Beni herhangi bir

bıçağın ya da yumruğun yaralayabileceğinden çok daha kötü yaraladın!" Yerdeki figüre baktı ve bağırdı: "Şimdi buna bir son ver yoksa –yemin ederim– aşağılık suç ortağını bir güzel benzeteceğim!"

Tek yanıt kendi sözleriydi: "bıçak" ve "yumruk", "benzetmek" ve "aşağılık" kelimelerinin karanlıkta yankılanması. Tehdidini etkili kılabilmek için çelimsiz figürü havaya kaldırıp, kemikli boğazının etrafını kavradı ve omurgası kırılmadan hemen önce bir yaban tavşanınınki nasıl atarsa nabzının o hızla attığını hissetti.

Boğuk, gırtlaktan gelen bir sesle sahtekâr sordu: "Oğlum, hâlâ kelimeler uydurmaktan keyif alıyor musun? Ta başından beri hep kendi gizli diline sığınırdın." Bu, Felix'in çocukluğundan, babasından başka kimseye açmadığı bir detaydı.

Bu sözleri duyunca Felix, işkencecisine daha yakından dikkatlice baktı. Adamın kaşları, ailenin sahip olduğu ama göstermeye hiç de gönüllü olmadığı daguerreotype'ta tasvir edilen kaşlardı. Adamın gözleri, Felix'in her sabah kendi tıraş aynasında gördüğünün daha yaşlı versiyonlarıydı. Sarkık boğazı tutuşu gevşedi. Felix sadece "Nasıl?" diye sorabildi.

Üzgün gözler, onunkilerle buluştu. Ezilerek bir fısıltı halini alan ses, "Oğlum, seninle aynı şekilde" dedi. Dudaklarında teslimiyetle gelen bir gülümse belirdi. "Tyler çok uzun yıllar boyunca geri dönmeyecek."

Felix sordu: "Tyler?"

Babası, o adam, "Rehberin" dedi.

O olmadan buradan çıkış olmayabilir. Açıkça, bu adam eğer gerçekten de Felix'in babasıysa, onca zaman araştırdıktan sonra bir çıkış keşfetmiş olmalıydı. Yine de bu, kabullenmesi mümkün olmayan bir olasılıktı. Felix'in havsalasının almayacağı kadar şoke edici.

Felix kendi oğlunu düşündü. Evde, hâlâ yatağında, uyumakta olan çocuğu. Nasıl da bir saat içinde o çocuğun hayatının seyrinin değişeceğini ve onun kendi kendinin rehberi olacağını. Kendini sil baştan yaratmaya mecbur bırakılan bir

diğer oğlan. Suratsız ya da öfkeli bir kadın karşısında aciz kalacak bir diğer genç adam.

"Onu yeniden göreceksin" diye onu temin etti babası. "İşin üzücü yanı bu." Daha yaşlı olan adam, cansız bir biçimde gülümsedi. "Belki bir yirmi yıla. Sonra, oğlun seni öfkeyle ve sevgiyle yere devirecek, tıpkı benim de kendi babama vurduğum gibi."

Burada, bu kasvetli koridorlarda, Felix'in babası kendi babasını bulmuştu. Ve burada, Felix'in büyükbabası kendi atasıyla yeniden buluşmuştu. Onun babası ve büyükbabası da tıpkı büyük büyükbabasının ve burada daha önce bulunmuş olanların kemikleri gibi buradaydı. Onların da ötesinde, sayısız oğlun babası buradaydı.

"Şu Tyler" diye sordu Felix, "hangi amaca hizmet ediyor?"

Yaşlı adam oğlunun artmakta olan paniğini sezmiş gibi sıcak bir biçimde gülümsedi. Şimdiden solgun yanaklarında ve alnında morluklar çiçekleniyordu. "Babanı bağışlıyor musun?"

Felix, tereddütle, "Bağışlıyorum" dedi.

"Tanrı'yı bağışlıyor musun?"

Felix başını iki yana salladı.

Bunun ardından babası kolunu geniş bir yay çizecek şekilde sallayarak, oğlunun kafatasının yanına bir yumruk indirdi.

Havai fişekler patladı, yalnız Felix'in görebildiği kıvılcımlar. O noktayı ovaladı ve "Kulağıma vurdun!" diye inledi.

"Kurtuluşumuz sırf birbirimizi bağışlamamıza değil, Tanrı'yı da bağışlamamıza bağlı" dedi babası tekdüze bir sesle.

Özür dilemeksizin, babası, "Seninle beraber arayacağım" dedi. "Beraber arayacağız."

Bunun ardından Felix, kendi ev yapımı kelimelerinin izini sürmeye döndü: *sarcophagied... trickaricious... sepulchrious... mesoesomerical... miasmire... polystenchous... diamonsity... glulubrious... abbeltomish ya da abbelhomish.*

Işığı temelli sönmeden ilk kelimeye kadar dönebilmeyi umarak, güncesinin bir sayfasını daha tutuşturdu. Felix, hazırladığı yolu ararken, babasının seslendiğini duydu.

"Yolumuzu bulmak için o kadar acele etmeyelim" dedi yaşlı adam. "Hadi daha derine gidelim." Taşlarda çınlayan kelimeler. "Hadi zaten çok seviyor olduğumuz ışığa ve havaya geri dönmeden önce dişe dokunur bazı maceraları keşfe çıkalım."

Yaşlı adam döndü; karanlıkta mekik dokuyarak, labirentin derinliklerine doğru ilerledi. Felix, bir anlık tereddütten sonra, dönüp onu izledi.

BAY ZARİF

Bunu nerden bildiğimi sormayın ama bir daha şişman olduğunuzu düşündüğünüzde, bilin ki bundan çok daha kötü görünebileceğiniz durumlar var. Şöyle bir resmedilecek olursa, siz spor salonunda karın egzersizlerinizi sayarken ya da karın kaslarınızı düzleştirmek için barfiks hareketleri yaparken, bazı insanların vücutlarının o noktasında tamamen başka bir insanın yetiştiğini bilin. Göğüs kafesinizin altındaki etli, bıngıl bıngıl, size göre sadece "simit" olan bölgede, o diğer insanlarda kollar ve bacaklar var; bir başka insana ait büyük bir kısım kemerlerinin üzerinden sarkıyor.

Doktorlar buna "epigastrik parazit" diyor.

Bazı doktorlar bu fazladan insana "heteradelphian" diyorlar: "ayrışık-kardeş" manasındaki afili bir kelime. Kardeşiniz olması gereken fakat kafası hâlâ karnınızın içinde kalacak şekilde dünyaya gelen kişi anlamına geliyor. Bu fazladan insan, beyni olmadan dünyaya geliyor. Kalbi olmadan. O yalnızca bir parazit ve siz de bir konaksınız.

Bunlar öyle kafanızdan uydurabileceğiniz şeyler değil.

Ve lütfen, dinleyin. Size bunu anlatıyorsam ve sizin de kolunuzun altında yetişmekte olan bir başka insan varsa, lütfen galeyana gelmeyin.

Bunu anlatıyor oluşumun tek nedeni, benim de geçmişte bir anlamda öyle bir durumumun olması.

Ve inanın bana, dünyada bıngıl bıngıl deri altı yağlarından daha fena olan şey, kalp-siz, beyin-siz bir yabancının vücudunuzdan fırlamasıdır. Kimi zaman bu, siz dünyaya geldikten yıllar yıllar sonra gerçekleşir.

Bunu da nerden bildiğimi sormayın ama yüz milyon karın egzersizinden sonra –yalnızca, vücut yapmış, çıplak, egzotik bir dansçı olarak işe alınmak amacıyla– Chippendales tarzı seksi dansçılardan olmak için müracaat ettiğinizde size sorarlar: "Epilepsi nöbetleri geçiriyor musunuz?"

Soru, seçmelerin akabinde, sağlık muayenesi amacıyla muayenehanede size verdikleri formdadır. Hemşire, klipsli bir kâğıt altlığına geçirilmiş bir dolu form, bir kalem ve de içini sidikle doldurmanızı istediği bir karton bardak verir. Ve söz konusu dans topluluğu, gerçek Chippendales bile değildir; fakat modası geçmiş, hapı yutmuş hangi egzotik erkek dansçıya çalışmış olduğu dans grubunu sorsanız, sürüyle açıklama yapmaktansa kestirmeden Chippendales diyecektir.

Hepimiz o telifli beyaz kol manşetleriyle siyah papyonları biliriz.

Cidden, benim seçmelerim Vahşi Şövalyeler içindi. Büyük "Ş" ile "Şövalyeler". Vahşi Şövalyeler, kadın izleyicilerin talebine karşılık veren, Chippendales tarzı tamamı erkeklerden oluşan, yüksek enerjili, kendini-iyi-hisset türünde gezici, egzotik bir dans topluluğu. Ana merkezleri Backpage sitesinde bir reklam döndürüyordu. "Yetişkinler İçin" kategorisi altında, "Fantezinizi Yaşayın" manşetli reklamları vardı.

O pazar gününün akşamüzeri, havaalanındaki Holiday Inn'in ziyafet salonunda yüzümdeki gülümseme bir yalandı. Cildimin bronzluğu bir yalandı. Saçlarımın sarı oluşu da öyle. İş başvurusunda seksen üç kilo yazışım, o da yalandı. Göz rengi kısmında, kontakt lenslerimin rengini yazdım. Mülakatın oturarak yapılan kısmında, bir Vahşi Şövalye olmak

isteme nedenimin, ilgi çekici yerlere seyahat etmekten ve yeni insanlarla tanışmaktan keyif almam olduğunu söyledim.

İşin aslı, her gece yüzlerce genç, sarhoş bakirenin, iç çamaşırıma dişleriyle nakit para sıkıştırdığı bir kariyer istiyordum o kadar.

Yaşım hakkında üç yıllık bir yalan atıp, yirmi dört yazdım. Kaplama dişlerimin her biri, pırıl pırıl birer beyaz yalandı.

Kahverengi kasık kıllarımı aldım ve Vahşi Şövalyeler temsilcisi, Bay Zarif pozisyonunun boş olduğunu söyledi. Kadın, on altı farklı Vahşi Şövalyeler topluluğunun her an dünyayı dolanıp, dünya genelindeki milyarlarca kişinin erkek striptizci ihtiyacını karşıladığını söyledi. Her bir grupta, bir itfaiyeci, bir polis memuru, bir asker, bir sarı baretli inşaat işçisi yer alıyor. Lise Kariyer Günleri'nin gezici türde olanı gibi. Artı, yırtılıp atılabilen smokiniyle sahneye havalı bir giriş yapıp, ön kısımlardaki masalarda oturan kadınlara güller veren Bay Zarif. Çok şık ve kozmopolit. Havalı bir James Bond.

On Birinci Grup'un Bay Zarif'i güvensiz biri halini almış ve Fairbanks'te kokain çekmiş bir doğum günü kızının fazla asılması yüzünden testis bükülmesi olunca tabanları yağlamıştı.

İşte o zaman benim kendi parazitim meydana çıkmaya başladı.

O Holiday Inn balo salonunda, kendi banyo aynamda hiç görmediğim bir şekilde görünüyordum. Bronzlaşmış ve bebe yağına bulanmış. Sarışın ve gülümser vaziyette.

Ve temsilci, "Güzel" diyerek elimi sıktı. "Bundan böyle Bay Zarif sizsiniz..."

Yeni kalp-siz, beyin-siz ayrışık-kardeşimin ortaya çıkışı. Zaten hayat yokuş aşağı bir yoldan başka nedir ki?

Doğru olan şuydu ki, yılmadan, sürekli bir çaba sarf edersem, sonsuza dek yirmi dördümde geçinebileceğimi fark etmiştim. Seçmelerimin dans kısmındaki, Moby'nin "Bodyrock" parçası insana en güzel 3 dakika 36 saniyelik avuçlanmayı yaşatır. Zevklerime biraz retro diyebilirsiniz

fakat insanların hoşlanacağı bir şarkıyla işe başladınız mı galibiyete giden yolu yarıladınız demektir. Kaldı ki, sonlara doğru parça sadece sözlere geçtiğinde, bu, hünerlerinizi sergilemek için son derece elverişli bir ortam sağlıyor. Bu zaman aralığında, havada ters takla attım, bacaklarımı ayırarak yere indim ve gerdirme hareketiyle geri toparlandım. Tüm o bronzlaşmalarım, tıraş olmalarım ve gülümsemelerimin ardından, Vahşi Şövalyeler temsilcisi bana, üzerinde bir kliniğin tarifinin basılı olduğu bir kâğıt verdi. Hemşire bana içine işemem için bir kap verdi. Ve form da sordu:

"Epileptik nöbet geçmişiniz var mı?"

Bunca martavaldan sonra, HAYIR yazan küçük kutuyu işaretlemek kolay. Yine de işi sağlama alıp, Clonazepam'ımı* içiyorum.

İnsanların internete yüklediği, ellerinde Hurricane ve Blue Hawaii kokteylleri tutan kadınlarla çevrelenmiş, pembe taşakları siyah G-string'inin bir yanından fırlamış kendi sidiğinden oluşan bir göleti tokatlayan, balık gibi çırpınan çıplak vücut geliştirmeci adamın videosunu gördüyseniz, son yalanın nasıl bir hata olduğunu biliyorsunuz demektir.

Dünyadaki herkes o videoyu gördü. Küçük piç kurusu ergen veletler, bir dans pistinin orta yerinde birden yere devrilip, elektrik verilmiş hiperaktif spastikler gibi hareketler yaptıkları, Bay Zarif adını verdikleri bir dansı bile yapıyorlar. Küçük mankafalar.

İnsanlar, Chippendales tarzı yüksek enerjili bir egzotik dansçı olmayı çok kolay bir şey sanıyorlar. Erkekler, en büyük sorununuzun kuşunuzun kalkmaması olduğunu sanıyorlar.

Aynı tıbbi muayene formundaki başka birtakım sorular da şöyle soruyor. "Stres tipi idrar kaçırma sorununuz var mı?" ve "Hiç narkolepsi epizodu geçirdiniz mi?"

---

* Clonazepam, hastalığa bağlı nöbetlerin önlenmesi ve kontrol altına alınmasında kullanılan, antikonvülzan ya da antiepileptik olarak bilinen bir ilaçtır. (ç.n.)

Sadece bu sorulara bakarak bile işin nerelere varacağını anlamalıydım. Avukatlar böyle soruları öylece şapkadan çıkarmıyorlar. Bolşoy Balesi'nden Chippendales'e tüm büyük dans toplulukları kıyamet senaryolarını ayrıntılarıyla planlamışlardır. Belki de *Kuğu Gölü*'nün tam orta yerinde, kuğunun biri sahnenin merkezinde yalpalayıp devrilecek, gözleri sadece beyazı ortada kalacak şekilde yuvarlanacak, uzun sarı gagasından salyalar fışkıracak. Terleyecek. Güzelim beyaz tüylerine işeyecek.

Vahşi Şövalyeler eğitim broşüründe, elinde kalem kâğıt bulunan izleyiciler için gözlerinizi dört açmanızı tembihlerler. ASCAP denilen –Amerikan Besteciler ve Falan Filanı anlamına gelen– bir karın ağrısı, eğer telifini ödemediğiniz bir şarkı eşliğinde dans ederken sizi yakalarlarsa, hem sizi hem de Vahşi Şövalyeler'i mahkemeye verir. Onların dışında, her eyalet, alkollü içecek komisyonu casuslarını, müşterilere uygunsuz biçimde dokunmaktan ötürü para cezası kesmek üzere yollarlar. Sırf beyaz manşet ve siyah papyon takmaktan ötürü bile, gerçek Chippendales'den telif hakkı ihlali için ihtarname alma riskine giriyorsunuz.

Vücut kıllarını idare etme meselesini hiç sormayın bile. Gerçekten, bu işin en kötü yanı, tek bir kasık kılını bile insanlara doğru sallarsanız onlara bir tekila sunrise ısmarlamak zorunda olmanız. Takım taklavatınızın tek bir defa kontrol edilmesi, öndeki ilk sıraya bir posta banana daiquiris ısmarlamanız anlamına gelebilir.

Fantezinizi Yaşayın... Tekrarlıyorum, bunlar öyle kafanızdan uydurabileceğiniz şeyler değil.

Sarhoş birinin dişlerini kullanarak iç çamaşırınıza para koymasını sağlamak kulağa geldiğinden çok daha zor. Yirmi dört yaşında kalmak da öyle. Bir an için hayalarınızı Long Island Iced Tea'den zum olmuş müstakbel gelinin yüzüne doğru sallıyorsunuzdur ki burnunuza bir iki günlük kasık kıllarınızın onun sigarasından yanma kokusu gelir. Çirkin nedimesi, dili-

ni kullanarak kıçınıza bir dolarlık banknot yapıştırır ve gelinin annesi de bunları videoya çeker. İşte sarhoş bakireler bu tür davranışlarda bulunurlar. Polis memurları ve itfaiyeciler –yani gerçek olanları– iş stresinden yakınırlar. Gerçek stresin ne olduğunu bilmiyorlar. Birlikte çalıştığım dansçılar hayalarını tuzlu suda tutuyorlardı, aynı boksörlerin büyük bir dövüşten önce yüzlerini sertleştirmek için salamura yapmaları gibi. Her bir boş zamanınızı, taşaklarınızı salamura yaparak ve vücut kıllarınızla uğraşarak geçiyorsunuz.

İş eğitiminin diğer en-önemli kısmı da, zamanı şarkılardan anlayabilmektir. David Bowie'nin "I'm Afraid of Americans"ı size, beşli akorlarla dolu tam beş dakika verir. Keith Sweat'in "One on One"ı (5:01) fil koreografisi için mükemmel bir slow parçadır. Bununla şu vücut geliştirmeci pozları dışında bir figür yapamayacak kadar kas yığını haline gelmiş bir dansçıyı kastediyorum: Step, flex, step. Pazularını göster. Yengeç pozu ver.

Sertleşmekten sizi alıkoyan şey, her bir şarkının sonunu önceden bilebilmek için tüm o süreç boyunca sayı saymanızdır. Bana bir şarkı adı söyleyin, size zamanını saptayayım –ve öyle albümlerin içinde yazan dakikalar ve saniyelerle de değil. Sahnedeki asıl zamanlarını söyleyebilirim. İyi bir dansçı, Bryan Ferry'nin "Slave to Love"ının Digweed remix'inin albümde belirtildiğine göre dört dakika otuz bir saniye olduğunu ama aslında yirmi dört saniye olduğunu bilir. Tembel bir dansçı müzik sustuğunda kendini hâlâ beline kadar sarhoş kadınların arasında bulabilir.

Özel bölgenizi Underworld'ün "Mo Move"unun kıpır kıpır mix'i –altı dakika elli iki saniye boyunca durmak bilmeyen bas kalp atışları– eşliğinde sallamanız artistiktir. Fakat müzik durduğunda sahne arkasında olmayı başaramazsanız, ufak bir sessizlik anı için bile olsa tıraşlı yerlerinizi yabancı hanımlara sallamanız: bu tacize girer.

Yine, yokuş aşağı bir yol daha. Ve bana nerden bildiğimi sormayın.

Sessizlik. Sessizlik ve kapanış ışıklarının parıltıyla yanması: Bu, Sindirella'nın, sırıtkan, çıplak, yağlı, terli ve penisi yüzünüzün ve içine fazlaca su katılmış on dolarlık White Russian'ınızın gereğinden çok yakınında bulunan bir adama dönüşme anı.

Vahşi Şövalyeler eğitim broşüründe ana hatlarıyla belirtildiği üzere, Bay Zarif sahneye havalı bir giriş yapıp, ön masalara güller dağıtır. Raven Maize'den "Fascinated"in Joey Negro club mix'inde dans eder. Üç dakika kırk iki saniyelik bir avuçlanma. Sonra sahnenin kenarına doğru gider ve kâğıt paralar gelsin diye yüksek enerjili daha kısa bir şarkıda dans eder. Sahnenin her tarafını kullanır, kucak kucak dolaşıp bahşişleri toplar ve Polis Memuru'nun avuçlanma şarkısı başlamadan bir tık önce sahne arkasına geçer.

Bir sonraki gece Spokane'de aynı hikâye. Ardından Wenatchee. Pendleton. Boise. Öyle basit bir iş ki, beyin-siz kalpsiz bir parazit bile bunu yapabilir.

Bay Zarif verilen bahşişleri ve telefon numaralarını seviyordu. Dolarların üzerine yazılmış olan telefon numaralarını. Kâğıt havlu parçalarına yazılıp, dürülerek siyah G-string'inin elastik askılarına sıkıştırılan telefon numaralarını. Ta Salt Lake City'ye* kadar sokuşturulan.

Bunu nereden bildiğimi sormayın ama bacaklarındaki lenf düğümleri hiç gelişmediğinden sonunda ağaç gövdesi gibi bacaklarla valiz büyüklüğündeki ayaklara sahip olunan Milroy hastalığı olan bazı insanlar var. Ya da burnunuz olmadan ve her iki gözünüz tek bir göz çukurunda olacak şekilde dünyaya geldiğiniz siklopisi olan.

Bay Zarif'in meme uçları çok küçük ve pembe görünüyordu; o yüzden onları şişkin, büyük ve kırmızı yapmak için, dudak dolgunlaştırıcı denen bir şeyle onları boyamayı öğren-

* ABD'nin Utah eyaletinin başkenti olan Salt Lake City, adında bulunan "tuz" ve "göl" ibareleri dolayısıyla, burada, öyküde daha önce sözü edilen, erkek dansçıların testislerini içinde beklettikleri tuzlu suyla bağlantılı olarak kullanılmaktadır. (ç.n.)

di. Bir oje gibi, fırçasıyla beraber küçük bir şişede geliyordu bu ve onunla meme uçlarınızı, dudaklarınızı ve sikinizin başını boyadığınızda, hepsi şişip kocaman oluyordu. Bay Zarif, karın kaslarının hatlarını, arasını rimelle boyayarak ortaya çıkarıyordu. Sonra bir kâğıt mendil tomarıyla boyayı yayıyordu ki karnı XOX oyunu gibi görünmesin.

Bir mavi kontakt lensi çıkarıp, motel banyosunun buğu'lu aynasından kendine baksa, evet, hâlâ yirmi dördünde geçinebilirdi. Fakat Billings ve Great Falls ve Ashland ve Bellingham arasında, İtfaiyeci'nin herkese kasık biti bulaştırmasıyla Ordu Askeri'nin horultusu arasında, Bay Zarif kendini yıpranmış hissediyordu. Salt Lake City nedeniyle salamura taşaklarını pörsümüştü.

Bay Zarif, çıkıp kucak dolusu kırmızı gülüyle, kurumla yürüdü. Hâlâ yırtılabilir smokininin içinde, gülleri dağıttı, sonra da pilili gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Salt Lake City'yi Carson City'den, Reno'dan ya da Sacramento'dan farklı kılan tek şey smokin yırtılıp atılmasından sonraydı; Bay Zarif'in ikinci şarkısı için zamanı saymasından, gülümseyerek kasık kıllarını insanların içkilerinden uzak tutmasından, dolarlık banknotların çantalardan ve cüzdanlardan çıkmasını, bakirelerin eski bankamatik makbuzlarının üzerlerine telefon numaralarını yazmasını izlemesinden sonra, Stayin' Alive'ın –(4:02)– iki dakika otuz altı saniyelik N-Trance cover'ı eşliğinde bacak açma ve geri ayağa kalkma, derin bir nefes alıp parende ile havada takla atma hareketleri arasında, yüzler, içkiler ve dolarlık banknotlar bulanıklaştı. Bay Zarif parmaklarını çamaşırının yanlarındaki iplere geçirdi, sıkı bir parende atıp çömelerek havaya sıçradı –ve tüm hatırladığım bu.

Fark etmediyseniz diye söylüyorum, müzik durdu ve ben hâlâ sikimi yüzünüze sallıyorum. Sanki bunca zamandan sonra bundan fazlasını öğrenmemişim gibi.

Ne gecikme ama...

Hatırlayabildiğim en eski anılarımda, bende Simple Stare Sendromu, bir çeşit temporal lob epilepsisi vardı. Annemle

babam benimle konuşurlarken ben donakalırdım. Görüşüm bulanıklaşır, tüm kaslarım dururdu. Annemin konuşmasını hâlâ duyardım, bana dikkatimi vermemi söylediğini, belki parmaklarını yüzüme şıklattığını; fakat konuşamaz ya da hareket edemezdim. Yarım dakika boyunca tek yapabildiğim şey nefes almak olurdu ki bu süre sonsuzluk gibi gelirdi.

Beni MRI'lar, EKG'ler çektirmeye götürdüler. Bisikletimi tenha sokaklar dışında süremiyordum. Ağaca tırmandım mı görüşüm bulanıklaşmaya başlıyordu. Yerde yatar halde kendime geliyordum ve arkadaşlarım iyi olup olmadığımı soruyorlardı. Bir okul piyesinde, bebek İsa, Meryem, Yusuf, altı çoban, üç deve, bir melek ve diğer iki kral, ben elimde hediye olan sığla dalı ile donakaldığımda, Bayan Rogers kulisten eğilmiş, "Getirdiğim bu naçizane sunağın yüzü suyu hürmetine kutsa beni... *Bunu* getirdim!" diye fısıldarken, bir yıl gibi gelen bir süre boyunca beklediler.

Fakat on yıllık Clonazepam kullanımından sonra bu durumu büyük oranda çözdüm.

Sorun, Carson City'deyken reçetemin süresinin dolmuş olmasıydı. Yorgun olmak durumu daha da beter hale getiriyor. Alkol almak, sigara içmek, yorgunluk, gürültü, hep risk faktörleri. Salt Lake City'de, eskilerin grand mal nöbet dediği, tonik-klonik nöbet diye adlandırılan şeyle sendelemiştim. Sireni avaz avaz bağıran bir ambulansta, tam da bir tıbbi teknisyenin, "Bay Zarif..." deyip başını iki yana sallayarak, sidiğe bulanmış bir dolarlık banknotlardan oluşan kalın bir yığını cüzdanına tıkıştırdığını görecek şekilde kendime geldim. Kemerlerle sarılmış bir battaniye beni düz halde tutuyordu ve bok kokusu alabiliyordum. Tıbbi teknisyene, Ne oldu? diye sordum. Ve o da, cüzdanını arka cebine tıkıştırıp, "Bilmek istemezsin ahbap..." dedi.

Hastane beni taburcu edene dek, On Birinci Grup, onlarla gösteri yerinde buluşmak üzere yola çıkan yeni bir Bay Zarif ile beraber, Provo'ya gitmişti. Valizim, önceki gece kaldığımız Motel 6'da muhafaza ediliyordu.

Bir sosyal hizmetler görevlisi gelip hastanedeki yatağımın yanına oturdu ve insan zihninin daimi bir elektriksel aktivite döngüsünden başka bir şey olmadığını söyledi. Nöbet, kafanızın içindeki bir durağan elektrik patlaması, bir fırtına, dedi.

Bana bilmediğim bir şey söyleyin hanımefendi, dedim.

Ve bana, fokomeliden, elleriniz omuzlarınızdan çıkar vaziyette dünyaya geldiğiniz rahatsızlıktan bahsetti. Kollar olmadan. Doğuştan gelen bu bozukluğa ilişkin geçmişte kullanılan ifade esasında "fok kolları"ydı. Bir yatıştırıcı olan thalidiomide kullanımıyla bağlantılıydı ama ondan çok daha önce de vardı. Bacaklarınız, bir balığın kuyruğunu andırır biçimde birbirine kaynamış biçimde dünyaya geldiğiniz sirenomeliadan bahsetti. Adından da anlaşıldığı gibi,* sirenomelia muhtemelen denizkızlarına ilişkin fikrin de kaynağıydı. Sosyal hizmetler görevlisi bana, adının Clovis olduğunu ve kendisinin de bir dansçı, bir egzotik dansçı olduğunu, narkolepsiden mustarip olduğunu gizlemeye çalıştığını söyledi. Eskiden uzun sarı saçları, mavi gözleri ve uzun pürüzsüz bacakları varmış ve vücudunun her bir köşesi bronzlaşmış haldeymiş. Yatağımın yanında dururken, saçları kıvırcık ve kahverengiydi. Gözleri kahverengiydi ve üzerindeki takım elbisenin beyaz pantolonunun uyluk kısımları, bacak bacak üzerine atamayacağı kadar sıkıca gerilmiş görünüyordu.

Dans ettiği zamanlar, rahatsızlığını Provigil kullanarak kontrol altında tutuyormuş fakat elindekiler suyunu çekince, doz atlama, hapları ikiye bölme gibi standart tasarruf hataları devreye girmiş. Bir gece, New Mexico, Rufus'ta motorcuların takıldığı bir barda baş performansçıyken Clovis, büyük, havalı girişini yapmış, direğe tırmanıp etrafında dönmüş, sarı saçları uçuşurken bronz teni altındaki sahneye doğru kıvrılmış.

Bunu söylerken, gözleri buğulanıyor. Clovis o direkte o kadar dibe battığı başka bir zaman hatırlamıyor. Sahne geri-

* Yunan mitolojisinde, denizkızlarına karşılık gelen su nemflerine "siren" adı verilmektedir. (ç.n.)

sinde, otuz iki tane müşteri tarafından hamile bırakılmış halde kendine gelmiş. Bazıları tarafından iki kez.

Hangi şarkı, diye soruyorum.

Ve Clovis, buğulu gözlerle, "Portishead'den 'Sour Times' " diyor.

Ah, katılıyorum. Beth Gibbons'ın o tatlı karanlık vokalleri. Dört dakika on bir saniye.

"Dört dakika sekiz saniye" diyor Clovis. Tek kaşını kaldırıp, "Her zaman sahne süresini kontrol et. Asla albümün içinde belirtilen zaman bilgisine güvenme" diyor.

Ona, sahne adının ne olduğunu soruyorum.

Ve Clovis kol saatine bakıp, "Bu uzun zaman önceydi" diyor. "Neredeyse otuz yaşındayım."

Ben de, diyorum.

Ve Clovis, elinde bulunan kâğıt altlığındaki bir hastane formuna bakarak, "Buraya yazdıkları yaşın yalan olduğunu anlamıştım zaten" diyor.

Ayağa kalkıp oradan uzaklaşmasına kalmadan Clovis'ten neler olduğunu anlatmasını istedim. Gerçekte neler olup bittiğini.

Dediğine göre, kendine gelmesinden dokuz ay sonra bebek dünyaya gelmişti: normal doğumla. Bir oğlan. Kimseye benzemiyordu ve ivedilikle bir limuzine atlayıp, Malibu Colony'de iki tane milyoner gey film yapımcısıyla kapalı bir hayat yaşamaya gitti. Clovis, "Ortaya beyin-siz, kalp-siz bir yabancı çıkarmayı bir de bana sor."

Halihazırda bana epigastrik parazitten bahsetmişti.

Ve ben, Hayır, dedim. Bana ne oldu?

Uzunca, aleni bir sessizlik oldu, Clovis sadece bana bakarak gözlerini kırpıştırdı. Nihayet, bir sağlık hizmetleri çalışanının sesiyle, "Olayın... video kayıtları var" dedi.

Bekâr kadınlardan biri gece kulübüne gizlice cep-boy kamera sokmuş, ben uzun saplı gülleri dağıtırken beni filme çekiyormuş. Ben setime başladığımda da kadın filme almaya devam etmiş. Taşaklarımın dışarı fırladığı kısmı dijital yollar-

la flulaştırmaları gerektiyse de video, televizyonda yayınlanmış. İlk olarak Japonya'da komik amatör videolar yayınlayan bir programda, fakat ardından Avrupa'da. Dört dakika yirmi bir saniyelik bölüm internette viral olmuş, dünya çapında indirilmiş. Bir dizi espri, tüm talk show programlarına konu olmuş.

ASCAP, "Staying Alive"ın resmi izin olmaksızın dağıtılmasından, web sitelerine ve arama motorlarına dava açıyordu. Chippendales sendikası bileklerimde beyaz manşetler bulunmasından hoşnut değildi. *Late Show* yapımcılarından olduğunu iddia eden biri hastane santralini aramış, yatağımın yanındaki telefona bağlanmak istemişti.

Clovis'e kendi gözlerimle görmek istediğimi söyledim.

Ve Clovis, "Hayır" dedi. "İstemiyorsun."

Ne kadar kötü olabilir ki, diye sordum.

Ve Clovis, "Epizod sırasında bir anlığına bağırsaklarının kontrolünü yitirdin" dedi.

Ambulanstaki koku.

"Bir G-string" dedi Clovis, "hataya pek yer bırakmıyor."

O videoyu asla izlemedim.

Utah saklanmak için yeterince iyi bir yerdi; bu yüzden Salt Lake City'de kalıp, kasık kıllarımı uzattım. Sarı saçlarımı kahveye boyadım. Bronz haldeki tenimi iyice bir keseledim ve Bay Zarif'in hayatta yiyemeyeceği tüm yiyecekleri –kızarmış tavuk, Hostess marka meyveli turtalar ve barbekü soslu patates cipsleri– yedim.

Otuz yaşına geldiğinizde hayatınız, hayata o olarak başladığınız kişiden kaçmaya çalışırken olduğunuz kişiden kaçmaya çalışırken olduğunuz kişiden kaçmaya çalışmaktır. Böylece ben de orada bir süreliğine, Bay Şişko-Göbekli-Solgun-Acımtrak-Domuz oluyordum. Fast food işinde çalışıyordum ve birkaç milyon cheeseburger'de bir müşterinin biri, yağlı tezgâhın ardından gözlerini bana dikip, fıldır fıldır gözlerle, yüzümü nereden tanıdığını çıkarmaya çalışıyordu.

Ve ben, parmaklarımı şıklatıp, "Yanında patates kızartması ister misiniz?" diye soruyordum.

Sonunda ellerimi yıkamadan kimseden bir dolar almıyordum.

Belki kendi dışkımın içinde yuvarlanıyor olsaydım, belki insanlar iki artı ikiyi toplayabiliyor olsalardı; fakat sonra, o gerçekten sersemce olan büyük mağaza yangınındaki güvenlik kasetlerinde tüm o Çinliler öldü ve komedi dünyası beni ve sebep olduğum o pis felaketi tümüyle unuttu.

Fakat Clovis unutmadı. Ve ben de unutamadım.

Clovis öğle yemeğine, cheeseburger yemeye geldi ve yanında, elinin parmakları iki tane etli kıskaç olacak şekilde kaynaşmış olan ve bacakları kurumuş ve işlemez halde bulunan genç bir müşteri getirdi. Ektrodaktili, insanların "ıstakoz-el sendromu" dediği şey. Beni pygomelia'sı olan, yani dört kolu, yan yana iki pelvisi ve uzun eteklerin ardına sakladığı işler vaziyetteki dört bacağı olan genç bir kadınla tanıştırdı.

Bense, zamanı hâlâ şarkılardan hareketle anlıyorum. Joe Jackson'ın "Stepping Out"u dört dakika on dokuz saniye: ara sokakta sigara içmek için yeterli vakit. Kim Wilde'ın "You Keep Me Hanging On"u söylemesi, dört dakika on beş saniye: gazlı içecek makinesinin silindirini değiştirmem için gereken zaman. Unutmak istediğiniz şeyleri, asla unutamazsınız. Kaçmak istediğiniz hiçbir andan kaçamazsınız.

Nihayet Clovis, birtakım insanlarla buluşmak üzere evine gitmemi teklif ediyor. Ona, günümün bütününün insanlarla buluşmaktan başka bir şeyle geçmediğini söylüyorum. Ve Clovis bunun başka olduğunu söylüyor.

Dairesinde, beni, straplez bluzunun altından iki kol ve iki bacak, neredeyse bütün bir insan fışkıran bir kızla tanıştırıyor. Tanıştığım ilk gerçek heteradelphian; adı Mindy. Ardından, yüzü bir yastık gibi kocaman ve yamru yumru bir çocukla tanışıyorum. Nörofibromatozis, Fil Adam hastalığı. Yirmi üç yaşında ve adı da Alex. Bacakları olmayan ve ayakları karnından çıkan kızıl saçlı hoş bir kızla tanışıyorum. Osteogenezis İmperfekta. Adı Gwen ve yirmi beş yaşında.

Clovis bana, "Sen müzikten anlıyorsun. Sahneye koymaktan anlıyorsun" diyor. "Bu onların fikri ama senin onlara egzotik dansı öğretebileceğini umuyorlar..."

Striptizi kastetmişti. Sakat egzotik dansçılardan oluşan bir grup. Hepsi gençti ve Salt Lake City'den sıkılmışlardı. Düşünceleri şöyleydi: Herkes kaslarını şişirebilir, saçlarının rengini açabilir ve vücudunu spreyle bronzlaştırabilir. Neden izleyiciye bir yığın yalan üzerine kurulu olmayan bir şeyler sunmayalım? Neden sahte gülümsemeler ardına saklanmayan dansçılar takdim etmeyelim? Bir grup deli, idealist çocuk. Sorun şu ki Utah'daydılar.

Onlara, Elbette, gençsiniz ve pek çok hayaliniz var, diyorum. Elbette, canavarlık düzeyinde deformasyonları var. Ama *dans* edebilirler mi?

Ve Clovis, "Onlara direk üzerindeki hareketleri gösterdim fakat umuyordum ki..." diyor.

Milyoner stüdyo yapımcıları düşük-faizli başlangıç finansmanı için yedi figürü öne çıkardılar. Valla, o steroidli fillerden bazılarına dans etmesini öğretebiliyorsam herkese öğretebilirim.

Backpage'de dendiği gibi: Fantezinizi Yaşayın.

Keşke bunun kolay olduğunu söyleyebilseydim. İnsanlar maksatlarınızı hep yanlış anlayacaklardır. İnsanlar beni istismarla itham ediyor.

O var, bir de hiçbir küçük işletme güllük gülistanlık değil. Boulder'da, iki gözü tek bir göz yuvasında bulunan kızımız Glenda, borsa simsarı bir milyonerle kaçtı. Iowa City'de, parastremmatik cücelik durumu olan dansçımız Kevin, bir gelin adayını hamile bıraktı. Clovis'in benimle ve grupla, bir patroniçe gibi turnelere çıkmasının çok yardımı dokunuyor. Eskort servisi de vermeye başlayacağımız eylül ayında ne yapacağımızı tanrı bilir.

Ben kuliste şahsen ter dökmeden tek bir gösteri başlamaz. Her bir şarkının saniyelerini saymadan. ASCAP'ten gelen insanların notlar almasına karşı gözümü dört açmadan ve

kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüm kaslar seğirmeden, sahnede hakkını verdiğim her bir bacak açma, parende ve havada taklayı yeniden yaşamadan. Bu çılgın çocuklar kâğıt paraları toplarken ve bahşiş karşılığı kucak dansı yaparken, kendimi hâlâ fısıldarken yakalıyorum.

"Getirdiğim bu naçizane sunağın yüzü suyu hürmetine kutsa beni..." diye fısıldarken.

"*Bunu* getirdim!"

AŞK TÜNELİ

İnsan saçının, öldükten sonra uzamaya devam ettiği söylenir. Mezarından çıkarılan ve cenaze sırasında sahip olmadıkları alımlı saçlara sahip olduğu görülen bedenlere, cansız bedenlere atfen. Mezarından çıkarılan bu cesetlerin, ancak aylak kadınların uzatabileceği kadar uzun tırnakları olur. Sanki ölünce hepimize, Glamour Shots'ın insanı baştan yaratan yoğun makyajından yapılırmış gibi.

Mit mi, gerçek mi? Cuma akşamki son randevum olan kadın, "Hadi bunu öğrenelim" diyor.

Kadın, bir hafta öncesinden arayıp, verebileceğim son randevu saatini istemişti. Dediğine göre, sürekli aynı pozisyonda oturmaktan, yanlış türden kasları oluşmuş.

Stüdyomda, el çantasından bir mum çıkarıyor. "Bunu yak" deyip bana veriyor. Sitar müziği dışında bir şeyim var mı diye soruyor.

Belki pek de ayakta duramaz bir halde çıkageldi. Söylemesi güç çünkü tekerlekli sandalyedeydi. Bu meslekte tekerlekli sandalye şaşkınlık sebebi değildir. Pek çok kişi komple bakım için para ödüyor. Bu, tek ihtiyaç duyduğun saçlarını birisinin yıkamasıyla gelen o hoş hissiyatken, kalkıp da komp-

le kalıcı dalga yaptırmak gibi bir şey. Bu kadının kişisel bakıma ihtiyacı falan yok. Halihazırda saçlarının rengi, kökünden ucuna kadar Hollywood sarısı olacak şekilde açılmış. Bacakları bir kemik kadar pürüzsüz. Tüm bunlar deneyin bir parçası. Nihayet, bileğinin etrafına mühürlenmiş bir bileklik dışında çıplak kalıyor: yeni doğmuş bebeklere takılan türde bir bileklik fakat bunda, "Hayata Döndürmek üzere Müdahalede BULUNMAYIN" yazıyor.

Kıllarının yarısını ağdayla aldırdığını söylüyor: vücuttaki kısmını. Diğer yarısının da rengini Jean Harlow sarısı, Lana Turner sarısı olacak şekilde açtırmış. Onu kaldırıp masaj masasına yatırmamdan önce, en son bacaklarını yapmamı söylüyor. Eğer elime yeni tıraşlanmış, çıkmak üzere olan bir kıl batarsa bunun, mitin doğru olduğunu ispatlayacağını söylüyor. Son evrede olmanın en iyi yanının, bir daha dip boya yaptırmak zorunda kalmayacak oluşu olduğunu söylüyor.

Tekerlekli sandalyede olmanın en kötü yanının, bacaklarını fuzuli yükler haline getirmesi olmadığını söylüyor. En kötüsü, tekerlekli sandalyenin, mobilyalarının pek çoğunu fuzuli hale getirmesi, diyor. Bu kadın, nefis mobilyalarının bulunduğunu söylüyor: Louis Seize (sez) işlemeli döşemeleri olan kolçaklı koltuklar, Louis Quinze (kenz) kanepeler. Bir kez tekerlekli sandalyeye mahkûm oldu mu, tüm o en-değerli varlıkları –sandalyeler, kanepeler, kalp, beyin– yalnız birer köstek halini almışlardı.

Cüzdanı, dediğine göre, ağzına kadar nakitle dolu. "İşimiz bittiğinde, onlara Cadılar Bayramı şekeriymiş gibi yumulup kendini şımartabilirsin." Polisin nakitten haberdar olması gerekmiyor. Ya da elmas kol saatinden.

İlaçlarının işe yaradığını, gülmemesine bakarak anlayabiliyordum. Kullandığı ilaçlar bu eyalette yasaldı. O kadar intihar-amaçlı-kullanılmayacak ilaçlardı ki, reçete kapsamında ödenmişlerdi. On dolarlık kesinti vardı fakat yine de, tedavisi bulunmayan hastaların yerleştirildiği bakım üniteleriyle kı-

yaslandığında bu, mali açıdan devasa bir tasarruf demekti. İroniktir ki, masaj karşılanmıyordu.

Ona, deneyimlerime göre, başından ciddi bir araba kazası geçmediği takdirde masajın karşılanmadığını söylüyorum. Aklından geçen şey, bu meslekte "mutlu son"a yeni bir anlam kazandırmak. Bu genelde bir güldürür. İnsanlar bir ses çıkarmak zorundadır.

Bilhassa uzun süren bir sessizliğin ardından, iyi olup olmadığını soruyorum.

"Üzgünüm" diyor, "bu *konuşmayan*, fenilalanin."

Bunun, birisinin masamda son vedasını ilk yapışı olmayacağını anlatıyorum. Masaj terapistlerinin ödemeyi seansın öncesinde talep etmeye başlamalarının nedeni bu. Onun durumundaki birine, pek de özgün fikirlere sahip biri olmadığını söylemek biraz biçimsiz. Son bir hakaret gibi. Bu minvaldeki ilk hadiseden sonra, ilgili polis memuru bana, "Soruşturma ihtimaline karşılık tüm sesli mesajları muhafaza etmek isteyebilirsiniz" demişti. Suç ortağı olmadığımı ispat eden şeyleri.

Günün son randevu saatini rica ettiği için ona teşekkür ediyorum. Bunun ardından, burkulup şişmiş bileklere masaj yapmak tuhaf hissettirirdi. Bekleme odasında bekleyen hiç kimsenin kendinden önceki müşterinin terapi odasını fermuarlı bir torba içinde terk edişini görmek istemeyeceğine değinmiyorum bile.

Kimse aklındakileri bana peşinen anlatmaz. Fakat bir defa modern bilim kokteyli, bugünün baldıranları etkisini gösterdi mi, hayatlarına dair tüm sırlar dökülmeye başlanır.

"Boydan boya ovuşturma kan akışını hızlandırır" diyorum. Kastettiğim asıl şey ise "ilaçlar".

Onu konuşur vaziyette tutmak için, kimi aramam gerektiğini soruyorum. Birinci dereceden bir akrabasını öğrenmek için zarf atıyorum; bir adli tabipten daha samimi birini.

İlk kocası işleri sona erdirmek istediğinde, hekimlerin yardımına izin verilmediğini anlatıyor. Kocası profesyonel

yardım yerine çift bıçaklı Gillette'e müracaat etmişti. Kadın onu küvetin içinde bulmuştu.

"Yaptırdığın en kötü masaj hangisiydi?" diye soruyor.

Seks Hakkında Bilmek İsteyip De Sormaya Asla Cesaret Edemedikleriniz adlı kitabı hatırlayıp hatırlamadığını soruyorum.

Başıyla onaylayıp, "1969" diyor.

Feromonlarla ilgili bölümde kitap, erkek okurlara şunu yapmalarını salık veriyordu: Sabah uyandığınızda ilk iş, giyinmeden önce, çıplak testislerinizi temiz bir keten mendille silin. Mendili düzgünce katlayıp, gün boyu ceketinizde cep mendili olarak taşıyın. Kitap, kadınların bu kokuyu karşı koyulamaz bulacaklarını vaat ediyordu. İşe yaramış olsun ya da olmasın, bu öğüt, cep mendillerini oldukça popüler hale getirmişti.

Yaptırdığım en kötü masaj 1985'teydi diyorum. Geç serpilen biriydim.

Masaj terapisti bir kızdı. Herhalde nezle olmuştu. Ya da alerjisi vardı. Belki de saman nezlesi. Sinüslerle alakalı bir şeyi vardı çünkü hapşırıp duruyordu. Mekân, "Jack Shack" denilen, her bir masajın "tam rahatlama" ile sonlandığı yerlerden biri değildi. Ama belki de kız daha önce, hedefi olmaktan kaçınmaya çalıştığı boşalmalar arasında savrulup durduğu o aşağı mekânlardan birinde çalışmıştı. İntikam almak istercesine hapşırıp duruyordu ve ben, "Çok yaşa" dediğimde bile ağzını burnunu kapatmıyordu. Masada yüzüstü pozisyondaydım ve püskürttükleri sırtımı buğulandırıyordu.

Bunu bir özür dilemeksizin yapıyordu. Öyle bir rahatlıkla yapıyordu ki, bu yeni bir masaj türü mü diye düşünmeye başlamıştım. Yeniden hapşırdı. Hiç tereddüt etmeden, hapşırığıyla tenimi ovdu. Bu sayede yağdan bir hayli tasarruf etmiş olmalı.

Seans sona erdiğinde, giyinip ona ödeme yaptım. Hâlâ burnunu çekiyordu; ben de, bir centilmen gibi, mendili ce-

bimden çekip ona takdim ettim. Mendili ağzıyla burnuna koyunca yüzünde, kitap kadınlar hakkında yanılıyor olabilirmiş gibi tuhaf bir ifade oluştu. Mendilin onda kalmasını söyledim. Giderayak, kendine dikkat etmesini söyleyerek de son noktayı koydum. Bir enfeksiyonun nelere dönüşebileceği hiç belli olmaz.

Masadaki kadın kahkahayla gülüyor. Gülmesini ellerimde hissedebiliyorum. Sonunda, beklenen reaksiyon!

Beni internette, Angie's List'te, bulduğunu söylüyor ki bu tuhaf. Bana bu türden özel fizik tedavi için gelen müşteriler genelde arkadaşlarına ya da ailelerine yönlendirmede bulunmazlar. "Benim, sürekliliği olan iş denilen türden bir işim hiç olmadı." Bu tip seanslarda olmadı.

Öğrenmesi, dediğine göre, bir türlü geçmeyen bir nezle için Zoom Care'e gitmesiyle oluyor. Westfield Outlet Mağazası'nın yanında, Shoes-For-Less ile defolu malları indirimli fiyata sattıkları Connecticut Candles arasında bulunan yerdeki Zoom Care bu. Alevleri, sönecekmiş gibi titreyip duran mumlar. Yanar vaziyette kalamayan mumlar. "Mekânın 'Dr. Kildare'lik bir yanı yoktu" diyor. Strep boğaz ağrısı olduğunu düşünüyordu ve – baaam! Zoom Care'deki pratisyen hemşire Dördüncü Evre dememişti ama böyle bir açıklama muhtemelen onun maaş skalasında birinden talep edilen bir şey değildi. Kadın, hiç duraksamadan kapı komşusuna gidip küçük, Hindistan cevizi gibi kokmak üzere hazırlanmış olan balkabağı renginde bir mum almıştı.

Teşhis koyulduğu noktada, saçların döküldüğü kısmı halletmek için çoktan geç kalınmıştı bile.

Ona, cesede ne olacağı üzerine hiç düşündü mü diye soruyorum. Bu denli iş işten geçtikten sonra Brezilya fönü yapacak bir estetisyen bulmanın onun için ne kadar çetin bir iş olduğunu anlatıyor.

Cenaze levazımatçısından açık tabut merasimi ile mini etek istediğini söylüyor. Bununla kastettiği şey bir gecelikmiş. "Eski kocalarımın neler kaçırdıklarını görmelerini istiyorum."

"Neden sarı saç?" diye sorduğumda, gazete okuyup okumadığımı soruyor. İnanmaz bir biçimde, "Bir sarışının ölmesi hep daha trajik olur" diyor.

"Kocalar" demişti; bu yüzden konuyu tekrar o yöne çeviriyorum. "Kaç tane?" diye soruyorum. İlki o kadar uzun zaman önceydi ki evlenme izni yalnızca on dolara mal oldu diyor. Bir masaj bundan daha pahalıya mal olur. Satış vergisini hesaba katarsanız, oto yıkama bile daha pahalıya gelir. "Hayatımın kalanının içine etmek için on dolar" diyor. "Böyle kelepir bir fırsatı nasıl tepebilirdim ki?"

Ayaklarını en son yapamaz mıyım diye soruyor. "Öyle gıdıklanıyorlar ki o bölgeye sıra geldiğinde burada olmak istemiyorum."

Kürek kemiklerinin arasında, ritmik vurma hareketleri yapmaya geçiyorum; fakat onun istediği kadar sert değil.

"Bu çok hoş" diyor fakat beni daha sert olmaya teşvik ediyor. Polisin, neden her yanının çürük içinde olduğunu sorma ihtimaline karşılık çantasında her şeyi açıklayan bir el yazısı not bulunduğunun teminatını veriyor.

Daha sert vurur gibi yapıyorum. Farkı ayırt edebileceğinden değil; bu kadar ileri seviyedeyken edemez. İlaçlar, onlarca kez doz aşımı olacak düzeyde birbirine karıştırılmış halde. O kadar gidik durumda ki onu yumruklasam bile bu ona yeterli gelmezdi.

"Bu bana neyi hatırlatıyor biliyor musun?" diyor. Bilmiyorum.

Üzerinde öyle sert çalışıyorum ki sesi, bozuk bir yolda teker izleri üzerinden araç sürüyormuş gibi sıçramalar yapıyor.

"Eski kocam bana evlenme teklif ettiğinde" diyor, "beni oto yıkamaya götürdü." Acentenin adını söylüyor.

Bir düzine başka şehirde, yolum aynı oto yıkamacıdan geçmişti. İşin en zor kısmı hep, lastiklerinizi ufak rayların arasına denk getirecek şekilde düz bir biçimde yanaştırmaktır. Sizi yönlendiren sivilceli ergen, sanki bir Jumbo jete pistte nereye yanaşacağını söyler gibi sağı solu işaret ederek

elini kolunu sallar. Sürücü camından ödeme yaparsınız ve onlar da size vitesi boşa alıp, motoru çalışır halde bırakmanızı söylerler. Ne olursa olsun frene basmamanızı söylerler. Zeminden konveyör bandı çıkıp sizi sürükler.

İlk kocasının onu götürdüğü bu oto yıkama diğerlerinin aynısıydı: içinde her daim tayfun olan, birkaç pencereli dar ve uzun bir yapı.

"Ona 'Aşk Tüneli' adını taktı." İç çekiyor.

Bu ilk nişanlı ona, "Endişelenme bebeğim. Ben ikimize de yetecek kadar zekiyim" demişti. Dönen fırçalar tavandan alçalırken, ebediyet gibi gelen bir süre boyunca otomatik temizleyicilerin aracınızın etrafında daireler çizdiği en pahalı paket için ödeme yapmıştı. Bu bir cangıl kadar buğuludur ve bir öğle uykusu kadar vakit alır. Teypte Carpenters'dan "We've Only Just Begun"* çalıyordu. Arabasının pencereleri ve kapı kilitleri kontrol düğmesiyle idare edilenlerdendi.

Kadın, "Flört ettiğini sanmıştım" dedi.

"Bunun incitmesi gerektiğini bilmiyordum" dedi.

Oto yıkama mekanizmasının içine girmelerine birkaç adım kala, dediğine göre, adam, kontrol düğmesini kullanarak onun penceresini indirmişti. Artık kapıyı açıp dışarı atlaması için çok geçti. Kaçmış olsa bile gidecek bir yer yoktu. Robotlar aracın etrafını sıkıca sarmıştı. Bir miktar kaynar su kadının başını yaladı, o da çığlık attı. Araçtaki çocuk-emniyeti kilidini kullanmış olmalıydı çünkü kadın penceresini kapayamıyordu. "Bana 'Sheilah' dedi. O gürültüde sesini duyurabilmek için bağırarak, 'Benimle evlenmeden önce evliliğin nasıl bir şey olduğunu bilmeni istiyorum.' " Cehennemî sabun köpükleri üzerine geliyor, boynunun yanlarını yakıyordu. Ağır güderi kayışlar onu kırbaçlamak üzere alçalmıştı.

Kaplumbağa hızıyla hareket ediyordu, diyor. "Silia gibiydi. Sindirilmekte olan yemek gibiydim."

* Daha Yeni Başladık. (ç.n.)

Emniyet kemerini çözüp arkaya kaçmaya çalıştı fakat yüksek basınçla fışkıran deterjan gözlerini kör etmişti. Gözleri yanıyordu. Çığlık atmak için ağzını açınca boğazına daha da çok deterjan kaçtı. Ona neyin çarptığını bile göremiyordu fakat bu onda, vahşi hayvanlar yüzüne ve boynuna pençe atıyormuş hissi uyandırıyordu. Dönen fırçalar, açık yaralara daha da fazla sabun bıraktıkça, hidroklorik asit hissi uyandırıyordu.

Kadının nikâh masasına oturmayı planladığı bu genç adam, "Evliliğin sonsuza-dek-mutlu-yaşamak olması gerektiğini sanıyorsun. Eh, o daha ziyade böyle bir şey" diye bağırdı.

Laflarının cızırdamasından, kadın, adamın camının açık olduğunu ve onun yanı başında oturur vaziyette boğulmayı planladığını anladı. Tünelin, sonunda kendilerini dışarı tükürüşünü tasavvur etti: içi suyla dolmuş iki ceset. Adam, ağzından sular püskürterek öksürüp, "Benim adilik ettiğimi düşünüyorsan, işin aslı, sana büyük iyilik yapıyorum" diye bağırdı.

O acıyı anlatırken kadın, canının su götürmez bir biçimde çok yanmış olduğunu söyledi. İçinden bir ses ona, adamın bu yolculuğu daha önce başka kadınlarla da yaptığını ve bu yüzden hâlâ bekâr olduğunu söyledi.

Tüm o süreç boyunca, kadının uzun saçlarını kavrar vaziyetteki pençeler, onları yakalayıp, kafa derisinden, köklerinden yoldu. Buz gibi durulama suyundan oluşan bir su baskını, kadını sırılsıklam etti. İşkence gibiydi. Ortaçağ'da cadı olduğu düşünülen kadınların suya daldırılarak işkence gördüğü o mekanizmalarda olduğu gibi. Sanki itiraf edecek bir sırrı olmaksızın suyun altında bırakılarak işkence görüyordu. Gözleri görmez halde ve ıstırap içinde, adamın diğer yanında can çekiştiğini duyabiliyordu ve tek tesellisi de buydu. Temizleme fırçaları yerini, doğrudan kulaklarına eritilmiş Turtle Wax basan insafsız robotlara bıraktı. Dişlilerin gürlemesinden başka bir şey duyamıyordu. Pençelerinin arasına alan, tırmalayan zihinsiz mekanizma, kadının en sevdiği bluzunu yırttı.

Nişanlısı, "Senle ben" diye bağırmayı sürdürdü. "Bir daha asla beraber ilk seksimizi yapıyor olmayacağız."

İleri doğru yuvarlanmaya devam ettiler. Daha hızlı ilerlemek gibi bir durum yoktu. Durmak ya da geri dönmek de.

"Evlendiğimiz zaman" diye bağırdı adam, "Birbirimize, şu anın, yanında çikolatalı pasta gibi kalacağı sözler söyleyeceğiz."

Turtle Wax'in ardından, devasa silindirler onları kırbaçladı. Gürüldeyen kasırgalar, yüzlerini dövüyor ve geriyordu. Kadın o noktada kendini, fırtına yüzünden sahile vuran bir şey gibi hissediyordu. Her ikisi de saçlarının yarısını kaybetmişti. Kalan saçları da sabun ve ciladan parıldıyordu.

"İşte bu masaj bana bunu hatırlattı" diyor. "Üzerine alınma." Arafta gidip geliyor. Bunu, soluk alıp verişinin yavaşlamasından hissediyorum. Bu suç değil ama şimdiden polise anlatacağım versiyonu eğip büküyorum. Onu ayık tutmak için, "Sitar müziğiyle alıp veremediğiniz ne?" diye soruyorum.

İlk nişanlısı, ona elini sürmemişti ama oto yıkamadan sonra işte şu haldeydi: çürükler, sıyrıklar ve yanıklar içinde. Geriye kalan saçları darmadağın ve keçe gibiydi. Sıcak bir damla Simoniz, göğüslerinin arasından süzülüyordu.

Çıkışta, yüksek güçlü üfleme fanları, ona kavurucu bir rüzgârla çarptı. O ses, dünyanın sonu gelmiş gibi bir sesti. Üzerinize Tanrı tarafından hapşırılmış gibi.

Yine de, en kötü kısmın geride kaldığını düşünerek, onun verdiği yüzüğü kabul etti. Haklıydı da; fakat yalnızca on yedi yıllığına.

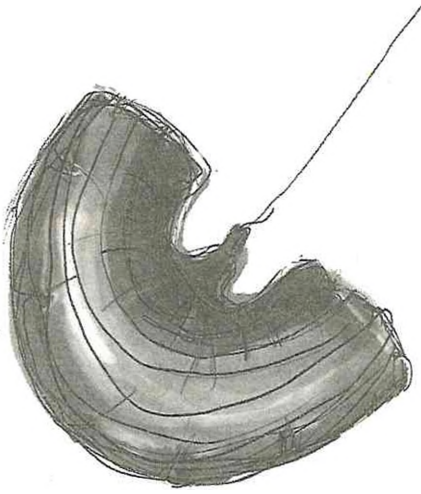
Onu küvette bulduğunda niye yardım ettiğini sordum, o da mecbur olduğunu söyledi. Ona yardım etmemek, dedi, "Yarım bir bebek doğurmak gibi olurdu." "Yardım" ile kastettiği, kollarına masaj yapmaktı. Kanın pıhtılaşmasına engel olmak için. Bunun bir ineği sağmak gibi olduğunu söyledi. Ana fikir, şeyleri dış dünya yönünde hareket eder halde tutmaktı. Böylece, küvetteki su soğuduğunda adam da gitmiş olurdu.

Bunu, ben onun kollarına masaj yaparken söylüyor.

İlk kocası için yaptığı şeyin, insanların "kahramanlığa yeltenmek"* derken kastettikleri şeyin tam karşılığı olduğunu söylüyor. Eğer insanın istediği buysa, ne fark ederdi ki? Dul kalmak için gereken onca çaba çok yorucuydu. Geriye dönüp bakınca, kadın, avantajlı pozisyondayken bırakmalıydı. Dul kalmanın sevinci ancak yeniden evlenene kadar sürüyor.

* Tıpta, ölümcül durumdaki hastaların hayatta tutulmaları adına başka umut kalmadığı durumlarda, uzun vadede sağlıkları ya da beden bütünlükleri açısından olumsuz etkileri olabilecek yöntemler dahil olmak üzere hastaya her türden tıbbi müdahalenin uygulanması "heroic measures" olarak adlandırılmaktadır. Aksi durumda, yani hastanın beden fonksiyonlarının son bulduğu noktada kendisini hayata döndürmek adına bedenine müdahalede bulunulmasına izin vermediğini yazılı olarak önceden belirtmiş olduğu durumlara ise, "no heroic measures" denilmektedir. (ç.n.)

EĞİLİMLER

Bir kız vardı. Mindy'ydi adı. Mindy Evelyn Taylor-Jackson. Bir mübaşirin devlet arşivinde er geç karşısına çıkacak olan bir isim bu. Anlayacağınız, buradan sonra gelecek her şey mahkemede nihayete erecek. Merak faktörünü baltalamak gibi olmasın ama adalet yerini bulacak.

Anlatılacak çok nokta var ama bilmeniz gereken ilk şey, Mindy'nin hamile kalmış olduğu. Hem de tam on üç yaşındayken. Amigo takımında kendine bir yer edinmek, avukat yardımcısı olarak kariyer yapmak ve 911 Carrera 4S Cabriolet'nin Obsidian 2 modelinin Stuttgart deri kaplamalı Özel Sürümü'ne sahip olmak istiyordu. Mindy'nin isteyeceği en son şey bir bebekti. Öte yandan, ebeveynleri onunla mutabık olma eğiliminde değildiler. Onlar, yeniden-doğuş fikrine inanan kürtaj-karşıtlarıydılar. Yaşam, ana rahmine düşmeyle başlar dediler ona; buna karşın, eninde sonunda, dokuz ay boyunca bebeği taşıyıp, sonrasında da onu evlatlık vermesi halinde ona Porsche alacaklarının sözünü vermek durumunda kaldılar.

Başlarda onu, Porsche'yi, yalnızca mesai saatleri sonrasında, kiliselerinin büyük otoparkında sürebiliyordu. Kafesini turlayan bir şey gibi, siyah kauçuktan doughnut'larıyla

bulunduğu yerde dumanı tüten sekizler çizip duruyordu. O zamanlar oralarda Porsche'ler öyle pek kolay bulunur şeyler değildi: Sosyal Güvenlik ya da Cennet'e gitmek gibi. Yetişkinler, sıkı çalışıp, etliye sütlüye karışmamanızı söylerdi. Sizin de sıranız gelirdi.

Anne babası ona, hayatın güzelliğini ve mukaddesliğini öğretmek istemişti. Fakat Mindy başka bir şey öğrendi. On altıncı yaş gününe gelmeden, üç tane Porsche'si olmuştu. Üç Porsche'ye ve ikinci sınıflardaki en büyük memelere sahipti. Ve çatlak izleri yoktu. Bunlar, erken başlamanın ikramiyelerinden yalnızca bazılarıydı. Dedikodular, St. Cloud'daki Porsche bayiliğinden avanta para alıyor olduğu yönündeydi. Buna ilaveten, gıybete göre, yolu yakın zamanda yeniden kadın doğuma düşmüştü ve ailesinin parası –ve kendisinin rahmi– buna izin verirse Mindy Taylor-Jackson karnında ikiz Porsche taşıyordu. Bu, liseden mezun olmadan beş tane arabası olacağı anlamına geliyordu.

...

Derken Kevin Clayton, krom kaplı jantlarıyla 400 beygir gücündeki lüks aracını süren Mindy'yi gördü. Böylelikle Kevin Clayton, on altıncı yaş günü için *Elle Décor* dergisi aboneliği istedi. Eylül ayında, bir gerbil istedi. Birkaç güne, o kaybolunca, yerine yenisini istedi. Eve Dönüş balosuna kadar, dördüncü gerbilini edinmişti. Cadılar Bayramı'na kadar, altıncısını. Annesinin, buzdolabı kapısına mıknatısla tutturulmuş duran alışveriş listesine uzanıp, "Daha çok vazeline ihtiyacımız var" yazdı. Paketlerce Kleenex mendil yardımıyla banyodaki kavanozun içini boşaltıp, içinden çıkan yağlı muhtevanın büyük kısmını tuvalete attı.

Annesi daha fazlasını alınca, Kevin, onun kavanozun yanına siyah keçeli kalemle bir çizgi çektiğini fark etti. Bu çizgi kavanozun içindeki malzemenin seviyesini kaydediyordu; tıpkı içki dolabındaki votka ve cin şişelerine koydukları işa-

retlerde olduğu gibi. Kevin hemen kavanozdan bir parça alıp tuvaletin içine attı. Yatak odasına gidip, gerbilin kafesini açtı, içine uzanıp minik tüy yumağını kuyruğundan yakaladı.

Birisi oda kapısını çaldı. Kevin, bu en-yeni gerbili kafesinden çekip çıkardı. Holden, babası, "Konuşmamız gerek bayım" dedi.

Kevin gerbili pencereye götürdü. Pencereyi açıp, minik kemirgeni, zemine birkaç santim kalana dek dikkatle aşağı indirdi. "İçeri giriyorum" dedi Bay Clayton. Anahtar sesi geliyordu. Kevin, gerbili elinden bıraktı ve onun hızla uzaklaşmasını izledi. Güzdü. Her şey tohumlanacaktı. Her şey besindi. Tam babası kapıdan içeri girerken pencereyi kapatıp kendini pat diye yatağa bıraktı ve *Elle Décor*'un son sayısını açtı. Babasının baktığı ilk yer boş kafesti.

"Senin Hamster nerede?" diye sordu.

Kevin omuzlarını silkti. Suçlu görünmemeye çalışıyormuş gibi görünmeye çalıştı. Babasına, "Dürüst ol" dedi. Tasarım dergisindeki bir fotoğrafı göstererek, "Şu canlı desenleri olan varaklı duvar kâğıtları *cidden* geri döner mi sence?" Esnedi ve daha yeni keçi yutmuş bir boa yılanı gibi sırıttı.

Babasının bakışları yavaşça, kafesten Kevin'ın sere serpe uzandığı yatağa çevrildi. Bay Clayton'ın dudakları başarısız bir gülümseme girişimiyle titreyiverdi. Konuştuğunda, sesi gergin ve tiz çıktı. "Bir tane daha mı kaçtı?" Ürperdi ve yüzünü avucuyla sildi.

Kevin, günün birinde, büyüyüp evlendiğinde, gelecekteki çocuklarını sarıp sarmalansınlar diye ailesinin evine götürdüğünde gerçeği babasına söylemek üzere ant içti: Tüm gerbilleri serbest bırakmıştı. O noktaya gelene dek gerbil popülasyonunda patlama olacaktı. Babasıyla beraber verandada oturup bira içerek, şu an Bay Clayton'ın zihnini kurcalayan korkunç görüntülere güleceklerdi.

Kevin yatağında gerinerek bir sayfa çevirdi ve yüzünü ekşitip, "Cam tuğlalar yetti de arttı artık" diye söylendi. Babasından başka her yana baktı. Yellendi. Babasının bu kadar

kolaylıkla dehşet verici bir sonuca ulaşmasına biraz canı sıkıldı.

Bir gerbil daha alınmasında uzlaşmazdan önce ebeveynleri Kevin'ın aile hekimlerine bir görünmesini istedi. Kevin, poposunda minik pençe izleri aramak istediklerinden şüphelendi.

Playgirl sayıları gelip kapıyı çaldığında, ebeveynleri teselli edilemez hale gelmişlerdi.

Kevin Porsche istemiyordu. Hiç numara yapmayalım. Hiçbir çocuk Porsche istemiyordu. Yıl 1985 değildi. Fakat istenecek başka ne vardı ki? Çok kolay bir şey olmamalıydı. Zorlu bir şey olması gerekiyordu. Yine de Mindy Taylor-Jackson, ergen gücünü ve ana baba sevgisini ölçmenin standart birimlerini tesis etmişti. Bir Porsche. İki Porsche. Vesaire. Onunki, kırılması gereken bir rekordu.

Vazelinin bir dahaki bitişinde, ebeveynleri odasında onunla yüzleşti. Bir diğer gerbil de gelip gitmişti. Kevin yatağında yayılırken, anne babası komodinin üzerinde durmakta olan boş kafesin yanına oturdu.

Kevin onların sinirlerini tam da ne şekilde bozacağını biliyordu. "Neden siz ikiniz gibi olmak isteyeyim ki?" Acımasız bir yüz ifadesi takındı. "Sefil biri olabileyim diye mi?" Dramatik bir ifadeyle, yumruğunu sıska göğsüne vurdu. "Kalbimi kırmaktan başka işe yaramayacak beş-para-etmez ucubenin tekini yetiştirebileyim diye mi?" *Elle Décor*'un son sayısını fırlattı; dergi, Kevin'ın yeni Lady Gaga posterine çarptı ve iki kâğıt buruşarak beraberce yere düştü. Kevin zıvanadan çıkıp, boş kafesi devirdi, içindeki talaşı etrafa saçtı. Rolünü büyük bir abartıyla oynuyordu. Bir kez Bayan Clayton'ın yanaklarından gerçek yaşların süzüldüğünü gördükten sonra onun için ağlamak artık daha da kolaydı.

Bu onu harikulade hissettirdi. Daha önce fıkralar anlattığı olmuştu. Bir palyaço da insanları güldürebilir. Fakat bu, korkunç bir yeni-kabiliyetti. Annesini ağlatma gücüne sahipti. Tam olarak bir süper güç sayılmazdı ama bu da bir başlangıçtı.

"Sen bir ucube değilsin" diye feryat etti Bay Clayton üzüntüyle.

"Öyleyim!" Kevin bunu, kendisini bile etkileyen bir vahşilikle söylemişti. "Ben homonun tekiyim!" Annesine bağırıp çağırdı: "Beni aldırmalıydın!" Sözleri, bu sözler... ona heyecan ve başına buyrukluk hissi verdi. Kulağa kendinden nefret ediyormuş gibi gelse de hâlâ ilgi odağıydı. Ergen olmanın sorunu, ebeveynlerin çok sakin olabilmesi. Kevin'ın önünde, koca bir kariyer ihtimali belirmişti. Bu, oyunculuktu. Bir film yıldızı olabilirdi.

Kevin'ın doğal yeteneğini kanıtlarcasına, babası, annesini omuzlarından tutmuş, onun Kevin'a doğru yaklaşıp boynuna sarılma çabalarına engel oluyordu. Babasının yüzü kasılmış haldeydi. Okulda Kevin'ın arkadaşları kıskançlıktan çatlayacaktı. Annesinin ıstırap içindeki görüntüsünü onlara tasvir etmek için sabırsızlanıyordu. Babasının nasıl ağlak göründüğünü anlatmak için. Bunlar Kevin'ın dayatmalarının sonucuydu. Bu sevgiydi. İşte onu bu kadar çok seviyorlardı.

Kendisini rehin almıştı. Taleplerini karşılamak zorundaydılar.

Mindy Taylor-Jackson ebeveynleri tarafından şehrin dışında bir yere yollanmıştı. Yatılı okul ya da rehabilitasyon kliniği gibi, çitlerle ayrılmış büyük bir binaya. Buradan çok uzakta olmayan bir diğer bina da erkekler için olandı. Altı katlı kırmızı tuğladan binanın etrafında birkaç hektarlık çakıllık alan vardı. Yalnız *görünüşü* bir fabrika gibiydi. Söylentiye göre, içeride, ağırlık kaldırıp testosteron iğneleri olmaktan başka yapılacak bir şey yoktu. Bina sakinlerinin kâğıt oynayıp pornolar arasında takılması gerekiyordu. Devamlı bir ırzına geçilme tehdidinin olmadığı bir tür hapishane gibiydi. Üstelik striptizciler ve orospular da ayarlanıyordu.

Kevin, bu seferberliğin ebeveynleri için nasıl bir işkenceye dönüştüğüne hayret etti. Bu bir kumardı. Ve bu bir tuzaktı, Kevin bile bunu anlamıştı. Yalanını asla kabul edemezdi. O ana kadarki tüm güvenilirliğini yitirmeden mümkün değildi

bu. Onları böyle çılgına dönmüş, titrer halde izlemek, kendi cenazesinde bulunmak gibiydi. Daha önce hayatında yaptığı hiçbir şey ona bu kadar tatmin edici gelmemişti. Kevin'ın babası yaşlanmış görünüyordu; gözünün önünde iki büklüm yaşlı bir adama dönüşüyordu. Bu şekilde bellerinin bükülüşüne, zırlamalarına şahit olmak, acılarının derinliği, tam anlamıyla akıllara zarardı. Temelli bir dönüşüm gerçekleşmişti ve bundan böyle asla onun efendileri olmayacaklardı.

Onları böyle büyük bir ıstırap içinde gören Kevin'ın, ağızlarına bir parmak bal çalması gerekiyordu. Yatağında yuvarlanıp, gülmesini bastırmak için yüzünü yastığına gömdü. Boğuk bir sesle, "Keşke bir tedavisi olsaydı..." dedi.

Merhamete gelmiş falan değildi. Sadece, çözümün onların fikriymiş gibi ortaya çıkması gerektiğini fark etmişti. Dağ başındaki kırmızı tuğlalı fabrikayı onlar gündeme getirmeliydi.

...

Resmi adı "İbne Çiftliği" değildi. Başka bir yer olarak inşa edilmişti: bir hastane ya da bir hapishane. Fakat sonra, Kumandan, yönelim-değiştirme fikirleriyle çıkageldi. İlk icraatı, binanın etrafını çitlerle sararak oranın yönelimini değiştirmek oldu. Mekân, mısır tarlasının üzerinde altı kat boyunca yükselen kırmızı tuğlalar halindeydi. Kırmızı tuğlalı duvarlarla çit arasında eskiden yeşil olan alandaki çimenleri kaldırıp, Kumandan, yerine çakıllar ve kükreyen, kana susamış Stalog 13 köpekleri koydu.

Ebeveynleri arabayla onu oraya götürdüğünde, kapıyı tıkayan her zamanki güruh oradaydı. Rock Hudson'lardan oluşan bir kalabalık, protesto amaçlı dövizlerini sallıyor ve bir halı kadar sıkı bir şekilde yere uzanıp arabaların altında kalmaya çalışıyordu. Kadın softbol oyuncuları, üzerinde pembe üçgen bulunan aşırı dar tişörtler giymişlerdi ve neredeyse Noel vakti olmasına rağmen sutyen takmıyorlardı. Gökkuşa-

ğı rengindeki balonlara "=" işaretleri basılmıştı. Bir dizi balon ile bebek taşıyorlardı. Her ne hikmetse hepsinin minik bebekleri vardı.

Kevin'ın babası, arabaları kapıları kilitli ve ısıtıcı çalışır vaziyette rölantide dururken, kornaya basmak zorunda kaldı. Dört bir yandan Rock Hudson'lar üzerlerine akın etti. Kevin'ın ilgisini çekebilmek için el sallıyor ve bağırarak ona, utanacak bir şeyi olmadığını söylüyorlardı. Bazıları, sakalları olan rahibeler gibi giyinmiş ve haddinden fazla göz makyajı yapmıştı. Kevin, arabanın camlarına yaslanan Rock Hudson'ların yüzlerini göremedi; o yakınlıktan, haykırmakta olan gırtlaklarının içini görebiliyordu. Onun yerine bebeklere baktı. Bebekleri inceledi; bu, aynaya bakmak gibi bir şeydi.

Bir tane Rock Hudson, "Daha iyiye gidecek!" diye seslendi. Kevin, *Toz ol!* diye bağırmak istedi.

Kapı sövelerine tünemiş olan kameralar gidişatı takip edebilmek için dönüp duruyorlardı. Çatıda, omzuna atılmış tüfeğiyle bir figür dikiliyordu. "Güvenlik iyi" dedi Bay Clayton. "Bu sapkınlar bu mekânı ancak rüyalarında istila ederler." Kafasını kapıya doğru şöyle bir salladı. Yeniden, kornaya bastı.

O anda bile Kevin'ın, Mindy ile gerbiller konusunu açıklayası geldi ama riske atamayacağı çok fazla şey vardı.

Çitin üst kısmında, boydan boya uzanan akordeon şeklinde jiletli teller vardı. Bu çitin ardında, üzerinde "Yüksek Voltaj Tehlikesi" yazan bir diğer çit vardı. İlk kapıdan geçtikten sonra beklediler. Ancak ilk kapı kapandıktan sonra iç kapı savrularak açıldı. O zaman bile, ikinci çitin içindeki Alman köpeklerinden havlayıp, arabalarını ısırmaya çalışanlar vardı. Binadan yaşlı bir adam çıkana dek köpekler camlara doğru atılıp havaya koklamaya devam ettiler. Adam, bir bastona yaslanarak en üst basamakta dikildi. Kara kuru boynuna sarılı bir kordonda sallanan krom bir düdüğü havaya kaldırdı. Lekeli alnındaki damarlar fırlayana dek düdü-

ğü çaldı. Kevin bir şey duymadı fakat köpekler dört bir yana dağıldı.

Onlarla buluşan yaşlı adam, yüzüne karşı olduğu müddetçe, Kumandan diye çağrılıyordu. Arkasındansa, derisinden ötürü, ona Mr. Peanut diyorlardı. Derisi, kareler halinde buruş buruştu ve bir kabuk gibi sarı renkte görünüyordu. Adam bir yer fıstığı kadar keldi. Çenesindeki kıllar sarı renkteydi.

Kumandan acele etmelerini işaret etti. Güvenle içeriye girdiklerinde, onları bir sıraya oturtup, tepeleme duran bir belge yığınını onlara takdim etti. Her bir sayfayı okuyacak zaman yoktu; o da, onlara nereleri imzalayacaklarını söyledi. Kevin, parfüm kokusu alıyordu. Kafeterya yemeği kokusu alıyordu. Annesi bir mendil kullanarak burnunu çekiyordu. Babası çek yazıyordu. Bayan Clayton Kevin'ı yanağından öptü, Bay Clayton da elini sıktı.

...

Kevin Clayton'ın katına verilen diğer çocuklar şunlardı: Jasper, Brainerd, Korsan Domuz, Tomas, Whale Jr., Baş Belası ve Meksika Fasulyesi. Bunlar, tişörtlerine yapıştırılmış olan isim kartlarına keçeli kalemle yazılmış olan isimlerdi. "Merhaba, Benim Adım..." Kevin, Jasper, Brainerd, Korsan Domuz, Tomas, Whale Jr., Baş Belası ve Meksika Fasulyesi. Bunlar, bazılarının gerçek isimleriydi. Bazılarıysa o isimlerle tanınıyorlardı o kadar.

Onların katı, altıncı kat, en üst kat, etrafında, onu çevreleyen mısır tarlalarından başka bir şey bulunmayan haliyle, bir hortumun tepesinde olma hissiyatı uyandırıyordu. Yeterince uzağı görebilen biri, ufuk eğrisinin biraz üzerinden, Mindy Taylor-Jackson'ın, çocuk dünyaya getirmeye ve de günahı karşısında boyun eğmeye gönderildiği kızlar kampını görebilirdi. Pencerelerden birinden aşağı bakınca ön kapıyı görebiliyorlardı. Oradan, Rock Hudson'lardan oluşan kalabalık, yüzleri ayırt

edilemeyecek kadar uzakta kalıyordu; fakat Kevin, onların pembe üçgenli dövizlerini ve gökkuşağı bayraklarını seçebiliyordu. Alman köpeklerinin çit hattını kolaçan ettiğini görebiliyordu. Onları izlerken kendini, Eski Ahit'teki Lut'un evinde kapana kısılmış melek gibi hissetti. Dışarıda, bir araya toplanmış oğlancılar binayı kuşatma altına almışlardı.

Kevin'ın oradaki ilk öğleden sonrasında, oğlanlar valizlerini boşaltıyorlardı. Yeni gelen acemi erler. Tüm bir oda kışla gibi açıktı. Her birine birer portatif karyola tahsis edilmişti. Onların yanında da, lisedekine benzer ince uzun metal dolaplar vardı. Kimse konuşmak için girizgâh yapmadı; "merhaba" ya da "Şu Packers'a ne diyorsun?" gibi şeyler söylemek için bile. Kimse kendini tanıtmadı. Kat sorumlusu, Kevin'a Brainerd ile Whale Jr. arasında bir yatak tahsis etti. Meksika Fasülyesi'ne bir yandaki, köşedeki yatak tahsis edilmişti. Yerleşmek için yemek saatine kadar zamanları vardı.

Kat sorumlusu yanlarından ayrıldıktan sonra, Baş Belası köşedeki yatağa gidip, Meksika Fasülyesi'nin kıyafetlerini tek koluyla kaptığı gibi odanın karşı yönünde, kendisine tahsis edilen yatağa doğru fırlattı. Meksika Fasulyesi köşe için hak iddia etti; Baş Belası da ellerini başının üzerinde havaya kaldırdı. Ellerini çırparak, "Dinleyin beni, benim sapık yoldaşlarım!" diye bağırdı. Bileklerinden birinin iç kısmında, övünç duyduğu bir vampir yarasa ya da belki de uzun saplı bir balta dövmesi vardı.

Herkes bakana kadar parmaklarını şıklatıp ıslık çaldı. Herkesin bakışlarını üzerinde toplayınca, "Haberiniz olsun diye söylüyorum..." dedi. Pazıları sertleşip, siyah tişörtünün kısa kollarını koltukaltlarına doğru gererek yoğun miktardaki koltukaltı kıllarını ortaya çıkardı. Boynunun bir yanında bir şerit şeklinde lacivert renkte bir dövme vardı. Dövmede, dikenli harflerle "Suede" yazıyordu. Yabani bir tipti.

Baş Belası, bakışlarını Kevin'a çevirdi; gözleri Kevin'ın yatağıyla ondan bir kol mesafesinden daha uzak olmayan kendi yatağı arasında gidip geldi. Baş Belası, Kevin tüm ilgi-

sini ona yöneltip de pürdikkat kesilerek onu dinleyene kadar bekledi. Bir cümleden ziyade kelime kelime bir liste sayıyormuş gibi bir edayla yavaş yavaş konuşarak, "Ben-Bir-Homoseksüel-Değilim" dedi. Beklenti içinde kaşlarını kaldırıp, sözlerinin nüfuz etmesini bekledi.

Bunun dışında katta sesler kesilmişti. Herkes donakalmış gibi görünüyordu: Eşyalarını boşaltmakta olan çocukların bir fotoğrafıymış gibi kalakalmışlardı.

Baş Belası, elini silah gibi yaptı, silahın ağzını da kendi göğsüne dayadı. Tarzan gibi, "Ben: Heteroseksüel" dedi. Odanın geneline, "Burada olmamın tek nedeni aileme, bana bir Yamaha Roadliner S vermeleri için şantaj yapmak" dedi. Baş Belası, "Kapiş?" dedi.

Kevin ona şaşkınlık içinde bakakaldı.

• • •

Hakikat salgınının ortaya çıkması için tek bir kişinin itirafı yeterli olmuştu. Whale Jr., kilisesinin tamamının gözünü boyadığını söyledi. Montana'da bir yerde, kadınların kermes yaptığı küçük bir kasaba vardı. Ergenler araba-yıka-maraton'ları yapıyordu. Küçük çocuklar bile, Diş Perisi'nin onlara bıraktığı bozuklukları bağışlayarak katkıda bulunuyorlardı. Whale Jr., eve döndüğünde yerel bir kahraman olacağını söyleyerek böbürlendi. Rotary Kulübü ile Kiwanis, koca bir Eve Hoş Geldin merasimiyle onu Ana Cadde boyunca gezdireceklerdi. Üstü açık bir Cadillac'ta giderken herkese el sallaması icap edecekti.

Whale Jr.'ın gözleri, bu imgelemle buğulandı. Tanıdığı herkesin nazarında, bu marazi dünyanın yozlaşmalarına derman olabileceklerinin canlı kanıtı olacaktı. Pişirdikleri pasta böreklerle... çekilişle dağıttıkları hindileriyle... bir ruhu kurtarıyorlardı. Allahsız liberal ilericiler ne vaaz ederlerse etsinler, bu milletin iyi insanları fark yaratabilirdi. Kazandık-

ları her bir kuruş, Whale Jr.'ı tam bir amsalağa dönüştürmeye yardımcı olacaktı.

Elbette durum halihazırda böyleydi. O asla bir futbol yıldızı olmamıştı. Asla eve "A"lardan oluşan bir karne getirmemişti. Fakat yalnızca kızlardan hoşlanarak, Whale Jr. kısa zamanda, tanıdığı herkesin hayranlığını kazanacaktı. Küçük kasabasındaki herkes kendini onun mutlu bir zampara olarak kalmasına adayacaktı. Çevirdiği dolapla böbürlenen Whale Jr., kendinden memnun bir ifadeyle sırıttı. Kolalı beyaz gömleğinin ön kısmına doğru tırnaklarını cilalama hareketi yaptı. Dehasının altını çizmek üzere, yalandan bir mahcubiyetin alçakgönüllülüğü ile gözlerini yere eğdi.

Cevaben, Jasper, merasimin tam anlamıyla havacıva olduğunu söyledi. Kilise kahramanı olmanın da. Jasper'ın ailesi, Çiftlik'ten mezun olunca onun üniversite masraflarını ödeyeceklerine söz vermişlerdi.

Yüzü sevinçten ışıldayarak, Korsan Domuz, ödül olarak uçuş dersleri alacağını söyledi. Tomas, Bruins'in sezonluk bileti için pazarlık etmişti.

Onları dinlerken Kevin, Tanrının çan eğrisine göre puanlama yaptığını umdu. Günün birinde onu Cehennem'e gitmekten kurtaracak şey, kendi iyiliğinden ziyade başkalarının daha kötü günahlar işlemesi olacaktı. Kevin, ebeveynlerine dayatmada bulunmuştu. Onları, onu ne kadar sevdiklerini göstermeye zorlamıştı. Fakat diğerleri, tüm bir kasabayı kendilerine duacı etmişlerdi. Eve sahte azizler olarak döneceklerdi. Tanrının dünya üzerindeki mucizelerinin canlı birer kanıtı olarak.

Ebeveynleriyle yaptığı pazarlığa göre, eve iyileşmiş bir sapık olarak döndüğünde, Kevin Clayton tam tamına yirmi bin dolar nakit alacaktı. Bir Porsche değildi ama ailesinin vermeye razı olduğu bir şeydi bu.

...

O akşam, altıncı katın oğlanları başlarını dana Strogonof üzerine eğmişlerdi. Daha taze fasulyelerinin üzerindeki yağ erimeden, hepsi aşağı yukarı aynı dalavereleri çevirdiğini itiraf etmişti. Hepsi, oğlanların topu, çakma homoydu. Haliyle de, kendilerini burada hizaya gelmeye adamışlardı. İcabında, el pençe divan duracaklardı. Bu güzel bir histi. Diğer çocukların, akıllı çocukların etrafında olmak, bir Charles Dickens kitabında beraberce yankesici olma hissiyatı uyandırıyordu. Organize suçtan daha iyiydi bu çünkü onların çevirdiği dolaplar herkesi mutlu ediyordu. Aralarında tek bir gerçek homo yoktu.

Kumandan arka taraftan yemek salonuna girdiği sırada hâlâ birbirlerine takılıp, sırtlarını sıvazlıyor ve müşterek dehalarından ötürü birbirlerini tebrik ediyorlardı. Kumandan, odanın merkezinden diğer uçtaki rahleye doğru bir tabut gibi ilerledi. Oda, buhar ve kesik süt kokusu nedeniyle boğucuydu. O yerini alana dek, oğlanların sesi kesilmişti. Birkaç sayfa karıştırdı. Başını kaldırmadan, okumaya başladı. "Beyler." Boğazını temizledi. "Beyler, Sağaltım Merkezi'ne hoş geldiniz. Emin olun ki bu kurum, misyonunda hiç başarısız olmadı. Bu kapılar bir kez bile, sorunlu eğilimleri olan bir ruhu dünyaya geri salmadı..."

Konukların, yönelimlerinin tamamıyla değiştirilmiş olduğu görevliler tarafından bildirilene dek orada tutulacaklarını anlatarak devam etti. Etin günaha davetinden kaçınmak için duşa ayrı ayrı gireceklerdi. Yalnız başlarına giyinip soyunacaklardı. Birbirlerini asla üzerlerinde kıyafet olmadan görmeyeceklerdi. Hazır olduklarına kanaat getirildiğinde, alt katlarda kalan diğer kişilerle kaynaştırılacaklardı. Oraya yerleşme sürecinde kendilerinin ve ailelerinin imzaladığı evrakların anlamı, rehabilitasyon merkezine ve ıslah programına gönüllü olarak yasal bir taahhütte bulunmalarından başka bir şey değildi.

"Lütfen" diye okudu Kumandan, "kendi güvenliğiniz için, bu binayı terk etmeye kalkışmayın." Onlara, elektrikli çit-

leri ve köpekleri hatırlattı. Aileleriyle irtibatlarının son derece sınırlı olacağını açıkladı. "Mektup yazabilirsiniz fakat o mektupların, asılsız ya da manipülatif olarak algıladıkları iletişimlere sansür uygulama seçeneğine sahip olan personellerce okunacağını bilin."

Mr. Peanut'ın sesi Kevin'a, bu konuşmayı daha önce defalarca yapmış da artık pek bir gönülsüzmüş gibi yorgun geldi. Kevin'ın karnı çok toktu ve bu uzun bir gün olmuştu. Kumandan'ın tekdüze sesi devam ettikçe, Kevin'la Korsan Domuz birbirlerine sıkılmış bakışlar attılar. Jasper esnedi. Tomas, gözde bir futbol oyuncusu olacağı gelecekteki kariyeri üzerine hülyaya dalmış gibi iç geçirdi. Brainerd, kendini beğenmiş bir edayla kol saatine baktı. Kat görevlileri hepsinin telefonuna el koymuştu. Kimse mesajlaşamıyordu. Brainerd saatin kaç olduğunu biliyordu çünkü bir tek o eski moda bir saat takıyordu.

Dinlerken Kevin, buz gibi bir dehşet hissiyle boğuştu. Onu ürküten şey Kumandan'ın sözleri değildi. Onları söyleme *biçimiydi*: Sina Dağı'nın tepesinde kendisine ulaştırılmış sözleri taş tabletten okur gibiydi. Mütevekkil ve meşum haliyle Kumandan, kulağa, idam cezası hükmü veren bir hâkim gibi geliyordu.

Jasper, ağzını elleriyle örterek esnedi. Baş Belası, yemek tepsisini yana itip, başını, birleştirdiği kollarının üzerine koyarak yüzüstü şekilde masanın üzerine eğildi. Kumandan başını pusuladan kaldırdığı sırada, belli belirsiz horlamaya başlamıştı. Kumandan, yedi kişinin her birinin üzerinde bakışlarını gezdirdi. "Sorusu olan?" diye sordu.

Kimseden yanıt gelmedi. Kevin işini şansa bırakmıyordu. Ellerini önünde resmi bir biçimde kenetlemiş, dimdik oturuyordu. Yirmi bin dolarına giden hızlı yol.

"Beyler", dedi Kumandan tatlı bir dille, "sormak istediğiniz hiçbir şey yok mu?"

Brainerd okuldalarmış gibi parmak kaldırdı. Kendisine söz verilince, orada hangi dersleri alacaklarını sordu. Ceva-

ben, Kumandan, Tarih, İngiliz Edebiyatı, Latince, Matematik ve Geometri alanlarında eğitim alacaklarını açıkladı. Bir kütüphane dolusu dini risale emirlerine amadeydi. Masanın altından biri, dalkavuğun teki olduğu için Brainerd'ı tekmeledi.

Baş Belası, "Emir derken üstüne bastın" diye fısıldadı.

Meksika Fasulyesi, "Peki ya sportif aktiviteler?" diye sordu.

Kumandan ona dikkatle baktı. Kem gözleri yaka kartını aradı. "Bay Fasulye" diye devam etti. "Vakit oldukça, bodrum katta bulunan yüzme havuzu ile binanın arkasındaki basketbol sahasını kullanabileceksiniz." Başka soru beklentisiyle sırayla oğlanlara baktı.

"Peki ya steroidler?" diye sordu Korsan Domuz.

"Ve ağırlık kaldırma?" diye ekledi Jasper. Kimse, yeniden şartlandırmalarının bir parçası olan orospu ya da striptizci vaatlerine dair bir şey sormaya cesaret edemedi.

Kumandan, kafası karışmış bir halde başını havaya kaldırdı. Duydukları söylentilere karşın, anabolik steroidler ya da vücut geliştirme olmayacaktı. Whale Jr.'ın yüzündeki yıkılmış ifadeden Kevin, kasların onun Eve Dönüş hayalinin bir parçası olduğunu görebiliyordu: ona hayranlık besleyen güruhun arasından, şişirilmiş, yüzde-yüz-tasdikli He-Man olarak geçmek. Whale Jr. hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Kevin, müzik notalarının sesini duydu. Dört ayrı nota. Koridorda biri bir tuş takımındaki numaralara basıyordu. Kat bekçisinin odanın arka tarafından içeri girişini izledi. Bekçi, Kumandan'ın dikkatini üzerine çekerek, başparmağını çıkış yönünde salladı. Kumandan başıyla onaylayıp konuştu: "Başka sorusu olan yoksa artık geri dönme..."

Bir ses, sözünü kesti. "Bir sorum var." Baş Belası'ydı bu. Başını, masada kavuşturduğu kollarının üzerinden kaldırarak, "Betsey ile ne zaman takılacağız?" diye sordu.

Herkes yeni bir minnettarlık ve hürmet duyarak ona baktı. "Betsey" ismi havada asılı kaldı. Kumandan'ın yüz ifade-

sine bakılırsa, isim tam on ikiden vurmuştu. Belli ki Baş Belası içeriden bilgi almıştı.

Kumandan gülümsedi. Mutlu bir gülümseme değildi bu; sır saklayan birinin gülümsemesiydi. "Yarın için sizi bekleyen hoş bir sürpriz var beyler." Soluk renkteki ellerini havaya kaldırdı. "Yarın hoş bir genç hanımla tanışacaksınız." Mutluluktan ayakları yerden kesilmiş gibi gözlerini kapadı. "O adamakıllı..." Salt kelimelerin aktaramayacağı şeyi göstermek adına, elleri havaya, kıvrımlı 90-60-90 hatları çizdi. Avuçlarını birleştirip, göğsüne koydu. Kenetlenmiş haldeki ellerini kalbine bastırdı.

Esrik bir rüyanın içinde kaybolmuşçasına gözlerini kapadı. İç geçirdi. "Ve sizlere, kadın bedeninin her türlü erotik gizemine tam bir erişimi bahşedecek."

...

Kahvaltıda yumurta ile French toast vardı. Ardından, bekçi onları, yeni bir merdivenden indirip, bir çift güvenlikli kapıdan geçirdi. Her bir adımda, hava, soluması daha zor bir hale geliyordu. Daha bayat bir hale. Rutubet ve ısıyla yoğunlaşıyordu. Kevin kısa bir süreliğine, yüzme havuzunun klor kokusunu aldı. Bu, bodrum katta olduklarının kanıtıydı; fakat bekçi onları iki, belki de üç kat daha aşağı indirdi. Grubu, bir trafik polisi edasıyla, avucunu göstererek durdurdu. Kapıları açık tutarak, geçmelerini işaret etti. Bu koridorlar, holden ziyade tünelleri andırıyordu. Tavan boyunca borular uzanıyordu ve zemindeki beton yıpranmıştı. Nem, yoğunlaşarak borulardan aşağı damlıyordu. Su birikintileri onları, ayaklarını bastıkları yere dikkat etmeye zorluyordu.

Gecenin büyük kısmında, *Betsey* ismini fısıldaşıp durarak, uyanık kalmışlardı.

Şimdi büyük bir maceraymış gibi davranıyorlardı ama aslında her bir adım diri diri gömülme hissi uyandırıyordu.

Jasper, "Umarım kondom kullandırtırlar. Benim spermlerim çeliği bile deler geçer" diye fısıldadı.

Tomas ona hak verdi. "Bundan ortaya bebek çıkması çok boktan bir durum olur." Fısıltılarla, ergen bir baba olma olasılıkları hakkında sızlanıp durdular. Çocukların nasıl canavarlar olabileceklerini ilk elden biliyorlardı. Brainerd, Betsey'nin şu pahalı, inanılmaz derecede sahici, anatomik açıdan aslına uygun Real Doll şişme kadınlardan olabileceği yönünde yorumlarda bulundu. Bir tek Baş Belası sessizliğini korudu.

Her yeni kapıda, bekçi duvardaki tuş takımına bir numara girdi. Her bir tuş takımı farklı müzikal tınılar dizisi çıkarıyordu. Her bir kilit, görünüşe göre, farklı bir dört haneli koda sahipti.

Betsey. İsim herkesin zihninde çınlıyordu. Sabah boyunca, taraklarını dumanı tüten suyun altına sokup saçlarını düzelttikleri süre boyunca onu tekrar ettiler. Kumandan, resmi bir dansa katılıyormuş gibi giyinmeleri gerektiğini söylemişti. Kravatlarını bağlayıp ayakkabılarını boyadıkları süre boyunca kızın ismi akıllarından çıkmamıştı.

Şimdi bekçinin arkasına doluşmuşlardı. İtişip kakışarak, yalpalaya yalpalaya ilerliyorlardı. Fısıltılarıyla kıkırdamaları, duvarlarla zemin arasında yankılanıyordu. Asapları bozulmuştu, o kadar. Yedi tane çokbilmiş tip gibi davranıyorlardı; fakat işin aslı, ödleri boklarına karışmış haldeydiler. Kör randevudaki yedi ergen. Kevin'da, okulda sınava girmek gibi bir his bırakıyordu bu. Koşullar ne olursa olsun, bu yabancıyla seks yapabilirse yarın ailesini arayıp, gelip kendisini almalarını söyleyebileceğini düşündü.

Bir kez daha dehşet onu ele geçirdi. Muhtemelen bir daha hiç karşılaşmayacağı bir kızı paylaşarak, bir bodrumdaki grup seksin içinde yer almak üzereydi. Hayat halihazırda yalnızca bir defa karşılaşacağınız insanlarla doluydu. Brainerd ile Meksika Fasulyesi'nin de benzer şeyleri hissettiğinden son derece emindi; fakat bunu dile getirip milletin keyfini kaçırma riskine girmek istemedi.

Yaşanmak üzere olan şeyi meşrulaştırmak adına Korsan Domuz, kızın, Betsey'nin, muhtemelen bir orospu olduğunu söyleyip duruyordu. Altta kalmamak adına Whale Jr., onun bir nemfoman olduğu konusunda diretiyordu.

Kevin'ı bir merak sarmıştı. Her adım onları daha da aşağılara taşıyordu. Zindan derinliğine. İşkence odası derinliğine. Tek bir sikişmeden yirmi binlik kazanmak üzereydi. Bu onu muhtemelen tarihteki en büyük orospulardan biri yapardı. Haksız kazancı aklamak için zihni onu, geniş ekran renkli televizyona, bir dizüstü bilgisayara, bebek bezine çevirdi.

Kapı kolu bulunmayan bir kapıya ulaştılar. Bekçi, duvara monte edilmiş telefon kulübesindeki bir düğmeye bastı. Ona doğru eğilip, "Altıncı kat sakinleri" dedi. Kulübeden radyo paraziti duyuldu ve bir ses, "Geride toplanın" dedi. Bu, Kumandan'ın sesiydi.

Bekçi, geri çekilmelerini işaret etti ve kapı salınarak dışarıya doğru açıldı. Kapının ardındaki oda, holle karşılaştırıldığında loştu. Dışarıya esen hava bir mahzeninki gibi soğuktu. Kapının onları içeri kapamasıyla, göz açıp kapayana kadar gözleri ortama uyum sağladı. Kevin, akış halindeki bir suyun çağlama sesini duyabiliyordu. Parfümle karışık, gözlerini yakan kimyasalların kokusunu alabiliyordu. Görünürdeki tek şey Kumandan'dı. Odadaki tek ışığın altında, karanlıkla çevrelenmiş halde oturuyordu. Yanında uzun bir masa vardı. Masanın üstünde duran şey, kesif naylondan yağlı bir örtüyle kaplıydı.

"Beyler" dedi Kumandan. Naylonun kenarını kavramak için öne doğru eğildi. Onu kaldırarak, "Size Betsey'yi takdim edeyim" dedi.

...

Kumandan, örtüyü kenara attı. Masa üstünde uzanan bir şey vardı. Bir şey. Paslanmaz çelikten sedyenin yüzeyinde boydan boya uzanıyordu.

Şeyin derisi bir sabun kadar beyaz görünüyordu. Üzerinde, soluk kollarıyla bacaklarını açıkta bırakan çiçekli bir elbise vardı. Eteğin kıvrımları, zayıf uyluklarını dizlere kadar örtüyordu. Kolları iki yanında dümdüz uzanıyordu. Kevin, bunun yalnızca gerçek ebatlarda bir kukla olması için dua etti. Kendi kendine bunun yalnızca sabundan ya da balmumundan dökme bir heykel olduğunu söyledi. Eğer bir insansa, yalnızca uyuyor olması için dua etti.

Bir düzine kilitli kapının ardından ayırt ettikleri –tatlı ve buruk– kokunun kaynağı işte buradaydı.

Karasinekler o şeyin etrafında uçuşuyordu. Derisine konuyor, her iki elinin de üstünde geziniyor, ince ve çıplak uzuvlarının üzerinde dolanıyorlardı. Hortumlarını büzüp, kollarına, eski-filmlerden çıkma Romeo'lar gibi öpücükler konduruyorlardı. Bez bir sargı, tek bileğine sarılıydı. Diğer sargı da boynunun yanına yapıştırılmıştı.

Diğer ince bilekte altın bir zincir vardı. Halkalardan minik madalyalar sallanıyordu. Bir şans bileziği. Tılsımların bazıları Kevin'a tanıdık geldi. Bir tanesi altından minicik bir İncil'di. Bir diğeri, Drama Society'nin gülen ve somurtan maskelerinin olduğu iki yüzdü. Onun yanında, altından bir beysbol topu takılıydı. Beysbol topunun yanında, lise Onur Topluluğu'nu simgeleyen yanan ufak meşale vardı. Elbisenin yakası fırfırlı danteldendi fakat Kevin, boğazının bitimindeki çukurda duran altın haçı görebiliyordu. Haç, o şeyin soluk renkteki boynuna takılı olan ince altın zincirde asılıydı.

Kevin doğrudan o şeyin yüzüne bakmaya cesaret edemedi. Henüz değil. Gözlerinin hâlâ açık olma ihtimaline karşı. Görüntü karşısında saçları havaya dikildi. Saçları öylesine acı verici bir şekilde dikildi ki ona, sanki hayaletler saçlarını köklerinden çekiştiriyormuş gibi geldi.

Masada serili halde duran o şeyin, kestane renginde bukleleri vardı. Kalp şeklindeki kül gibi yüzüne büklüm büklüm dökülüp, çiçekli elbisesinin omuzlarına yaslanıyorlardı. Bukleleri bazıları dağılmıştı. Masanın üstünden aşağıya doğru

ince uzun püsküller gibi sarkıyorlardı. Kevin ile tayfasının, onunla uğraşacak ilk çocuklar olmadığı ortadaydı. Gözleri ortama daha iyi uyum sağlayınca, Kevin, beysbol toplarındaki dikişleri andıran fakat ondan farklı olarak siyah iplikle dikilmiş olan dikiş yerlerini görebildi. İzler, o şeyin soluk teninin kesilip açıldığı ve sonra yeniden dikildiği yerlerde görünüyordu. Bazı kesikler yeni olmuş gibiydi. Bazıları öyle değildi. Betsey denen şey, sayısız kez parçalarına ayrılmış gibi görünüyordu. Kaydı tutulamayacak denli çok sayıda oğlan tarafından doğranmış.

Kumandan onlara müşfik gözlerle baktı. "Benim genç baylarım, kadınlar karşısında dehşete düşmenize hiç gerek yok" diye onlara güven telkin etti.

Tomas, fısıltıyla, dikiş izlerinin minik demiryolu rayları gibi göründüğü söyledi. Whale Jr.'a göre, fermuar gibi görünüyorlardı: hiçbir şey kesmelerine gerek kalmayacakmış gibiydi; tek bir ipliği çekmeyle o şey sökülüverecekti.

Kumandan, aşağı, Betsey denen şeye doğru baktı. Dinliyormuş gibi başını kaldırdı. "Ne dedin canım?" diye sordu. Çocukları susturmak ister gibi, parmağını kırışık dudaklarının üzerine koydu. Başını aşağı eğip yüzünü yana eğdi ki sarı renkteki kulakları boyalı dudakların tepesine gelsin. Şeyin dudakları, pembe parlatıcıyla parıldıyordu. Kumandan bir an için gözlerini kapayıp başını salladı. "Evet, elbette hayatım." Başını kaldırıp, parmağıyla yaklaşmalarını işaret etti.

Hiçbiri kımıldamadı.

Kumandan ellerini yumruk yapıp kalçasının iki yanına yerleştirdi ve tek ayağını sinirli bir şekilde öne attı. İçerlemiş biçimde, "Siz beylere, ailelerinizin bu programı haftalık bin dolara varan bir meblağla finanse ettiğini hatırlatabilir miyim? Pek çoğu evlerini ve çiftliklerini ipotek etti" dedi. Kumandan onlara sitem dolu gözlerle baktı. "Ne kadar çabuk müfredata uyum sağlarsanız, o kadar az felç edici finansal yüke sebep olursunuz..."

Haftalık bin dolar. Kevin yeryüzündeki hiçbir sağlık sigortasının bu türden bir alacağı ödemeyeceğini biliyordu. Tutarın acımasızlığı kafasına çakılıp kaldı. Kapıya doğru adım attı. Kapıyı arkasında hissetti fakat parmakları kapı tokmağının yerini bulamıyordu. İç kısımda tokmak yoktu.

Tepe lambasının ışığı altında, bilezikte sallanan tılsımlardan birkaçını daha ayırt etti. Altından küçücük bale ayakkabıları vardı. Koro'yu temsil eden bir müzik notası. Amerika'nın Gelecekteki Çiftçileri. Odanın havası o kadar devinimsizdi ki tılsımların hiçbiri kımıldamıyordu.

Betsey denen şeyin balmumundan gözleri açıktı. Mavi boyadan yapılmışçasına donuk olan o gözler alev alev yanan çıplak haldeki ampule kırpılmadan bakıyordu.

Baş Belası, "Kızın ailesinin intikamı bu: onu buraya göndermek" diye fısıldadı. Takma kirpikleri ve pütürlü haldeki gerçek tırnakların üzerine yapıştırılmış olan pırıltılı-pembeboyalı takma tırnakları kastetti.

Mr. Peanut'ın parmağı, kemikten yamru yumru bir değnek, havaya fırlayıp onların gruba işaret etti. Cadılar Bayramı'ndan fırlama sesi sözleri söylerken, buruşuk parmak ucu bir oğlandan diğerine geçti: "Seviyor... sevmiyor... seviyor... sevmiyor..."

...

O akşam hiçbiri uyumadı. Akşam yemeğinden sonra, içine ipeka bitkisi katılmış birer bardak çikolatalı milkshake içtiler. Kumandan bunu gizleme gereği duymamıştı. Her biri, bir bardak dolusu içeriğiyle oynanmış sütü mideye indirmiş ve altıncı katın oturma odasındaki televizyonda *Çelik Manolyalar* filmini izlemeye bırakılmışlardı. Bu da bir diğer terapiydi. Daha Julia Roberts dünyaevine bile girmeden, Korsan Domuz içinde ne var ne yoksa yer döşemesinin üzerine bırakmıştı. Düğünün sonlarında, Baş Belası kusmaya başlamıştı. Çikolata kusmuğundan kocaman köpüklü dalgalar.

Olympia Dukakis'in Shirley MacLaine'e savurduğu küfürleri bile duyamıyorlardı; istifra sesi o denli yüksekti. Fışkıran ipeka kuyularının oluşturduğu koca bir şerbet. Sally Field'ın kızının mezarının başında dikildiği kısım geldiği sırada, televizyon odası kusmukla yıkanmış haldeydi.

Artık hepsi yatakhanelerine dönmüş, yataklarına girmişlerdi. Oda zifiri karanlıktı. Bir türlü uyuyamayan Kevin hâlâ titriyordu. Bodrumun zehirli kokusu sinüslerinde asılı kalmıştı. Kusmuğun buruk kokusu bile o kokuyu bastıramamıştı. İki yatak ilerideki Fasulye'nin başını yastığa gömmüş hıçkırarak ağladığını duyabiliyordu.

Kevin'in başı ağrıyordu. Çaktırmadan yatağından çıkıp, emekleyerek pencereye gitti. Hava o kadar soğuktu ki cam içeriden buzlanma yapmıştı. Orada diz çöküp, başının ağrısını oraya yasladı. Karanlıkta, Kevin, yine yanlış bir yola sapmış olduklarını düşündü. Ailesine dayatmada bulunmak hataydı. Onları sevgilerini ispatlamak zorunda bırakmakla berbat bir şey yapmıştı. Normal olduğunu kanıtlamak için daha kötü bir şey yapmak zorunda kalma olasılığı karşısında dehşete kapıldı. Yine de, başka bir yalanın, daha büyük bir yalanın, her şeyi yoluna koyabileceğine umut bağladı.

Anıları zihninden uzaklaştırabilmek için Kevin, "Kahretsin" diye mırıldandı. Kelime, sessizliğin ve karanlığın içinde asılı kaldı. Ertesi gün, terapi odasında geçen bir diğer gün olacaktı. Betsey denen şeyle ikinci randevuları.

O akşam, birisi bir şey dedi. Brainerd. Felaketin ağırlığını taşıyan sesiyle yatağında inleyerek, "İhtiyar bir kaçığın eline düştük" dedi. Bekledi ama kimseden beklediği yanıtı alamadı. "Ve yalnız Tanrıdan söz etmiyorum. *Gerçek bir kaçıktan* söz ediyorum."

Başka bir yataktan Jasper, "Yapmamız gereken tek şey ailelerimize olanları anlatmak" dedi.

"Nasıl?" diye karşılık verdi Kevin.

Korsan Domuz, "Kumandan onlara, bizim yalnızca tedaviden yırtmak için yalan attığımızı söyleyecek" diye diretti.

Gözlerini camdan dışarı dikerek Kevin, "Benim yirmi binliğe asla kavuşamayacağım..." diye sızlandı.

Whale Jr., "Benim törene asla kavuşamayacağım" diye hayıflandı.

Brainerd öfkeyle karşılık verdi: "Töreni siktir et. O delinin her dediğini yapmalıyız, yoksa ailem ömrünün kalanını borç içinde geçirecek."

Meksika Fasulyesi hıçkırıklarla ağlamaya döndü. "Ölü bir amı sikmeyeceğim."

"Hepiniz bir siktirin gidin sulu gözler" diye bağırdı bir ses karanlıktan. Baş Belası'ydı bu. Altına yapan bir grup tiple aynı odayı paylaşan on altı yaşında bir çocuk gibi konuşmuyordu. Sesi kararlı çıkıyordu. Korkmuş değil. Bir kahramanın ses tonuyla konuştu. Bölüğünü harekete geçiren bir lider edasıyla, "Kurtarmamız gereken daha önemli biri var" dedi.

...

Kevin'ın annesinden bir dizi uzun mektup geldi. Kliniğin haftalık ücretini ödeyebilme gayretiyle babasının kendisini paraladığını yazmıştı. Notlarını, "Geçmiş Olsun" kartlarına karalamıştı; babasının fazla çalışmaktan nasıl çöktüğünü tasvir ediyordu. *Kardiyak epizod* geçirdiğinden bahsediyor fakat bunun kırık bir kalp ile benzer bir durum olduğunu ima ediyordu. Kapanış kısmında, onu, Kumandan'a itaat ederek, programı olabildiğinde çabuk tamamlaması yönünde teşvik ediyordu.

Bay Clayton daha seyrek yazıyordu fakat mektupları, Bayan Clayton'ın iki tane yarı zamanlı işe girmesiyle ilgili detaylarla dolu oluyordu. Biri garsonluk, diğeri otel temizlikçiliğiydi. Bayan Clayton'ın her akşam sandalyeye yığılıp, şişmiş, kanlı ayakları için gözyaşı döktüğünü çıtlatıyordu.

Kevin'a gelince, onun Kumandan'ın personeli tarafından incelenmeyecek olan herhangi bir şey yazması mümkün de-

ğildi. İhtiyarın onlara vereceği ilerleme raporlarını tahayyül etmek zor değildi. O kafadan kontak adam hepsinin kanını emecekti.

Binada başka oğlanlar da vardı. Ayak seslerine bakılırsa, buraya hapsedilmiş güruhlar vardı. Yemek saatleriyle açık hava vakitlerinde, altıncı katın oğlanları onlardan tecrit ediliyordu. Kurak havalarda Kevin, yatağının yanındaki büyük pencereden dışarıdaki basketbol sahasına bakarken onları görebiliyordu. Perişan haldeydiler. Yıpranmış pantolon paçalarının altından ayak bilekleri görünüyordu. Elleriyle gömleklerinin yenleri arasında kalan kocaman kısımda çıplak bilekleri görünüyordu. Giysileri onlara küçük geliyormuş gibi görünüyordu. Sanki o daracık tişörtler ve dizleri aşınmış kotlar, en az bir yıl önce buraya getirdikleri kıyafetlermişçesine.

Bir akşamüstü, Whale Jr. başının ağrıdığını iddia etti ve kat bekçisi de ona, revire kadar eşlik etti. Geri döndüğünde, gözleri şoktan cam gibi olmuştu. "Beni pataklamayın" dedi. "Elçiye zeval olmaz, tamam mı?"

Hemşirenin anlattığına göre, her yeni gelen oğlan grubu en üst kattan başlıyordu. Birkaç haftaya o gelenler işi kaptıklarında, kliniğin genel nüfusuyla kaynaştırılıyordu. Hemşirenin umurunda değildi. Whale Jr.'ın uzattığı eline iki aspirin vermiş ve ona oraya yerleşmesini söylemişti. Yıllardır klinikten kimse taburcu edilmemişti. Yıllardan beri. Oradaki bir oğlan ancak on sekiz yaşına bastığında resmi olarak kefaretini ödemiş ilan edilebilirdi.

Basket oynarken gördükleri bu çocukların bazıları buraya on üç, hatta on iki yaşında yatırılmıştı.

Kevin için tüm bu olan biten bir anlam kazanmaya başlamıştı. İbne Çiftliği altın yumurtlayan tavuktu. Orada çalışan herkese servet kazandırmıştı. En nihayetinde aileleri mutlu etmişti fakat onları yoksulluk sınırına getirene kadar değil. Ülkenin dört bir yanından kilise cemaati sapkınlara, bir vakit denizaşırı ülkelerdeki misyonerleri nasıl finanse ettilerse o

şekilde destek sağladılar. Kumandan, hemşireler, kat sorumluları: hepsi suç ortaklarıydılar.

Kevin, buradan birinin dava açabileceğini düşündü. Özgür kalınca, çocuk, hikâyesini medyaya taşıyabilirdi. Serbest bırakılmasının akabinde, kliniği, adam kaçırma ve kişiyi iradesi dışında alıkoyma ile itham edebilirdi; fakat bu, sapkınlık numarası yaptığını ve ailesiyle alay ederek durumu kendisinin başlattığını itiraf etmeyi gerektirirdi. Ebeveynlerinin küplere binme olasılığı çok yüksekti. Kaldı ki hâkim ya da jüri, böyle bir çocuğun yalnızca, aşağılık ithamlarda bulunan hınç dolu ve tedavisi bulunmayan bir Rock Hudson olduğuna kanaat getirebilirdi. Bu, tasdikli yalancı bir ergenin sözlerinin Kumandan'ın soylu otoritesiyle karşı karşıya gelmesi demek olurdu. Kaldı ki pek bir hevesle imzalamış olduğu yasal belgeler de vardı.

Yo, en iyisi çocuğun doğru zamanı kollayıp, bir kahraman olarak yeniden doğmasıydı. Zaferi gecikmeli gelebilirdi ama noksansız olurdu. Bu süre zarfında da çalışmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Trigonometri. Kalkülüs. Retorik. Fizik. Zorlu şeyler. Hemşire bu darbenin etkisini azaltmak ister gibi, Whale Jr.'a, programdakilerin SAT sınavlarından hemen her zaman 1400 üzeri puan aldığını söylemişti.

...

Koridorun her bir kapının ardında kalan bir sonraki bölümü karanlıktı. Adımlarını oraya attıkları anda hareket sensörlü ışıklar yanıyordu. Öyle bir sessizlik vardı ki Kevin, floresan ampullerinin durağan hale gelmesine kadar çıkan mikroskobik düzeydeki vızıldama seslerini duyabiliyordu.

Grup bir araya getirilmiş halde, bir diğer koridor boyunca daha kat bekçisini takip ediyordu. Baş Belası, biraz arkada kaldı, Kevin'a bir şeyler fısıldadı. Korsan Domuz, arkasından sokulup Tomas'ın ayakkabısının arkasına bastı, Tomas da

ona İspanyolca küfretti; birkaç adım geride kalıp, ayakkabısının arkasını düzeltti.

Whale Jr. fısıltıyla, "Nasıl öldü acaba" dedi.

Baş Belası, "Adı Betsey değil" dedi.

Brainerd, "Onu tanıyor muydun?" diye sordu.

Baş Belası, fısıldayarak, onun motosiklet yarışları yaptığını söyledi. Bacağındaki yara öyle olmuştu. Motokrosun final turunda yuvarlanmıştı. Virajı pist koşullarına göre fazla hızlı aldığından, kazanmak yerine ölmüştü. Muazzam iç zedelenmeler. Baş Belası, bunları özlem dolu bir gülümsemeyle anlatıyor. Gözleri hayranlıkla parlayarak.

Korsan Domuz, "Kız arkadaşın mıydı?" diye sordu.

"Çok sağlam biriydi" diye cevap verdi Baş Belası.

Kevin kendi elini inceliyordu. Yürürken, nasıl da tüm hayatının kendini ellerinde görünür kıldığını fark etti. Tırnaklarından, bir bebek gibi her yanını saran pembe ve taze deriyi görebiliyordu. Her bir tırnak, kim olarak doğduysa ona açılan ufak bir pencereydi. Buna karşılık, avucundaki nasırlar, öldüğü zaman nasıl görüneceğini ortaya koyuyordu. Öldükten sonra, tüm bedeni bu ağarmış, sararmış deriyle kaplanacaktı. Geçen zamanın kanıtı işte buradaydı. Kendi bebeksi teniyle ölü derisi arasındaki farka bakmak Kevin'ın bir saniyesini bile boşa harcamayı istememesine neden oldu.

• • •

Kumandan'ın dürtüklemesiyle, çelik masanın etrafında toplandılar. Yağlı naylonu kıvırıp, o şeyin eteğini kaldırarak birkaç dikişini keserken, Kevin yardım ediyormuş gibi yaptı. Kevin, bileğin etrafına sarılı olan bez sargıyı çıkardı. Avucundaki nasırlar çarpıcıydı. Kollarındaki kaslar da öyle. Kevin'ın kesik bir bilek bulmayı beklediği yerde, derisi zarar görmemiş haldeydi. Rengi solmuş fakat zarar görmemiş. Derinin biraz daha soyulmasıyla dövme olduğu ortaya çıkan lacivert bir çürük vardı. Bileğinin iç kısmında bulunan dövme, bir kele-

bekti. Tekrar düşününce, garip bir haçtı. En nihayet, Kevin onu çift bıçaklı bir balta olarak gördü.

Kumandan bodrumun ışıklarını kıstı. Pantolonunun cebinden bir şey çıkardı. Şekli puroyu andıran ama ondan daha kısa bir şeydi. Üzerindeki bir düğmeye bastı. Aletten zemine vuran kırmızı bir nokta fırladı: bir lazer. Kumandan, onun minik kırmızı noktasını Betsey'nin donuk, renksiz iç organlarına çevirdi. "Yumurtalıkların görkemine bakın!" Işık noktacığı, sıradan bir yumruyu gösteriyordu.

Kevin'la Baş Belası, Brainer'ın, boynun yanından sargıyı çıkarışını izlediler. Saçın peruk olduğu ve altında gerçek saç bulunmadığı ortadaydı. Yalnızca kazıtılmış bir kafa. Boyundaki sargının altında bir diğer dövme Kevin'ın dikkatini çekti. Lacivert renkte bir "B" ile başlıyordu. Onu "A" izliyordu. Sonra da bir "Ş". Tamamı açıldığında, dikenli harflerle "Baş Belası" yazıyordu.

İşte o anda Baş Belası yere yığıldı. Tüm herkesin baş belası, o çetin ceviz çocuğun, dizlerinin bağı çözüldü ve helezonlar çizerek beton zemine düştü.

Kumandan yardım edebilmek için lazeri indirdi. Baş Belası'nın sırtı bir sandalyeye yaslanarak ona bir bardak su verildikten sonra Kumandan dikkatini yeniden yumurtalıklara verdi; fakat lazer ortadan kaybolmuştu. Göğüs boşluğu boyunca arandı, dalağın ve ciğerlerinin arkasını kontrol etti fakat onu bulamadı.

...

Her gece olduğu gibi Kevin emekleyerek yatağından çıktı. Işıklar Sönüyor sinyalinden sonra, gece mesaisi sorumlusunun katı tecrit etmesini bekledi. Anahtar şıngırtıları ve tenis ayakkabılarının gıcırtıları hol boyunca uzaklaştı. Oralarda insanın ışıkları yakmak için bir anahtara ihtiyacı vardı. Termostatı kurcalamak için de farklı bir anahtara ihtiyacı vardı. Herkesi yatağında, örtülerin altında tutabilmek için bekçi ısıtıcıyı

kapatırdı. Bir saat içinde, eski bina, et soğuk hava deposuna dönüşüyordu. Koğuş, video kameranın sağlıklı çalışamayacağı kadar fazla karanlık gölgelerden oluşuyordu. Kevin, camın dışında, gece vaktinden başka bir şey görmedi. Soğuk cama nefesini üfledi ve kırağının ortasına parmağıyla bir boşluk yaptı.

Dirseklerini pervaza yasladı ve ellerini yüzünün önünde bir araya getirdi. Olur da yakalanırsa dua ettiğini söyleyebilirdi. Duaları, tıklama, ikili tıklama, üçlü tıklama ve tekrar eden tıklamalardan oluşuyordu. Eşzamanlı olarak, minik kırmızı bir ışık parlıyordu ve Kevin onu, Rock Hudson'ların pusuya yattıklarını umduğu karanlığa çevirdi. Kısa ve uzun flaşlar halinde kırmızı lazer ışını onlara doğru tuttu. Nokta, çizgi, ikinokta, üççizgi, falan, filan, feşmekân, nokta, çizgi, nokta, çizgi, nokta, ikiçizgi.

Baş Belası yatağından sıvışıp onun yanına geldi, fısıldayarak "İyi iş" dedi.

Ufak mesajları, bilinmezliğin içinde bir yere bir tüfeğin lazeri gibi iniş yapıyordu. Sanki bu sorunun bir önemi yokmuş gibi, sanki bu en önemli şey değilmiş gibi, Kevin sordu: "Onun erkek arkadaşı mıydın?"

Baş Belası, görebilmek için gözlerini kıstı. Nefesi camı buğulandırdı, onu eliyle sildi. "Tam olarak değil."

Kevin tıklamaya devam ediyordu. Işıkla SOS sinyali veriyordu. Süratli çizgilerle tutuk noktaların trampetini çalıyordu. Pillerin dayanacağını umarak, "Yavru Kurt'luğun, göt deliğini esnetmekten başka faydaları da var" dedi.

Bu bir anlamda ufak bir dua seansı gibiydi: Baş Belası'nın yanı başında diz çökmüş Kevin. Brainerd gelip Kevin'ın diğer yanında diz çöktü. Whale Jr. sıvışıp, Baş Belası'nın yanına diz çöktü; her bir sapık sıralanıp dirseklerini pencere pervazına yaslayana dek bu devam etti.

Tomas Brainerd'ın yanına diz çöküp fısıldayarak, "Baş Belası, bu gördüğüm en düzmece bayılmaydı" dedi.

Baş Belası, "İşe yaradı ama, değil mi?" diye fısıldadı.

Kevin fısıltıyla bağırdı: "İkiniz de çenenizi kapayın." Dikkat çekeceğini umdukları şeyi yaptı. Çakıllı yolun etrafında dans eden parlak kırmızı bir peri. Rock Hudson'lardan en azından birinin anlayabileceğini umarak uzun-kısa tıklamalar, yanıp-sönen boşluklar, flaşlar ve kırmızı-parıltılar yapıyordu.

Orada diz çökmüş camı buğulandırırken Korsan Domuz, fısıltıyla, "Onlara ne diyorsun?" diye sordu.

Jasper, fısıltıyla, "Onlara arkadan çekişli olduğunu söyle" diye talimat verdi.

Kevin onu duymazdan geldi.

Jasper yılmaksızın diretti: "Onlara, acayip seksi bir rimelli pipi olduğunu söyle."

Kevin ona sinirli bir bakış attı.

Tomas, "Eğer bizi buradan kaçırırlarsa kıçlarını parmaklayacağımızın sözünü ver" diye fısıldadı.

Hiçbiri ne umacağını bilmiyordu. Herhangi bir şeyi umuyorlardı. Kevin ışığı kapayıp bekledi. Lazeri hafiften farklı bir açıya çevirip, aynı yanıp-sönmeli mesajı gönderdi.

"Yakalanacağız" diye fısıldadı Brainerd. Hepsi nefesini tutup, anahtar şıngırtılarına kulak kesildi. Merdivenlerdeki adım seslerine.

Whale Jr. fısıltıyla tehdit savurdu. Onlar büyük eve dönüş töreninin içine edemeden kendisinin yangın alarmını çalıştıracağına ant içti.

...

Ertesi gün Kumandan onlara, cinsel ilişki sırasında penislerinin Betsey'nin içine nasıl gireceğini lateks eldivenli iki parmağını kullanarak anlattığı sırada Kevin güçlükle uyanık kaldı. En azından teoride nasıl olması gerektiğini anlatırken. Parmaklarını Betsey'nin içinden çıkarıp, eline bir makas aldı: aşçıların tavuk kesmede kullandığı türden sıradan bir makas. Klitorise denk getirmemeye özen göstererek kızın önündeki

dikişleri kesti. Ortada kan yoktu. Kevin, ellerini göğsünde birleştirmiş bir adım geride duran Baş Belası'na baktı. Baş Belası, elini kaldırıp, yağlı saçlarının arasından geçirdi. Kevin'ı kendisini izlerken yakalayınca kaşlarını çattı.

Bezmiş dingil ergenlerin bir zamanlar sevdiğin birini parçalara ayırması berbat bir şey olmalı diye düşündü Kevin. O kişi ölmüş olsa bile. Empati duymuyor değildi fakat hâlâ gençti ve başka insanların acıları onu utandırıyordu. Yalnızca kendi acısının gerçek gibi geldiği bir yaştaydı; bu yüzden Baş Belası için utanç duydu. Bundan sonra o yabaniye bakmama konusunda azmetti. Hiddet ve acının dışavurumuna ihtiyaç duyulduğunu bilecek kadar fazla sayıda zorbayla karşılaşmıştı ve kendini hedef haline getirmeme konusunda temkinliydi.

Ürogenital diyaframı kesebilmek için Kumandan'ın makası iki eliyle sıkması gerekti. Pelvis boşluğunun üzerindeki deriyi kaldırıp, servikse kadar açtı. Spermin üstteki uç kısımda nasıl biriktiğini açıkladı. O anda bile orada toplanmış olan az miktarda, yapışkan yapıda muğlak bir sıvı vardı. Kumandan tek bir kelime söyledi: "Formalin." Ve onu almak için kâğıt havlu kullandı. Betsey'nin çürümesine engel olmak için içinde bekletildiği formaldehit karışımından söz ediyordu. Kevin bile bunu biliyordu. Fakat Kumandan'ın yavaşça dokunmakta olduğu o nahoş atmığın aslında ne olduğunu orada bulunan oğlanların hepsi anlamıştı.

...

Elbette bu detaylar son duruşma esnasında su yüzüne çıkacaktı. Yarı yıl ileriye sardın mı, kablolu kanallar tüm yayın süresini, yirmi dört saat boyunca, Kevin'ı mahkemede oturmuş, lazer cihazı ve gizemli atmık hakkında ifade verirken göstermeye ayıracaklardı. Gerbiller ve bodrumda doğranan ölü kız hakkında ağzından baklayı çıkaracaktı. Yanında kız arkadaşı olacaktı. Aşağı yukarı kız arkadaşı. Bu tartışmalı

olabilir. Bariz ve su götürmez olansa, kızın iyiden iyiye hamile olacağı gerçeği.

• • •

Bir hafta geçti ve Kevin'ın nokta-üçnokta-çizgi'lerine gelen bir yanıt olmadı. Baş Belası'ndan başka kimse, ricasını iletirken onunla beraber diz çökmüyordu.

Kevin bir fikir öne sürdü. Ona göre ön kapının oradaki protestocular, kürtaj kliniğinin oradaki protestocuların muadiliydi. En-iyisini-ben-bilirimciler, insanların doğmamış çocuklarını katletmelerine nasıl engel olmaya çalıştılarsa Rock Hudson'lar da insanların buraya gelmesini o şekilde önlemeye çalışmışlardı. İroni, tam da o kurtarılan bebeklerin Rock Hudson'lar tarafından evlat edinilmesindeydi.

Kevin, "Kilise ahalisinin yetiştirdiği bebeklerin büyüyünce homo olmasıyla geylerin yetiştirdiği bebeklerin hetero olması arasında koparılan velveleyi anlayamıyorum" dedi. Küçümseme dolu bir ifadeyle soluğunu bıraktı. "Bence hepsi aynı hesap."

Baş Belası, gözlerini kısarak kapı yönüne doğru baktı. Kırağı yüzünden, görebilmek için camı ovuşturarak daha büyük bir delik açtı. "Kimse ona Betsey demezdi, annesiyle babası dışında" dedi.

Ayrı tellerden çalarak, Kevin, "Seks Eğitimi'nin onlar açısından nasıl olduğunu bir düşünsene" deme riskine girdi. Dudak bükerek, inanmaz bir ifadeyle, "Tek bir faydalı bilgi bile yok. *Hiç*" dedi. Cümlesinin sonunda noktalama işareti olarak Baş Belası'nın omzuna vurdu. "Onlar için Seks Eğitimi anlamsız bir egzersizdi; beyaz çocuklar için Siyahi Tarih Ayı neyse oydu."

"Gerçek adı," dedi Baş Belası, "Suede'di."

Kevin dinledi. Bu konuşmayı neden yaptıklarını bilmiyordu. Konuşmanın nereye varacağını tahmin edemiyordu. Kevin, keskin ifadeler kullanarak yakındı. Camı parmağıyla ön kapı

yönünde dürterek öttü: "Amerika tarihinin ilk yüzyılı boyunca, siyahilere okuma öğretmek yasalara aykırıydı. Bugünlerde insanlar hâlâ onları, cahil oldukları yönünde alay konusu ediyor." Bıkkınlıkla ekledi: "Şimdi de hem homoların evlenme hakkını yadsıyor hem de onları fuhuş yüzünden eleştiriyoruz." Kevin, bilinmeze doğru çizgi-çizgi-üçnokta-çizgi-nokta sinyali vermeye devam etti.

İkisinden biri bir laf edene dek kim bilir kaç gece geçti. Haklı bir tahminle sesi gerilmiş bir halde, ilk konuşan Baş Belası oldu: "Bir düşün... yakınlığa dair bildiğin her şeyi... ailenden ya da öğretmenlerinden değil de Greyhound otobüs durağının umumi tuvaletinde yabancılardan öğrenmiş olduğunu bir düşün..."

• • •

Bir başka gün Kumandan, göğüsleri yerinden söktü. Nemli ve soğuk bodrumda, altıncı katın oğlanları izlerken, dikişleri kesip, onları beysbol topları gibi soydu. Yağ katmanlarını ve salgı bezlerini ortaya çıkardı. Derisi yüzülmüş halleriyle, resmen sağlam bir vuruşla saha dışına gönderilen beysbol topları gibi görünüyorlardı. Kumandan, birbiri ardına, süt üreten hücrelerin bulunduğu alveollere... miyoepitelyal hücrelere... süt kanallarına işaret etti. Sözleri, Kevin'ın içine yüzü gömülesi nükleer başlıklara ilişkin hayal ettiği gizemli ve erotik ne varsa yok etti.

Baş Belası, odanın genişliği izin verdiği ölçüde bu yapılanlardan uzakta durup gözlerini kaçırdı. Arada bir yağlı saçlarını geriye yatırmak için elini kaldırıyordu. Bu jest Kevin'ın gözüne çarptı ve Baş Belası'nın bileğinin iç kısmındaki balta dövmesinin ölü kızınkiyle nasıl eşleştiğini gördü. Suede.

Ne olursa olsun, kalan herkesin keyfi yerindeydi. Akşam yemeğinde pizza olduğu söylentisi dolaşıyordu. Tüm bu havailikle, Jasper sigmoid kolonla rahmin en uç noktasını bir-

birine karıştırdı. Kumandan'ın bakmadığı bir esnada Meksika Fasulyesi forniksi alıp, Whale Jr.'ın yanağına yapıştırdı. Bir tek Baş Belası gülmedi.

...

O gece, Baş Belası ile baş başayken, Kevin aileler hakkındaki genel teorisini açıklamaya çalıştı. "Manik-depresif ne demek biliyor musun?" diye sorarak lafa girdi.

Baş Belası yanıt vermedi; bu yüzden Kevin konuşmaya devam etti. "Benim kanaatim, annemle babamın beni onları kandırmaya ittiği yönünde." Elleri yapması gereken işi ezbere biliyordu. Kevin savına ilişkin kanıtlarını toplarken de, sürekli bir akış halinde olan nokta-çizgi-falan-filan-çizgi-nokta-nokta'lar dinmedi.

Bebekken, ebeveynlerinin onu övgüye boğması için yapması gereken tek şeyin tuvaleti kullanmak olduğunu söyledi. Kafasını bir yere çarptığında ya da kâbus gördüğünde, tüm ilgi alakaları ve şefkatleriyle onun yanı başındaydılar. Fakat yaşı biraz ilerledikçe, fark edilmek daha zor bir hal almıştı. A aldığı bir sınav sonucunu eve getirmek yeterli değildi. Ya da kaldığı bir sınav sonucunu. Hayatındaki en iyi ve en kötü olaylar onların tepki vermesini neredeyse hiç sağlamıyordu.

Yalnız değildi. Arkadaşlarının arasındaki bir trendi fark etmişti. Daha az ilgi gördükçe iniş çıkışlarını arttırmaya başlıyorlardı. Hiçbir galibiyet yeterli değildi. Hiçbir mağlubiyet tam bir iniş sayılmazdı. Tanıdığı tüm çocuklar, kendilerinin sevimsiz birer karikatürüne dönüşüyordu. Komik olan çocuklar, gülünç palyaçolar halini almaya başlamıştı. Hoş görünümlü kızlar, bir gecede, güzellik kraliçesi biçimini almışlardı.

Kevin'ın ebeveynleri çok odundu. Her sorunu, dikkate alsınlar diye, bir kriz büyüklüğündeymiş gibi, felaket büyüklüğündeymiş gibi büyütmeye zorlamışlardı onu. Kevin her bir galibiyeti, farkına varmaları için, devasa bir şeymiş gibi şişirmeye mecbur kalıyordu. Ebeveynleri onu, tüm hayatını

çizgi filme dönüştürmeye itmişti. Ailesine göre bunun arası yoktu. Yeterince iyi diye bir şey yoktu. Bir ucubeye dönüşmüştü.

Baş Belası'ndan hâlâ yanıt yoktu. Oda o kadar karanlıktı ki, Kevin onun uyuyakalıp kalmadığından emin olamıyordu. Bir önemi olduğundan da değil. Biri dinlese de dinlemese de Kevin'ın söyleyeceği şeyi söylemeye ihtiyacı vardı.

Geldiği gibi konuşmaya devam etti. "Hayatımda bir defa olsun peş peşe A'lar almaya karar verdim. Çan eğrisinde zirve yapacaktım... birinci sınıf bir am yalayıcı olacaktım... fazladan kredi için sürüyle kızı düzecektim..."

Nihayet neden bahsedeceğini bilemeyince Kevin, bir cesaret, "Şu kapının oradaki bebekleri görüyor musun?" dedi. Mindy Taylor-Jackson'dan bahsetti. Porsche durumlarını açıkladı. En sonunda da, birden yumurtlayıverdi: "O bebeklerin biri benim."

Bir tepki bekledi. Sessizliği sınayarak. Baş Belası'nın araya girip konuyu değiştirmesini umdu.

"En az bir tanesi" diye devam etti Kevin. "Bir dürbün ya da teleskop olsa, o bebeklerin tıpkı bana benzediğini görürdün." Nasıl Mindy ile birlikte olduğunu anlattı. Birbirlerine âşıktılar, dediğine göre. Doğum için kaldığı şu doğum evlerinden birine gönderildiği her seferinde Kevin'ın kalbi kırılmıştı. Şimdi de Mindy'nin kendisini özlediğini zannediyordu. Annesinin mektuplarında yazanlar buna çıkıyordu. Annesi ona, Mindy'nin krom jantlı tekerlerin tepesinde nasıl deli gibi sürat yaparak etrafta dolanıp durduğundan bahsetmişti. Gizliden, Kevin ve Mindy, yirmi binliğin kendilerine beraberce yeni bir hayat satın alabileceğinde anlaşmışlardı.

Baş Belası küçük dilini yutmuş halde ona bakakaldı. "Sen, baba mısın?"

Kevin başıyla onayladı. Lazeri tuttuğu eli dur durak bilmeden çizgiler yolluyordu. İkizlerinin birkaç aya dünyaya geleceğini izah etti. "Bu yüzden de on sekizimi doldurana kadar burada çakılı kalamam."

Baş Belası, burun kıvıran bir ifadeyle kıkırdadı. "Al benden de o kadar!"

Kevin bekledi. Baş Belası'nın uyanık oluşuna tek kelimeyle sevinmişti.

Baş Belası, fısıltılı bir kahkaha attı. Çaresiz, kapana kısılmış bir kahkaha. "İster inan ister inanma... ben bir homoyum." Başını kaşıdı. "İkilemimi görebilirsin." Bir kez daha, bir cümle yerine, kelimelerden oluşan bir listeyle: "Ve – Ben – Bir – Kızım."

• • •

Kumandan'a göre, Suede bir lezbiyendi. Ona hâlâ "Betsey" diyordu. Tanrıyı usandıracak kadar fazla günah işlediği konusunda dırdır etti. Ebeveynleri, sapkın ruhunun günahlarından arınmasını istediklerinden bedenini kliniğe bağışlamışlardı. Kevin, hikâyenin devamı olduğundan şüphelendi. Bir intikam meselesinin söz konusu olabileceği şüphesini duydu. Bodrumun loş ışığında bile Suede'in delik deşik olduğunu görebiliyordu; kulakları, dili, meme uçları ve vajina dudakları, piercing deliklerinden görünmeyecek haldeydi.

Kumandan masaya doğru baktı; sarı gözleri kefaretten bu kadar uzakta olan bir şey için acıma duygusuyla doluydu.

Baş Belası'na göre Suede'le ikisi, Eleanor Roosevelt'le Lorena Hickok'tan bu yana en şehvetli aşk hikâyesini yaşamışlardı. İbne Çiftliği'nin kapısındaki protesto grubunun müdavimlerindendiler. Pasifik Zirvesi Yolu'nu yürümüşlerdi. Oğlanın bileğindeki... kızın bileğindeki... Baş Belası'nın bileğindeki dövme, açıkladığına göre, bir Labrys idi. Girit Minos Uygarlığı'ndan gelen çift taraflı bir balta. Anaerkil kültürleri temsil ediyordu.

Suede'in ölümünden sonra, Baş Belası, yaşça büyük bir kadınla adamı, onun ebeveynleriymiş gibi bir tavır takınmaya ve ona oğullarıymış gibi davranmaya ikna etmişti. Onların

yardımıyla Baş Belası, kayıp sevgilisinin cesedini geri almak üzere buraya gelmişti. Yunan mitolojisinden bir arayış hikâyesi gibi.

Tüm bu proje, Kevin Clayton'ın soluğunu kesmişti; çok kahramanca görünüyordu. Zihninde, Mindy'yi geri almak için mücadele etti. Fakat Mindy, unutulup gitmiş bir fıkra gibiydi: bir zamanlar Kevin'ın anında ve şaşmaz biçimde başını döndürme gücüne sahip olan fakat artık onu es geçen bir şey.

* * *

Beşinci haftaya gelindiğinde, neredeyse tüm umutlarını yitirmişlerdi. Lazer ışığı bile sönükleşmişti. Kevin gece nöbetlerini sürdürüyordu. Yalnızca Baş Belası ona eşlik ediyordu. Kalan herkes sıcak yatağında uyurken, Kevin'ın dizleri zemin yüzünden ağrıyordu. Bilinmeyene göndermeye devam ettiği arzuhali, yani yanıp sönen çizgi-çiftçizgi-nokta-üçnokta'lar yüzünden kolları soğuktan titriyordu, uyanık kalabilmek için dilini ısırıyordu. Bedeni yorgunluktan ölüyordu ama inancı sarsılmamıştı.

Karanlıkta oturmuş kodlar yollarlarken, Kevin Baş Belası'na yirmi bin dolarını ne için kullanmak istediğini anlattı. Bu yerden mezun olacaktı ve Mindy ile beraber kaçıp evleneceklerdi. Araçlarını gün batımına doğru sürüp, yaşamak için kusursuz bir yer bulacaklardı. İlk hedefleri, kendilerine saklayabilecekleri ikizlerini dünyaya getirmekti.

Baş Belası yanıt vermeyince Kevin konuşmayı bıraktı. Bu durumları, ikisinin karanlıkta oturup konuştuğu bu akşamlar, Kevin'a bir şeyi hatırlattı. Okulla ilgili bir şeyi. Bir kitabı. Eski zamanlardan kaçak bir çocukla firari bir köle hakkındaydı. Bir salın tepesinde Mississippi Nehri'nde ilerliyorlardı. Kitap, can sıkıntısı kavramına yeni bir anlam kazandırmıştı. Kölenin dedikleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Kevin'a göre köle, zırcahil bir gerizekâlı gibiydi.

Kevin şaka olsun diye, gerbillerle ilgili numarasını anlattı. Onca insan arasından buna gülecek kişi Baş Belası olurdu.

Baş Belası ona gözlerini dikip bakmakla yetindi. Üstdudağının bir yanı horgörüyle kıvrıldı. Kevin'ın cehaletini defetmek ister gibi başını iki yana salladı.

Kevin cesaretini topladı. Baş Belası ile göz göze gelmeden ona sordu: "Cehenneme gitmekten korkmuyor musun?" Bilinmeyene Mors alfabesinde kodlar göndermeye devam ediyordu. Gece okyanusunda yüzer halde.

Baş Belası esnedi. "Diyeceğim şeyi yanlış anlama, olur mu?" Kasvetli bir biçimde kıkırdadı. "Benim Cehennem anlayışım, Cennete gidip, ebediyen senin gibi biriymişim gibi davranmak olur."

...

Akşamüstleri, Betsey'nin iç organlarının arasında ilerliyorlardı. Suede'in iç organları. Onun önceden gerçek birisi olduğunu bilmek, durumu zorlaştırıyordu; en azından Kevin açısından. Gelinen noktada neredeyse tüm dikişleri açılmış durumdaydı. Leşi, başı dışında, yamyassı ve daha da dağılmış görünüyordu. Kaplan postundan bir kilim gibi görünüyordu. Bir tek başı sağlam kalmış halde, etrafında karasineklerle, bu manzara Kevin'a, ders için okudukları bir diğer kitabı hatırlattı. Bu, bir uçak kazasından sonra ıssız bir adada zor durumda kalan öğrenciler hakkındaydı ve bu konuda seçme şansınız olsa okuma zahmetine girmeyeceğiniz bir kitaptı. Ondan sınava girdiklerinde Kevin'ın anımsayabildiği tek detay, karasinekler ve kırılmış bir gözlüktü. O güne dek, Suede'le Baş Belası arasındakileri ve onların talihsiz tecrübelerini bilen tek oda arkadaşı oydu.

Suede harabeye dönmüştü. Organları ve zımbırtıları, kösele gibiydi ve çürümeden muhafaza edilmişti. Kalbi ve midesi, komple karman çorman haldeydi. Bu anatomi ünitesinin sonunda Kumandan onları sınava sokacaktı. Daha önce bu-

rada bulunmuş olan kişi her kimse, çok sayıda organa kopyalar yazmıştı. Karaciğer çocuk oyuncağıydı ama kaygan yığınlardan birinin üzerine kalıcı keçeli kalemle "dalak" yazmışlardı. Başka bir tanesine, farklı bir el yazısıyla "pankreas" yazılmıştı.

Gaipten bir el, Suede'in karın ön duvarına iki ay öncesinin tarihiyle beraber, "Raymond Buradaydı" diye çiziktirmişti.

Esrarengiz bir biçimde, ulaşılması zor olan köşe bucağa not düşülmüş dört haneli numaralar vardı. 4-1-7-9 numarası idrar torbasının arkasındaydı. 2-8-2-6 numarası kalbinin arkasına yazılmıştı. Kevin bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu fakat Baş Belası'nın her bir numarayı kendi kendine fısıldayarak tekrarladığını fark etti.

* * *

Altıncı haftalarında, bir gece, Kevin'ın pili bitti.

Baş Belası hiç duraksamadı. Brainerd'ı sarsarak uyandırdı ve kol saatinin pillerini vermesini söyledi. Brainerd nedenini sordu, Baş Belası da fısıltıyla, "Bizi buradan çekip çıkarabilmek için" dedi.

İnsanlık tarihindeki en sessiz yumruk dalaşına girdiler. Sessiz ve acımasızca yumruklar indirip birbirlerini boğazlıyorlardı; eklemleri flanelden pijamalarına dolanmış halde yerde yuvarlanarak sessizce ve şiddetli bir biçimde güreşiyorlardı. Hiçbir ses çıkarmadan burunları kanadı. İki defa, Brainerd'ın bedeni gevşedi ve yenilmiş gibi göründü. İki seferinde de Baş Belası saatin kayışını çözmeye girişti. Fakat her iki seferinde de Brainerd toparlanıp, çoraplı ayaklarının üzerine kalktı ve Baş Belası'nı püskürttü. Her iki dövüşçü de dizlerini ve dirseklerini karşısındakine geçiriyordu. Baş Belası Brainerd'a okkalı bir kafa atınca beriki ayağa kalkmadı.

Dövüşün galibi, onun bileğinden saati çıkarıp, arkasını açtı. Gözleri parlar vaziyette, kendisini durduracak herhangi birine meydan okuyarak, pilleri sanki bir altıpatların kurşun-

larını boşaltır gibi çıkardı. Lazer cihazını doldurup, sebat içinde penceredeki Kevin'a geri götürdü. Üç gece sonra Baş Belası, Korsan Domuz'u sarsarak uyandırdı ve Game Boy'unun pillerini vermesini söyledi. Brainerd'ın gözlerinin hâlâ mosmor olduğunu gören Korsan Domuz, ortalığı velveleye vermeden pilleri teslim etti.

Herkes ona deli olduğunu söylüyordu ama Kevin kararlıydı. Nokta-çiftpuantiye-nokta-çizgi'sine ara vermeksizin, delice bir şeyler yapmanın hiçbir şey yapmamaktan daha iyi olduğu konusunda fısıldayarak nutuk çekti. Beyhude görünen eylemlerde bulunmanın, çaresiz durumda olduklarını kabul etmekten daha iyi olduğu yönünde fısıltıyla vaaz verdi.

Kevin orada, dirsekleri pervaza dayalı halde, hiçliğin kıyısında diz çöktü. Ellerini çenesinin yanında birbirine kenetledi. Fısıltıyla kelimeler mırıldanarak, mesajını gönderdi. Bu, muhtemelen var olmayan tümüyle yabancı birine gönderilmek üzere şifrelenmiş bir imdat çağrısıydı. Kimsenin görmediği, duymadığı gizemli bir kişinin tekiyle irtibat kurmaya çalışıyordu.

Uykusuz geçen yedi haftanın sonunda Kevin ölü gibiydi ama davasının peşini bırakmadı. Karanlıktan zerre yanıt gelmemişti. Ahmak durumuna düşmüştü ama kararlılığı sarsılmadı. Gün doğumundan hemen önce, vazifesinin başında duramayacak kadar yorgun halde yere düştü. Şişmiş, derisi soyulmuş parmaklarıyla hâlâ lazerini sıkıca kavrayarak, sakat bir hayal kırıklığı içinde, fısıltıyla hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Ses, sıcak yatağından sessizce çıkıp battaniyesini de sürükleyen Baş Belası'nı uyandırdı. Battaniyeyi düşmüş nöbetçinin üstüne serdi ve lazeri kaskatı ellerinden ayırdı.

Baş Belası, "Bana ne demem gerektiğini söyle" diye fısıldadı.

"Nokta" diye fısıldadı Kevin. Büyülü sözler söyler gibi, "Çizgi-çizgi, üçnokta..." dedi. Fısıldayarak mesajı tekrar tekrar söyledi; ta ki Baş Belası onu ezberine alana kadar.

Ertesi gece Baş Belası görevi devralırken Kevin uyudu. Sonraki gece Jasper Baş Belası'nın nöbetini devraldı. Üçüncü gece Korsan Domuz Jasper'dan nöbeti devraldı. Dördüncü gece Tomas fısıltılı çığlığıyla herkesi uykusundan kaldırdı...

Yanar-söner-tıp-çiftklik-çizgiçizgi'leri kesintiye uğratmadan, Tomas fısıldadı: "Silahlar omza!" "Hepiniz olay yerine!" diye fısıldadı. "Herkes görev başına!" diye fısıltıyla bağırdı.

İlk uyananlar, arkadaşlarını karga tulumba kaldırdılar. Tüm yataklar boşaldı. Çıplak ayaklarla pencereye seğirttiler.

...

Gözlerini uzakta yanıp sönen kırmızı ışıktan ayırmadan Brainerd bir şey dedi. Kimse duymadı. Kimse dinlemiyordu; en azından kimsenin yanıt verdiği yoktu. "Yeşil ışık gibi." Brainerd bekledi ama kimse umursamadı. O ana dek ancak kendi kendine konuşuyor, bir ev ödevinden bir şeyler zırvalıyordu.

Birisi Kevin'a kâğıt kalem getirdi, o da her bir noktayı... çizgiyi... ıvır-zıvır-çizgi-nokta-nokta-nokta-çizgi'yi olduğu gibi not almaya başladı. Ne yazdığına bakmıyordu, yalnızca gözlerini dört açmıştı. Kalem kullandığı eli seğirip kâğıdın üzerinde izler bıraktı. Parmakları bir başkasına aitmiş gibi hareket ediyordu.

Whale Jr. kalem izlerinin kâğıdı doldurmasını izledi. "Ne diyorlar?"

Kevin yanıt vermedi.

Tomas, dudaklarını Korsan Domuz'un kulaklarına yaklaştırdı. "AIDS olduklarını söylüyorlar" diye fısıldadı.

Korsan Domuz hayrete düştü. "AIDS olup *ölmediğinizi* bir düşünsenize..." Sesi, fikrin korkunçluğuyla susturulmuş gibi çıktı. "Hayatının kalanında kimseyle oynaşamazsın."

Brainerd da, "Kimseyle yatıp kalkmamaktansa ölmeyi yeğlerim" diyerek bu fikri destekledi.

Herkes mutabakat içinde mırıldandı.

Whale Jr. "Aptal olma" dedi. Genel cehalet düzeyi karşısında şoke olmuş halde başını iki yana salladı. Herkes sihirli yanıtı bekleyerek ona baktı. Yanıp sönen ışığı izlemeye devam eden Kevin dışında herkes.

"AIDS olmak sikişemeyeceğin anlamına gelmiyor" açıklamasında bulundu Whale Jr. Sağduyunun sesi, "AIDS olmak yalnızca nefret ettiğin kızları sikeceksin demek."

Baş Belası dışındakiler hüzünlü bir mutabakat içinde başlarını salladılar. Rahatlamışlardı. Whale Jr.'ın durumun olumlu yanını görmesinden hepsi çok etkilenmişti. Bardağın hep dolu tarafını görürdü.

Işığın tek bir titreşimini kaçırmak istemeyen Kevin gözünü kırpmıyordu. Uzun uzun bakmanın gerektirdiği gayretten gözleri sulandı. Eli kendi başına, abuk sabuk bir şeyler çiziktirdi. Kaleminin ucu, kâğıt boyunca fısıldadı.

...

O gece, kura çektiler. Brainerd, iyi niyet karinesi olarak ekipten birinin sikini camdan göstermesi gerektiğini savundu. Kısa çöpü çekenin, pijama altını çıkarması kararlaştırıldı. Rock Hudson'lara yaltaklanma amacıyla.

Baş Belası şüphe içinde başını iki yana salladı; kısa çöpü çekerse diye düpedüz panik olmuştu.

Kevin, kendisiyle Baş Belası dışında herkes uzun çöpü gösterene kadar kendininkini cebinde tuttu. Kevin'inki de uzundu; bu yüzden Baş Belası'nın durumunun ortaya çıkmasını ya da ödlek gibi görünmesini önlemek için cebine uzanıp kendinin ortadan ikiye böldü. Yarım olan çöpü ortaya çıkardı.

Baş Belası, öyle ferahlamıştı ki mutluluktan ağlayacakmış gibi görünüyordu. Dudaklarını, *Teşekkürler* der gibi oynattı.

Kevin'ın pencere pervazına doğru ilerlemesi teselli vericiydi. Kevin başparmaklarını pijamasının bel kısmına taktı ve pijamasını aşağı indirdi. Sıska kalçasını bir yandan öbür

yana döndürdü. Kutup havası da onu daha etkileyici hale getirmiyordu.

Kimse bir şey demedi. Birisi öksürdü.

Koridorun dış kısmındaki holden gelen bir ses duydular. Ayak sesleri geliyordu. Anahtarlar şıngırdadı.

Saniyesinde hepsi yataklarında yerini almıştı. Kevin haricinde hepsi.

Tomas tısladı: "Biri geldi!"

Kevin pencereye doğru kıvrandı. Öne doğru kamburlaşıp, pijama altını çekmeye çalıştı ama yapamadı. Fısıltıyla "Yapıştım" diye feryat etti. "Sanırım sikim dondu!"

Nasıl ki bir insanın dili donup, soğuk metalden bir bayrak direğine yapışırsa, onun da etli kısımları donmuş cama ve çelikten pencere pervazına lehimlenmişti. Cebelleşmek derisini yırtıyor ve camı jilet gibi keskin parçalara bölecek şekilde kırması tehdidini barındırıyordu. Adımlar yaklaştıkça, ağlayıp yardım dilendi. Birlik duygularına ve sadakatlerine seslendi.

Baş Belası, "Geride kimseyi bırakmıyoruz!" diye bağırarak diğerlerini harekete geçirdi.

Kat sorumlusu içeri girdiğinde, hepsi Kevin'ın etrafında diz çökmüş haldeydi. Personelden hiç kimse, yalnızca cama üfledikerine inanmadı.

...

Kevin kodun tercümesini tekrar tekrar kontrol etti. Bu hiçbir anlam taşımıyordu.

Meksika Fasulyesi, homoların homoları gündüzleri Anne Frank tarzı tavan araları ya da sahte samanlıklarda gizlediği, geceleri de, *coyote* usulü, yasadışı yabancılar gibi Kanada'nın kuzeyine kaçırdığı yeraltı tren yollarının bulunduğu yönünde spekülasyon yaptı. Uzak ihtimaldi ama olasılık dışı değildi.

Nokta ve çizgilerin tercümesi şöyleydi: *Gece yarısı balonunu yakala.*

Brainerd, "Jules Verne ya da *Oz Büyücüsü*'nde olduğu gibi mi?" diye yakındı.

Baş Belası, bilir bir edayla başını sallayınca Kevin onun bir planı olduğunu idrak etti.

Eskiden, Rock Hudson'ların kapının dışındaki daimi toplanmalarında zaman zaman bir balon serbest bırakılırdı. Küçük gökkuşağı şeklinde Mylar balonları. Arkasında pembe kurdeleden ipi uzanan pembe üçgen şeklindeki balonlar. Ve kimi zaman, orada sürekli hâkim olan rüzgârlar, kaçan balonu onların bulunduğu binanın yanına taşırdı. Balon, altıncı kat pencereleri boyunca savrulup cama çarpardı ama sonunda rüzgâr onu alır götürürdü. Rock Hudson'lar ellerindeki balon kümesinin bütününü salsalar bile bir kişiyi taşıyacak yeterli kaldırma kapasitesi olmazdı.

Herkes bunun intihar anlamına geleceği konusunda hemfikirdi. Kevin şüpheciliklerini haber vermek üzere lazeri açtı.

Rock Hudson'ların nokta-çiftçizgi'lerine tek kelimeyle yanıt verdi: *Yarın.*

• • •

O gün, diğerleri Suede üzerinde çalışırken Kevin Baş Belası'nın yakınında durdu. Birisi, rahim boşluğuna, "Whale Jr. Tam Bir Aygır" yazmıştı.

Baş Belası, damdan düşer gibi "gerbiller" lafını ediverdi. Bunu yalnızca Kevin'in duyabileceği şekilde söylemişti. "Daha iğrenç bir stereotipi ölümsüzleştirmen mümkün müydü acaba?"

"Üzgünüm" diye fısıldadı Kevin, şüpheyle. Mahcup olmuştu. Baş Belası'ndan, artık ondan nefret etmeye başlayamayacak kadar çok hoşlanıyordu.

Baş Belası da fısıldayarak, "Üretken bir hayal gücünün anahtarı, zihnini saçmalıklarla doldurmak" dedi.

Koltukları kabarmış fakat ihtiyatlı bir halde Kevin fısıltıyla sordu: "Demek bir lezbiyensin? Bunu bana niye söyledin?"

Baş Belası, Suede'in gelmiş olduğu, parçalara ayrılmış yığın haline baktı. "Bana bebeklerinden bahsettiğin için sanırım." Suede'in yanından ayrılmayan Kumandan'a baktı. Akşamüstleri işlerini bitirince cesedin üzerine örttükleri naylon örtüye baktı. Naylon yere atılı halde duruyordu. Baş Belası sesini alçaltarak şöyle dedi: "Çünkü gördüğüm her filmde queer, ya ödlek bir kurban ya da acayip psikopat bir kötü karakter. Şunu bilmeni istiyorum ki, bu hikâyenin kahramanı bir dyke olacak."

...

Ertesi gece Kevin ve sapık yoldaşları gözlemeye devam ettiler. Dışarısı buz gibiydi fakat daha iyi görebilmek için camı açtılar. Karanlıktan bir şey belli belirsiz göründü: tek bir sarı balon. "Şaka yapıyorsun herhalde" diye fısıldadı Whale Jr. Balon, pencere pervazına toslayıp sekti. Ulaşabileceklerinin biraz ilerisinde asılı kaldı.

"Çabuk" dedi Baş Belası, "rüzgâr onu götürmeden." Biri onu durduramadan pervazın tepesine sıçradı. Tek eliyle söveyi yakalayıp, pencereden dışarı adımın attı ve pencerenin dışındaki çıkıntıya basıp boşluğa doğru eğildi. Orada sarkmış vaziyette, altında bir şey olmadan askıda dururken, eliyle havayı yakaladı. "Onu alamıyorum" diye bağırdı. Sesi, uğradığı hüsrandan ötürü çok tiz çıkmıştı.

Kevin düşünmedi. Yalnızca harekete geçti. Pervazın tepesine çıkıp, tek eliyle Baş Belası'nın pijama altını arkasından yakaladı. Diğer eliyle de, bulabildiği en ağır şeyi kavradı: Whale Jr. Baş Belası binaya tutunmayı bırakınca, Kevin'ın kendisini tepesinde tuttuğu garantili-ölümün üzerinde sallandı. Whale Jr. Kevin'ı, kalan herkes de Whale Jr.'ı tutuyordu.

Hunharca bir hamleyle Baş Belası balonu yakaladı ve sapık yoldaşları da onu emniyetli yere öyle hızlı bir şekilde geri çektiler ki hep birlikte yere düştüler. Aralarında ezilen balon patladı.

Korsan Domuz sarı kauçuktan patlak deriye uzun uzadıya bir baktı; ağlayacakmış gibi görünüyordu. Tomas kaşlarını çatıp, "Ne olacak şimdi?" diye sordu.

Hüsran içinde, Kevin, yırtık sarı parçayı kaptı. "Belki de içine bir mesaj yerleştirmişlerdir. Ya da eroin." Brainerd onu elinden kapmaya çalıştı ama Jasper da onu tutmaya çalıştı. İçinde bir şey yoktu. Daha uzunluğunun farkına bile varamadan, hepsi balonun pembe kurdelesine dolanmıştı. Kurdele hâlâ pencereden dışarı uzanıyordu. Binanın yanından aşağı sarkmakla kalmıyor, karanlıkta kapıların olduğu yöne doğru kıvrılıyordu. Sonsuzluğa uzanıyor gibi görünüyordu.

Karanlığın ortasında bir yere tutturulmuştu. Ya da birine. Hepsinin gözleri onu takip etmeye çalıştı. Konuşan ilk kişi Baş Belası'ydı. "Onu koparmayın" dedi.

Onu laçka ederek, yavaşça, dikkatle çektiler. Kurdele peyderpey gerginleşti.

"Sakın onu sarkıtmayın" diye uyardı Brainerd, "yoksa çitlere değebilir." Yüksek gerilimli çitleri kastediyordu. Aralarından hiçbiri bir kurdelenin elektriği iletip iletmediğini bilmiyordu fakat kimse bunu öğrenmek istemiyordu.

Kurdeleyi çekmek Kevin'a, Suede'in tenini kapalı tutan sicimi çekmek gibi geldi. Çekip, olanaksız miktardaymış hissi veren kurdeleyi dikkatle sardılar. Kurdele yerde, bir öbek halinde etraflarında birikti. Bir ilmek belirene kadar çektiler. İlmeğin ilerisinde, çamaşır ipi gibi ince naylon bir kordon vardı. Kordonu, bir diğer ilmek onu kalın naylon bir ipe bağlayana kadar çektiler. İp o kadar uzun ve ağırdı ki onu ekipçe çekmeleri gerekmişti, tıpkı televizyonda biraları çeken şu atlar gibi. Baş Belası bir parça ipi odanın içine sürükleyip, "Bunu sıkıca bağlamamız gerek" dedi. Kevin'a, ilmek atıldıktan sonra sinyal vermesini, Rock Hudson'ların da böylece onu diğer uçtan gerginleştirebileceğini söyledi.

Kevin pencereden dışarı bön bön baktı. Belli bir kişiye olmaksızın, "Bunu kullanarak aşağı inmemiz mi bekleniyor?" dedi.

Jasper bu ihtimale karşılık, sessizce başını iki yana salladı. Bu çok tehlikeliydi. İp ellerinden kurtulmasa bile, ağırlığı kaldırmayıp düşebilir ve onları da saldırı köpeklerine ya da çitlere düşürebilirdi.

O zamana kadar Baş Belası'nın bakışları, odanın diğer yanında çatıya yakın kalın bir kanalizasyon borusu bulmuştu bile. Yatakları birbiri üzerine yığıp, üzerlerinde bir sandalyeyi dengeledi. Öbeğe tırmanmış, ipi güç bela borulara çekiyordu. İp odanın üzerinden geçti, çatıdan uzanıp, pencerenin dışında kaybolana dek hafif bir açıyla yana doğru eğildi. Baş Belası onu kıvırıp, düğümler attı ve "Onlara sinyal ver" komutunu verdi.

Hâlâ pijamalarıylaydılar. Heyecana dalıp, hiçbiri soğuğu hissetmemişti.

Baş Belası, dolabına gidip eline bir kemer geçirdi. Mobilya yığınının tepesine tırmanıp, deriyi ipin etrafına doladı. Kemerin tokasını tutturarak bir kasnak oluşturdu. Bir koşum takımı. Dayanıklılığını test etmek için, başını ve kollarını koşumdan geçirip ayaklarını kaldırdı. Taşıdı. Ayakları yerden yukarıda sallanır halde birkaç defa zıpladı. İp sarkmadı ya da uzamadı.

Daha kimse ona engel olamadan sandalyeden indi. İntihar eder gibi, başı ve bir kolu kemere geçmiş halde, ayakları havayı tekmeler durumda asılı kaldı. Halka, ipte kaydı. O, oda boyunca vınlayarak geçerken diğerleri kenara çekildi. Baş Belası pencerede kaydı ve kemer, dış dünyaya giden ipi izleyerek uçarken, o, zemine çevik bir düşüş yaptı.

Baş Belası yerden kalktı ve bir merasim haline getirerek pijamasındaki tozları silkeledi. Kapıya gitti. "Bir saate kalmaz dönerim." Tuş takımına sertçe dört numara girdi. Dört nota sesi çıktı ve kapının kilidi açıldı. "Şifre, safra kesesinde yazılıydı."

Kevin, tüm kapıların şifrelerinin Suede'in iç organlarına kaydedildiğini fark etti. İç organları, o zamana dek yolu ondan

geçmiş olan tüm oğlanların kolektif hafızası işlevini görüyordu. Kevin Baş Belası'nı uyardı: "Bu şekilde çıkmayı hayatta başaramazsın. Ön kapıları hayatta geçemezsin." Fakat Baş Belası gitmişti.

...

Baş Belası bir saate dönmemişti. İki saat geçti. Gün doğmak üzereydi.

Whale Jr. söylendi: "İpi çözmemiz gerek. Törenimi mahvedeceksiniz."

Hiçbirinin eli kemerine gitmemişti. Bir süre boyunca Rock Hudson'lar karanlıktan sinyaller yollamışlardı fakat o ışıklar bile giderek azalmıştı. Yarım saate güneş yükselmiş olacaktı. Brainerd, ipi çözüp ondan kurtulmalarından yana oy kullandı. Cankurtaran halatını ellerinde tutmaktan yana oy kullananlar Kevin'la Tomas'tı. Kalan herkes buna karşıydı. Merdiven boşluğunda bir ses duydular.

Bir an sonra, holdeki tuş takımından dört müzik notası duyuldu. Kapı gıcırtıyla açıldı; kapıdaki Baş Belası'ydı. Omzuna bir şey atılmış halde, hafif kambur duruyordu. Yorgunluktan nefes nefese, odaya girdi. Yükü, kirli renkte naylon bir örtüye sarılmıştı. Kimse onun ne olduğunu sormadı. Kokudan anlaşılıyordu.

Bir şey, örtüden kurtulup yere düştü. Loş ışıkta parıldıyordu. Baş Belası çenesiyle işaret edene kadar herkes itinayla onu görmezden geldi. "Siz sapıklardan biri şunu yerden alacak mı?"

Kevin, bir eldiven gibi ellerini örtsün diye pijamasının kollarını aşağı çekti. Düşen şeyi almak için uzandı. Bu şans bileziğiydi. Pijamasının cepleri yoktu; bu yüzden eğilip, zinciri Baş Belası'nın ayak bileğine taktı.

...

Kevin o gün, önemli bir şey, anlatırken asla mübalağa etmesine gerek olmayacak bir olay yaşanmakta olduğunun gayet idrakındaydı. Sadece hikâyeyi anlatması insanları etkilemeye yetecekti. Tek yapması gereken ölmemekti ve 20.000 dolardan fazla eden bir hayatı olacaktı.

Baş Belası en son çıkmaya karar verdi. Suede'i de taşıdığından iki kişi çekiyordu. Kimse ilk giden olmayı istemedi; bu yüzden Kevin gönüllü oldu. Lazer cihazını yanına alıp, eğer güvenli bir biçimde ulaştıysa ve asayiş berkemalse kod yollayacaktı. Yataklara ve sandalyeye tırmandı ve kemeri ipin etrafına geçirdi. Cam uzun zamandır açık olduğundan oda inanılmaz soğuktu fakat pijamaları gerginlik nedeniyle terden sırılsıklamdı. Kevin başını ve omuzlarını ilmekten geçirmişti ama ayaklarını yerden kesmeye bir türlü hamle edemiyordu. Çocukların mutlu zırvalar düşünerek yatak odalarının penceresinden uçtukları bir kitabı yarım yamalak hatırladı. Bir çeşit peri masalı saçmalığı. Londra'da.

Böyle zamanlarda Kevin'a, sanki hayatını yalnızca kitaplar ve televizyon aracılığıyla yaşamış gibi gelirdi. En güzel anıları, farklı hikâye ve filmlerden oluşan bir bulamaçtı. On altı yaşındaydı ve tüm hayatını heba etmişti.

Haftada bin dolar hesabıyla, her bir dakika önemliydi.

Dakikasında oda ışıklarla parıl parıl hale gelmişti ve çanlar acı acı bağırıyordu. Whale Jr. yangın alarmının yanında duruyordu. Elleri alarm koluna dolanmış halde, çanlara doğru bağırıyordu: "Sizi uyarmıştım çocuklar!"

Kevin geri çekilmiş olmalıydı. Ayaklarının altındaki sandalye yerinden oynayıp geriye devrilmişti. Kevin kendini kemerden kurtaramadan pencereye doğru kaymıştı. Serbest kalmadan, pencerenin dışında, karanlıkta, görünmez saldırı köpeklerinin tepesinde bir canlı yem gibi asılı kalmış sallanıyordu. Alarm onları uyandırmıştı; Kevin, havlamalarını ve altından gelen, onu kapmaya çalışan dişlerin sesini duyabiliyordu. Aklına elektrikli çitler geldiğinden ayaklarını havaya

kaldırıp dizlerini göğsüne doğru çekti. Karanlığın içinde kayıyordu; kan ter içinde, kaçmak istediği yerle hayal bile edemeyeceği yeni geleceğinin arasında bir yerde asılı kalmıştı. Ardında parlak ışıklar ve bangır bangır gelen sesler vardı; önünde sessiz insanlardan oluşan meçhul figürler düşüşünü yavaşlatmak için bekliyorlardı. Dudaklarından uzunca bir uluma çıktı ve Stalag 13 köpekleri de onunla birlikte uludu.

...

Elbette yakalandılar. Yalnızca Suede kaçabildi; o da, Kevin, Tomas ve Jasper onu alıp götürmüş olduğundan. Korsan Domuz ve Brainerd çukur kazmıştı ve hep birlikte onu gömmüşlerdi. O ana dek kimse tam yerini itiraf etmemişti. Kumandan işe arama köpeklerini karıştırmıştı fakat onlar da ancak karda daireler çizerek dolanıp durmuşlardı. Kevin'la sapık yoldaşları cesedi harala gürele içinde güçlükle taşımış, metre karelerce mısır tarlasını yarıp gitmiş, kilometrelerce yolu panik içinde geçip kendi ayak izlerini takip etmişlerdi. Suede'in mezarı her nerede idiyse, onu kimse bulamazdı.

Baş Belası başka bir hikâyeydi.

Geride yalnızca Whale Jr.'ı bırakarak, camdan en son o çıkmıştı. Tam da tahmin ettikleri biçimde, ağırlığı, ipin tehlikeli biçimde aşağı sarkmasına neden olmuştu. Baş Belası güç bela köpekleri aşmıştı. Kendini kurtarmak için Suede'i bırakabilirdi ama bunu yapmamıştı.

Hepsi onu yakalamak için bekliyordu. Parlak bir ışık geceyi aydınlatana dek hiçbiri bir şey görememişti. Devasa bir elektrikli sinek öldürücüyü andıran mavi kıvılcımdan bir süpernova. Baş Belası elektrikli çiti aşmak *üzereydi*. Ayak bileğindeki şans bileziğinin en üst tele değmesiyle havai fişekler patladı. Kevin'a duman kokusu geldi; Baş Belası'nı yakaladıklarında, parmakları, daire halindeki kemeri bırakamamıştı. Pijaması tütüyordu, pijaması ve saçları, ve çıplak

elleriyle ufak alevleri dövmeleri gerekti. Kevin, altıncı katın pencerelerinin ardında üniformalı şekillerin koşuşturduğunu görebiliyordu.

Seude'in peruğu elektrik akımından yanmıştı. Tiftik tiftik olmuş saçlarıyla dikişlerinin arasında, deli bir bilim adamının ev yapımı canavarının gelinini andırıyordu. Baş Belası ölmüş değildi fakat kendine de gelmiyordu. Gözleri yarı kapalıydı, gözbebekleri aynı ebatta değildi. O malum canavar gibi görünüyordu.

Rock Hudson'lar kapıları abluka altında tutma sözü verdiler. İlk defa, insanları dışarıda değil içeride tutacaklardı. Bu, çocuklara avantaj sağlamış olacaktı. Kevin Suede'i bileğinden kavradı. Hepsi Suede'i kavradı. Hepsi soğuktan buz tutmuştu fakat şimdi de onun teni sıcaktı, yaşayanlarınkinden daha sıcak. Onu tutmak iyi gelmişti. Dizi dizi ölmüş mısır püsküllerinin arasından çıplak ayaklarla koşarak yola koyuldular.

...

Baş Belası bir daha tek kelime laf etmedi. Günlerce, onu aralarında tuttular. Televizyon odasında olsun, kafeteryada olsun, hep gruplarının merkezindeydi. Ölü kızın organlarında yazılı olan güvenlik kodlarını nasıl da ezberlediğinin hikâyesini anlattılar. Baş Belası'nın garantili-ölümün altı kat tepesinden eğilip de sarı balonu yakalayışını birbirlerine anlatarak hoşça vakit geçirdiler. Korsan Domuz, Baş Belası'nın omuzlarına attığı küçük hanımla beraber pencereden dışarı sıçrarken nasıl göründüğünü tekrar tekrar anlatıyordu. Böylece, konuşmalarıyla onu bir efsaneye dönüştürmüşlerdi. Güneşli günlerde onu, basketbol sahasında oturmaya çıkarıyorlardı. Onu her şeye dahil ediyorlardı.

Whale Jr.'ı dahil etmiyorlardı. Hiçbiri Whale Jr. ile tek kelime konuşmuyordu. Bir akşamüstü basketbol dönüşü al-

tıncı kata geldiklerinde, onu, iki yatağı bir araya yığıp, tepesine bir sandalye oturtmuş halde buldular. Baş Belası'nın ipi bağladığı borunun etrafına bir kemer dolamıştı. Whale Jr. kemeri boynundan geçirmiş ve sandalyeden inmişti. Hiçbir yere gitmemişti. En azından bedeni gitmemişti. Cesedi, uğrunda hep yanıp tutuştuğu eve dönüş şölenine, Ana Yol'dan aşağı uzun, yavaş, görkemli yolculuğuna kavuşmuştu fakat tezahürat yapan yoktu ve üstü açık bir araçta değildi.

Baş Belası hâlâ onlarlaydı ama artık Baş Belası değildi. Gözlerini boşluğa dikmiş titriyordu, sanki yalnızca cesaretini infaz etmiş bir elektrikli sandalyeye oturmuş gibi. Sırrını korumak için Kevin'ın onu tuvalete götürmesi gerekiyordu. Kevin'ın onu beslemesi gerekiyordu. İbne Çiftliği'nin personeli gizli kimliğini keşfettiyse de açık etmedi. Belki de birileri hâlâ faturalarını ödüyordu. Belki de soruşturma olmasından korkuyorlardı.

Altıncı kat mahkûmları yeni bir firar için gönülsüz planlar yaptılar. Jasper bir kalıp sabunu tabanca şeklinde oydu ve ayakkabı boyasıyla siyaha boyadı. Meksika Fasulyesi geceleri cam kenarında oturup başka bir balon için gözcülük yaptı. Esasında, içlerinden hiçbiri yeniden dış dünyaya adım atmak için can atıyor değildi.

Kevin'a bu, artık anlamlı gelmiyordu. Kim bu kadar yozlaşmış bir dünyaya geri dönmek isterdi ki? Kim bu denli rezil insanlarca göklere çıkarılmak isterdi? Bir kahraman olarak geri gidebilirdi fakat götlerin dünyasında kral olmayı kim isterdi ki? Çocukların hiçbiri, bu düzmece sistemin işe yaradığının canlı kanıtı olma görevini görmek istemiyordu. Şimdi geri dönseler, kızlara karşı duydukları doğuştan gelen arzuları, artık horgörür hale geldikleri insanları haklı çıkarırdı. Kumandan kahraman olurdu. Buraya hapsedilmiş haldeyken, içlerinde, yük olduklarını bilmenin rahatlığı vardı. Onları depoda tutmak için gereken masraflar, ailelerinin ve toplumun belini bükecekti. Onlarınki bir grev jenerasyonu olacaktı.

Kevin, hayatının kalanında, koşturup didineceğini algıladı. Şimdilik, rahatlayabilirdi. Burada kapana kısılmış olmak sorun değildi. Saatte üç yüz kilometre yapan bir Porsche'de olmasına gerek yoktu. Şu günlerde Baş Belası, Suede'den daha canlı görünmüyordu ve Kevin onu korumaya kararlıydı.

Baş Belası'nı giydiriyor ve sınıfa götürüyordu. Baş Belası'na öğretme çabasıyla Kevin, kendisi fizik öğrenmişti. Kırk yılda bir takvime bakmaktan çok hoşnuttu. Zamanın geçip gitmesini dilemediği gibi, başka bir yerde olma özlemi de duymuyordu. Yaşamı artık, gelecek için koşturma hali değildi.

Bir şey Kevin'a, bunun iyi bir alıştırma olduğunu söylüyordu. Baba olmak böyle bir histi. Buna mukabil, Kevin'ın sonsuza-dek-mutlu-olma fikri, yavaşça evrildi. O an için, ironiyi anlamıyor değildi. Ebeveynleri onu buraya, ruhunu kurtarmak için yollamıştı. O ise burada bir tutuklu olarak, onu bulmuştu. Hayatı, pek matah olmasa da, yeterince iyiydi. Kendini, bir çizgi film ucubesine çevirecek şekilde tahrif etmesine hiç gerek yoktu.

Burada, sonsuz mısır tarlalarının üzerinde bulunan hapishane, bir manastır gibi gelmeye başlamıştı. Neredeyse, cennetten çıkma.

...

Çoğu akşamüzeri olduğu gibi Kevin, Baş Belası'nı tuvalete oturtup bekledi. Zengin bir öğle yemeğinin ardından, işi sağlama almakta fayda vardı. Ayakyolu o kadar sessizdi ki dışarıda basket topunun betona vurma sesini duyabiliyordu. Baş Belası'nın kıllı dizleriyle dolu haldeki sıkışık tuvalet bölmesinin bir köşesinde tüm tuhaflığıyla dikildi. Kulağa sapkınca gelse de sidik kokusu Kevin'ın içini sevinçle doldurur olmuştu. Bu, Baş Belası'nın işini görüyor olduğu ve oradan gidebilecekleri anlamına geliyordu.

Kevin Clayton tek taraflı diyaloğunun içinde itirafta bulunurken işitme mesafesinde kimse yoktu. "Bildiğim tek yanıt kaçıp gitmek." Baş Belası'nın yüksek voltajdan diken diken olan saçlarını eliyle düzeltti. Bir karasinek arkadaşının yanağına kondu, Kevin da onu eliyle kovaladı. "Ailemden kaçtım" diye devam etti. "Buradan da kaçabilir ve öylece devam edebilirdim." Baş Belası'nın su dökme sesini dinledi. "Zaman imdadımıza yetişecek." Baş Belası osurdu. Bu umut verici bir işaretti. "Zaman herkesin imdadına yetişir."

Kevin, bir şey düşünmeksizin, siyah tişörtün önündeki bir deliği inceledi. Deliğin büyüklüğünü ölçmek için parmağını içinden geçirdi. "Bunu diktirmemiz lazım."

Tuvalete oturtulmuş durumdayken bile Baş Belası'nın omuzları birer kas yığınıydı ve sağlam anatomisi kalın boynunun etrafında görünür haldeydi. "Suede" dövmesi. Kolları hâlâ siyah tişörtünün kol kısımlarını geriyordu fakat Kevin ona bebekmiş gibi davranıyordu. "Gücenme" diye belirtti Kevin, "ama homoseksüellerin sorunu asla büyümüyor oluşları." Kevin'a göre, homolar, en nihayetinde insanların saygısını kazanacak olan itibara hiç erişemiyorlardı. İbneler hiç sığır hırsızlarına adalet getirmemişlerdi ya da parıl parıl bir kılıçla ejderha katletmemişlerdi.

İç geçirdi. Birkaç parça tuvalet kâğıdı kopardı. Kevin tek elini Baş Belası'nın cüsseli omuzlarına bastırıp onu öne eğdi. Kâğıdı kullanarak Kevin, onun ön tarafına uzandı. Kâğıdı kontrol ettiğinde, kâğıt sarı renkte lekelenmişti. Avucundaki ilk postayı atıp yeni bir tomar kâğıt kopardı. Bu kez sildiğinde sidik vardı ama bundan fazlası da vardı. Kâğıt parıldadı ama beyaz renkte değil, yanardöner renkte. Kevin vazelin gördü mü tanırdı. Ve daha fazlası da vardı. Kevin bir kez daha sildi ve kâğıtta vıcık vıcık muğlak bir madde toplandı. Bu, Suede'in içinde buldukları aynı şüpheli, yapışkan kıvamlı atmıktı.

Bu ister Kumandan'ın işi olsun ister kat bekçisinden gelmiş olsun, bir başkası Baş Belası'nın oğlan olmadığını keşfetmişti.

• • •

O bahar, en son mektubunda annesi, bahçesinin telef olduğundan yakınıyordu. Kevin'ın öldürdüğünü sandığı gerbillerin hayaleti annesine musallat olmuştu. Evlerine bu laneti Kevin getirmişti. Hayalet gerbiller, iddiasına göre, geceleri ortaya çıkıyor ve çilekleri yiyordu. İlk lahanaların büyük kısmını talan etmişlerdi. Onları açlıktan öldürmek üzere geri dönmüş hınç dolu gerbil ruhları vebasıydı bu. Kadının yazdığı kelimeler, asla kabullenemeyeceği bir hakikatin tepe noktasında zangırdamaktaydı. Bildiği gerçekliğe tutunuyordu: Gerbiller ölüydü, oğlu bir sapıktı, Kumandan her şeyi düzeltecekti.

Kat bekçilerinden süzülerek gelen söylentilere göre, bir soruşturma ufukta görünüyordu. Muhtemel bir dava, hazırlık aşamasındaydı. Yine de bir şey olduğu yoktu.

Kevin annesini, şişmiş, kan toplamış ayakları için ağlayıp sızlarken tahayyül etti. Soruşturma hakkındaki dedikodulara karşın Kevin böyle bir şey olmasını beklemiyordu. Herkes bu berbat sisteme çok bağlanmış durumdaydı.

Herhangi bir durum cereyan edemeden Kumandan, çalışmalarına yeniden başlayacaklarını duyurdu. Betsey gitmişti. Bu durumdan hoşnut değildi. Fakat yeni bir kızın matem içindeki ebeveynleri onun "fiziki kabını" bağışlamıştı. Kız bir araba kazasında ölmüştü.

• • •

Biraz zaman almış olsa da eninde sonuna tüm detaylar mahkemede açığa çıkacaktı: şafak sökmeden önceki zifiri karanlıkta ipte yürüyen cambazlarınkini andıran gayretleri,

çıplak elleriyle Suede'in mezarını kazarlarken nasıl da karın yağmaya başladığı. Çok sonra, televizyon kameraları Kevin'a, ne olduğunu sorduklarında, Kevin o birkaç haftanın hayatının en mutlu zamanları olduğunu söyleyecekti. Tek eli İncil'in üzerinde, Kevin imkânsız olanı söyleyecekti. Hâkime ve jüriye, doğası gereği mutluluğun, iş işten geçtikten sonra ayırdına varıldığını söyleyecekti. Kimse ona inanmayacaktı.

Arkasına Baş Belası oturtulmuş olacaktı. Saçları kız saçı şeklinde uzamış olacaktı. Gözleri boş bakacaktı. Karnı, gebeliğinin ikinci trimesteri büyüklüğünde olacaktı.

Savunma avukatı Kevin'a, kendi güvenliği için korku duyup duymadığını soracaktı. Kevin buna, Hayır yanıtını verecekti. En büyük korkusu, gerçek aşkın artık geçmişte kalmış olmasıydı.

Gelecekte, savcı Kevin'a, Kumandan'ı kimin öldürdüğünü sorduğunda Kevin, yeminli bir biçimde, "Ben öldürdüm" diyecekti.

Adli tabip, Kumandan'ın boğazındaki tek bir derin bıçak darbesi nedeniyle öldüğü yönünde tanıklık edecekti. Bunu ifa eden kişiyi belirlemek imkânsızdı. Bekçi, çocukları toparlamak üzere Terapi Odası'na geldiğinde, hepsini, üzerlerine kurbanın kanı sıçramış halde bulacaktı. Beton zeminde kan birikintisinin içinde ölü biçimde yatan kişi Mr. Peanut idi.

Hiçbirinin söylemeyeceği şey, onları buna neyin sevk ettiğiydi. Baş Belası'ndan nefret edilen bir dünyada Kevin kendisinden de nefret edilmesini istiyordu. Dünya Baş Belası'nı hor görüyorsa, Meksika Fasulyesi yalnızca aşağılık biri olmak istiyordu. Dünya Baş Belası'nı bağrına basana dek hiçbiri –ne Tomas ya da Jasper, Korsan Domuz ya da Brainerd– kabul görmek istemiyordu. Doğruyu, yalnızca doğruyu söylemek üzere yeminliyken, sırayla, her biri, Kumandan'ı kendisinin öldürdüğünü söyleyecekti. Çocukluk çağında olsalar da hapse gireceklerdi: Baş Belası dışında hepsi.

• • •

Hiçbirinin söylemediği şey, gerçekte ne yaşandığıydı. Korsan Domuz hep, bıçağın kendisinde olduğunu söyleyecekti. Brainerd, onda, kendisinde olduğunu söyleyecekti. Falan filan, nokta-noktalama-çizgi-ıvır-zıvır. Bir Porsche. İki Porsche. Vesaire.

Sağaltım Merkezi'ndeki son günlerinde, kapılara, ışıkları yanmayan ve sireni ötmeyen bir ambulans gelmişti. Onu görünce, protestocular yana çekilmişlerdi. Rock Hudson'ların kucaklarında tuttukları bebekler bile, bir sihir gibi sessizliğe bürünmüştü. Yeni kız buradaydı.

O akşamüstü, Kumandan, oğlanlara aşağı kadar refakat etmesi için bir bekçi yollamıştı. Kevin Baş Belası'nın yanı sıra yürüyor, onu doğru tarafa yönlendirmek için elini tutuyordu. Şans bileziği hâlâ ayak bileğinde şıngırdıyordu. Yüksek voltaj, kopçanın kaynamasına neden olmuştu. Beton hollerde bileziğin sesi berbat çıkıyordu. Zincir ve ufak madalyonlar, bir hapishane filmindeki prangalar gibi şıkırdıyordu. Baş Belası, yaşayan, soluk alan bir efsaneydi fakat tek yaptığı buydu.

Terapi Odası'na geldiklerinde, Kevin, dehşet içinde, pis naylon örtünün örttüğü şekli gördü. O şeyin devasa memeleri vardı. Herhangi bir lise öğrencisinde gördüğünden daha büyüktü: bir teki dışında. Yeni kızın karnı örtünün altında dağ gibi yükseliyordu. Kevin'ın zihninde, St. Cloud'da, montaj hattından yeni çıkmış, onları evlerine götürecek kimseleri olmayan iki öksüz Porsche canlandı. Bir kez daha saçlarını hayaletlerin çekiştirdiğini hissetti. Baş Belası'nın elini bırakıp, parmaklarını çaprazladı.

Kumandan eline neşter aldı. "Yeni kızımız dikkatsiz bir sürücüydü. Önüne gelenle yatan biriydi ve sevgi dolu ailesini büyük bir borç batağına sürükledi..."

Daha Kumandan naylon örtüyü kaldırmadan Kevin, bu hikâyenin mutlu sonu olmayacağını biliyordu. Masada boylu boyunca uzanmış olan ölü şeyin derisi zımpara gibiydi ve avucundaki nasırlar gibi sararmıştı. Artık, tırnaklarının altın-

daki deri kadar kusursuz pembe tenli bebekler olmayacaktı. Bu trafik kazasını kabullenmek hiç de gayret gerektirmedi. Çok korkunç ama mükemmel görünüyordu ve kaderin kusursuz bir tezahürüydü. Bir yumurtanın şeklinin oval olması kadar kaçınılmazdı. Bunu reddedemez ya da böyle bir şeyin olmadığını tartışamazdı. Bunda, hakikatin mükemmelliği vardı.

"Beyler" diye duyuru yapmıştı Kumandan. "Bugün son sınavınız olacak."

Kumandan naylon örtüyü bir kenara atmıştı ve işte Mindy Evelyn Taylor-Jackson oradaydı. Suede'in aksine, üzerinde iz yoktu. Kimse onu bıçaklarla keşfe çıkmamıştı.

Üzerinde Kevin'ın hatırladığı gündelik, ekose bir elbise vardı. Bunu üçüncü buluşmalarında giymişti fakat o zaman ona bu kadar dar olmamıştı. O gece Kevin bekâretini kaybetmişti. Şimdiyse Kumandan adını söyleyerek onu çağırdı, öne çıkmasını ve düğmeleri açmasını istedi, o da refleks olarak öyle yaptı. Düğmeler, daha önce açtığı düğmelerle aynı hissi uyandırdı. Mindy hareketsiz yatıyor, nefesini tutuyordu. O zaman soluk almaya nasıl da korkmuşlardı.

Kumandan ona neşteri sunup, "İnferior hipogastrik pleksus'u açar mısın?" dedi.

Kevin başını iki yana salladı. Bıçağı kabul etmiyordu.

Kumandan, diğer oğlanlara neşteri almaları için baskı yaptı fakat kimse almıyordu. Tomas, Korsan Domuz, Brainerd ve Jasper'ın ters bir şeyler olduğunu anlamaları için Kevin'ın yüzünü görmeleri yeterli olmuştu. Çekingen kimseler gibi geride durdular. Gönülsüzce sırasını bekleyen bir grup sap.

Sonunda, Kumandan Baş Belası'na masaya kadar rehberlik edip, eline bıçağı yerleştirdi. Bıçağın ağzı ışıldadı. "Sol göğsünü çıkar lütfen."

Baş Belası'nın gözleri de Mindy'ninkiler kadar donuk halde ve kırpılmıyor gibi görünüyordu.

"Yapma" diye uyardı Kevin. "Yoksa herkese sırrını söylerim."

Baş Belası'nın yüzünde hiçbir ifade belirmedi. Kolları, bir kukla ya da bir zombi gibi, doğrudan omuzlarından ileri doğru havaya yükseldi. Mindy'nin düğmelerinin arasından görünen tenine doğru neşteri havaya kaldırdı.

Kevin geriye kalan söylenebilecek tek şeyi söyledi. Bir cümle gibi değil, kelimelerden oluşan bir liste gibi: "Sen – Bir – Queer'sin."

Kevin sataşma amacı gütmüyordu. Artık, bu lafın ne anlama geldiğinden emin değildi fakat bunu bir tasdik gibi beyan etti. Baş Belası'nın hâlâ bu hikâyenin kahramanı olabileceğinin anımsatıcısı olarak.

BİR YAHUDİ, NOEL'İ NASIL KURTARDI

Bu bir klasik. Satış temsilcilerinin hâlâ anlatmayı sevdiği bir Noel masalı.

Süslemeler asılmaya başlandığı gibi, işe yeni girenler bunu duymak için yalvarırlar. Hadi, lütfen, anlatın diye yakarırlar, ta ki, Noel arifesinde mağaza müdürü, personeli dinlenme odasında toplanmaya çağırana dek.

"Anlayacağınız" diye anlatmaya girişir müdür, "bu gerçekten yaşandı fakat bundan kaç alışveriş sezonu önceydi..."

Şükran Günü sonrası perakende satış işi yapmak oldum olası berbat bir şey olmuştu. Özellikle de o döneme özgü müzikler. Tavandaki hoparlörlerden bangır bangır yayılan, sonu gelmez bir döngü içindeki Noel ilahileri. "Sekiz saat boyunca bu şarkıları dinlemenin neticesinde" diyor müdür, anlayışlı bir tavırla başını sallayarak, "Miley Burke, İsa'nın ve de Bing Crosby'nin dünyaya hiç gelmemiş olmasını diler duruma gelmişti."

Bundan uzun zaman önce, Miley burada, hafta içleri ev eşyaları reyonunda çalışırdı; hafta sonları, yatak odası ve

banyo kısmında. Bazen, fazladan çalışana ihtiyaç duyulduğunda, imitasyon takıların olduğu reyona giderdi. Bunun dışında, Miley, o müzikten kaçabildiği tek yer orası olduğu için, personele ayrılan dinlenme odasında zaman öldürürdü.

Miley, mevzubahis günde, işe biraz erken gitmişti. Yanında, bırakın Noel'i, kış diye bir şeyin bile duyulmadığı bir ülkede üç kuruş paraya çalıştırılan köle emekçiler tarafından basılmış olan parlak bir kâğıda sarılarak ambalajlanmış bir Salty Nut Roll getirmişti. Miley, bir post-it'e, büyük matbu harflerle "Clara'ya" diye yazdı. "Gizli Noel Baban'dan." Post-it'i ambalajın üzerine yapıştırıp, paketi Clara'ya ayrılmış olan göze yerleştirdi.

"Clara bebek giyim reyonunda çalışıyordu" diye açıklıyor müdür. "Zıbın satıyordu."

Bunca yılın ardından, hâlâ aynı, bölmeler halindeki gözler personelin dinlenme odasının bir duvarında sıralanıyordu. Her bir satış temsilcisi için ayrılan birer bölme ile Kayıp Eşya için geriye kalan fazladan bir bölme. Uzun masayla sandalyeler alanın büyük kısmını kaplıyordu. Eşya bölmelerinin karşısındaki duvarda, üzerinde lavabo ve mikrodalga fırın bulunan bir tezgâh vardı. Odanın bir diğer kenarını, puantör ile mesai kartları için ayrılan yuvalar dolduruyordu. Sonuncu duvarda da kapı ve onun yanında da, personele ait buzdolabı vardı.

Miley kendine ayrılmış olan bölmeyi kontrol ettiği sırada, insanlar daha içeri giriyordu. Mesai kartlarını okutuyorlardı. Miley, bölmesinin en arkasına kadar sokulmuş bir şey olduğunu gördü. Parlak kırmızı renkte bir fiyonk karanlıkta parlıyordu. Ona doğru uzandı ve yumuşak bir şey hissetti. Kaygan. Ağır. Onu bölmeden dışarıya doğru çekince, ağırlığını ellerinde hissetti. Üzerine yanardöner bir kart bantlanmıştı. Kartta büyük matbu harflerle, "Miley'ye. Gizli Noel Baban'dan..." yazılıydı.

Yanına biri yanaştı. Bir ses, "Sana ne almışlar?" diye sordu. Bir erkek sesi. Bu Devon'dı; Rötre Önleme'den bir iş arkadaşı.

Miley hediyeyi iki eline aldı ve "Bilmiyorum" dedi. Bu, bariz biçimde ev yapımıydı. Karton tabağa istiflenip, kırmızı boyalı naylon bir ambalaj kâğıdıyla kaplanmış bir şeydi. Kırmızı fiyonk da tepesine yapıştırılmıştı. Miley naylonu soydu.

Kahverengiydi. Kahverengi küpler. Kahverengi üzerine koyu sarı benekler vardı. Kokusu iyi değildi.

O arada daha başka çalışma arkadaşları da işe varmıştı. Puantörün orada sıra oluşmuştu. Hediyeyi verenin de aralarında olma ihtimaline karşılık Miley nezaketsiz görünmek istemedi. "Ne kadar da şanslıyım!" dedi. Naylon paketi soyarak, "Ev yapımı şekerleme!" diye ciyakladı.

Devon etkilenmiş görünmüyordu. Acıma dolu bir sırıtışla, "Onları yemeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

Devon tam bir hıyar olabiliyordu. Önceki yıl Kayıp Eşya Bürosu'ndan bir şeyler çalmıştı. Mesela kirli bir susturucu ya da çizilmiş bir güneş gözlüğü. Ve onları kendi Gizli Noel Baba hediyesi olarak birilerine vermişti. İşi, gün boyu monitörleri izleyerek insanların namussuz pislikler olmalarını beklemekti. Dediğine göre beklediğini bulamadığı da pek olmuyordu.

Şekerleme temiz görünüyordu. Yeterince temiz. Koku, kahverengi üzerinde asılı duran koyu sarı beneklerden geliyordu. Miley'ye göre bunlar en iyi ihtimalle, karışım soğuyunca içeride gömülü kalan karamelli şekerlemelerdi. Tabağı Devon'a doğru kaldırıp, "Buyur sen de" dedi.

Devon'ın gözleri kısılıp, temkinle bakan yarıklar halini aldı. Başını yana çevirip, şekerlemelere şüphe içinde yan yan baktı. Miley, Devon ve onun gibi insanların, esasında tanıdığı herkesin, ellerini yıkama zahmetine hiç girmeyen Üçüncü Dünya cüzamlıları tarafından pislik içindeki bir montaj hattında işlenmiş et yan ürünlerinden atıştırmalıkları bile nasıl da silip süpüreceklerinin son derece farkındaydı.

Bununla beraber, belli ki her gün görüyor oldukları bir kişi tarafından hazırlanmış şekerlemelere burun kıvırıyorlardı. Miley, seğiren dudaklar, kırıştırılmış burun gibi iğrenmeyi ele veren herhangi bir işaret için onların yüzlerini inceledi.

Deborah, Kaşer olup olmadığını sorarak onu geri çevirdi. LaTrey şeker hastası olmanın kıyısında olduğunu öne sürerek, başını iki yana salladı. Kozmetik alanında çalışan tek erkek olan Taylor, "Sağ ol aşkım ama bu uğrunda şişmanlamaya değecek bir şey gibi görünmüyor" dedi.

Odada başka insanlar da vardı; ikinci vardiyanın neredeyse tamamı oradaydı. Fakat Miley, kimsenin istemediği şekerlemeleri ikram etme konusunda bir farkındalık geliştirmeye başlamıştı. Depo kısmında çalışan Oscar, cesur bir yüz ifadesi takınarak bir parça almayı kabul etti. Kasiyerlerden biri olan Barry de öyle. Ve Clara. Miley onu dinlenme odasının ortasına bıraktığında tabak hâlâ dolu vaziyetteydi. Vardiyanın sonlarına doğru, sekiz dokuz saat sonra, kimse ona dokunmamıştı.

O akşamüzeri Deborah, Gizli Noel Baba'sından kendine gelen bir şişe parfüm bulmuştu. İyi bir parfümdü; o mağazada satılan herhangi bir şeyden iyiydi. O kadar iyiydi ki Miley, Deborah'nın onu kendi kendine almış olabileceğinden kuşkulandı.

Gün boyu oda sıcaklığında üstü açık halde beklemek de şekerlemelere daha iştah açıcı bir görünüm kazandırmamıştı. Buna karşın, Miley eve giderken onları yanında götürdü. Onları dinlenme odasındaki çöp kutusuna boşaltmak ne kadar da kabaca görünürdü.

Diğer insanlar Noel Baba'larından kavanozlarca makademya fındığı almışlardı. Ren geyiği desenli dize kadar uzayan şapşal çoraplar almışlardı. Deborah kendi bölmesinde elmas tenis bilezik bulduğunda, buna kimsenin kandığı yoktu. Yalnızca Deborah, Deborah'yı o denli çok severdi. Devon'ın ona mesaj yollaması da Miley'nin iç huzuruna pek bir fayda sağlamadı. Ona, tenya yumurtası siparişi verilebilen bir Meksika sitesinin linkini yollamıştı. Görünmez pudra gibi, bir zarfın içinde geliyorlardı ve şişman insanlar onları kilo vermek için yemeklerine karıştırıyordu.

Onları yemeklerine karıştırıyorlar diye düşündü Miley; karamel parçacıklarının şekerlemenin içine katılması gibi. Tabii şekerleme, herhangi bir şeyi öldüremeyecek soğukluğa ulaştığında katılmış.

Devon ona, bedavaya Cadılar Bayramı şekeri röntgeni çekilen bir hastanenin linkini attı. Artakalan şekerlemeleri ondan bir parça alan birilerinin ölme ihtimaline karşı saklamasını tavsiye etti.

Ertesi gün Miley, bölmesinde bir ayakkabı kutusu buldu. Kutunun içinde el örgüsü bir şapka vardı. Pembe renkte geniş şeritler ile mandalina rengi ve siyah renkteki şeritler birbirini takip ediyordu. Tek kelimeyle, gudubet bir şeydi. Ona eski moda bir şeyi anımsatmıştı. Ona bir ahmak şapkasını anımsatmıştı ve onu kafasına taktığındaysa şapka, Miley'nin başını ve omuzlarını yuttu. Devon, "Noel Baba senin pek bir koca kafalı olduğunu düşünüyor olmalı" demek üzere hemen yanı başındaydı.

O gece Devon Miley'nin kapısında belirip, şekerlemelerin hâlâ onda olup olmadığını sordu. Yanında mikroskop ve lam getirmişti. Buna ek olarak da adli tıp konusunda bir ders kitabı. İki yıllık üniversite kursları için almak zorunda kaldığı şeylerdi bunlar. Lastik eldivenleri çekip, neşter yardımıyla şekerlemeden incecik dilimler keserken, aklındaki en muhtemel şüphelilerden bahsetti. Besbelli ki Deborah. Yahudiler Noel zamanı hep bir aksileşirdi. İnternette okuduklarının yarısına göre, Yahudiler zamanlarının büyük kısmını Yahudi olmayanları zehirleyerek geçiriyorlardı.

LaTrey'e gelince, o da genel olarak beyazlara pek bayılmıyordu. Töhmet altındaki üçüncü kişi Taylor'dı. Kozmetik departmanından Taylor. O da ancak kızları hor görmüyormuş numarası yapıyordu. Miley'nin dişi oluşu ve bir dişinin doğal cazibesine sahip olması onu Taylor'ın öfkesinin birincil hedefi haline getiriyordu.

Her sene hikâyeyi yeniden anlatırlarken, mağaza müdürü açıklama yapardı: "Miley'nin Noel Baba'sının kim olduğu bir

muammaydı." O zaman da bugün olduğu gibi tüm takım üyeleri isimlerini minik kâğıtlara yazıyorlardı. Kâğıtlar bir şapkanın içine atılıyordu. Herkes bir isim çekiyor ve onu sır olarak saklıyordu. Kimse kimsenin Gizli Noel Baba'sının kim olduğunu bilmiyordu. İşin daha da fenası, çalışanlar zaman zaman burada kıyafet değiştirmek zorunda kaldıklarından, dinlenme odasında güvenlik kamerası yoktu.

Devon Miley'nin şekerlemesini koklayıp, başını iki yana salladı. Bunun Miley'nin hayal gücünün ürünü olmadığını söyledi. Şekerlemenin şaibeli bir kokusu vardı. Şaibenin ötesinde, kış gibi kokuyordu. Karamel parçacıkları, şekerin tüm bu götlüğünü örtmek için bir hamleydi. Küçük düşürücü örgü şapkanın onu insan içinde kepaze etmeyi amaçlayan ikinci salvo olduğunu söyledi. Devon, olay yeri delillerini floroskopik ışığa maruz bırakarak incelemek gerektiğini bilecek kadar CSI programı izlemişti. Şekerleme numunesini üniversitedeki laboratuvara götürdü. Bir diğer numuneyi de acil servise götürüp ona röntgenle bakılmasını istedi. Bundan bir şey çıkmayınca CAT taraması talep etti. Miley'nin sağlık sigortası şeker üzerindeki tanısal testleri karşılamıyordu; o yüzden bunlar ona servete mal oluyordu.

Buna değerdi. Şekerin her yanı parmak iziyle doluydu. Parmak izlerinin çoğu onundu, onun ve Devon'ın; fakat yaydan ziyade helezon olarak nitelenen bazı kısımlar da vardı. Devon bunun, Afrika kökenli birinin şekeri kurcaladığına ilişkin muhtemel bir alamet olduğunu açıkladı. Petri kaplarında şekerleme parçacıklarını kültürledi. Sümüğü eleyememişti. Ya da idrarı. Kriminolojide ona öğrettikleri ilk şey, tüm insanların sapkın olduğuydu.

Devon'dan başka kimse Miley'nin örgü ahmak şapkasının paketini açtığını görmemişti; bu yüzden Miley paketi yeniden mühürleyip başkasına hediye etti. Ertesi gün Taylor'a Just For Feet mağazasından hediye kuponu gelmişti. Bir başkasına, karnını sıktığında kıkırdayan doldurulmuş bir ayı gelmişti. Miley'nin bölmesinde sarılı bir diğer hediye vardı. Ona yak-

laşmadan önce Devon'ı çağırdı. Devon lastik eldiven takıp, pakete bomba imha ekibi ihtiyatıyla dokundu. Yalnızca parmak uçlarını kullanarak onu Miley'nin arabasına taşıdı. İşten sonra, otoparkta onlardan başka kimse kalmayınca, ambalajlı hediyeyi yere koydular ve bantlı yerleri jiletle yavaş yavaş kestiler. Kâğıt gevşedi ve içindeki şeyi gözler önüne sermek için çiçek gibi açıldı.

Otoparkın ışıldaklarının altında, böceklerden oluşan bir tepsi gibi görünüyordu. Özellikle de larvalardan. Küçük kurtlardan oluşan bir katman, gümüş çerçeveli dikdörtgen şeklinde bir tepside bir araya toplanmış gibi duruyordu.

İlk konuşan Devon oldu. "Bu sensin."

Miley daha yakından bakabilmek için çömeldi. Asfalt boyunca esen Aralık rüzgârı dondurucuydu.

Devon, esrarengiz hediyeye dokunmadan, eldivenli parmağıyla işaret ederek şeklin izini sürdü. "İşte şu burnun. Burası da ağzın."

Miley küçük dilini yutmuş halde başını iki yana sallamayı sürdürdü.

En nihayetinde Devon açıklama yaptı: "Bu düdük makarnası."

Öyleydi. "Birisi, saatlerini, hatta günlerini, tüm boş zamanını, kurutulmuş makarnaların her bir parçasını boyayıp, bir resim ortaya koymak üzere onları birbirine yapıştırmaya harcamıştı. Miley, tepsiyi resim çerçevesi olarak düşündü. Birisi onun mozaikten portesini yapmıştı.

"Belli ki senden nefret eden biri" diye ekledi Devon.

Düdük makarnası en gurur verici araç değildi; kaldı ki resim, kasti bir aşağılamadan başka bir şey olmak için fazla çirkindi. Miley'nin gözlerini o kadar ufak ve hizasız yapmak fazladan çaba gerektirmişti. Dişleri olması gereken makarnalar çarpıktı ve sarıya boyanmıştı. Bu bir voodoo bebeği olabilecek türden bir şeydi. Yalnız portreye bakmak bile Miley'yi lanetlenmiş hissettirdi.

Devon yeniden konuştuğunda sesi kararlı çıkıyordu. "Bu kriminal bir taciz." Esrarengiz bir biçimde, "Sonraki hamle bizim" diye duyurdu.

Suçlu tarafı saklandığı yerden çıkarma vakitlerinin geldiğini söyledi. Gizli Noel Baba mübadelesi çift taraflı işliyordu. Ertesi gün, Miley, düdük makarna resmini başkasına hediye etmek için sardı.

Hepsi oradaydı; ikinci vardiyanın tüm personeli kart basmak için bekliyordu. Deborah, bölmesinde koca bir paket bulunca afallamış göründü. Etrafına bakıp, "Gizli Noel Baba, her kimsen, buna hiç gerek yoktu" dedi. Deborah'nın sesi, şakası yokmuş gibi tekdüze çıkıyordu.

Onu izlerken Devon Miley'ye doğru eğilip fısıldadı: "Hazır ol. İnfilak edecek."

Deborah'nın hediyeyi iki elini kullanarak kaldırışından ve onu dinlenme odasındaki masaya bırakışından, hediyenin ağır olduğu anlaşılıyordu. Paket, bir cüruf briketi gibi, masaya sağlam bir patırtıyla indi. Ya da donmuş bir hindi gibi. Kartın üzerinde büyük matbu harflerle, "Mutlu Seneler Shylock.* Götümü Ye!" yazıyordu. Ambalajın içinde jambon konservesi vardı.

O esnada, LaTrey bir zarfı yırtarak açıyordu. İçinde, Kentucky Fried Chicken hediye çeki vardı. Başını kaldırdı, gözleri oradaki herkesi soğukkanlılıkla ölçüp biçti. Çenesini sıkmıştı.

Derken, Taylor kendi bölmesindeki paketi bulmuştu. Göz ardı edilmesi zor bir paketti. Noel temalı bir ambalaja sarmalanmış bir Beysbol sopası olabilirdi. Ama değildi. Markette, Ye Olde Hickory Barrel'da peynir kümeleriyle füme etlerin yanında satılan indirimli canavarlardan, iri dana sosislerdendi. Kartta şöyle yazıyordu: "Taylor'a – Bundan Daha İri Etlerin Boğazından Geçtiğine Noel Baba'nın Şüphesi Yok!"

* William Shakespeare'in Venedik Taciri (*Merchant of Venice*, 1596) adlı oyununda, kendisinden borç alan Antonio'nun borcunu vadesinde ödeyememesi üzerine, imzaladıkları sözleşmeye binaen onun etinden bir parça talep eden Yahudi tefeci karakteri. (ç.n.)

Devon hazırdı. Yalnızca suçlu taraf kime çıkışacağını bilebilirdi. Herkes ya mahcup ya da yas tutar gibi görünüyordu. Clara hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Farkına varılmadan, yeniden hediye edilen makarna portresini açmıştı ve onu titreyen ellerinde tutuyordu. Gözyaşları içindeki yüzünü kaldırıp Miley'ye baktı. Sesi hıçkırıklardan kesik kesik çıkarak Clara, "Ne yaptığını biliyorum. Hediyelerle ne yaptığını biliyorum. Noel'i mahvediyorsun!" dedi.

Tüm gözler ona odaklanmak üzere Miley'ye döndü.

Miley'nin yanıtı pek bir kallavi duyuldu. Onunki, sataşılıp alay edilerek delirtilen birinin küplere binme sesiydi. "Ben mi Noel'i mahvediyorum? *Ben mi Noel'i mahvediyorum?!*" Dudakları hiddetten titriyordu. Deborah, LaTrey ve Taylor'ı işaret etmek üzere sarsak haldeki kolunu yukarı kaldırdı. "Ben *Noel'i kurtarmaya* çalışıyorum. İnsanlara pis şekerlemeler yollayan onlardan biri."

İşin doğrusu, Devon'ın –fekal bakteriler, HIV, meni, klamidya ve diğer gnokoksik bulaşıcı etken maddeler için yaptırdığı– testleri neticesinde yalnızca negatif ya da kesin olmayan sonuçlar çıkmıştı; fakat Miley savunma moduna geçmişti bir kere. "Onlardan biri beni taciz edip duruyor... Bana kaba, aşağılayıcı, iğrenç... bok püsür gönderiyor" diye bağırdı.

Üç zanlı, kafaları karışmış halde birbirlerine baktılar. Odadaki herkes üçlüye tiksintiyle baktı. Miley Burke aklanmıştı. Ahlaki bakımdan diğerlerine üstün gelmiş durumdaydı. Yanında duran Devon'ın gözleri parladı.

Dinlenme odası neredeyse hiç olmadığı kadar sessizdi. O kadar sessizdi ki kapının öte yanındaki mağazada çalan Noel ilahilerini duyabiliyorlardı. Clara bile ağlamayı kesmişti. Gözlerini, elinde duran makarna mozaiğine dikti. "İki hafta" diye fısıldadı. Odaya göstermek için onu havaya kaldırdı. "Kimseyi taciz etmek gibi bir niyetim yoktu. Elimden gelenin en iyisini yaptım. Bana verdiğin şapkayı ben ördüm. Şekerlemeyi ben yaptım" dedi.

İnsanlar hâlâ o andan bahsediyor. Hikâyeyi anlatırken, müdür hep o noktada duraksıyor. Duraksıyor ki insanlar uzaklardan gelen müziği duyabilsin. Onca Noel öncesinde çalanla aynı müziği. Rahmetli Bing Crosby, yeryüzündeki barış ve insanlara karşı iyi niyet üzerine feryat ediyor. Arkasında bir koro, melekler gibi şakıyor. Müdür, mikrodalganın üzerindeki duvara bir bakış atıyor ve tüm gözler onu takip ediyor. Orada, fazlasıyla küçük ve hizasız gözleri ve ağız dolusu sarı larvadan dişleriyle, dini bir ikon gibi hâlâ asılı duruyor. Miley Burke'den geriye kalan tek şey: o mozaik portre.

Bunca yıldan sonra, çalışanlar hâlâ bu masalı çok seviyorlar. Bu gülünç destanı. Şekerlemeler ve Miley Burke, Devon ve jambon konserveleri hakkındaki. Her bir detayı hatırlayıp, mükemmel bir biçimde son anına kadar anlatmak çok önemli.

Çünkü bu, Deborah'nın elmas bileziğini çıkarıp Clara'ya uzattığı an.

